

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A WRECK, YOU MAKE ME

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAFFRON A. KENT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bir enkaz, beni sen yaptın
Bardstown'un Kötü Çocukları

SAFFRON A. KENT

İçinde

<u>Telif -</u>	14
<u>Hakkı</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Tanıtım</u>	
<u>Fetileyici</u>	
<u>Uyarı</u>	<u>Bölüm 17</u>
<u>Önsöz I</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Önsöz</u>	<u>Bölüm 19</u>
<u>II</u>	<u>Bölüm 20</u>
<u>Önsöz</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>III</u>	<u>Bölüm 22</u>
	<u>Bölü</u>
	<u>m 1</u>
	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 24</u>
	<u>Bölüm 25</u>
	<u>Bölüm 26</u>
	<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Bölüm 28</u>
<u>4</u>	<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Bölüm 30</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 31</u>
	<u>Bölüm</u>
<u>7</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>8</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>9</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>10</u>	
	<u>Bölüm</u>
<u>12</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>13</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>II</u>	
<u>Bölüm</u>	

YIKICI
DİKEN

Bölüm 3
YIKICI DİKEN

Bölüm 6
YIKICI DİKEN

Bölüm 11
YIKICI DİKEN

Bölüm 16
YIKICI DİKEN

Bölüm 23

Bölüm

III

Bölüm 32

YIKICI DİKEN

Bölüm

YIKICI DİKEN

Bölüm

34

Bölüm

35

Karanlık Kovboy

Romantizmi

Saffron A. Kent'in

Diğer Kitapları Yazar

Hakkında

Telif

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bir Harabe, Sen Beni Harabe Yaptın© 2025, Saffron A.
Kent

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Najla
Qamber Designs
Düzenleme: Olivia Kalb
ve Leanne Rabesa

Düzeltilme: Virginia Tesi

Carey Ağustos 2025

Baskısı

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

Tanıtım

On iki yaşımdan beri Shepard Thorne'a aşığım.

O, en iyi arkadaşımın yakışıklı ağabeyi ve ben de onu her yere gizlice takip eden tuhaf kıızıl saçlı kızım.

O futbolun kötü çocuğu, ben ise yerel bir striptiz kulübünde içki servisi yapan çıkmaz bir işte çalışıyorum.

Yollarımızın kesişmesi mümkün değil.

Ta ki bir gün onu kulüpte lap dance yaparken yakalayana kadar. Kıskançlık, onun eğlencesini mahvetmeme neden oldu. Şimdi hayatımı cehenneme çevirmeyi kendine görev edindi ve ne yaparsam yapayım, kaçış yok. Nereye dönersem dönsem, o orada, intikamını bekliyor.

Bir saniye öpüşmekle tehdit ediyor,
bir saniye sonra boğazımı sıkıyor.

Beni dizlerimin üzerine çökertip
yalvartacağına söz veriyor.

Zararsız bir şaka olarak başlayan şey, zehirli ama bir o kadar da keyifli bir şantaj oyununa dönüşür. Ama bu sona ermelidir.

Çünkü benim bir sırrım var...

Bu sır, beni işkencecime geri dönülmez bir şekilde bağlar ve eğer o bunu öğrenirse, şu anda arzuladığım her şeyi mahveder.

Onun intikamını bile.

Not: Bu kitap, Bardstown dünyasında geçen BAĞIMSIZ bir kitaptır. Okumadan önce TW'leri kontrol edin.

Adanmışlık

Her zaman korumaya hazır olan tüm ablalara. Yardım kabul etmeyi sevmiyoruz çünkü bunun acıma olduğunu düşünüyoruz. Ama Shepard'ın da dediği gibi, bu acıma değil, yardım eli hayranlığın ve gücüne saygının bir göstergesidir. Seni koruyan, değer veren ve kraliçe gibi seven bir erkek bulmanı dilerim.

Koruyucum ve kahramanım, beni tanıdığı günden beri bu sudan çıkmış balık gibi büyük kız kardeşini şımartan kocama. Herkese cesur bir yüz gösterirken ağlamama ve çıldırmama izin verdiğin için teşekkürler.

Ve bir gün abla olabilecek Adora'ma. Seni çok seviyorum. Bana benzediğini biliyorum, bu yüzden muhtemelen sürekli etrafında dolanmamı sevmeyeceksin, ama sen başkalarının yanında olurken ben de senin yanında olacağım.

PS: Lütfen sayfayı çevirip bir dakika dur ve tetikleyici uyarıları oku. Keyifli okumalar!

Tetikleyici Uyarı

Sayfada yer almayan ebeveyn istismarı (hem fiziksel hem cinsel)

Sayfada yer almayan ebeveyn ölümü
Kanser, diğer tıbbi
terimlerin kullanılması
Hafif hakimiyet/itaat
Övgü/aşağılama
Adet oyunu/kan oyunu
Doğum kontrolüne müdahale/oyun

Önsöz I

Dokuz Yıl Önce

Yine sarhoş.

Ayak seslerini duyabiliyorum. Yüksek ve sendeleyerek. Mutfaktaki dolabı açıp kapatırken kendi kendine mırıldandığını da duyabiliyorum. Evde benden başka kimse onu neden duymadığını merak ediyorum, ama nedenini zaten biliyorum. Küçük kız kardeşim Snow, benim odamın yanındaki odada uyuyor ve o fırtınada bile uyuyabilir. Annem de muhtemelen yatmadan önce uyku haplarını almıştır ve tecrübelerimden biliyorum ki sabaha kadar uyanmaz. Bazen öğleden sonraya kadar uyanmaz. Kız kardeşim ve ben okuldan döndüğümüzde, onu mutfakta kahvesiyle sendeleyerek dolaşırken görürüz.

Bu da demek
oluyor ki, tek
başımayım. Bir
şey olursa, tabii.

Eğer bu gece bir şey yapmaya karar verirse. *Daha fazlasını*. Kapı kolunu çevirip odama girmek gibi bir şey. Çünkü genellikle böyle gecelerde, kim bilir nereden sarhoş olarak eve geldiğinde ve gıcırdayan merdivenleri çıkarken, kapımın önünde durur. Ağır ve yüksek sesle nefes alır, bazen çılgınca. Giysilerin hışırtısını duyarım. Hızlı ve çabuk hareketler duyarım. Belki göğsünün, belki ellerinin, bilmiyorum. Tek bildiğim, o hareket edip kendi yatak odasına gidip annemin yanında sızana kadar saniyeleri saydığım.

Ertesi sabah, taze ve neşeli bir şekilde uyanıp, hepimize krep yaparken, dün gece hiç olmamış gibi davranmadan önce. İşten geç döneceğini söylemek için eve aramamış gibi. Ve eve sarhoş gelip, kalbim deli gibi atarken, okuldan çaldığım beyzbol sopasını elimde sıkıca tutarak, kapımın önünde dakikalarca beklediğimi, onun kapımın önünde durmaktan başka bir şey yapmasını beklediğimi. Sanki o dünyanın en iyi kocası, en iyi babasıymış gibi.

O değil.

O benim üvey babam ve çok kötü bir üvey baba.

Bu yeni bir bilgi değil; bunu hep biliyordum. Annem onu eve getirip bu adamla evleneceğini söylediğinde bunu biliyordum. Ben altı yaşımda falandım ve Snow sadece iki yaşındaydı. Neden onun iyi bir adam olmadığını düşündüğümü bilmiyordum; sadece öyle hissediyordum. Ama anneme söylediğimde beni dinlemedi. Uydurduğumu, onun hayatını mahvettiğimi söyledi. Biyolojik babamın artık yok olduğunu ve üvey babamın bize bakacağını söyledi. O zamanlar biyolojik babamın neden gittiğini anlamamıştım.

Ama yıllar sonra annemin, biyolojik babamla hala evliyken üvey babamla bir ilişkisi olduğunu öğrendim. Babam bunu öğrendi ve annemden boşandı, beni ve Snow'u yalnız bıraktı. Onu ziyaret edeceğine söz verdimiş olmama rağmen, bir kez bile gelmedi. Çünkü annemin ihaneti bir ilişkiden daha büyüktü. O ilişkiden hamile kalmış ve Snow'u babamın kızı olarak göstermeye çalışmıştı. Babam gittiğinde, bir daha geri dönmedi.

Ve şimdi buradayım.

Kendi ailemde bir yabancı. Gerçek babam tarafından terk edilmiş, annem tarafından nefret edilen ve hala o pis üvey babamdan nefret eden ve o pisliğin, on ikinci doğum günümünden beri durduğu kapımdan uzaklaşıp sarhoş halini yatak odasına götürmesini bekleyen bir kız.

Ama kendim için korkmuyorum. Gecenin ortasında odama gelip kötü şeyler yapmasından korkmuyorum. Televizyonda gördüğüm ve okuduğum şeyler. Okulda kızların, erkeklerle tribünlerin arkasında yaptıkları şeyler. Beyzbol sopam var, unuttun mu? Daha çok Snow için endişeleniyorum. O daha sekiz yaşımda, ya babam onun kapısında durmaya başlarsa? Kendini korumayı bilmiyor. Üvey babamızın alkol sorunu olduğunu bile bilmiyor. Kimse bilmiyor, anneme anlatsam bile bana inanmaz. Bu yüzden Snow uyuduktan sonra odasına gizlice girip yerde yatarak nöbet tutuyorum.

Ama bu gece değil.

Bu gece bir görevim var. Her şeyi değiştireceğim.

Üvey babamın ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz harekete geçiyorum. Yataktan atlıyorum ve beyzbol sopasını yatağın altına saklıyorum. Pencereme gidip tırmanıyorum, ağaç dalını tutarak kendimi yere indiriyorum.

Yıllardır ikinci kattaki yatak odamın penceresinden gizlice dışarı çıkıyordum gibi bir rahatlıkla yapıyorum bunu.

Ama yapmıyorum.

Sadece birkaç aydır yapıyorum, çünkü bu kasabaya yeni taşındık. Anlaşılan üvey babam altı ay önce bu kasabada yeni bir iş bulmuş ve annem Pennsylvania'dan eşyalarımızı toplayıp hepimizi Bardstown'a taşınmış.

Burası dünyanın en sıkıcı kasabası ve ben buradan nefret ediyorum. Buranın ıssız bir yerde olmasını ve buradaki herkesin futbol delisi olmasını nefret ediyorum. Yani, bu kasabanın sporu futbol. Herkes cuma geceleri lisede oynanan futbol maçlarını seviyor. Kasabadaki tüm restoran, mağaza ve barların televizyonlarında futbol maçı var. Bu delilik ve buradan gidip Pennsylvania'ya dönmek için sabırsızlanıyorum.

Ve bu gece, bunu gerçekleştireceğim.

Çünkü üvey babam da bu kasabadan nefret ediyor. Annemle arasında büyük bir kavga çıktı ve üvey babamın Bardstown'a "geri dönmek" istemediğini duydum. Annem de istemediğini söyledi, ama üvey babam başka bir yerde iş bulsaydı dönmek zorunda kalmayacaktık. Meğer üvey babamın buraya taşınmak istememesinin bir *nedeni* varmış.

Otobüs durağına gidiyorum. Bu kasaba benim için hala yeni ama kaybolmamak için son bir haftadır gideceğim yerin yolunu titizlikle planladım. Anladığım kadarıyla, kaybolsam bile herhangi birine yol sorabilirim, herkes nereyi kastettiğini anlar. Gideceğim yer burada oldukça ünlü.

Thorne evi.

Kale ya da müze gibi bir isim gibi geliyor ama değil. Thorne ailesinin yaşadığı yer, dört Thorne erkek kardeşi ve onların küçük kız kardeşi. Bardstown'da ünlü olan evden çok, onların hikayesi.

Babaları onları çok küçükken terk etti ve bir daha geri dönmedi. Onları geçimini zorlukla sağlayan annelerine bıraktı. Ama onlar mutluydu çünkü babaları bir canavardı. Hem fiziksel hem de duygusal olarak şiddet uyguluyordu, bu yüzden onsuz daha iyiydiler. Birkaç yıl her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Evet, zorluklar vardı ama başa çıkıyorlardı.

Ancak sonra anneleri kanser olduğunu öğrendi ve uzun ve acı verici bir mücadelenin ardından vefat etti. Bu noktada, Thorne kardeşlerin en

büyüğü olan , üniversiteyi ve profesyonel futbolcu olarak çok parlak bir kariyeri bırakıp eve dönerek kardeşlerinin velayetini üstlendi.

O günden bu yana altı yıl geçti ve bu dört erkek kardeş ve kız kardeşleri bir arada kalmayı başardılar. İnsanlar onların birliktelikleri ve azimlerinden dolayı onları seviyor. Buraya taşındığımızda ilk duyduğum şey onların hikayesiydi. Sadece trajik hayat hikayeleri nedeniyle değil, aynı zamanda Thorne kardeşler futbol efsaneleri oldukları için. Her biri gelecek vaat eden harika futbolcular.

Aslında, içlerinden biri profesyonel ligde oynamak için seçildi, ailenin en büyüğü Thorne'dan sonra ilk kez. Okul koridorlarında herkes onun hakkında konuşuyor. Kızlar öğle arasında onun hakkında *konusup*, seçildiği New York City FC takımının yükselen yıldızı olduğunu söylüyorlar. Ona Wrecking Thorn (Yıkıcı Diken) diyorlar, bu onun futbol lakabı, çünkü topu ele geçirdiğinde onu gol atmaktan alıkoyacak hiçbir şey ve hiç kimse yok. O, zafer yolunda önündeki herkesi yok eden bir yıkım topu gibi. Avrupa Ligi'nde parlak bir geleceği olduğunu ve çoğu zaman takımla oynamak için New York'ta kalmasına rağmen, her zaman Bardstown'a gidip ailesiyle birlikte olmaya özen gösterdiğini söylüyorlar.

Thorne kardeşlerin mücadelesi, her şeyi nasıl aştıkları ve bir arada kalmaları masal gibi. Bu gece bunu mahvedecek olmam beni çok üzüyor. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Kız kardeşimi korumam gerekirken. Annemi de bir canavardan korumam ve umarım onun sevgisini geri kazanmam gerekirken.

Sokak sessiz ve karanlık. Ay ışığını rehber olarak kullanarak evlerine varıyorum ve orada durup eve bakıyorum. Kırmızı tuğladan yapılmış ve eğimli çatılı ev, sokaktaki diğer evlerden farksız. Belki biraz daha bakımsız, ön bahçesi yabani otlarla kaplı ve biçilmesi gerekiyor. Ortasında, çürümüş görünümlü verandaya çıkan geniş merdivenlere giden tuğla bir yol var ve o da çatlamış görünüyor. Bu manzara kalbimi sıkıştırıyor.

Evin etrafında dolaşırken, arka bahçelerinin de hemen hemen aynı olduğunu fark ettim: uzun, bakımsız çimler, ortada dev bir ağaç ve arkada bir futbol kalesi. Burada da arka verandaya çıkan merdivenler var ve ahşapları da aynı derecede çürümüş görünüyor.

Bu, kalbimi daha da sıkıştırıyor. Buraya gelme amacımı yerine getirmemi daha da zorlaştırıyor. Yani, zaten başlarına yeterince dertleri var. Thorne kardeşlerin çoğunun artık yetişkin olduğunu biliyorum,

ama yine de ebeveynleri yok sayılır. Çok zor bir hayat yaşadılar, hala da yaşıyorlar ve benim varlığım işleri daha da zorlaştırabilir. Benim hayatım zor diye, başkalarının hayatını da zorlaştırma hakkım yok.

Ama yine de böyle düşünmemeliyim. Snow'u düşünmeliyim. Annemi düşünmeliyim. O adamın neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. Sadece duyduklarımdan değil, deneyimlerimden de *biliyorum*, bu yüzden bunu yapmalıyım.

Ön bahçeye dönüp kapılarını çalmak için karar veriyorum. Pencereler karanlık ve saat gece yarısını geçmiş. Birinin kapısını çalarak kötü haber vermek için ideal bir zaman olmadığını biliyorum. Ama okul ve Snow yüzünden daha iyi bir zaman seçme lüksüm yok.

Tam o sırada, birinci kattaki yatak odalarının pencerelerinden biri aydınlanıyor. Tepki veremeden kapı açılıyor ve bir adam odaya giriyor. Arkasında duran biriyle konuşuyor, gevşek ve rahat görünüyor, yürümekten çok havalı havalı adımlarla ilerliyor. İki saniye sonra, başka bir adam girer — muhtemelen ilk adamın konuştuğu kişi — ve ilk adamın tam tersi gibi görünür. Tüm hareketleri gergin ve çenesi sıkıdır, sanki kızgın gibidir.

İkisi de siyah saçlı ve aynı vücut yapısına sahipler: uzun boylu, geniş omuzlu ve ince belli. Bronz tenleri, tüm zamanlarını dışarıda geçirdiklerini gösteriyor. Futbol sevgilerine bakılırsa, muhtemelen öyledir. Bu mesafeden yüzlerinin ayrıntılarını göremiyorum ama açıkça kardeş oldukları belli. Yani, Thorne kardeşler burada yaşıyor, bu yüzden bu çok açık. Ama onları bir süre izledikten sonra, kardeşten daha fazlası olduklarını anlıyorum. Yani, ikizler.

Tek yumurta ikizleri.

Duyduğuma göre, Thorne ailesinde Stellan ve Shepard adında ikizler *varmış*. Dürüst olmak gerekirse, ilk bakışta pek belli olmuyordu. Bu bilgiyi bilmesem, onları tek yumurta ikizi olarak tanımlamak zor olurdu. Çünkü birbirlerinden *çok farklılar*.

İkisi de siyah saçlı, ama biri saçlarını çok kısa kesmiş, kafasına yapışmış, tek bir tel bile yerinden oynamıyor. Diğeri ise saçlarını daha uzun tutuyor. O kadar uzun ki, saçlarının uçları giydiği tişörtün yakasına değiyor. Biri gergin ve ciddiye, diğeri her zamanki gibi rahat ve kendinden emin. Hatta gülümsüyor. Daha doğrusu, tartışıkları için sırtlıyor. Ya da daha çok, kendini beğenmiş olan ilk adam, ciddi olan ikinci adamı kızdırıyor. Onları ve vücut dillerini izledikçe, ilk adamın ikinci adamı kışkırttığına daha da ikna oluyorum.

Üçüncü bir adam içeri girince irkildim. Sarı, uzun saçlı ve diğer ikisi kadar kaslı olmasına rağmen, nedense onlardan daha olgun görünüyordu. Sanırım o, her şeyi bırakıp eve dönüp kardeşlerini büyütmek için gelen en büyük Thorne kardeş. Ama şu anda çok kızgın. Gür sesi bunu açıkça belli ediyor. in nedenini bilmiyorum ama öfkesi kibirli ikiz kardeşine yöneliktir. Yeni adam sahneye çıkar çıkmaz, ikiz kardeşi de ciddi bir tayırla bakıyor. Kışkırtıcı duruşunu bırakır ve ikiz

kardeşi gibi tetikte durur, sonunda neredeyse aynı görünürler. *Neredeyse*. Nedense, birbirlerine bu kadar benzemelerine rağmen, birbirlerinin aynısı gibi görünemeyeceklerini düşünüyorum.

Her neyse, en yaşlı Thorne olduğunu düşündüğüm adam, kibirli ikizine fikrini söyler ve odadan çıkar, ciddi ikiz de hemen arkasından çıkar. Kibirli olan tek başına kalır. Onlar gider gitmez, çenesini o kadar sıkıyor ki, benim çenemde bile basıncı hissediyorum. Sonra yumruğunu da sıkıyor, açıp dağınık saçlarını eliyle tarıyor. Tüm havası kayboluyor ve vücudu ikiz kardeşi gibi gergin ve sertleşiyor, ama ondan daha fazla. Daha gergin ve daha sert.

Bu bana annemle tartıştığım zamanları hatırlatıyor.

Annemin beni yalancı ve tüm sorunlarının kaynağı olarak gördüğünü umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştığım zamanları. Sanki onun söylediklerinin beni incitmeyeceği gibi, etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştığım zamanları. Ama o gittiğinde, tüm o numara, tüm o provokasyon içimden akıp gider ve gözyaşlarım dökülür.

Onun gergin hali bana onu hatırlatıyor. Bana kendimi hatırlatıyor. Bu yüzden sanırım ben de böyle davranıyorum. Onu izlemeye devam ediyorum.

Onu.

Yüksek çalıların arkasına saklanıp, arka kapıdan çıkıp fileye doğru ilerlemesini izliyorum. Saatlerce futbol topuna vurmasını izliyorum ve sonunda herkesin onu ve kardeşlerini neden bu kadar övdüğünü anlıyorum. Çünkü o muhteşem. Sadece serbest vuruşları bile muhteşem. Vuruşlarında havayı yaran ve parçalayan bir güç var.

O zaman o, Wrecking Thorn olmalı.

Onun giderek daha fazla sinirlenip öfkelenmesini, terlemesini izliyorum, ta ki nefeslerinin sonunda homurtular ve tüm gücünü ortaya koyduğu için havada uçan topun ılık sesini duyana kadar.

İzliyorum, izliyorum ve buraya neden geldiğimi unutuyorum. Onlara annemin Jeremy Thorne adında bir adamla evli olduğunu ve onun onların ayrı yaşayan babaları olduğunu söylemek için. Bu da benim onların üvey kız kardeşi olduğum anlamına geliyor ve onun onlara yaptıklarını anneme anlatmalarını istiyorum. Böylece annem nihayet üvey babamın pisliğin teki olduğuna inanacak ve onu terk edecek.

Prolog II

On Ay Önce

Benim adım Jupiter Jones ve ben bir takipçiyim.

İnanın bana, niyetim bu değildi. Kimse büyüdüğünde stalker olmak istemez. Çoğu zaman bu işe kendiniz girersiniz. Mesela, bir kafede hoş bir adam görürsünüz ve anında bir bağ hissedersiniz. Ona yaklaşamayacak kadar utangaç olduğunuz için onu uzaktan izlersiniz. Onu evine veya iş yerine kadar takip edersiniz. İnsanlarla nasıl iletişim kurduğunu gözlemlersiniz. Sevdiği ve sevmediği şeyleri fark edersiniz. Buna göre bir strateji geliştirirsiniz. Yaklaşmak için. Kendinizi güvende hissetmek ve onun yakınında bayılmayacağınızı bilmek için.

Bunda bir sakınca yok, değil mi? Tabii ki bazı koşullar var, ama yine de.

Benim durumumda, her şey on iki yaşında başladı. Onu yatak odasının penceresinden gördüm ve hemen bir bağ hissettim. Hayatım boyunca hep yalnızdım, dışlanmıştım ve onun da yalnız olduğunu düşündüm. Yalnız, izole, kendi ailesinde tek başına. Onu saatlerce, günlerce izleyebileceğimi düşündüm ve öyle de yaptım.

Onu yatak odasının penceresinden mümkün olduğunca sık izledim. Onu kasabada izledim. Onu gece yarısı arka bahçesinde spor yaparken izledim. Onu sabahın erken saatlerinde sokaklarda koşarken izledim. Onu arkadaşlarıyla parti yaparken, ilgi odağı olurken, herkesin eğlenceli vakit geçireceğini düşündüğü kişi olarak izledim. Onu ikiz kardeşi ile kavgaya ederken izledim, sonra saatlerce arka bahçesinde futbol topuna vurarak öfkeli ve huzursuz bir şekilde vakit geçirirken izledim.

Onu şahsen izleyemediğim zamanlarda ise televizyondan izledim. O bir futbol süperstarı, New York City FC'nin kaptanı ve ben tüm maçlarını izledim. Onunla ilgili makaleler okudum. Röportajlarını izledim. Hayranlarıyla etkileşimini izledim.

Ama bunların hiçbirini ona yaklaşmak için yapmadım. Bir " "

stratejisi ya da benzeri bir şey geliştirmek için yapmadım. İzledim çünkü yapabileceğim tek şey buydu. Çünkü sekiz yıldan biraz fazla bir süredir uzaktan izlediğim adam benim üvey kardeşim.

Shepard Thorne.

Onun bunu yaparken izlemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim: Benim içecek servisi yaptığıım bir hayır galasında kız arkadaşına evlenme teklif etmek.

Kız arkadaşı Isadora, onun diz çökmüş halini gören en şaşırmış kişi diyebilirim, ama o değil, benim. En çok şaşıran benim. Aslında *şok olan* benim. Birkaç ay önce onların ilişkisini öğrendiğimde bile bu kadar şok olmamıştım. İnternette okumuştum; bir dans kulübünden çıkarken çekilmiş bir video vardı. Çünkü o, ilişki kuran bir adam değil.

Manşetlere göre, o futbolun kötü çocuğu. Tipik bir playboy, parti çocuğu. Kızları su gibi tüketir, kıyafet değiştirir gibi. Modellerle, ünlülerle, hatta hayranlarıyla çıkmış ve bir tipi var. Uzun boylu, göğüslü, muhteşem saçlı, tamamen göz alıcı biri.

Bu yüzden Isadora ile birlikte olmaya başladığında ve insanlar buna ilk görüşte aşk dediklerinde, çok şaşırdım. Yani, o çok güzel. Aslında, bence o, onun çıktığı en güzel kız. Uzun, siyah ve gür saçları var ve tüm kızların imrendiğı doğal bir ten rengi var. Yarı Hintli, bu yüzden belki de güzel ten renginin sebebi budur. Badem şeklindeki gözlerinin güzelliğinden bahsetmiyorum bile. Ama o kadar çok güzel kızla çıktı ki, onun farkı neydi bilemedim.

Ama belli ki bir şey var, çünkü neredeyse bir yıldır birlikte. Yine de, bunun olduğuna hala inanamıyorum.

Elimdeki şampanya kadehleriyle dolu tepsi titriyor. Dikkatli olmazsam düşüreceğim ve yeni işimin ilk gününde kovulacağım. Bu iş ihtiyacım var. Paraya ihtiyacım var. Bu dünyada en çok ihtiyacım olan şey para. Evet, başka yere bakmak iyi bir fikir. Aslında, gitmeliyim. Birkaç dakikalığına. Biraz hava almak için. Mutlu, tebrik eden kalabalıktan uzaklaşmak için. Mutlu çiftten uzaklaşmak için.

Ondan.

Tepsimi düzeltip, bir kez daha bakmadan balo salonundan çıkıyorum. Koridorda boş bir araba buluyorum ve tepsimi üzerine bırakıyorum. Bir şampanya kadehi alıp yürümeye devam ediyorum. Konuklar için olan şampanyayı içmenin de yasak olduğundan eminim, ama kalbim parçalanırken *tüm* kurallara uymam mümkün değil.

Arka bahçelere çıkan çıkışa kadar yürümeye devam ediyorum ve kapılardan dışarı fırlıyorum. Dışarısı geniş ve karanlık, bahçeyi çevreleyen ağaçların arasına dalıyorum. Sessiz, تنها bir köşe buluyorum ve orada, bir ağaca yaslanarak derin bir nefes alıp çaldığım şampanyayı bir dikişte içiyorum. Kadehi boşaltıyorum ve köpüklü sıvının boğazımdan aşağı akmasını hissediyorum.

Sonra acıyan gözlerimi kapatıyorum — keşke alkolden olduğunu söyleyebilseydim, ama gözyaşlarım — ve kendime saçmaladığımı söylüyorum. Evlenme teklif etti diye ne olmuş? Evlenecek diye ne olmuş? Bir gün böyle olacağını hep biliyordum. Tabii, aktif olarak düşünmüyordum ama mantıklı geliyor. Üstelik, sanki onunla evlenecek olan benmişim gibi davranıyorum. Bu düşünce o kadar saçma ki gülmek istiyorum. Sonra da ağlamak istiyorum.

Öncelikle, ben onun tipi değilim. Kızıl saçlı, cildi çok kolay yanan biriyim. Bir de çillerle kaplıyım. Ne büyük göğüslü ne de kıvrımlı bir vücudum var. Glamour anlayışım, lise birinci sınıftan beri sahip olduğum şort, tişört ve tozlu spor ayakkabılarla sınırlı.

Ama daha da önemlisi, o benim *üvey kardeşim*. Onun pislik babası, hala benden nefret eden annemle evli. Onlar, sekiz yıl önce Thorne'ların evine gizlice girip onlara bunu anlatmak için kaçtığım günkü kadar evliler. Ve hayır, o gece onlara söylemedim, *hiç söylemedim*, ama bu gerçeği değiştirmez. Yani şu anda deli gibi davranıyorum. Tamamen deli ve hayal dünyasında yaşıyorum ve...

"Bunu içmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Gözlerim açılır ve birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim bakmak olur. Karşımdaki adama. Sonra bir çığlık atarım. Kısa ve tiz bir çığlık. Kim olduğunu bilmediğim için değil. Çığlık atıp şampanya kadehimi düşürürüm — lanet olsun — çünkü orada kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Takım elbisesinin ceketini ve papyonunu çıkarmış. Gömleğinin üst iki düğmesini açmış ve sanki kendisi ve elleri nefes almaya ihtiyaç duyuyormuş gibi, dirseklerine kadar kolları kıvrımış. Tüm o süslemelerle, balo salonunda bu mümkün değil. Ama göğsü, 'deki

büyük dalgalar gibi şişiyor ve buraya geldiği için artık nefes alabileceğini düşündürüyor.

"Bardağımı düşürdüm," diye
aptalca patladım. *Çünkü ne
halt yiyorsun?*

O burada ne arıyor? Ne yapıyor, benimle *konuşuyor?*

Bardağa, daha doğrusu aramızdaki çimlere dağılmış kırık
parçalarına bakıyor. Sonra başını kaldırıp, "Evet, düşürdün" diyor.

Tanrım, sesi.

Onun en sevdiğim özelliklerinden biri. Derin bir kuyu gibi ve kum
gibi pürüzlü. Ve kibirli. Çok kibirli. Sanki senin bilmediğin bir şey
biliyormuş gibi. Asla öğrenemeyeceğin bir sır.

Ben de yukarı bakıp daha aptalca şeyler
söylüyorum. "Bunu yapmamalıydım." "Hayır
mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, gözlerim hala şaşkın ve
şok içinde. "Patronum beni kovacak." "Kırık bir
bardak yüzünden mi?"

"Evet. Bu üçüncü hatam."

Bana bakmaya devam ediyor, karanlıkta gözleri kapkara, ama
gerçek renginin koyu kahverengi, zengin ve kadifemsi olduğunu
biliyorum. "Diğer iki suçun neydi?"

"Kızıl saçlarım,"
diyorum. "Ne?"

Sonra deli gibi buklelerimi işaret ettim. Saçlarımı at kuyruğu yapmış
olsam da, mutfakla balo salonu arasında saatlerce gidip gelmekten
şimdiye kadar çok dağınık, kabarık ve kıvrırcık olmuştu. Saçlarımın
özellği budur. Ne kadar ürün kullanırsam kullanayım buklelerimi asla
düzeltmem. Deniyorum ama bir iki saat sonra hepsi bozuluyor.

Nefret ediyorum. Saçımdan nefret ediyorum.

Sekiz uzun yıl sonra onunla ilk kez konuşurken ilk söylediğim şeyin
bu olması nefret ediyorum — *gerçekten* onunla mı konuşuyorum, yoksa
bu bir rüya mı? Ve şimdi gözleri benim en çok nefret ettiğim özelliğime
dikilmiş durumda. En çok nefret ettiğim değil, çünkü o unvan çillerime
ait, ama yine de çılgın saçlarım kesinlikle en çok nefret ettiğim
özelliklerimden biri.

Ama madem konuyu açtım, hikayeyi bitirmem gerek. "Şey,
patronum kızıl saçlıların deli olduğunu düşünüyor." Sonunda gözleri

tekrar bana dönüyor ve ben devam ediyorum, "İlk karısıyla ilgili bir şey. O da kızıl saçlıydı."

"Sen de öyle
misin?" diye
mırıldan . "Ne
ben?
"Deli."

"Hayır." Sonra, yarım saniye sonra, "Belki."

Mırıldanır ve çenesini bana doğru uzatır.

"İkinci suçun ne?" Yutkunurum, ayaklarımın üzerinde kıpır kıpır dururum.

"Hayır demek."

Bu onu duraksatır. Sanki uzun bir konuşmaya hazırlanır gibi ellerini ceplerine sokup ayaklarını yerinden oynatmak üzereydi. Ama cevabım onu dondu. Gözlerini de kısar. Çok az, ama ben fark ederim. Tabii ki fark ederim. Onun hakkında küçük, gizli şeyleri fark etmekte yılların tecrübesi var bende. Koyu renk gözlerinin gerçek rengi gibi, ya da siyah gibi görünen koyu saçlarında gizli kahverengi teller olması gibi.

"Ne?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Önemli değil," dedim, buklelerimi kulağımın arkasına atarak.

Beni bir an izledi. Sonra yapmaya başladığı şeyi bitirdi: ellerini ceplerine soktu ve ayaklarını açtı. "Ona hayır dedin."

"Hayır."

"Ne için, randevu mu?"

"Hayır." Tekrar başımı sallayarak tekrarlıyorum. Ama gözleri hala kısık ve garip bir şekilde, bir an sonra gerçek ağzımdan kaçıyor. "Evet. Kızıl saçlı biriyle kötü bir deneyimi olmasına rağmen benim için bir istisna yapabileceğini söyledi. Ama... önemli değil."

Yani, açıkça önemli çünkü onun küçük gözlerinin, bana tekrar çıkma teklif ederken iğrenç bir şekilde vücudumda dolaştığını hayal ediyorum. Bu sefer evet demek zorunda kalabilirim, çünkü bu işe ihtiyacım var. Tüm işlerime ihtiyacım var.

"Adı ne?" diye

sordu. Kalbim bir

an durdu. "Ne?"

"Onun adı," diye tekrarlar, sesi yine yumuşaktır ama şimdi yavaşça bir kas seğirmektedir. "Ne?" Kalbimin güm güm atması yüzünden bir şey söylemek zor ama yine de denerim.

"Ben... Neden?"

Bakışlarını sabit tutarak, yavaşça başını sallar. "Sebebi yok."

"Sen... Ona bir şey yapmayacaksın, değil mi?" Yine yutkunuyorum. "Ona bir şey yapmayacaksın, değil mi?" "Ne yapacağımı sanıyorsun?" diye soruyor, benim " " soruma cevap vermeden.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum. Bu..." Kafamı sallayarak

düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Bu delilik." "Neyin deliliği?"

Bu. Bütün bu durum. Bütün bu *gerçek dışı* durum. O burada ne yapıyor? Nasıl oluyor da karşımda duruyor ve konuşuyoruz? Hem de en çılgın konuşmayı. Neden içeride nişanını kutlamıyor?

Kahretsin, *nişanlı*, değil mi? Başka biriyle evlenmek üzere nişanlı.

Nişanlandığını hatırlamak dizlerimi titretse de, dik durmaya çalıştım. "Bir şey mi ihtiyacınız var? Yardımcı olabilir miyim?"

Güzel, bu iyi. Çalışıyorum. Profesyonel davranmaya çalışmalıyım. Belki de bu yüzden benimle konuşuyordur. Belki bir içki getirmemi istiyor. Ya da tuvaletin yerini göstermemi. Ama neden diğer garsonlar varken *beni* buldu ki? Burada pek göze çarpan bir yerde durmuyorum. Ana yoldan uzakta, bir ağaca yapışmış gibi duruyorum.

"Doğru. Çünkü bu gece yardımcısın," diyor ve gözlerini vücudumun üzerinde gezdirerek üniformamı inceliyor.

Nasıl oldu bilmiyorum ama bir şekilde yine en sevmediğim özelliklerimden birine dikkat çekmişim. Üniforma bir özellik sayılmaz ama yine de. Arkası yırtmaçlı siyah bir kalem etek, uzun kollu beyaz bir bluz ve üzerine siyah bir yelek giymişim. Oh, siyah kravat ve siyah Mary Jane ayakkabılarımı da unutmayalım. Klasik garson kıyafeti. İçerideki herkesin giydiği zarif ve seksi balo elbiselerinden çok uzak, onun kız arkadaşı, artık nişanlısı giydiği gibi.

Ellerimi eteğime sürtüp, keşke bir an önce başka yere baksın diye diliyorum. Ama o, acele etmiyor. Gözlerini yeleğimin üzerinden eteğime indiriyor. Çıplak dizlerimi ve baldırlarımın alt kısmını süzdükten sonra ayakkabılarıma bakıyor. Giydiğim kıyafetin çirkin olması ve muhtemelen onun da aynı şeyi düşünmesi önemli değil, yine de kendimi ateşli hissediyorum. Bakışlarıyla dokunduğu her yerim ısınıyor. Muhtemelen bu, ilk kez bana bu kadar odaklanarak baktığı için. Sanki *tüm* dikkatini bana vermiş gibi bakıyor. Ve ben nefesimi tutmaktan başka nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Ayrıca başım dönüyor.

Tanrım, başım dönüyor. O bitirip yüzüme geri döndüğünde bile, dünya hala dönüyor gibi hissediyorum. Özellikle de "Güzel üniforma" diye 'ın aksanlı sesini duyduğumda.

"Bu..."

"Seni neredeyse tanıyamıyordum."

Kalbim çarpıyor. "Beni *tanıdın mı*?"

Kahretsin. Kulağa pek iyi gelmedi. Sesim çok tiz ve şüpheli çıkmıştı. Ama kendimi tutamadım. Tıpkı şimdi de tutamadığım gibi, yıllarca onu takip ettiğim ve beni görmüş olabileceği yerleri gözümün önüne getirerek.

Tanrım, bu bir felaket, değil mi? Bu çok kötü olabilir.

Ya *onun evinde*, arka bahçesinde ya da penceresinde olsaydı? Kahretsin, bunu nasıl açıklayacağım? Açıklayamam. Bu yüzden açıklamak zorunda kalmadan ağaçtan uzaklaşıp kaçmaya hazırlanıyorum. "Biliyor musun, gitmem gerek. İşe dönmem lazım. Çok uzun oldu..."

Ama hiçbir yere gidemiyorum. Ağacın yanından zar zor uzaklaşıp bir adım atmak için hamle yapıyorum ki birdenbire karşımda beliriyor. Dahası, eli üzerimde. Parmakları pazımı sarmış ve bir şekilde ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

İlk düşüncem, haklı olduğumdu.

Birçok şey hakkında. İlk olarak, boy farkımız. Ben 163 cm boyundayım ve o 188 cm'den biraz uzun. Her spor sitesinde yazan istatistiklerine göre 190 cm. Her zaman çenesine zar zor ulaşabileceğimi biliyordum ve şimdi bu kadar yakın olduğumuzda, başımın boğazının üçgenine kadar ulaştığını görebiliyorum, o kadar.

İkincisi, onun yakışıklı olduğunu hep biliyordum. Yıllar boyunca onu izlememe ya da izlemeye devam etmeme neden olan ilk şey bu değildi, ama ne kadar yakışıklı olduğunu biliyorum. Sadece güneşte ortaya çıkan koyu kahverengi telleri olan siyah saçları değil. Ya da aynı çikolata kahverengisi gözleri değil. Yüzünde birçok gizli hazine olduğu gerçeği.

Mesela, onda ilk fark ettiğiniz şey kemik yapısıdır. Yüksek elmacık kemikleri, heykel gibi çenesi, tehlikeli bir dağ yamacını andıran keskin eğimi. Bu yüzden ağzının yumuşak kıvrımlarını veya gözlerinin şeklini fark etmezsiniz. Kirpiklerinin çok kalın ve sivri olduğunu fark etmezsiniz. Ya da burnunun hafifçe kıvrık olduğunu, muhtemelen hayatının bir döneminde kırıldığını fark etmezsiniz.

Onun keskin yüz hatları sizi o kadar körleştirir ki, aynı derecede önemli olan küçük detayları gözden geçirirsiniz. Onun çok yakışıklı olduğunu düşünürsünüz, ama onun hakkındaki tüm gizli şeyleri keşfettiğinizde, onun bundan daha fazlası olduğunu anlarsınız.

O çok güzel. Üvey kardeşim.

"Ne... Ne yapıyorsun?" Ona bakarak nefes veriyorum. "Seni durduruyorum," diyor alçak sesle, yüzü eğik. "Beni neyden durduruyorsun?"

"Kendine zarar vermekten."

"Ne?"

"Her yer cam parçalarıyla dolu." "Oh."

"Benden kaçarken üzerine basıp kendini incitmek istemezsin." "Senden kaçmıyordum," yalan söylüyorum.

Parmakları kolumu sıktı ve yüzünde bir şey parladı.

"Kaçıyorsun." "Neyden?"

"Benden kaçıyorsun," diye açıkladı. Sonra daha da yaklaşıp sesini daha da alçaltarak, "Ben sana çok yaklaştığımda."

"Ben..."

"Ve bu en azından yapabileceğim şey."

"Ne?"

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken, "Kız kardeşimin en iyi arkadaşını kurtarmazsam ne biçim bir ağabey olurum?" der.

Gözlerimi kırıyorum.

İşte böyle. Beni buradan tanıyor. Büyük bir rahatlama dalgası vücudumu kaplar ve neredeyse onun kollarında yığılırım. Aklım milyonlarca farklı yere gidiyordu. Kötü yerlere. Ama bilmeliydim. Önce bunu düşünmeliydim. Çünkü o haklı. Ben onun kız kardeşinin en iyi arkadaşıyım. Ya da daha doğrusu, en iyi arkadaşlarından *biriyim*. Çünkü kız kardeşi Callie'nin çok arkadaşı var. Ve birkaç yıl önce ben de onlardan biri oldum.

Nasıl görüldüğünü biliyorum. Ben bir sapıkım, belki de bunu ben kurguladım. Callie ile bir buluşma ayarladım, böylece Thorne ailesine yakınlaşıp sonunda kim olduğumu açıklayabilecektim.

Ama yemin ederim, *Tanrı'ya yemin ederim*, bu benim planım değildi. Onunla arkadaş olmak gibi bir niyetim hiç yoktu. Ama sonra bir şekilde ikimiz de aynı liseye gittik ve ona karşı dikkatli

davranmama rağmen arkadaş olduk ve o tam da düşündüğüm gibi biriydi. Uzaktan gördüğüm gibi. Sıcak ve arkadaş canlısı ve çok nazik. Bazen ona gerçekte kim olduğumu söyleyebilmeyi diliyorum, ama yapamıyorum.

Her neyse, o haklı. O yakınımıdayken kaçıyorum. Ona bakmıyorum. Onunla konuşmuyorum. Başka seçeneğim olmadığı için onu yokmuş gibi davranıyorum. Ona olan takıntım zaten çok güçlü; ateşi körüklemeye gerek yok. Şu anda bile onu bırakıp kaçmam için ısrar etmeliyim, ama bunun yerine "Sadece... Tebrikler" diyorum.

Gözleri kısıılır.

"Ne için?"

"Nişanın için."

Koluma dokunan parmakları gerilir, hala beni tuttuğunu hatırlatır. Unuttuğumdan değil, ama tutuşunun gücü, kuvveti bir an nefesimi keser. "Gördün, ha?"

"Herkes gördü."

O mırıldanıyor. "Aynen benim niyetim de buydu."

"Ben... anlamıyorum."

Kafasını bir kez sallar. "Anlamana gerek yok."

Bu garipti. Belki de bu yolu izlememeliydim, ama böyle bir şansın bir daha olmayacağını biliyordum. Ona bu kadar yakın olmak, ona sorular sormak için bir şans daha. "Onu seviyor musun?"

Hareket etmiyor. En azından öyle hissediyorum. Yüzündeki ifade donuyor. Göğsü hareket etmiyor. Beni tutan eli bile sıkı ama hareketsiz. Ama tüm bunlar sadece bir saniye sürüyor. Sanki zaman durmuş gibi. Bir anda, yine yoğun bir şekilde bana bakmaya başlıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Sen,"—dudaklarımı yalıyorum—"ona evlenme teklif ettin."

Bir saniye boyunca ağzıma bakıyor. "İşte cevabın."

Yutkunuyorum; haklı. Onu sevmese neden evlenme teklif etsin ki? Aptalca bir soruydu. Bu yüzden yeni bir soru soruyorum, daha önemli bir soru. "Neden o?"

Bakışlarını benden ayırmıyor. "Kalp ne isterse onu ister, değil mi?"

Yine yutkunuyorum, bu sefer zorlukla, çünkü ne demek istediğini biliyorum. Ne demek istediğini *çok iyi, ayrıntılı* olarak biliyorum. Sonra başımı sallayarak, "Senin adına sevindim," diyorum.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hak ettin."

Elini daha sıkı sıkıyor. "Benim neyi hak ettiğimi nereden biliyorsun?"

"Sen tüm iyi şeyleri hak ediyorsun," diyorum içtenlikle, tüm kalbimle. "Tüm mutlu şeyleri. Bu, evrenin sana verebileceği en az şey,

değil mi? Sen ve ailenin yaşadığı onca şeyden sonra. Tüm o istismar, trajedi. Kaderin seni yıkmaya çalıştığı onca şeyden sonra. Ama sen yıkılmadın. Sen ve kardeşlerin yıkılmadınız. Hatta, tüm bunlardan güçlenerek çıktınız. Karşıya geçtiniz ve... Bunun dünya için sadece bir hikaye olduğunu biliyorum. Bir keder ve zafer öyküsü... Ama sen bunu yaşadın ve ben nasıl başardığını *hayal* bile edemiyorum. Tek bildiğim, benim başaramayacağım bir şey olduğu. Kimse başaramazdı. Bu kasabada ya da başka hiçbir yerde."

Bunları söylediğime inanamıyorum. Düşünmeden yaptım. Provokasyon ya da herhangi bir geçiş olmadan yaptım. Ama bunu uzun zamandır söylemek istiyordum. Yıllardır. Onların evine gizlice girdiğim ilk geceden beri.

Bunu söylemek istedim çünkü onlara gerçeği söylemememin sebebi *tam* da budur. Callie'ye lisedeyken söyleyebilirdim. Arkadaş olduğumuz son birkaç yıl içinde ona defalarca söyleyebilirdim. Ama söylemedim çünkü geçmişi karıştırmak istemedim. Kendilerine bir hayat kurdular, iyi bir hayat, mutlu bir hayat. Hep birlikte mücadele ederek kazandıkları bir hayat. Babalarının canavardan uzak bir hayat ve ben onları geri çekemem. Onlar babalarından, geçmişten kurtulmayı hak ediyorlar.

O da bunu hak ediyor.

Bazen onun bunu onlardan daha çok hak ettiğini düşünüyorum. Çoğunlukla, çoğu insan bu konuda benimle aynı fikirde olmayacağı için. Onların ilk tercihi, kardeşlerini büyütmek için her şeyden vazgeçen Conrad olurdu. Ya da çok genç yaşta Conrad'ın sağ kolu olan Stellan. Shepard değil, asla o olmaz. Onu ikinci bir bakış bile atmadan reddederlerdi.

Çünkü ilk bakışta, kendinden başka kimseyi umursamayacak birine benziyor. Güvenebileceğiniz biri gibi görünmüyor. Evet, takımının kaptanı, disiplinli bir sporcu, ama bunun dışında, parti yapmayı ve eğlenmeyi seven, ilgi odağı olmayı ve kışkırtıcı davranmayı seven, kimseye anlamlı bir şey sunabilecek birine benzemiyor.

Ama bilmedikleri şey, Shepard'ın büyürken Ledger'ı sakinleştirebilen tek kişi olduğuydu. Thorne kardeşlerin en küçüğü her zaman öfke sorunları vardı ve diğerleri Ledger'ı kınarken, her zaman onun yanında duran Shepard'dı. Hiçbir takım Ledger'ı almazken, onu New York City FC'ye transfer eden Shepard'dı. Hatta yıllar sonra, bugün 'da bile, Thorne kardeşlerin en çok eve gelen kardeşi Shepard'dır.

Hatta Callie, Shepard'ın artık çocukluk evlerinin tek sahibi olduğunu ağzından kaçırdı. Conrad evi satmak istiyordu, ama Shep ondan satın aldı ve şimdi ev onun. Bu durum beni çok duygulandırıyor. Onu ilk kez orada görmüştüm. Onunla o kadar güçlü bir bağ hissetmişim ki.

Onun ikilemli kişiliği de benim kalbimi sızlatıyor. İnsanlar onu kaygısız bir futbol süperstarı ve playboy olarak görüyor; çok açık ve eğlenceli olduğu için daha derinine inmeye gerek duymadıkları biri. Aslında bazen onun da insanların böyle düşünmesini *istediğini* düşünüyorum, bu yüzden öyle görünmek için elinden geleni yapıyor. Ama bu tam olarak öyle: bir numara, bir maske. İçinde çok daha fazlası olduğunu düşünüyorum.

"Bu yüzden mi buraya geldin?" diye soruyor, düşüncelerimi bölerek. "A-Affedersiniz?"

Cevap vermek için bir an bekliyor ve koluma tuttuğu elinin sıkılaştığını fark ediyorum. O kadar sıkı ki acıyor ve istemeden geri çekiliyorum. Bunun parmaklarından mı yoksa sözlerinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. "Çünkü benim için çok mutlu oldun."

Kalbim göğsümde çarpmaya başlar. "Ben..."

"Çünkü sana söylemeliyim, az önce çok mutlu görünmüyordun." "Ne?"

"Aslında, biraz..." Bir kez daha beni süzdü. "Kızarmıştın. Nefes nefeseydin. Sanki ciğerlerinden tüm hava boşalmış gibi. Kalbin düzgün atmıyor gibiydi. Ya da belki de çok hızlı atıyordu."

"Ben..."

"Sanki yumruk yemiş gibi."

Yine aynı şeyi hissetmeye başlıyorum ve onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. "Gitmeliyim. Ben..."

Koyu siyah ve delici bakışları sertleşir ve şöyle der: "Benim için diz çökmek istediğin kız gibi görünüyordun."

O zaman geri çekildim, sırtım ağaca çarptı. "İstemiyordum." "Hayır mı?"

Kafamı sallayarak onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım. "Hayır. İstemiyorum. Asla..."

Sert yüz hatları ve acımasız tutuşunun aksine, yumuşak ve alçak bir sesle mırıldanarak gözlerini yüzümde gezdirir. "Hayranlarla tanışmak her zaman güzeldir. Özellikle de bizim azmimizi takdir ettiklerini söylediklerinde. Gücümüz ve trajedileri nasıl aştığımız hakkında şiirsel sözler söylediğinde."

Ben irkildim. "Öyle demek istemedim. Ben..."

"Özellikle," diye sözümü kesti, elini daha da sertçe sıkarak, "ne hakkında konuştuklarını bilmediklerinde."

"Ben..."

"Ve genellikle, boşveririm. İsterlerse imza bile veririm. Ya da onlarla fotoğraf çektiririm. Sanki hayatım lanet olası bir reality şovmuş gibi, ama dediğim gibi, yoluma devam ederim. Ama" — bir saniye çenesini sıkar, gözleri parlar — "gizemli, anlaşılmaz bir nedenden dolayı, senden yoluma devam edemiyorum."

"B-ben mi?"

Yavaşça başını sallar. "Hayır, sen değilsin." Sonra, hala yüzümü inceleyerek, "Ve bunun nedenini merak ediyorum. Aslında, Callie seni buraya getirmeye başladığından beri merak ediyorum. Senin neyin var, neyin beni bu kadar rahatsız ediyor?" Bir süre durur, gözlerini hafifçe kısar ve devam eder, "Ve sanırım bu gece, sonunda nedenini anladım."

"Neden?" diye soruyorum, pişman olacağımı bilsem de.

Bunu iliklerime kadar biliyorum. Üzerime eğildiğinde, karanlık bakışları, karanlık elleri, her şeyi keskin bir şekilde titretiyor. "Bana bakışın."

"Ben..."

"Biliyorum," yalanımı keserek konuşur, kalbim göğsümde çarpar. "Bunu saklamaya çalıştığını da biliyorum. Ama pek iyi değilsin. Aslında, kimse bakmıyorken attığın gizli bakışların gerçekten çok sinir bozucu. Ama ben bakıyorum. *Bakıyorum* ve her zaman gözlerinde yıldızlar parlayarak bana baktığında, bir şeye yumruk atmak istiyorum. Her nefes nefese kalıp, sanki yanına yaklaşıncaya bayılacakmış gibi davranıyorsun. Sanki bir gün sana bakıp senin benim için doğru kız olduğunu fark edeceğim ve bunu ne kadar geç fark edersem, o kadar üzüleceksin gibi. Buna dayanamıyorum. Bana bakışlarına dayanamıyorum."

"Orada bana öyle bakmana *dayanamadım*. Yıkılmış, mahvolmuş, harap olmuş, çünkü ben başka biri için diz çöktüm." Çenesini ileri geri hareket ettirmek için duraksıyor. Sonra, "Normalde, acı çekmene izin verirdim. Ama sen benim küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşısın ve neredeyse kız kardeşim sayılırsın, bu yüzden..."

"Ben senin kız kardeşin değilim," diyorum.

Ya da daha doğrusu, bağıriyorum. Sesim düşündüğümünden çok daha yüksek çıkıyor. Belki de ondan, herkesten sakladığım tüm sırların gücü yüzündendir. Belki de tüm bunların utancındandır.

Her neyse, yüksek sesim onu daha da kızdırıyor ve " " ses tonu o kadar alçalıyor ki, omurgamdan ürpertiler geçiyor. "Hayır, değilsin. Sen

bir hiçsin. Bu yüzden bunu aşmanı istiyorum. Her neyse. Bana olan aşkın, takıntın, hastalıklı hayranlığın. Göm onu ve hayatına devam et. Kendine bir erkek arkadaş bul ve benim varlığımı unut.

Çünkü bir dahaki sefere benim yüzümden kalbi kırık bir şekilde yakalarsam, seni bu kırık camların üzerinde yürümeye ve her yere kanını akıtmaya bırakacağım."

Prolog III

Altı Ay Önce

Barda buluşmak benim fikrimdi.

Barın adı da The Horny Bard olacaktı. Bardstown'daki tüm futbolcuların en ünlü takılma yeri. Randevum için.

Evet, randevum var.

Adamın adı Miles, beni yirmi bir yerine yirmi dört yaşında sanıyor. Kendisi ise yirmi yedi yaşında. Onu bir flört uygulamasında buldum. Sarı saçlı, güzel kahverengi gözleri var ve gülümsemesi çok hoşuma gidiyor. Bu kasabadaki herkes gibi o da futbolu çok seviyor, ama onun hatasını affetmeye karar verdim.

Ama neden bu barı seçtiğime geri dönelim. Sadece Miles'a yaşımdan büyük olduğumu göstermek için değil, *onun* için de.

Onu, hayır etkinliğinde yaptığı ani nişandan beri görmedim. Çoğunlukla sezon boyunca yollarda olduğu için. Ama bu gece burada olacağını biliyordum. Sezon hala devam ediyor ve yarın öbür gün şampiyonluk maçı var. Ev sahibi takımın maçı ve her zamanki gibi boş zamanlarında Bardstown'a birkaç günlüğüne geldi. Callie'nin, büyük maçtan önce biraz stres atmak için bara gidip arkadaşlarını göreceğini söylediğini duydum. Hangi bar olduğunu söylemesine gerek yoktu, zaten biliyordum. Miles buluşma yerini seçmemi istediğinde, burayı seçtim.

Ona göstermek için.

Hayatıma devam ettiğimi. Lanet olası bir hayat kurduğumu ve onun varlığını unuttuğumu. Tüm bu gösterişin, bu randevuya olması gerektiği kadar hevesli olmadığımı düşündürebileceğini biliyorum, ama bu doğru değil. Miles'ı seviyorum. Bu randevunun başarılı olmasını istiyorum. Ama aynı zamanda bunu *onun* yüzüne vurmak istiyorum. O gece kendi işime bakıyordum, kendi kalp kırıklığımla uğraşıyordum, o beni buldu. Beni takip eden oydu. Bana o pislik gibi şeyler söyleyen oydu. Bu kadar acımasız olmasına gerek yoktu, ama yine de oldu. Bu

da intikamım.

Burası her hafta sonu olduğu gibi, hafta içi de tıklım tıklım dolu. Işıklar pek iyi değil, bu yüzden Miles'ın burada olup olmadığını anlamak zor, ama Miles beni geçici dans pistine çektiğinde, onunla birlikte gidiyorum. Miles izliyormuş gibi onunla dans ediyorum ve şarkının ortasında Miles beni daha da kendine çekince direnmiyorum. Aramızdaki mesafenin azlığından pek memnun değilim. Kendime olmam gerektiğini söylüyorum ama onu seviyorum ve randevudayız, bu yüzden önemli değil. Ama gerçekten izliyorsa, iyi bir gösteri yapmalıyım. Miles'ın kollarında dönüp, kalçalarımı sallayıp kıvrırken, sonunda *onu* görüyorum.

Dans pistinin kenarında durmuş, gözleri bana kilitlenmiş. Duruyorum ve birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim ona, uzun boylu silüetine bakmak. Uzun, esmer ve hareketsiz. Etrafımızdaki herkes hareket ediyor, sallanıyor, gülüyor, ama biz hareketsiz duruyoruz. Birbirimize bakıyoruz, birbirimize bağlıyız. Ama sonra hareket etmeye başlıyorum. Dans etmeye devam ederken kendimi Miles'a daha da yaklaşıtıyorum, kalçalarımı sallıyorum, kıvrılıyorum ve onun çenesinin sıkıldığını fark ediyorum. Parmaklarının yumruk yaptığını ve gözlerinin kısıldığını fark ediyorum, vücudunda karanlık bir akım dolaşıyor.

Bunun bana verdiği tatmini inkar edemiyorum. Onu kışkındırmaya çalışmadığımı inkar edemiyorum. Onun benim için önemli olmadığını göstermek için. Evet, yalan söylüyorum, ama onun bunu bilmesine gerek yok. Tek bilmesi gereken, onun tavsiyesini dinlediğim ve onun canı cehenneme gidebileceği.

Ama sonra bize doğru ilerlemeye başlıyor ve kalbim bir an duruyor. Hayır, onu dans eden kalabalığın arasından kararlı adımlarla ilerlerken izlerken kalbim neredeyse duruyor. İnsanların ona çarpması, çarpışması, çarpışması önemli değil. O etkilenmiyor, geniş göğsü ve çelik gibi bacakları ile. Niyeti ne bilmiyorum ama iyiye benzemiyor. Aslında, gözleri parıldıyor ve tavırlarında tehlike kokan bir niyet var. Buna tepki vermem gerektiğini biliyorum. Sadece gözlerine bakmak yerine bir şeyler yapmam gerek, ama yapamıyorum.

Donmuş ve sersemlemiş durumdayım, bu yüzden onun burada olduğunu ve ne yaptığını anlamam birkaç saniye sürüyor. Miles'ı benden uzaklaştırdı. Büyük elini randevumun omzuna koydu ve onu

itererek kucaklaşmamızı bozdu. Agresif ve sahiplenici bir şekilde. Sanki ben, başka kimsenin oynamasını istemediği bir oyuncakmışım gibi. Sonra gözlerini Miles'a çevirip, "Defol" diye bağıyor.

Miles'ın yüzünde şaşkınlık belirliyor ve ben ona gitmeye çalışırken o bana sesleniyor. "Ona bir adım atarsan kemiklerini kırarım."

Gözlerimi ona çeviriyorum ve anında ciddi olduğunu anlıyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum ve bu beni uyandırıyor. Aklımı kaçırdığımı fark ediyorum. Onunla oyun oynamakla ne yapıyordum? Başkasını oyunlarına karıştırmakla ne *yapıyordum*? Miles zarar görürse ne olacak?

Tanrım, ne kadar *aptalım*. Bütün bu aylar boyunca ona o kadar kızgındım ki, o kadar öfkeliydim ki, şehre döndüğünü duyar duymaz düşünmeden tepki verdim. Ve bak ne yaptım. Ondan uzaklaşıyorum. Gözlerinin hoşnutsuzlukla kısıldığını fark ediyorum. Ama umurumda değil. Buradan gidiyorum. Ondan uzaklaşıyorum.

Arkamı dönüp koşarak dışarı çıkmaya başlıyorum, kalabalığı yarararak arkadaki çıkışın bulunduğu koridora doğru ilerliyorum. Metal kapıyı itip açıyorum ve karanlık otoparka çıkıyorum. Alan tel örgüyle çevrili ve en arkada metal bir kapı var. O tarafa doğru yürümeye başlıyorum ki kapının tekrar açıldığını duyuyorum, ardından da gürültülü ayak sesleri geliyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor ve düşünmeden, arkamda gerçekten o olup olmadığını bile anlamadan —ama biliyorum, onun olduğunu biliyorum—koşmaya başlıyorum. Nefesim hızla ve zorlukla geliyor ve topuklarım asfaltta tıklıyor. Omurgamdan tüylerim diken diken oluyor ve o da koşmaya başlayınca *bu his* daha da artıyor. Onun gürültülü ayak seslerini duyuyorum, peşimden geliyor ve Tanrım, korkudan bayılacağım. *Heyecandan* bayılacağım.

Karnımdaki bu kafa karıştırıcı çarpıntı ve tüylerimin diken diken olmasından.

Bir saniye sonra beni yakaladı. Ve bunu söylerken *gerçekten* ciddiym. İki kolunu da belime doladı ve beni yerden kaldırdı. Sırtım onun çılgınca nefes alan göğsüne çarpıyor ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Kısa ve yüksek bir çığlık atıyorum ama bu onu caydırmıyor. Beni kendine yapışık tutuyor, birkaç adım sağa taşıyor ve sonra yere indiriyor. Beni döndürüyor ve bir araca doğru itiyor.

"Git..." Nefes nefese, terli ellerim yapıştığım metalden kayarken deniyorum. "Benden uzak dur."

O ise tam tersini yapar, geniş omuzları otoparkın ışığını keser. Öne doğru eğilir ve beni dayadığı kamyonun tavanına ellerini koyar, beni hapseder ve "Sen ciddi olduğunu gösterirsen giderim" diye homurdanır.

"Ciddiyim. Ben..."

"Çünkü şimdiye kadar pek ikna edici olmadın."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacak gibi. "Sen... Beni buraya kadar takip eden sensin."

"Çünkü sen istediniz." "Senden kaçtım." "Seni yakalayabilmek için."

"Aman Tanrım, sen hayal görüyorsun."

"Hayır, sadece zihnini okumakta uzmanım."

Keskin bir nefes veriyorum, kalbim hala göğsümden çıkmaya çalışıyor. Dişlerimi sıkarak, "*Benden uzak dur*. Benden uzak dur, tamam mı? Seni takip etmeni istemedim. Beni yakalamanı istemedim. Seninle hiçbir şey istemiyorum. O gece ne kadar pislik gibi davrandıktan sonra. Ondan sonra..."

"Demek o gece yüzünden," diye sözümü keser, çenesi titriyor. "Sen..."

"Demek söyledikleri doğruymuş," diye devam etti.

"İyilik cezasız kalmaz." "Ne iyiliği?"

Bana yaklaşır, bu hareketle pazıları şişer. "Seni uyarmıştım, değil mi? Aklını başına al ve benden uzak dur demiştim. Uzun zamandır birine yaptığım en iyi şey buydu."

"Buna iyilik mi diyorsun? Sen..."

"Ama güzel bir teşekkür yerine, seni o sıkı küçük kışınla o pisliği mastürbasyon yaparken buluyorum." "Ne? Onu mastürbasyon yapmıyordum."

"O zaman ne yapıyordun?"

"Dans ediyordum, pislik," diye bağırarak yüzüne yaklaşıyorum. "Buna dans denir. Randevumla." O biraz geri çekiliyor. "O pislik senin randevundu."

"O pis suratlı değil," diye itiraz ettim. "Onun adı..."

"Adını söyle," diye homurdandı, sesi alçak ve tehditkardı, "söyleyince onu bulur ve senin adını unuttururum."

Tehdidi karşısında titrerim. Orada da yapacağını bildiğim gibi, şimdi de ona inanıyorum. Yapabileceğini *biliyorum*. Çünkü bence çoktan yaptı.

"Onu kovdurdun,"
diyorum nefes nefese.

"Ne?"

Nefesim hıçkırığa dönüşürken, daha çok suçlar gibi, "Catering patronum. O geceki. Onu kovdurttun, değil mi?"

Resmi açıklama, başka bir iş bulduğu için ayrılması gerektiği yönündeydi. Ama ben aptal değilim. Onun bu işin içinde parmağı olduğunu biliyorum. Ünlü Wrecking Thorn, benim pis üvey kardeşim. Bu kasabada onun için her şeyi yaparlar, onun isteği üzerine birini kovmak da dahil. Evet, patronumun artık bana asılmayacağı ve işimi zorlaştırmayacağı için iyi hissettim, ama yine de arkamdan böyle bir şey yapmamalıydı. Özellikle o geceki davranışından sonra.

"O sana tacizde bulunuyordu," diye cevapladı. "Ben öyle demedim," diye karşılık verdim.

"Söylemene gerek yoktu."

"Sen gerçekten zihin okuyucu değilsin."

"Hayır, zihin okuyucu değilim. Sadece *senin* zihin okuyucunum." "Onunla başa çıkabilirdim."

"Ve hallettim de."

Bu sözler göğsümü ısıtır. Benim için bu kadar zahmete girmiş olması. Ama şimdiye kadar bana pislik gibi davrandığı gerçeğini de inkar edemem. Bu yüzden, daha az öfkeyle nefes verip, "Tamam, şimdi beni bırakabilir misin, lütfen?" derim.

Gözlerini yüzümün üzerinde gezdiriyor ve karanlık olmasına rağmen bana bu kadar yakından bakmasından nefret ediyorum. Tüm çillerimi ve kusurlarımı inceliyor. Bana bakmamasını istemesem de, bakışlarını benden ayırmasını da istemiyorum.

"O *senin* baban olacak yaştaydı," diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne, kim?"

"Senin o pis suratlı

randevun." "Ne?"

O değildi..."

"Ama sanırım bu *senin* tarzın," diye devam ediyor. "Yaşlı erkekleri tercih etmek. Yargılamıyorum, ama bu baba kompleksini gösteriyor."

Bunun üzerine öfkem bir kez daha yükselir ve avuçlarım, onun kibirli, küçümseyen yüzüne tokat atmak için kaşınır. Ama sert sözlerle

yetinirim. "Birincisi, babam kayıp, tamam mı? Beş yaşından beri görmedim. İkincisi, kiminle çıkacağım seni hiç ilgilendirmez. Üçüncüsü, o senin yaşındaydı. Hatta senden biraz daha küçüktü. Hatırladığım kadarıyla, sen benim babam değil, ağabeyim olabilirdin. O yüzden çekil başımdan."

Onun bu sözlerden birçok şey çıkarmasını bekliyordum. Ama bakışları tuhaf bir şekilde deliciyken, "Beş yaşından beri babanı görmedin" diyerek bu tek şeye odaklanacağını hiç düşünmemiştim.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Kaşları çatık. "Çünkü seni terk eden pisliğin teki olduğu için mi?"

Kahretsin, bilmeliydim. Söylediğim onca şeyin içinden tam da buna takılacağını bilmeliydim. Ve bunu yaparsa, ona her şeyi anlatmak isteyeceğimi de bilmeliydim. Babam hakkında, onun babası hakkında. Benimkinin bizi terk ettiğini ve onunkinin hayatımıza girdiğinden beri kendimi güvende hissetmediğimi.

Ama yapamıyorum, bu yüzden onu oyalamak için yapmam gerekeni yapıyorum. "Babam seni ilgilendirmez, senin ailen de beni ilgilendirmez. Onun hakkında konuşacağım son kişi sensin. O yüzden neden geri çekilip beni bırakmıyorsun? Çünkü nişanlının, başka bir kızı onun rızası dışında burada alıkoymanı hoş karşılamayacağını sanmıyorum."

Çünkü hala nişanlı, değil mi? Neden olmasın ki? Okuduğum ve duyduğum kadarıyla, tarih bile belirlemek üzereler. Bu yüzden yaptığım her şey çok çarpık. Onunla oyun oynamak, onu kışkırtmaya çalışmak.

Gözlerinde bir şey parladı, bir şekilde hem parlak hem karanlık, ve başımın belada olduğunu anladım. Onu tuzağa düşürdüm ve şimdi o da karşılık verecek.

"Onu ne zaman bahsedeceksin diye merak ediyordum," diye mırıldanıyor. Ben irkiliyorum.

"Bak, ben sadece..."

"Benim tavsiyem papatya çayı," diye mırıldanmaya devam ediyor. "Ne?"

"Gece uyuman için." "Ben..."

"Yatağında yatıp benim yatağında ne yaptığımı merak ederek uyanık kalmanı istemem." Sesini alçaltarak ekliyor, "*Nişanlımla.*"

Yüzüm kızarır. "Biliyor musun, benden uzak dur."

Onu itiyorum ama o yerinden kıpırdamıyor, aksine daha da yaklaşıyor.

Zaten yeterince yakındı. Ama şimdi onun kokusunu içime çekiyorum. Birbirimizin havasını soluyoruz. Ve bu koku çilek mi? Tatlı ve ekşi. Sanki günlerdir, yıllardır o meyveyi yiyip bitirmiş gibi.

Ve aman Tanrım, sanırım dudaklarıma bakıyor. Sanırım benim dudaklarıma bakarken kendi dudaklarını yaladı. Bu yüzden başımı daha da geriye eğiyorum. Ve *bu da* onun başını daha da aşağı eğmesine neden oluyor. Yüzlerimiz şimdi aynı hizada ve

kafamdan bir düşünce geçiyor: beni öpecek.

Öyle, değil mi?

Bunu bekleyerek gözlerimi kapatıyorum ve bir şey duyduğumda dudaklarımızın neredeyse, *neredeyse* birbirine değdiğini hissediyorum. Öfkeli ve yüksek sesli ayak sesleri ve aniden, o geri çekiliyor. Ayrılıyoruz ve o benden uzaklaştırılıyor. İkiz kardeşi tarafından.

Ne oluyor? Nereden çıktı bu?

Sadece o değil, az önce konuştuğumuz kız, nişanlısı Isadora da orada. Ve gözlerimi kırpmadan, bunun bir kabus olmadığını anlayamadan, kardeşler kavga etmeye başlar ve ortalık cehenneme döner.

Bölüm I

Bölüm Bir

ŞİMDİ

Ben bir Bard'ın ilham perisiyim.

Bu, Bardstown Strip Club'daki garsonlar için kullanılan süslü bir isim. Sanırım bu, ortamı şık ve egzotik tutmak için. Bu nedenle, tüm Muses'lar kısa etek ve tişört giymek zorundadır — ikisi de beyaz — ve başlarına parlak bir hale takmak zorundadır.

Halo zorunlu ama yönetim üniforma konusunda yaratıcı olmamıza izin veriyor. Yani kısa etekler çok kısa etekler olabilir. O kadar kısa ki, istersen popon dışarı çıkabilir. Tank top yerine, karnını ve omuzlarını açıkta bırakan bir tüp üst giyebilirsin. Hatta bikini üstü bile giyebilirsin. Ve içecekleri servis ederken göğsünüz biraz görünürse, kimse sizi suçlamaz. Bu sadece bahşişlerinize yardımcı olur.

"Tamam, ne dersin?" Garsonlardan biri olan Lively, dolabından dönüp bana bakıyor. "Çok mu fazla? Çok mu az?" Sonra kendine bakarak, "Ya da belki azdan da az?"

Eskiden beyaz olan, şimdi ise rengi solmuş ve bazı yerleri paslanmış dolapların arasında, uzun bir bankta oturmuş, vardiyamdan önce rujumu sürüyorum. Soluk tenime ve tarçın rengi çillerime yakışacağını düşündüğüm parlak kırmızı bir renk. Yani, rujum gözünü kamaştırırsa, milyonlarca çilimi fark etmeyebilirsin, ama kim bilir. Makyaj konusunda uzman değilim.

Küçük aynadan gözlerimi ayırıp Lively'ye odaklanıyorum. Bugün onun Muse olarak ilk günü. Onunla birkaç ay önce, diğer düzenli işlerimin yanı sıra ara sıra yaptığım catering etkinliklerinden birinde tanışmıştık ve hemen iyi anlaşıştık. Daha fazla iş almak istediğini söylediğinde, onu buradaki müdür George ile tanıştırdım. Ama bunu yapmamın başka seçeneği yoktu. Yani, bu dünyanın en iyi işi değil. İnsanlar size sarkıntılık yapıyor. Elle taciz ediliyorsunuz. Erkekler, size içki servisi yaptığınız için size her şeyi yapabileceklerini sanıyorlar. Ama maaşı iyi. Ve görünüşe göre Lively'nin paraya ihtiyacı vardı. Yani, benim gibi birden fazla işte çalışıyor, tahmin etmek zor değildi. Bu benim en kötü işim ama aynı zamanda en iyi maaşlı işim, o yüzden burada. Ayrıca George, Lively'nin uzun sarı saçlarına ve açık kahverengi gözlerine bir bakış attı ve onu ilham perisi ilan etti. Tam da tahmin ettiğim gibi.

Ve cesaretle söyleyebilirim ki, o bu rolü benden daha iyi oynuyor. Eteği kısa ve fırfırlı ama poposunu görebileceğiniz kadar kısa değil

yanakları. Askeri bluzunun omuzlarında dantel işleme var ve spagetti askıları ilginç bir şekilde kollarından düşüp göğüslerinin eğimini ortaya çıkarıyor. Gördüğüm en açık kıyafet değil ama bence işe yarayacak.

Başımı sallıyorum. "Harika."

"Öyle mi?" Eteğini okşayarak kendine baktı. "Daha fazla cilt göstermem gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır. O askının işini yapmasına izin ver, bu hafta sonuna kadar gelecek ayın kirasını ödeyebilirsin."

Gülümser. "Yaşasın." Sonra ciddileşir, "Bugün sana teşekkür ettim mi?"

Gülerek rujuma geri döndüm. "Teşekkür ettin, ve daha önce de söylediğim gibi, bana teşekkür etmene gerek yok. Çünkü arkadaşlar böyle yapar."

"Benim arkadaşlarım öyle değil," diye mırıldanır.

Onun hikayesini bilmiyorum ama bu şehre yeni taşındığını ve paraya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bu konuda oldukça çekingen ve benim de birkaç karanlık sırrım olduğu için, mahremiyet arzusunu anlayabiliyorum.

Hazırlanınca Lively salona giderken ben her zamanki gibi geride kalıp kız kardeşimi ararım. İlk zilde telefonu açar ve "Yatakta kitap okuyorum. Ama merak etme, sıkıcı bir Sindirella gibi gece yarısından önce uyuyacağım" der.

Onun küstah ses tonuna gülümserim ama yine de "On birden önce yatacaksın" derim.

"Haydi ama," diye sızlanıyor. "Bu kitap çok güzel. Eğer zorlarsam, bu gece bitirebilirim." "Yarın zorla bitir."

"Ama..."

"Hayır, tatlım," diyorum nazik bir sesle.

"Kuralları biliyorsun. Saat on birde ışıklar söner." O iç çekiyor. "Sorumlu ve abla gibi davranmana nefret ediyorum."

"Ben senin ablanım," diye karşılık veriyorum.

"Evet, ama sen eğlenceli ablasın," diye hatırlatıyor. "Tek bir kuralı bile çiğnemekten alerjisi olan, kurallara uyan disiplinli abla değilsin."

"Kurallara uyan disiplinli biri olmamın tek nedeni korkmam, unuttun mu?" diyorum, parmaklarım telefonu sıkıca kavırıyor. "Hayatımın en büyük korkusunu atlatınca, yine asi olup bütün gece kitap okuyarak geçirebilirsin. O zamana kadar bana katlan, tamam mı?"

Snow birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, benimkinden bile daha yumuşak bir sesle, "Bana hiçbir şey olmayacak," dedi.

Boğazıma büyük bir duygu yumağı takılır ve boğuk bir sesle, "Bunu ben garanti edeceğim," derim.

"Ben iyiyim, Juju," diyor, bana çocukluğumdan kalma lakabımı kullanarak. "Doktor iyi iyileştiğimi söyledi."

Gözlerim yanar ve kontrolü sağlamak için birkaç kez gözlerimi kırparım. "Ayrıca sana olanların çok nadir görülen bir durum olduğunu söyledi, bu yüzden riske girmeyeceğim."

Hayır, kesinlikle almayacağım.

Kız kardeşimle olmaz. Onun sağlığı, *hayatı*, *kalbi* söz konusu. Şu anda tehlikede olan şey bu. Anlaşılan o ki, doğduğundan beri tehlikedeymiş, ama biz bunu geçen yıl öğrendik.

Ebstein anomalisi. Geçen yıl Snow sınıfta bayılıp acil servise kaldırıldığında böyle dediler. Kalbinin düzgün atmadığını söylediler. Aritmi olduğunu ve daha ileri tetkiklerin yapılması gerektiğini söylediler. Tetkikler, triküspit kapakta bir kusur olduğunu gösterdi. Doğuştan olduğunu, doğduğundan beri olduğunu söylediler. Ancak şimdi ortaya çıkmış.

Bu çok korkutucuydu, inanın bana, ama daha da korkutucu olanı, yeni bir kalbe ihtiyacı olacağıydı. Hasarlı kısmı onarmak yeterli değildi, çünkü başka anormallikler de vardı ve nakil uzun vadeli bir çözümdü.

Küçük kız kardeşinize böyle bir şey söylendiğini hayal edin. Canavarların gerçek olabileceğini anladığınız andan itibaren korumaya çalıştığınız kız kardeşinize. Onu almaya gelen canavar, kendi vücudunun içindeydi. İzin verselerdi ona kendi kalbimi verirdim. Ama şanslıydık, nakil listesinde üst sıralarda yer aldık ve sadece birkaç ay bekledikten sonra bir kalp bulduk.

"Tamam," Snow pes eder. "Saat on birde ışıklar sönsün."

Rahat bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim. İlaçlarını almayı unutma. Yatağının başucuna koydum." "Evet. Gördüm ve aldım. Hepsini."

"Kırmızı olanı da mı?" diye soruyorum.

O hapı sevmediği için burnunu kırıştırdığını hayal edebiliyorum, "Evet, büyük kırmızı olanı bile." diye cevap veriyor.

"Güzel." Sonra diğer önemli konuya geçiyorum. "İlaçların yanındaki komodinin üzerine birkaç broşür de bıraktım."

Bu sefer tek yanıtı bir iç çekiş oldu.

"Sadece bir bak," diye ısrar ediyorum. "Benim için. Lütfen?"

Bir iç çekme daha, bu sefer daha keskin. "Onlara bakmak istemememin sebebi sensin."

Kalbim sıkışıyor. "Snow, sana söyledim. Ben iyi olacağım. Hatta, buradan gittiğin için mutlu olacağım. Seni ziyaret edeceğim." "Seni ziyaret etmeni istemiyorum," diyor Snow. "Seninle yaşamak istiyorum."

Biliyorum. Ben de onunla yaşamak istiyorum. Her zaman istedim. Ayrıca onu Jeremy'den uzaklaştırmak istedim. Annem onu terk etmediği için, ondan da uzaklaştırmak istedim. Bu yüzden mümkün olan en kısa sürede evden ayrıldım. Bir iş buldum, hatta *birkaç* iş buldum, bir daire tuttum ve onu da yanıma aldım.

Tabii ki kolay olmadı. Annem artık onlarla yaşamadığım için mutluydu, ama Snow'u kaybetmek istemiyordu. Snow her zaman annemin en sevdiği kızı, benden daha çok sevdiği kızıydı. Ayrıca Snow reşit değildi, hâlâ da değil, daha on yedi yaşında, bu yüzden Snow'un taşınmasını engellemek için elinden geleni yaptı. Ama sonra kız kardeşim okulda bayıldı ve kalbinin sorunlu olduğunu öğrendik. Annem Snow'u çok sevdiğini söylese de, ona bakmak istemiyordu. Bu yüzden kız kardeşimi bıraktı. Ben de ona bakmak için ne gerekiyorsa yaptım: fazla mesai, kredi çekmek, kredilerin süresinin uzatılması için yalvarmak ve yakarmak.

Ama tüm bunları Snow'un buradan, Bardstown'dan kurtulabilmesi için yaptım. Üniversiteye gidebilmesi, kendine bir hayat kurabilmesi için yaptım. Hayatta kalmaktan daha fazlasını içeren bir hayat. Çünkü benim hayatım hep bundan ibaretti.

Sadece hayatta kalmak.

"Snow," diyorum. "Lütfen, tamam mı? Benim için. Onlara bir bak."

"Üniversite pahalı," diye her zamanki gibi tartışıyor. "Ve masandaki devasa fatura yığınının görüyorum."

Kız kardeşimin bunu bilmesi çok acı. Mali durumumuzu, ödenmemiş faturaları ve tıbbi borçları bilmesi. Kendimi büyük bir kız kardeş olarak başarısız hissediyorum. Onu gerçeklerden koruyamadığım için. Ama onu üniversiteye gönderecek bir yol bulacağım. Bulacağım. Krediler var, değil mi? Kredi alacağım. Bir şekilde parayı bulacağım ama pes etmeyeceğim ve onun da pes etmesini istemiyorum.

O devam ederken ben karşılık vermek için ağzımı açtım, "Ve bir şey

düşündüm." "Ne?"

"Sen üniversiteye gitmeyi düşündüğünde ben de üniversiteye gitmeyi düşüneceğim " diyor zaferle. "Ne?"

"Evet, neden üniversiteye sadece ben gideyim?

Sen de gitmelisin." "Çünkü akıllı olan sensin.

Ayrıca kitapları seviyorsun."

"Sen dans

etmeyi

seviyorsun."

"Ee?"

"Dans okulları var."

Evet, var. Ve belki, *çok uzun* zaman önce, onları araştırmış olabilirim. Evde işler gerçekten zorlaştığında, annemin bana olan nefreti her zamankinden daha fazla canımı sıktığında, bir dans okuluna kaçıp bir daha geri dönmemeyi hayal ederdim. Ama bunlar sadece hayallerdi. Dans okuluna gidemem. Nasıl gideceğimi bile bilmiyorum. Kendimi bırak, kız kardeşimi üniversiteye gönderecek param yok.

"Dans okuluna gitmeyeceğim," diyorum ona kararlı bir şekilde.

"O zaman ben de üniversiteye gitmeyeceğim," diyor Snow kararlı bir şekilde. "Sen benim başımın belasısın," diye mırıldanıyorum.

"Sen de benim başımın belasısın."

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. "Tamam, neyse. Artık gitmem gerek. Sabah görüşürüz."

İyi *geceler* dedikten sonra telefonu kapatıp işime başlamak için salona gidiyorum. Cuma günü olduğu için oldukça yoğun bir gece olacak. Salon müşterilerle dolup taşıyor. Müzik, çoğunlukla bas ağırlıklı, tüm hızıyla çalıyor ve sahne dansçılarla parıldıyor. Kızların çoğu çoktan soyunmuş, geri kalanlar da soyunmak üzere. Striptizci olarak daha fazla para kazanabileceğimin farkındayım. Ayrıca Snow'un dediği gibi, dans etmeyi seviyorum. Ama striptiz kulübünde garson olduğum için bana sanki onlara eğlenmek için borçluymuşum gibi davranan erkeklerin önünde çıplak kalmayı bir düşünün. Tanrım, bu işi nefret ediyorum.

Kendi bölümümü kontrol edip barmenle içki siparişlerimi verdikten sonra hayranlık dolu bir "vay" sesi duydum. Bu sesi, barın arkasında boş bardakları boşaltan Lively çıkarmıştı. Ona dönüp "Vay ne?" diye sordum.

Gözleri omuzlarımdan ötesindeki bir şeye yapışmış. "O..." Gözlerini kısarak, "Vay canına, bu o!" diyor.

"Nedir o?"

Cevabını bekliyorum ama o dikkatini çeken şeye bakmaya devam ediyor. Dönüp bakmak üzereyim ki, "O futbolcu" diyor.

Futbol kelimesi beni donduracak kadar şaşırttı.

Ama Lively devam ediyor. "Burada ne işi var? New York'ta yaşıyor sanıyordum." Donmuş bedenimin yanı sıra kalbim de durmuş gibi.

"Tanrım, çok yakışıklı," diye devam ediyor Lively, hala omzumun üzerinden bakarak. "*Gerçekten, gerçekten.* Aslında, futbolu izlemeye başlamamın sebebi o. O ve diğer adam" —gözlerini kısarak— "adı neydi? Carlisle. Arrow Carlisle. LA Galaxy'de oynuyor. Tanıyor musun? Tanrım, o da çok yakışıklı. Ama o," çenesini kaldırarak, "daha yakışıklı. Sanırım koyu saçları yüzünden. Sarışınlardan çok esmerleri seviyorum, o yüzden..."

"Ne... Hangi futbolcu?" Sonunda birkaç kelimeyi bir araya getirebiliyorum.

Lively, dikkatini arkamda tutarken dudakları hafifçe gülümsedi. "Ve biliyor musun, o da bunun farkında. Yakışıklı olduğunu biliyor. Kızların ona deli olduğunu biliyor ve bunu kullanıyor. Tam bir pislik," diye iç geçirdi, "ama bunu iyi kullanıyor. Onun sana biraz kötü davranmasını istiyorsun, anlıyor musun? Sen..."

"Hangi futbolcu, Lively?" diye soruyorum, onu keserek.

Kendim arayabileceğimin farkındayım. Zaten bunu yapmaya çalışıyordum ama nedense yapamıyorum. Nedense kendimi hazırlamam gerekiyor. Bu duygunun mantıklı olmadığını söylüyorum kendime, çünkü herhangi bir futbolcu olabilir. Bardstown, futbolcuların yetiştiği bir yer. Bu kasaba bir şekilde en iyilerin en iyilerini yetiştiriyor ve çoğu da büyük liglerde oynuyor. Herhangi biri olabilir. Olabilir...

Ama arkadaşım, "Uh, Thorne. Yıkıcı Thorn." diyerek bu hayali yıkıyor.

Daha çok şüphelerimi doğruluyor gibi, çünkü kafamda ne kadar çevirirsem çevireyim, onun kim olduğunu biliyordum. Biliyordum. Biliyorum ve kalbim dakikada bir milyon mil hızla atıyor ve onu nasıl sakinleştireceğimi bilmiyorum. Nasıl dönüp ona bakacağımı da bilmiyorum. Ama nasıl bakmayacağımı da bilmiyorum. Altı ay oldu. Onu görmeyeli altı aydan biraz fazla oldu. Her şeyin parçalandığından beri...

"Ona ne olduğunu duydun mu?" diye sordu Lively, sesi kalp atışlarımla gürültüsünü bastırarak. "Kariyerinin bittiğini söylüyorlar."

Onun sözleri göğsümü keskin bir öfkeyle doldurur ve dişlerimi sıkarım. İnsanlar böyle şeyler söylediğinde her zaman böyle olur. Radyoda duyduğumda, internette okuduğumda, sosyal medyada gördüğümde, birini boğazlamak isterim. Yüzlerine *bağırıp* bunu kesmelerini söylemek isterim. Onun hakkında saçma sapan şeyler söylemeyi kesmelerini. Onlar onun kim olduğunu bilmiyorlar mı? O bir Thorne. Her şeyden kurtulabilir. Altı ay önce 'da olanlardan bile.

"Tüm spekülasyonlara inanmıyorum, ama," diye devam ediyor Lively, başını sallayarak, sesi acıma dolu, "ona olanlar çok acımasızcaydı. Gerçekten acımasızcaydı. Nişanlısı onu aldatıyordu. İkiz kardeşi ile. *Tanrım.*" Elini göğsüne koyuyor. "Buna inanabiliyor musun? Ama dur, daha da kötüsü var. Bunu öğrendiğinde ikiz kardeşi ile büyük bir kavga etti. İkiz kardeşi *onu dövdü.* Evet. O kadar kötüydü ki geçen sezon şampiyonluk maçında oynayamadı." Başını sallamaya devam ediyor. "Bütün haberlerde çıktı. Gerçekten. Dergilerde, makalelerde. Talk

programlarında. İğrenç. Herkes tekrar oynayabilecek mi diye spekülasyonlar yapıyordu. Çünkü görünüşe göre ikizi bir sürü kemiğini kırmış."

Yutkunuyorum, dilim
ağzımda kalıyor. "Altı."
"Ne?"

"Altı kemiğini kırmış."

Dört kaburga kemiği, burnu ve sol bileği. Bazı makalelerde sol ayak bileği de kırılmıştı, bu da spekülasyonlara ve New York City FC'nin Shepard Thorne'unun bir daha asla oynayamayacağına dair söylentilere yol açtı. Neden böyle bir şey yaptıklarını, neden yalan söylediklerini anlamıyorum, çünkü doktorların raporları açıktı. Ama sanırım bunu izlenme sayısı için yaptılar.

"Vay canına, bu delilik," diyor Lively. "İnsanların onun formda olmadığını söylemesine şaşmamalı. Yani, böyle bir şeyden nasıl geri dönebilirsin ki? Nişanlın seni ikiz kardeşinle aldatıyor, sonra da ikiz kardeşin gelip kemiklerini kırıyor? Hem de sezonun en önemli maçı öncesinde? Ne kabus ama. Adam bir gecede her şeyini kaybetti. Gelecek sezon geri döneceğine şaşırdım."

Ben de. Ona inanmadığımdan ya da altı ay önce olanlardan geri dönebileceğine inanmadığımdan değil, ama onun hakkında yayılan spekülasyonlar, tüm söylentiler ve dedikodular yüzünden. İnsanlar onun hakkında arkasında konuşurken ona duydukları acıma ve sempati yüzünden. Sanki onu tanıyorlarmış gibi. Sanki onun yaşadıklarını biliyorlarmış gibi. İnsanların onun hayatını, patlamış mısırlarını yiyerek izleyebilecekleri bir reality şov olarak gördüklerini söylediğinde haklıydı. Ve onun bununla nasıl başa çıktığını bilmiyorum. Dünyanın ona yüklediği tüm baskıyla nasıl başa çıktığını bilmiyorum.

"Bunu konuşmasak olur mu?" diye
başlıyorum. "Sadece... dedikodu yapmak
istemiyorum." "Oh, lanet olsun," diyor
Lively, gözleri pişmanlık dolu. "Çok
üzgünüm. İsteyerek yapmadım." "Hayır,
sorun değil. Sadece kendimi rahat
hissetmiyorum."

O da başını sallar. "Hayır, haklısın. Konuşmamalıyız. Orada değildik ve ne olduğunu bilmiyoruz.

Zaten bunların çoğu abartı ya da tamamen yalan."

Ben oradaydım. Olanları gördüm. İkiz kardeşi onu dövüp kemiklerini kırarken *ben* oradaydım. Kalabalık toplanıp biri 911'i aradığında ben de oradaydım, 'da.

Ama yine de onun arkasından konuşmak istemiyorum.

Her neyse, işim var. Barmen sonunda beklediğim içkileri önüme koyduğunda, kendimi hazırlarım. Onun varlığının işimi etkilemesine izin veremeyeceğimi söylerim kendime. Evet, bu işi sevmiyorum ama ihtiyacım var. İnsanlara içki servisi yapmam gerekiyor ve tam da bunu yapacağım. Ama aylar sonra nihayet onu gördüğümde, tüm iyi niyetim buharlaşır.

Kalbim göğsümde çarpıp durmaya başlar.

Kırmızı deri koltuğa uzanmış, elleri kolçakları sıkıca kavramış, başı geriye eğilmiş, bir striptizci kucağında dans ediyor. Buradan sadece profilini görebiliyorum, çenesinin eğimi ve elmacık kemiklerinin çıkıntısı. Kulüp karanlık, sadece kırmızı neon ışıklar ortalığı aydınlatıyor. Ama yine de iyi vakit geçirdiğini biliyorum. Sarışın striptizcinin kucağında kıvrılma şekline tamamen dalmış olduğunu biliyorum. Muhtemelen etrafındaki dünyayı bile algılamıyor, birinin onu lap dance yaparken izlediğini hiç fark etmiyor.

İstemiyorum ama kıskançlık damarlarımdan akıyor.

Onu bir kızla gördüğüm diğer tüm zamanlardan daha ateşli. Tüm dünyanın önünde kız arkadaşının önünde diz çöktüğü zamankinden bile daha ateşli. Belki de son altı ayımı onun için endişelenerek geçirdiğim içindir. Her gece uykusuz geçirdim, onu hastanede, baygın halde yatarken hayal ettim. *Acısını* hayal ettim. Kırık kemiklerinin acısını değil, kırık kalbinin acısını. Çünkü sevdiği kız, hayatının geri kalanını birlikte geçireceğini düşündüğü kız, onu değil ikiz kardeşini seçti.

Ve o burada, sanki her şey yolundaymış gibi lap dance yapıyor.

Sakinleşmek ve mantıklı düşünmek için kendime zaman tanımam gerektiğini biliyorum. Eminim bu lap dance, büyük resimde hiçbir anlam ifade etmiyordur. Ama yürümeye başlıyorum. Tepsimde, bölümümdeki masalardan birine götürmem gereken dört votka martini var. Ama masaya doğru yürümek yerine, onun olduğu yere doğru yöneliyorum. Onun yanından geçmek yerine duruyorum.

Sonra, tökezlemiş gibi yapıyorum.

Elimdeki tepsi sallanıyor. Kurtarabilirim ama kurtarmıyorum. Bardakları kenara kaydırıp deviriyorum. Birkaç tanesi ayaklarına düşüp kırılıyor ve içecekler dökülüyor. Biri göğsüne, diğeri ise doğrudan

kucağına, " " şeklinde düşüyor.

O anda, *sonunda* kucakındaki kızıdan gözlerini ayırıyor ve bakışlarımız çarpışıyor.

İkinci Bölüm

STRİPERİN adı Bridgette.

Bunu ancak, çılgılık atarak onun kucağından atlayıp öfkeyle bana dönünce fark ediyorum. Onu tanıdığım için hemen pişman oluyorum. Bu olayı unutmayacak. Yani, elbisesini mahvettiğim için de pişmanım. Daha doğrusu, iç çamaşırlarını mahvettiğim için. Neyse, yepyeni bir elbise. Bunu bana söylediği için biliyorum. Daha doğrusu, çılgınca el kol hareketleriyle bana bağırdığı için biliyorum.

Ayrıca dikkatsiz ve kör olduğumu ve ne halt ettiğimi sorarak bana bağıyor. Ondan özür dilemek istiyorum ama ağzımı açmama izin vermiyor. Özellikle de B kelimesini kullandığında. Yani, kaltak.

"Yeter."

Sesi beni irkitti. Sert ve alçak, sırlarla dolu gibi, en sevdiğim ses. Şu anda, Bridgette'in dinlediği ve durduğu bir emir var. Benden uzaklaşıp ona odaklanıyor. Sanırım o da koltuğundan kalktı. Ona bakmadığım için emin olamıyorum. Muhtemelen yaptığım şeyden sonra bunu yapmakta zorlandığım için.

Aptalca. Düşüncesizce. *Çılgınca*.

Tanrım, ne düşünüyordum? Neden onunla ilgili konularda *hiç* düşünmüyorum? "Ne?" diyor Bridgette kavgacı bir şekilde.

"Gitmelisin," diyor, daha doğrusu emrediyor.

"Ciddi misin?" Bridgette ellerini beline koyar. "O kaltak içkisini üzerime döktü ve pahalı iç çamaşırlarımı mahvetti. Hayır, ben..."

"Ona bir daha öyle de, o pahalı iç çamaşırlarını giydiğin son iç çamaşırı olmasını sağlarım." "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Evet, öyle sayılır."

Bridgette karşılık vermek için ağzını açar, ama sonunda aklıma gelir ve araya girerim, "Çok üzgünüm. Hepsi benim hatam." Dikkatini bana çevirir ve ben tepsiyi göğsüme sıkıca sararım. "Haklısın, dikkat etmedim ve elbiseni mahvettim. Ne istersen yaparım. Telafi etmek için ne istersen öderim."

Bana para verme. Bana para verme. Lütfen, Tanrı aşkına, bana

para verme. Çünkü verecek param yok. Faturalarımı ödeyecek param bile yok, lütfen. Tanrım, ben bir aptalım.

"Evet, en azından bunu yapabilirsin, kaltak. Yoksa patrona gidip seni kovdururum." Kalbim çarpıyor.

"Gerek yok..."

"Al. Bu yeterlidir."

Bunu görmem gerek. Cesaretimi toplayıp ona dönmeliyim. Ya da daha doğrusu, onun sunduğu şeye. Uzun, esmer parmaklarıyla sıkıca tuttuğu bir tomar para. *Onun* parmakları. Ancak paraya odaklanmak yerine, elinin yapısına, parmaklarının güçlü şekline, eklemlerinin çıkıntısına odaklanıyorum. Pürüzlü, çizik gibi görünmeleri, tırnaklarının kısa ve keskin olmaması. Çok erkeksi.

Elini ilk kez görmüyorum elbette. Ama daha önceki seferlerde detaylara hiç dikkat etmemiştim. Şimdi de etmemeliyim, daha önemli şeyler söz konusu, ama kendime engel olamıyorum.

"Bu, iç çamaşırlarının ve zamanının değerinden çok daha fazla," diyor.

"Al ve git."

Bridgette kabul etmiş gibi görünüyor ve parayı elinden hızla kapıp, öfkeyle uzaklaşıyor. Sonra sadece ikimiz kalıyoruz. Yalnız.

Aslında tam olarak değil. Yani, burası tıklım tıklım dolu. Evet, bir köşedeyiz ve bizi kısmen gizleyen bir sütun var, *ama* bar hemen orada. Barmenin tezgahın arkasında çalıştığını görebiliyorum. Yani hayır, yalnız değiliz. Yine de, bana doğru adım attığında - büyük siyah botlarının hareket ettiğini görüyorum - sanki burada benden ve ondan başka kimse yokmuş gibi hissediyorum. Ve kalbim korkuyla çarpmaya başlıyor.

O, "Üniforman güzelmiş" diye

yavaşça konuşunca, kalbim

daha da hızlı atmaya başlar.

"İçkiler için özür dilerim"

derim, geri adım atarak. O bir

adım daha yaklaşır. "Bunu daha

çok beğendim."

Geri çekilirken hem sözlerim hem de adımlarım titriyor. "Ona

para vermek zorunda değildin. Ben verebilirdim..." " , sen ne

sanıyorsun kendini, melek mi?"

Tepsimi göğsüme daha sıkı sıkı bastırarak sonunda cevap veriyorum:

"Bir ilham perisi."

"Bir ilham perisi."

"Evet. George bize öyle diyor." "George kim?"

"Patronum."

"O da kızıkları seviyor mu?"

Düşünmeden gözlerimi kaldırıp ona baktım. İlk düşüncem, tişörtünü tamamen mahvettiğimdi. Boyun ve göğüs kısmı tamamen ıslaktı, eteklerine ve soluk renkli kot pantolonunun üst kısmına kadar uzanıyordu.

İkinci düşüncem ise, her zamanki gibi yakışıklı, güzel, kalp kırıcı derecede çarpıcı olduğu. Saçları her zamanki gibi dağınık ve kesilmesi gerekiyor, bazı teller alınına değiyor ve gözleri koyu kadife gibi. Yüzündeki her çizgi, her eğri ve eğim her zamanki gibi keskin bir şekilde şekillenmiş ve genellikle gözlerimi alamadığım yumuşak detaylarla kontrast oluşturuyor.

Ama muhteşem olmaktan öte, zarar görmemiş gibi görünüyor. Yani, öyle olacağını biliyordum. Kavgadan bu yana altı ay geçti, ama yine de, sanki gerçekten iyi olduğundan emin olmak istercesine gözlerimi ondan ayırmıyorum. Sanki kalıcı bir yara, iz veya yara izi arıyormuş gibi. O gecedan geriye kalan herhangi bir şey, çirkin bir hatıra. Kalbinin kırıklığının.

Evet, kalp kırıklığının izlerini arıyorum, böylece... Ne yapabilirim ki?

Yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu beni ilgilendirmez. Hiçbir zaman ilgilendirmede. Hiçbir zaman da ilgilendirmeyecek. Tek yapabileceğim başımı sallayıp onun sorusuna cevap vermek. "Hayır, George iyi biri."

Yani, bir nevi. O, müşterilerle çalışanlar arasında dostlukların teşvik edildiği bir striptiz kulübünün müdürü. Ayrıca, tüm bu ilham perisi fikrini ortaya atan da o, yani aziz falan değil. Ve evet, benimle biraz flört ediyor ama catering patronum gibi bana çıkma teklif etmedi ya da buradaki bazı müşteriler gibi bana sarkıntılık yapmadı. Yani benim yaşadığım dünyada, o iyi kategorisine giriyor.

Gözleri biraz kısıldı.

"Çok mu iyi?" "Bana karşı mı?"

"Evet."

Yine başımı sallıyorum.

"Pek değil." Gözleri
daha da kısılıyor. "Pek
değil."

Ben de gözlerimi genişletiyorum ve ona biraz sapık patronumdan bahsedersem bunun onu nereye götürebileceğini anlıyorum. Dikkatini başka yöne çekmek için ve ayrıca bu doğru olduğu için, "Kıyafetlerini mahvettim" diyorum.

Umarım konuyu kapatır. George'un kovulmasını ya da işimin tehlikeye girmesini istemiyorum. Ayrıca  vey kardeşimim oynamak istediği bir oyuncak gibi bakılmak da istemiyorum. O da bana öyle bakıyor ve "Evet, mahvettin" diyor.

 imden bir çığlık atıyorum. "En azından sana bir havlu getireyim, lütfen."

Gözleri yine parladı, bu sefer daha parlak,
daha tehlikeli bir şekilde. "Lütfen." "Ne?"

Yüz hatlarımı inceliyor, gözleri bir taraftan diğerine, rastgele, tekrar tekrar gidip geliyor. Ve  ılgın bir saniye boyunca, sanki o da benim yaptığım gibi son altı ayı yakalamaya çalışıyor gibi hissediyorum. Birbirimizi görmediğimiz sürede olanların izlerini arıyor. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey olmadı. Hayatım altı ay öncekiyle aynı. İş, catering işlerim, kardeşim, arkadaşlarım. Faturalarımı nasıl ödeyeceğimi ve Snow'u  niversiteye nasıl g ndereceğimi düşünmek. Gece geç saatlere kadar uyanık kalmak, onu düşünmek, onun için endişelenmek. Sonra bana sadece acı veren birine bu kadar değer verdiğim için kendimi azarlamak.

"Bu kadar seveceğimi düşünmemiştim," diye mırıldanarak düşüncelerimi bölüyor. "Neyi?"

"*Lütfen*" diyor. "Senin tatlı sesinle."

"Ben..."

"Ama," diye sözümü kesiyor, yüzünde kibir beliriyor, "Eminim sen daha iyisini yaparsın." "Neyi daha iyi?"

"Yalvarmak."

Kalbim g m güm
atıyor. "Ne?"

"Yaptığın şeyden
sonra."

Kahretsin. Ne aptalca bir şey yaptım. Özellikle onun nasıl biri olduğunu bildiğim halde. Onunla sadece iki kez karşılaştım, ama yine

de bunun çok kötü bir hal alabileceğini biliyorum. Yutkunup yürümeye devam ediyorum. "Bak, bu bir hataydı, tamam mı?"

O tekrar yaklaşmaya başladı. "Öyle mi?"

"Evet, bilerek

yapmadım. Ben..."

"Bence sen yaptın."

Tepsiyi kendimi korumak için ona doğru tutarak sarılmaya devam ediyorum ve yalan söylüyorum, "Hayır, yapmadım. Ben... Ben tökezledim."

O mırıldanıyor. "Bak, senin çok tuhaf bir hastalığın olduğu için buna inanmak biraz zor."

Sırtım direğe çarpar ve çarpmanın etkisiyle nefes alamam. Ama çarpmanın etkisinden daha çok, artık gidecek hiçbir yerim olmaması beni etkiliyor. O buradayken bile, bu kadar yakın ve eğilirken daha da yaklaşırken bile. Avucunu direğe dayar, parmaklarını açar ve başını eğerek yüzümüzü birbirine birkaç santim yaklaştırır.

Ve zihnim, iradem dışında, altı ay öncesine gidiyor. Bu benim için olağan bir şey olduğu için sorun olmazdı, ama şu anda her şeyin dağılmasından önceki o özel anı düşünüyorum.

Tıpkı böyle, birbirimize çok yakın, yüzlerimiz birbirine bakarken.

Onun tatlı nefesini koklayabildiğim ve bunun bana çilekleri hatırlattığını düşündüğüm zaman. Dilimde çilek tadı *aldığımı* sandığım zaman. O an, bir an için, onun beni öpecekmiş gibi hissettiğim ve ona izin verecekmişim gibi hissettiğim zaman. Bunun olmasını nasıl beklediğim. O anı düşünmemeye çalışıyorum. O anı çağrıştıran tüm duygulardan uzak durmaya çalışıyorum. Tüm o heyecanlı, özlem dolu, *acı verici* duygulardan uzak durmaya çalışıyorum.

"Ne hastalığı?" diye soruyorum, pek gurur duymadığım, nefes nefese ve kırılgan bir sesle.

O, benim yüz hatlarımı incelemeye devam ettikten sonra gözlerini ağzıma indirdi. "Benden uzak durmakta zorlandığın hastalık."

Gözlerimi ona çevirdiğimde dudaklarım karıncalanıyor. "Beni bırakmakta zorlanan sensin." "Sadece sen istemediğin için."

"Biliyorsun, sen gerçekten zihin okuyucu değilsin," o geceki konuşmamızı hatırlatıyorum. "Hayır, sadece *senin* zihin okuyucusun," diye tekrarlıyor.

"Geri çekilebilir misin?"

Tekrar deniyorum.

"Sihirli kelimeyi unuttun."

"Lütfen," diyorum isteksizce.

Konuşmadan önce mırıldanır, "abana A artı. Ama yine de, o kelimenin pembe dudaklarından çıkmasını ne kadar sevdiysem de, diğeri hastalığını unuttum."

"Ne?"

"O pembe dudaklarını kullanarak yalan söylemek." Ben irkilirim ve gözlerimi yukarı doğru kaydırırım. "Ben..."

"Yalan söylemeye başlamadan önce sana tam olarak ne olduğunu anlatayım. Benim kucağında kıvranan bir kız gördün, bundan nefret ettin ve onun yerini almak istedin. Sonra her zamanki gibi yaptın. Kafanı kullanmak ve benden ve işimden uzak durmak yerine benimle okul kızı oyunları oynadın."

"O sana yardım etmeyecekti," diye patladım, utançtan yanaklarım kızardı. "Ne?"

Söylemeli miyim bilmiyorum. Aslında, söylememem gerektiğini *biliyorum*. Bana karşı tavrını çok net bir şekilde ortaya koydu, ama umurumda değil. Onu önemsiyorum. Gerçekten. Ve ondan kurtulacağını bilsem de, altı ay önce başına korkunç bir şey geldiğini de biliyorum. Üstelik ben de oradaydım. Onun dövüldüğünü gördüm. Onu baygın halde gördüm. Bir şey söylemeliyim. O da bunu büyük bir adam olarak kaldırabilir. Bu yüzden çenemi kaldırıp, "Senin acınla" diyorum.

Çenesini sıkıca kapatmak tek cevabı.

"Bu yüzden buraya geldin, değil mi? Aradığın şey buydu. Unutmak. Hayatına devam etmek. Bu yüzden hep bu kızlarla birliktesin. Gördüm. Görüyorum. Makaleleri okudum. O günden beri her gece farklı bir kızla birliktesin..."

Lively, altı ay önce o otoparkta olanların haberlerde olduğunu söylediğinde haklıydı. Hatta hala haberlerde. Sadece olay değil, bunu atlatmak için yaptıkları da. Artık oyuna odaklanmadığını söylüyorlar. Neredeyse her gece parti yaptığını. Eskiden kızları su gibi tüketen bir playboyduysa, şimdi daha da kötü olduğunu söylüyorlar. Son zamanlarda ilişkileri, daha doğrusu tek gecelik ilişkileri, bir gece bile sürmüyor. Bazı geceler saat başı kız değiştiriyormuş. Ve tüm bunlar dedikodu için harika bir malzeme gibi görünse de, *gerçekte* çok acı verici. Öyle acı verici ki, bunu atlatmak için yaptığı şey bu. Olanlarla böyle başa çıkıyor.

Özellikle de yaptığı onca şeyden sonra.

"Biliyorum," diyorum, derin bir nefes alarak. "Ne yaptığını biliyorum."

Yüzü sert ama boş, hiçbir yaşam belirtisi yok, tek bir ifade bile yok.
Ama ben yılmıyorum. Bu yola çoktan girdim ve devam edeceğim.
Tepsiyi göğsüme sıkıştırıyorum, bu sefer kalkan olarak değil,

tutunacak bir şey olarak. Omurgamı da direğe bastırıyorum, ondan uzaklaşmak için değil, destek almak için, çünkü bacaklarım tutmak üzere.

Yani kız arkadaşı Isadora ile nişanlanması mı? Hepsi sahteymiş. Ona evlenme teklif etti, hem de herkesin önünde, ikiz kardeşinin önünde, böylece Isadora gerçekten sevdiği adamı, ikiz kardeşini alabilecekti. Çünkü o ona aşıkken, Isadora başından beri Stellan'a aşıktı. Ve bunu öğrendiğinde, Isadora'nın Stellan'ı almasına yardım etmeye karar verdi.

"Onun için," diyorum, sesim titriyor. "Hepsinin sahte olduğunu biliyorum. Diz çöküp, herkesin önünde evlenme teklif ettin. Onun için yaptın. Onun için yaptın... O, başından beri istediği şeyi elde edebilsin diye. İkiz kardeşin."

Bu, dünyadaki en çılgın şey değil mi? Sevdiğin kıza, sırf o sevdiği erkeği elde edebilsin diye evlenme teklif etmek. Onun kalbinin arzusunu yerine getirmek için, kendi arzunu tamamen göz ardı ederek onunla sahte bir nişan töreni düzenlemek. Ama o tam da bunu yaptı ve bu oyunu aylarca sürdürdü. *Aylarca* rol yaptı. Gerçeği kendine sakladı, kimseyle paylaşmadı. Bir şeylerin döndüğünü asla belli etmedi.

Ta ki altı ay önceki o geceye kadar, her şeyin doruğa ulaştığı ve gerçeği öğrendiğim geceye kadar. Onun dövülüp kanlar içinde kalmasını izlemek zorunda kaldığım geceye kadar.

Düşünmeden, elimi uzattım ve çenesini avuçladım. Sürekli sakallarıyla sert ve pürüzlüydü ve parmaklarımın daha harika bir şey dokunduğunu sanmıyorum. Tıraş bıçağı gibi keskin sakallarıyla kendimi kesmeyi umarak, başparmağımı çiziklerle dolu çenesinin üzerinde gezdirdim. "Bunu hak etmedin. Yaşadığın onca şeyden, onun için yaptıklarından sonra bunu hak etmedin."

"Evet, benim neyi hak ettiğimi çok iyi biliyorsun, değil mi?" diyor, sesi alçak, neredeyse tehditkar.

Hafifçe irkilirim ve elimi yanağından çekip tekrar tepsimin etrafına sararım. "Sadece acı çektiğini biliyorum ve bir striptizciden kucak dansı almanın bunun için bir faydası olmayacağını biliyorum."

"Peki neyin yardımcı olacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, konuşmak mı?" diyorum.

Beni bir an izledi. Sonra, "Ne

yardımcı oldu?" "Ne?"

"Acın," diye açıklıyor.

"Beni kaybettiğin için."

"Ben..."

"Ah, benim hatam," diye sözümü keser, gözleri sertçe parlar ve dudakları alaycı bir şekilde bükülür. "Hâlâ beni unutamadın, değil mi? Sahte nişanım yüzünden o kadar yıkılmıştın ki, nefes almak için odadan çıkmak zorunda kalmıştın. Ve şimdi de, striptizcinin kucağında dans ettiğini gördüğünde, dikkatimi çekmek için içkini üzerime dökerek acınası bir girişimde bulundun. Bu yüzden, senin gibi aşık bir liseli kızdan tavsiye almamalıyım."

Ona tekrar tokat atmak istiyorum. Sonra da sırttan suratına yumruk atmak istiyorum. Ama yapmayacağım. Beni ne kadar etkilediğini bilmesini istemiyorum. Benim ona ne kadar bağlı olduğumu zaten gereğinden fazla biliyor.

Bu yüzden kendimi toparlayıp şöyle diyorum: "Eğer öfkeli bir pisliğe dönüşmenin sana karşı nazik davrandığım için pişman olacağımı düşünüyorsan, yanılıyorsun. İyi bir insan olduğum için özür dilemeyeceğim. Hatta sana bir tavsiye vereyim, sen de bir ara dene. Unutma, ben artık okul kızı değilim. Mezun oldum. Senin *kız kardeşinle* birlikte, ki o benim en iyi arkadaşım, hatırladın mı?"

Beni birkaç saniye inceledikten sonra bakışlarını vücudumun her yerine gezdirdi. "Ve şimdi de striptizci oldun." Her şeye rağmen, itiraz ederken tenim kızardı. "Müzem, unuttun mu? Striptizci değil. Sadece içkileri servis ediyorum." "Düşürmediğin zamanlarda tabii."

"Çok komik."

"Bu gece bunu değiştirelim,
olur mu?" "Ne?"

Yüzünde gizemli ama kalp atışlarını hızlandıran bir ifade belirdi.

"Buraya hizmet için geldim."

"Sen..."

"Ama sen bunu mahvettin."

Utanc yine yanaklarıma yayıldı. "Ve bunun için özür diledim."

O, onaylar gibi mırıldanır. "Ama özürler mutlu sonlar
getirmez, değil mi?" "Ne mutlu sonu?"

Cevap vermek için zamanını beklerken, kızaran yanaklarıma, saçlarıma, halesine, hala göğsüme bastırdığım tepsiye bakıyor. Kısa eteğim, çıplak bacaklarım, topuklarıma kadar. İncelemesinden memnun

kalınca, karanlık ve parıldayan gözlerini kaldırıp, "Yarı çıplak bir kızın kucağında kıvranasının getireceğı türden."

Hâlâ kaşlarımı çatmış durumdayım. "Bu ne demek..."

Sonunda ne demek istediğini anladığımda sözlerim kesildi ve ağzında küçük bir sırıtış belirdi. "Ah, demek Küçük Çilek sonunda anladı."

Öfke göğsümü ısıtarken kalbim bir an durur. "Kızıl saçlarım yüzünden mi? Takma adın yüzünden mi?" "Hayır, kalbini koluna takmışsın da ondan."

"Sen bir domuzsun," diyorum ona.

"Ve bana mutlu bir son borçlusun," diyor. "Ne?"

"Aslında" — beni bir kez daha baştan aşağı süzerken duraksıyor — "Beni tahrik edersen seni affederim."

"Bekle, *ne*?"

"Bana, mahvettiğin dansın yerine bir kucak dansı yap," diyor, çenesini bana doğru kaldırarak, emredici bir sesle. "O zaman ödeşmiş oluruz."

Söylediklerini sindirmek için birkaç saniye bekledim.

"Sen... Şaka yapıyorsun, değil mi?" Yavaşça başını salladı. "Bu tür şeylerle asla şaka yapmam."

"Ne şeyleri?"

"Sikimle ilgili şeyler."

"Senin s..." Başımı sallayıp kızarak "Tamam, durun bakalım, tamam mı? Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. Anladım. Senin işine burnumu sokmamalıydım. Mesajını aldım. İstedığın kişiyle istediğini yapabilirsin. Ben de senden uzak dururum. Şimdi, bir saniye pislik gibi davranmayı bırakıp bu konuyu kapatabilir miyiz? Sana havlu getireyim, olanları unutalım."

"Yapamam. Hafızam çok iyidir." "Neden, fil misin sen?"

"Hayır, sadece memnuniyetsiz bir müşteri, anlarsın ya."

"Ben striptizci değilim," dişlerimi sıkarak hatırlatıyorum. "Sana kucak dansı yapmayacağım. En fazla borcunu ödeyebilirim." Bunun üzerine, nedense yanağında bir kas seğirdi, ama ben devam ettim: "Başında, tüm bunlar olmadan önce de bunu söylemeye çalışıyordum. Bridgette'e ne kadar para verdiğini söylersen, sana geri ödeyebilirim ve tüm bu olayı geride bırakabiliriz."

İdeal bir çözüm değil. Beni zor durumda bırakacak ama ona lanet

olası bir kucak dansı da yapmayacağım. Ona geri ödemek, iki kötü seçenekten daha iyisi.

"Üç bin dolar," diye cevapladı birkaç saniye sonra. "Ne?" diye bağırdım.

"Biraz daha fazla ama üç bin olarak yuvarlayalım." "Ona gerçekten *üç bin dolardan* fazla mı verdin?" Çenesi sıkışır.

"Önemli bir şey değil."

Ağzımı birkaç kez açıp kapattıktan sonra kekeleyerek, "Önemli bir şey. Ona ikinci el bir araba alacak kadar para verdin. İç çamaşırları o kadar pahalı olamaz. *Olmaz.*"

"Evet, ama o gitti, değil mi? Burada durup ağzını açıp sana orospu demek yerine," diye dişlerini sıktı. diye bağırdı.

Bir saniye, ne?

Birkaç saniye ona bakarken kalbim göğsümde hızla atıyor. Sonra, sözlerimi toplayabilince fısıltıyla söylüyorum

"Ona beni orospu diye çağırmasın diye üç bin dolar verdin."

Bu sefer çenesini sıkarken keskin bir nefes aldı. "Susmak bilmiyordu. Ben de onu susturmanın bir yolunu buldum."

on

u Yutkundum, karnım titriyordu.

su "Ben halledebilirdim."

stu "Hallettim."

rm Daha önce, eski catering patronumla olduğu gibi. Benim sorunumu anıbenim için halletmişti. Ne yapacağımı bilemedim.

n

bir

yo

lu

nu

bu

ld

u

m.

"

O zamanlar da, tıpkı şimdi ne yapacağımı bilmediğim gibi. Daha önce

kimse benim için bir şey yapmamıştı. Birinin bana yardım eli uzatması, arkamı kollaması nasıl bir şey, bilmiyorum bile. Sanırım, uzun boylu, huysuz bir futbolcu, sinirli ama güzel gözlerle bana tepeden bakıyor gibi. Üstelik o da benim üvey kardeşim.

"Ben..." diye başlıyorum, dudaklarımı yalıyorum. "Üç bin dolarım yok."

Parlayan dudaklarımı izledikten sonra alçak sesle, "O zaman iyi ki senin paran için değil. Sadece bacaklarını açıp sıkı kışını kucağında sürtmen için. Hatırladığım kadarıyla, onu nasıl sallayacağını biliyorsun, değil mi?"

Bacaklarım istemeden kasılır ve sorarım, " , bunu bırakmayacaksın, değil mi?" Başını bir kez sallar.

"Hayır."

Nefesim kesilirken fısıldarım, "Ben... ben senin kız kardeşin olabilirim."
Neden böyle söylediğimi bilmiyorum, ama söylememek de imkansızdı. Aramızdaki bağı ne kadar nefret etsem de, yine de bir bağ var. O bunun farkında olmasa bile.

Gözleri parladı ve yüzünde bir şey belirdi, bu da bacaklarımı daha sıkı sıkıştırmamı sağladı. "Ama değilsin, değil mi?"

Kafamı sallıyorum, gözlerim hala kocaman ve kalbim deli gibi atıyor.

Sonra derin bir nefes alıp, "Tamam.
Ama burada olmaz. Arkada odalar var."

Beni uzun bir süre inceler, gözlerini yüzümün hatlarında gezdirir, sonra elini sütundan çeker ve uzaklaşır. "Önden git."

Ben de öyle yaparım.

Bir saniye bile kaybetmeden, sütundan uzaklaşıp tüm özel odaların bulunduğu arka koridora yöneliyorum. Bu odalar daha yoğun bir deneyim yaşamak isteyen müşteriler için ayrılmış ve çoğunlukla önceden rezervasyon yapılması gerekiyor. Ama eminim ki bir tanesi boş olacaktır. Bir tane buluyorum ama kapının kolunu çevirmeden önce, kolu arkamdan uzanıp benim yerime çeviriyor.

Kapı açılır açılmaz içeri giriyorum. Aramızda biraz mesafe olsun diye. Isıran ve nefes alan geniş göğsünden, buraya kadar beni takip eden karanlık bakışlarından uzaklaşmak için.

Oda tamamen kırmızı. Kırmızı kabin, büyük kırmızı masa, loş kırmızı ışıklar, duvarda müzik çalan kırmızı hoparlörler. Odanın ortasında bir direk var, ben de ona doğru yürüyorum. Direğe tutunup birkaç derin nefes alıyorum, onun da odaya girip kabine oturduğunu duyuyorum. Kendimi tutamayacağımı anladığımda, dönüp sonunda ona bakıyorum. "Bilgin olsun, kamera cihazlarının kullanımı yasaktır. Fotoğraf çekmek veya video kaydetmek yasaktır."

Kuralları bir kural kitabından okur gibi okuduktan sonra, birkaç saniye bana bakmaya devam ediyor, sonra çenesini kaldırıp bana bakıyor.

Sonra yapabileceğim tek şey tepsiyi bir kenara koymak - hala elimde tutuyordum - ve topuklarımı yerden kaldırmak.

Ayrıca saçımdaki gülünç haloyu çıkarıp at kuyruğumu düzelterip, başlamadan önce lastiğini sıkılaştırıyorum.

Direği kavrar ve müziğin ritmine göre sallanmaya başlarım. Dans etmeyi ne kadar sevsem de, vardiyama geldiğimde onun iç için dans edeceğimi bilmiyordum. Ayrıca, koşullar ne olursa olsun, her geçen

saniyenin bu kadar heyecan verici olacağını da bilmiyordum. Ne kadar heyecan verici. Ne kadar özgürleştirici. Ama en önemlisi, onun için dans etmenin — üvey kardeşim için için dans etmenin bu kadar güçlü hissettireceğini bilmiyordum. Çünkü öyle ve nedenini biliyorum.

Onun yüzünden. Beni izleme şekli yüzünden. Bütün dikkatini bana vermiş.

Koltuğunun kenarında oturuyor, sırtı dik, omuzları gergin. Kolları uyluklarının üzerinde ve parmakları dizlerini o kadar sıkı tutuyor ki, eklemleri çıkıntı yapıyor. Ve gözleri, *Tanrım*, gözleri kapkara ve yoğun. O kadar yoğun ki yanıyorlar. Beni izlerken yanıyorlar. Hareket eden vücudumu izlerken.

Ben bir ilham perisiyim, bu yüzden belirli bir kıyafet kurallarına uymak zorundayım. Çok fazla ten göstermiyorum ama iyi bahşişler için biraz gösteriyorum. Bu gece, karnımı gösteren kısa bir üst ve uyluklarımın üstüne kadar çıkan fırfırlı bir etek giyiyorum. Diğer kızların giydiklerine kıyasla hiçbir şey ama onun bakışları beni takip ediyor ve kendimi çıplak hissediyorum.

Bu beni güzel hissettiriyor.

Güçlü hissetmenin yanı sıra, hiç hissetmediğim bir şey.

Sanki giydiğim kıyafetler onu şimdi ilk kez etkiliyor gibi. Ve sanki vücudumda en çok izlemeyi sevdiği bir yer varmış gibi. Çıplak karnım ve göbek piercingim. Bu işe başladığımda bazı kızlar bahşişlere yardımcı olduğunu söyledikleri için yaptırmıştım. Ve gerçekten de yardımcı oluyor. Ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ona doğru ilerleyip bacaklarının arasına geçiyorum. Eğilip kollarımı koltuğun arkasına koyuyorum, yüzlerimizi birbirine yaklaşıtıyorum. Çenesinin sıkıldığını ve burun deliklerinin genişlediğini izliyorum. Dudaklarının hafifçe, çok hafifçe aralandığını izliyorum, sanki o da beni benim onu kokladığım kadar kokluyormuş gibi.

Sanki şimdi öpücüğü bekleyen *oymuş* gibi.

Sonra gözlerine bakarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ağzına bir santim kala yön değiştiriyorum, yumuşak yanağımı onun dikenli çenesine sürtüyorum, çenesinin daha da sıkıldığını hissediyorum. Tanrım, bu hissi bastırmak için kendimi zor tutuyorum. Yanağımı onun sakallarına tekrar tekrar sürtüp morartmamak için kendimi zor tutuyorum, yoksa sonra onu hayranlıkla seyredeceğim.

Kulağına yaklaşp fısıldıyorum, "Sen kocaman bir pisliksin, ama

daha önce kimse benim için bir şey yapmamaya tenezzül etmedi ve ben teşekkür etmeyi bile bilirim. Beni bir değil, iki kez kurtardığın için. , haklısın, hayatına karışmaya hakkım yok ve içkimi üzerine dökmemeliydim. Ama Shepard," adını söylediğimde gerginleşiyor ve bir saniye duraksıyorum çünkü bunu ona her zaman söylemek istemişim, etrafındayken dilimde denemek istemişim, devam etmeden önce, "Hala sana kucak dansı yapmayacağım."

Söylediğime tepki vermesine fırsat vermeden, bunu yapıyorum. Ona sertçe dizimle vuruyorum. Elimden geldiğince sertçe, sonra odadan kaçıyorum. Kapı kapanmadan önce duyduğum son şey, onun acımasız küfürleri ve inlemesi.

Üçüncü Bölüm

YIKICI DİKEN

ADIM SHEPARD THORNE ve üç erkek kardeşim ve bir kız kardeşim var.

Babamız alkolik ve şiddet uygulayan bir pislikti, işini elinde tutmakta zorlanıyordu. Annemiz ise sevgi doluydu ama bize bakmak için sürekli çalışmaktan yorgun düşmüştü. Babam ben on yaşlarındayken bizi terk etti, annem ise birkaç yıl sonra ağır bir hastalıktan öldü.

Bu durum tüm kardeşlerimi farklı şekillerde etkiledi. En büyük olan Conrad, bize bakmak için profesyonel kariyerini bırakmak zorunda kaldı. Her zaman bizim için bir otorite figürü olduğu için bu çok da zor olmadı. Her zaman duygusal olarak kontrollü ve iradeli biriydi ve hayatımızdaki tüm trajediler onu daha da kötüleştirdi.

İkiz kardeşim Stellan, Conrad'a en çok benzeyen kardeşimdi ve bu yüzden Con'un sağ kolu olması çok doğal bir şeydi. Ancak kendi özel sorunlarıyla boğuşuyordu ve bu yüzden hepimizi, beni de dahil, kendinden uzak tutuyordu. Özellikle beni. En küçük kardeşim Ledger, öfke sorunlarıyla boğuşuyordu ve uzun süre boyunca kavgalara karışıp okuldan uzaklaştırılan ailenin ateşli çocuğu oldu. Callie, en küçük kız kardeşim, kardeşlerini dinleyen ve parçalanmış bir evde barışı korumaya çalışan iyi kız oldu.

Tüm bu sorunlara rağmen, hepimizin ortak bir yanı vardı: birbirimiz için orada olma arzusu. Birbirimize bakma arzusu. Özellikle de küçük kardeşler, Ledger ve Callie.

Bu yüzden kendime bir görev verdim: kardeşlerim gibi olmamak. Yani sorunlu biri olmamak. Hayatın bana sunduklarından o kadar etkilenip, bununla boğuşarak sakat kalan, Ledger gibi öfke sorunları geliştiren ya da Stellan gibi sır saklayan biri. Bir şey istediği gibi gitmediğinde kendini kaybeden Conrad gibi kontrol delisi olmak istemedim. Ya da Callie gibi o kadar iyi olup ödevlerimi bir hafta

önceden bitirmek istemedim.

Hayır, kimsenin endişelenmeyeceği biri olmak istedim. Kardeşlerimin ekstra ilgi veya enerjiye ihtiyacı olmadığını düşündüğü biri. Tüm iniş çıkışlara ve trajedilere rağmen hayatı sorunsuzca yaşayan biri. Çünkü yaşadığımız onca şeyden sonra kimsenin ekstra ilgi veya enerjisi kalmamıştı. Kimsenin sorunlu bir Thorne kardeşi daha için yeri yoktu. Ben de öyle olmaya karar verdim, kolay olan. Kimsenin ciddiye almadığı biri.

İronik olarak, bunu yapmak kolay olmadı. Kolay geçinen kardeş olmak kolay olmadı. Çok şey gömmek zorunda kaldım. Beni etkileyebilecek duyguları, olayları ve olayları gömdüm, ama etkilenmemelerini sağladım. Düşünmemeyi, analiz etmemeyi çok pratik yapmak zorunda kaldım. En önemlisi, dikkatimi dağıtmayı çok iyi öğrenmem gerekiyordu. Okul, ödevler, kızlar, partiler. Futbol. Hedefe odaklanmamı ve rahatsız olmamamı sağlayacak her şey. Her şeyi gömmeme ve hayatıma devam etmeme yardımcı olacak her şey.

Ve şimdiye kadar, bu konuda başarılı oldum. Hayatıma devam etmekte, olayları unutmakta ve hayatımı yaşamakta başarılı oldum. Şu an hariç. O hariç.

Onun hakkında ilk fark ettiğim şey, seksi olduğunu düşünmekti. Oldukça sık, biliyorum. Ama ben bir erkeğim; biz erkekler, bir kızın gözleri veya kişiliği hakkında şiirsel sözler söyleyecek kadar derin değiliz. En azından ilk bakışta. O daha sonra geldi. Şiirsel kısmı değil, ben lanet olası bir şair değilim, ama gözlerinin güzel olduğunu ve kişiliğinin fena olmadığını düşündüğüm kısım.

Aslında, kişiliği ilginçti ve dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz şaşırttı. Onunla konuşabildiğimi fark ettim. Benden önceki diğer kızlar gibi beni sıkıntıdan öldürmedi. Ama bu benim hatam, diğer kızlar beni sıkıntıdan öldürdü. Onlarla konuşma becerileri için değil, yatak odasında bana eğlence sağladıkları için birlikte oldum.

Ama o farklıydı.

O benim görünüşümden ya da şöhretimden korkmadı. Hayatında yapması gerekenler listesinden bir maddeyi işaretlemek için ya da arkadaşlarına övünmek ya da medyaya benim oldukça büyük olan penisimin boyutunu ifşa etmek için benimle birlikte olmak istemedi. Bu bir kez oldu; takımın basın danışmanı makaleyi kaldırttı ve bana hafif bir ceza verildi, ayrıca onlara gizlilik sözleşmesi imzalatmam için açık

talimatlar verildi. Beni çocukluğumdan beri kırık olduğumu düşündüğü iç 'de düzeltmeye çalışmıyordu. Beni ve kötü çocuk tavırlarımı evcilleştirmeye çalışmıyordu. Kolay biriydi ve birbirimize çok yakıştığımızı düşünüyordum. Ta ki bana başka birine aşık olduğunu söyleyene kadar.

İkiz kardeşim.

Yalan söylemeyeceğim, şok oldum. İnanamadım. *İnanamazdım*. İkizim, kızların aşık olacağı türden bir erkek değil. Buz gibi soğuk. Duygusuz. Omuzlarında bir yük, kışında bir sopa var. Sebepleri var, ama yine de. Meğer ikiz kardeşimin buzunu eritebilen kız, benim de istediğim kızmış: Isadora Holmes.

Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim: Stellan aşık. Ama işte buradayım. Hatta şu anda bunu görüyorum. Stellan, cam bölmenin diğer tarafında kız arkadaşıyla duruyor, gözlerine *bakıyor*, sanki ona tamamen kapılmış gibi. Kız da ona kapılmış gibi görünüyor, dudakları gülümsemeyle kıvrılmış. Yakında bir odaya ihtiyaçları olacak. Aslında, bence şu anda ihtiyaçları var.

Göğsümde, bağırsaklarımda bir şey değişiyor, ekşi bir şey, ama bunu görmezden geliyorum. Gömmeye çalışıyorum. Ama gitmiyor. Midemdeki bu acı hissi ne kadar görmezden gelirsem, o kadar güçleniyor. Ta ki bir şey yapma isteği duyana kadar. O camı yumruklamak ve onları ayırmak gibi bir şey.

Hemen suçluluk duygusu geliyor ama damarlarımda dolaşan acıyı inkar edemiyorum. Zehir.

"Shep, ne oluyor lan?" diye biri bağılıyor ve beni öfkeli düşüncelerimden çıkarıyor. Ve aniden nerede olduğumu hatırlıyorum. Sırtımda güneşin yakıcı sıcaklığı, koşan bacaklarım. Yüzümden ter damlıyor, nefes nefeseyim. Ve tribünlere bakan cam bölme. Antrenmandayım ve topu pas vermem gerekiyor, ama forvetlerden biri olan Riot Rivera'nın öfkeli bakışlarına bakılırsa, pası kaçırdım. Bu, bugün kaçırdığım ikinci pas ve son iki haftada kaçırdığım sekizinci pas.

Siktir.

Siktir, siktir, *siktir*.

Ellerimi yanlara sıkıca kapatıp, golü kutlayan hücum oyuncularını izliyorum. Aslında kutlama yaparken gizlice beni, kaptanlarını izliyorlar. Acaba kaç benim gerçekten formumu kaybettiğimi düşünüyor? Wrecking Thorn'un resmen "mahvolduğunu" düşünüyorlar mı? Manşette öyle yazmıyor muydu? Sadece "kalbim kırıldı" değil - benim için uydurdukları muhteşem bir tabir - bunun sonucunda oyunum da mahvolmuş gibi görünüyor.

Olanlardan sonra bu sezon en iyi formumda olacağımı hayal bile edemiyorlar. Ama yine de, kızımı çalan adamın sadece ikiz kardeşim değil, aynı zamanda koçum olduğunu düşünürsek, bana bir şans

verilmeli. Şampiyonluk maçı öncesinde ikiz kardeşin ve koçun tarafından bir kız yüzünden dövülmek, çoğu insanın atlatabileceği bir şey değil.

Özellikle de Stellan'ın bu yüzden kovulmaması gerektiğini ısrarla savunduğum için. Geri dönüp gelecek sezon koçluk yapması gerektiğini söyledim. Birçok yönetim toplantısı, tartışma, müzakere ve daha pek çok şey oldu. Ama sonunda takım, dünyaya birlik göstermenin en iyisi olacağına karar verdi. Kardeşler arasındaki sorunun çözüldüğünü göstermek için. Tabii aramıza giren kız, takım sahibinin kızı olduğu için, bu konunun örtbas edilmesini istediler. Medya hiçbir şeyi örtbas etmedi ama iyi bir fikirdi ve işe yaradı, böylece ikizim işini kaybetmedi. Onun için en son istediğim şey buydu.

Riot bana doğru koşar, ama gözlerindeki şüpheyi görmeden ya da o bir şey söylemeden önce konuşurum. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" diye soruyor.

Yemin ederim, ona yumruk atmak istiyorum. Yakasını tutup yüzünü sahaya vurarak bayılana kadar dövmek istiyorum. Sonra da bunu yapamayacağımı düşünen takımdaki her bir orospu çocuğunu dövmek istiyorum. Becerimi, oyunumu sorgulayanları. Ben lanet olası Wrecking Thorn'um. Bu takımın çoğundan daha iyiyim ve onlardan daha fazla tecrübem var. Beni nasıl sorgulama cüretini gösterirler?

Nasıl benim bu sezon için uygun olmadığımı düşünebilirler?

"Ben bilirim, değil mi?" diyorum sert bir sesle.

Tam o sırada başka biri koşarak yanımıza gelir, kardeşim Ledger, ve ben zorlukla bir hırıltıyı bastırırım. "Hey, iyi misin?"

Cevap veremedi Riot araya girer. "İyi olduğunu söylüyor."

Ledger bir an Riot'a bakıyor, aralarında beni sinir eden bir şey geçiyor, sonra bana dönüyor. "Biraz ara verebiliriz ve..."

"Sen ara verelim de," diye sözünü kesiyorum, "ben de burnunu kırarım."

Birkaç saniye boyunca Ledger sadece bana bakıyor ve Riot'un tetikte olduğunu fark ediyorum. Yumruk yumruğa kavgadan kaçan biri değilim, hatta genellikle kavgayı başlatan benimdir; kavga iyi bir dikkat dağıtıcıdır. Ama en küçük kardeşimle kavga etmem. Çoğunlukla öfke sorunları olduğu için, terapistle ihtiyacı olan türden.

Ama umurumda değil. Aslında, onun benimle kavga etmesini istiyorum. *Birinin* benimle kavga etmesini istiyorum ki, bu lanet olası saldırganlığı 'un kanından, son birkaç aydır içimde biriken bu fırtınayı

dışarı atabileyim. Acaba küçük kardeşim de

küçük kardeşim de böyle hissediyor mu, göğsü sıkışmış, midesi bulanıyor. Tüm vücudu huzursuzluktan titriyor.

Tam Ledger teklifimi kabul edecek sanırken, bana sırtarak bakıyor. "Evet, burnumu kırarsan, karım seninkini kırar. Ve o küçücük olmasına rağmen, çok sert yumruk atar."

Ah, doğru. Karısı.

Küçük kardeşim de aşık. Hatta evlendi ve iki çocuğu var. Neredeyse bir yaşındalar ve ikizler: Kızın adı Dove, oğlanın adı War. Her neyse, aşk onun öfkesine iyi gelmiş gibi görünüyor. Hala devam ettiği terapiden daha çok. Bu aralar onu kızdırmak çok zor. İnsanların aşkın her şeyi fethettiğini söylemesine şaşmamalı, ve onun suratına yumruk atmak istememe de şaşmamalı. Yine böyle düşündüğüm için suçluluk duyuyorum, çünkü onun mutlu olmasını istiyorum. Tıpkı Stellan'ın mutlu olmasını istediğim gibi. Onlar benim kardeşlerim. Ailem.

Sadece... kafam çok karışık ve onların burada olması, endişelenmeleri yardımcı olmuyor.

"Bu günlerde bir kızın senin savaşını verdiğini bilmiyordum," diyorum, sırtarak; ama benim sırtışımda hiç mizah yok. "Ama sorun değil. Çirkin suratınla ona koşup gidebilirsin."

O sırtmaya devam ediyor. "Çirkin ya da değil, bu suratla kadınları yatağa atıyorum, sen git kendini becer." "Kadınları yatağa atan şeyin büyük aletin olduğunu sanıyordum," diyor Riot bu noktada.

Ledger, Riot'a bakar. "Neden, hiç aksiyon olmayacağından mı korkuyorsun? Aşağıdaki durum göz önüne alındığında."

Riot ona gülümser ve omzuna vurur. "Endişen için teşekkürler dostum, ama kız arkadaşımın şikayetçi değil."

"Neden şikayet etsin ki," diye karşılık verir Ledger, Riot'a da omzuna vurarak, "senin boyunda bir adam muhtemelen..." omzunu silker, "...hemen içeri giriyordur."

Riot güler. "Ah, lanet olsun, hata bu mu? Bak, öyle olması gerekiyor. Kızını hazırlamalısın ki doğruca girsin."

Ledger ağzını açar — eminim karşılık vermek için — ama ben araya girerim. "Tamam, sizi sık kafalılar, yeter. Lanet olası 101 dersi bitti. Siklerinizi ölçüp savaş hikayelerinizi kendi zamanınızda paylaşın, tamam mı? Oyuna dönelim."

Sonra kendimi tutamayıp ekliyorum, çünkü aklı başında olsaydım, onlara şu gerçeği hatırlatırdım - ve beni sinir etmelerine rağmen, benim

için gereksiz yere endişelenmelerini istemiyorum - "Ayrıca, cetveli kaç kez çıkarırsan çıkar, benimki daha büyük ve daha iyi olacak. Hem *de çok daha büyük*. Yani tartışma zaten anlamsız."

İkisi de bana orta parmaklarını gösterip birbirlerine de gösterip sonunda koşarak uzaklaşıyorlar. Cam bölmeye son bir kez bakıyorum, ama ikisi de gitmiş. Muhtemelen bir oda bulmaya. Eh, onlar için iyi, değil mi?

Antrenmanın geri kalanı olaysız geçer. Yani, hiçbir pası kaçırmam, ama gol de atmam. Harika. Ama bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. Veremem. Kafama takamam, özellikle de oyunum söz konusu olduğunda. Ben doğuştan yetenekliyim. Bunu biliyorum. Bunu hep biliyordum. Futbol oynamak için doğdum. Beş yaşından beri oynuyorum. Tüm o boktan ve lanet trajediler boyunca, futbol hayatımdaki tek sabit şey oldu. Sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Hepsi bu. Hayatıma devam etmemi ve odaklanmamı sağlayacak bir şey bulmam lazım. Ne olduğunu bulduğumda, her şey yoluna girecek.

Soyunma odasına geri döndük ve duşa girmek üzereydim ki adımı duydum. Conrad'dı. Kapının önünde duruyordu, yüzü ciddiydi. "Bir şey söyleyeceğim."

Cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp, muhtemelen geldiği yere, yani ofisine geri yürüyor. Zaten buna gerek yok, değil mi? O benim koçlarımdan biri, hatta baş koç, ve hoşuma gitse de gitmese de ona itaat etmek zorundayım.

Birbirimizi korumak istemenin yanı sıra, futbol da ailemizi birleştiren bir başka faktördü. Hepimiz kendi hayatlarımızla meşgulken, futbol bir araya gelebileceğimiz tek şeydi. Bu spora olan sevgimiz ve yeteneğimizden dolayı, bir gün profesyonel olacağımızı biliyordum. Kariyerlerimizde de yollarımızın kesişebileceğini biliyordum. Hepimizin aynı takımda oynayacağımızı tahmin edemezdim, ama çoğunlukla kendi tercihimizle, evimize ve küçük kız kardeşimize yakın olabilmek için bu takımı seçtik ve bundan her zaman mutlu oldum. Hepimiz birbirimize sahiptik, bu yüzden birbirimize bağlı kalmamız çok doğal bir şeydi.

Ta ki ağabeyimin ofisinde, oyunum için azar ıstıtmeye hazır bir şekilde durana kadar.

Bu arada, bu duruma milyonlarca kez düştüm. Dikkatinizi dağıtan şeylerle uğraşırsanız, burada orada birkaç kuralı çiğnemeniz

kaçınılmazdır, bunu ilk kabul eden ben olurum. 'da, çok fazla parti yaptığın için sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğin için ya da gece yarısı kızların yatak odalarına gizlice girdiğin için asi olarak nitelendirilmen kaçınılmazdır. Ancak bu, kolay olan olmak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldir.

Hayatımın çoğunu ağabeyimle sorunlar içinde geçirdim. Ama bu, futbol yüzünden ilk kez azar işiteceğim ve bu beni bir şeyleri kırmak istememe neden oluyor.

Masasının arkasında otururken, "Otur" diye emrediyor.

"Ayakta kalmayı tercih ederim," diyorum ve kapının yanında durmaya devam ediyorum.

Çenesi sıkılaşıyor ve aynı şeyi tekrar etmesini bekliyorum. Ama tek yaptığı kısa bir baş sallama. "Peki. Sen bilirsin." Onun alışılmadık davranışından hâlâ şaşkınken, bir bomba daha patlatıyor. "Nasılsın?"

"Ne?"

"İyi misin?" "Ne
diyorsun sen?"

Gözlerini bana dikip, sinirlenmeye başladığını sözsüz bir şekilde belli ediyor — iyi, ben de — ama ses tonunu sakın tutarak soruyor: "Burada nasıl gidiyor? Antrenmanlar."

Bu kez benim cevabımı beklemesi gerekiyor. Çoğunlukla, *lanet olası neyden bahsettiğini* bilmediğim için başka ne diyebileceğimi bilmediğim için. Ama sonra ne olduğunu anlıyorum ve vücudum geriliyor. Kanım kaynıyor ve ellerimi yanlara sıkıyorum. Demek bu kadar, ha. Beni bu *saçmalık* için buraya getirdi.

Birkaç saniye dişlerimi sıkarak, sonunda "Öneri alıyorsan, otomatlarda daha fazla çeşit olmasını isterim. Her zaman aynı şeyler sıkıcı oluyor. Ve duşta sıcak havlu da olabilir." diyorum.

Yüzünde bir anlık sinirlilik belirir ama bunun yeterli olmadığını düşünüyorum. Onu kızdırmak istiyorum. Şu anda benim kadar sinirli olmasını istiyorum. Ama bir şekilde, onun için zor olduğunu biliyorum, yüzünün gerginliğinden anlayabiliyorum, sakinliğini korumayı başarır ve kırık bir sesle, "Öyle demek istemedim, biliyorsun," der.

"Beni kandırabilirdin," diyorum,
sesim onunki kadar gergin. Çenesi
titriyor. "Çabalıyorum."

"Neyi
deniyorsun?"

"Seninle
konuşmaya."

"Ne
hakkında?"

"Başına gelen boktan şeyler hakkında," diye tersledi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne boktan şeylerden bahsediyorsun?"

Con birkaç saniye beni izler, sonra derin bir nefes alıp başını sallar. "Bak, ben bu işlerde iyi değilim, tamam mı? Özellikle de seninle. Biz hep," bir kelime ararken duraksıyor, " birbirimizle çatıştık. Ben kuralları koyan kardeş, sen ise onları çiğneyen. Ve belki de bu lanet

olası durumun... lanet olası zorluğunun sebebi benim. Konuşmak. Ama..." Burada tekrar derin bir nefes alıyor. "Bu senin için zor olmalı. Onu izlemek. Stellan'la birlikte."

Zor, benim kullanacağım kelime değil.

Benim için yaratılmış olduğunu düşündüğüm kızı ikizimle birlikte görmek çok acı verici. Dürüst olmak gerekirse, böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Onun beni değil onu istediğini öğrendiğimde, bununla başa çıkabileceğimi düşündüm. Onun onu geri istediğini öğrendiğimde, kenara çekilip onların birlikte olmasına izin verebileceğimi düşündüm. Sadece birbirini isteyen iki insanın arasına giremeyeceğin için değil, aynı zamanda Stellan'ın mutlu bir son hak ettiğini bildiğim için de.

Bilmediğim şey ise, neden onun yeni kız arkadaşını hala unutamadığımı.

"Benim için olurdu," diye devam eder Con. "Bronwyn'i... ile görmek zorunda kalsaydım..."

Sözünü kesip, boğazını temizler ve ben de ellerimi sıkıca yumruk yaparım. Çünkü etrafım lanet olası aşk ile çevrili, değil mi? En büyük ağabeyim, diğer iki ağabeyim gibi, o da aşık. Hatta, Bronwyn'e evlenme teklif etti.

Ve tıpkı sahada Ledger'a yaptığım gibi, onun yüzüne yumruk atma dürtüsü duyuyorum. Ve *tabii ki*, bu dürtünün hemen ardından her zaman var olan suçluluk duygusu geliyor. Conrad'ın mutlu olmasını istemediğimden değil. Sadece başka bir yerde mutlu olmasını istiyorum.

"Tek söylemeye çalıştığım," diye devam etti, gözleri herkesinki gibi aynı duyguyu yansıtıyordu: acıma

— "Bu kolay değil ve seni kıskanmıyorum. Eğer ara vermek istersen, kimse..." "Ben iyiyim."

"Kimse seni suçlamaz," diye cümlesini bitirir.

Çenemi sıkıp dişlerimi birkaç saniye gıcırdatarak, "Başka bir şey var mı?" diyorum. Bir an beni izliyor. Sonra,

"Buna ihtiyacın var."

"Neye
ihtiyacım
var?"

"Bir
molaya."

Bu sefer dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenemde ağrı hissediyorum. Ama bu iyi bir şey. Bu, ağabeyim ve aynı zamanda baş antrenörüm

olan adama yumruk atma ihtiyacından dikkatimi dağıtıyor. Öfkeyle odanın diğer ucuna uçmayacağımı anladığımda, "Hayır" diyorum.

Burun delikleri genişledi. "Bir sezonu kaçırmak ideal değil, ama dünyanın sonu da değil. Sen..." "Bir sezonu kaçırmayacağım," diye bağırdım.

"Sen..."

"Bak," diye devam ediyorum. "Oyunumla ilgili söyleyecek bir şeyin varsa, söyle. Bugün berbat geçtiğini biliyorum, belki son birkaç hafta da berbat geçti. Ama ben lanet olası Wrecking Thorn'um. Sezonu kaçırmayacağım."

Yanağında bir kas seğirirken, "Wrecking Thorn ol ya da olma, o yolda gidiyorsun," diyor. "Ne?"

O içini çekerek, göğsü yukarı aşağı hareket ediyor. "Haklısın. Bugün berbat bir gündü. Son birkaç hafta da berbat geçti. Ve insanlar bizi izliyor. İnsanlar derken, takım yönetimini kastediyorum. Yönetim kurulu. Medyada çok fazla kötü haber çıktı, çok fazla dedikodu, çok fazla spekülasyon, çok fazla çılgın hikaye ve teori. Üstelik her gece dışarıda parti yapıp, sağda solda kızlarla yatman da hiç yardımcı olmuyor."

Parti yapıyorum çünkü hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Kızlarla yatıyorum çünkü beni kardeşim için terk eden bir kızı unutmaya çalışıyorum. Aslında yönetim bana bunun için teşekkür etmeli. Önümüzdeki sezon için en iyi forma girmek için elimden geleni yapıyorum. Bütün bunları bu lanet acıyı, bu kahrolası acıyı içimden atmak ve konsantrasyonumu geri kazanmak için yapıyorum.

O senin acını dindirmek için sana yardım etmezdi...

Kafamın içinde yankılanan o sesi, onun sesini durdurmak için dişlerimi sıkıyorum. Sonra, "Özel hayatımda ne yaptığım onları ilgilendirmez."

"Yönetimi korkutuyorsa ilgileri var," diye karşılık veriyor Conrad. "Sponsorlarını kaybetmekten korkuyorlar. Ama daha da önemlisi, lanet olası şampiyonluğu kaybetmenden korkuyorlar ve bunun olmasına izin vermeyecekler. Geçen yıldan sonra olmaz."

Kanım damarlarımdan kaynıyor, bir hayvan gibi uluyarak, "Şampiyonluk maçını kaybetmeyeceğim" diyorum.

"Buna inanmıyorlar," diyor. "Onları ikna etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ve inan bana, çok uğraştım. Gerçekten çok uğraştım."

"Daha çok çabala," diye hırlıyorum.

"Shep..."

"Hayır," diye tekrar kesiyorum. "*Lanet olası bir ara vermeyeceğim.*"

"Aklını başına almalısın, ama bunu

yapamazsın, çünkü..." "Ben yapacağım," diye onu bir kez daha keserek sözünü bitirdim.

"Neyi yapacaksın?"

Kollarımı açtım, kaslarım o kadar gergindi ki bu bile zor oldu. Dik durarak, "Kafamı toparlayacağım" dedim.

"Sen..."

"Artık parti yapmayacağım. Kızlar yok. Kötü reklam yok." Conrad bana inanmıyor. "Kötü reklam yok."

"Hayır," diye yemin ettim, gözlerinin içine bakarak. "Başımı eğik tutacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım, ama gitmiyorum.

Bu benim takımım. Bu benim şampiyonluk kupam ve onu eve götüreceğim.

Ve kimse beni durduramaz. Takım yönetimi de, lanet olası baş antrenör olan kardeşim de, medya akbabaları da, benim yerine ikiz kardeşimi seven kız bile.

Dördüncü Bölüm

“Aman Tanrım.”

"Vay canına."

"Muhteşemsin."

"Bu elbisenin doğru seçim olduğunu biliyordum."

Bu dört farklı ses, en yakın üç arkadaşım ve kız kardeşim Snow'a ait. Hepsi apartmanımın küçük yatak odasında kamp kurmuş, randevuma hazırlanmama yardım ediyorlar. Evet, randevum var. Hayatımın ilk randevusu değil, ama ilkinе yakın ve yeterince önemli olduğu için destek çağırmam gerekti. Ve bunu yaptığımı memnunum çünkü arkadaşlarımla makyajımı yapma çabaları sayesinde gerçekten muhteşem görünüyorum. Yeşil gözlerim dumanlı görünüyor ve çillerim cildimi çirkinleştirmek yerine bir şekilde güzelleştiriyor. Arkadaşlarımdan biri olan Tempest'in (elbise hakkında yorum yapan kişi) yüzüme ne sürdüğünü bilmiyorum ama harika görünüyor. Dağınık saçlarım da o kadar kötü görünmüyor, parlak ve buklelerle dalgalanıyor.

Aynada kendime bakarak zümrüt rengi elbisemi okşuyorum.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Snow'un dediği gibi," en iyi arkadaşlarımdan biri olan

Meadow diyor. "Sen gerçekten çok güzelsin." "Ama sen

her zaman güzeldin," diyor üçüncü arkadaşımız Echo.

"O haklı," diyor Tempest gülümseyerek. "Bütün bunlar, bu elbise ve makyaj, senin doğal güzelliğini daha da ortaya çıkarıyor."

Dokuz yıl önce Bardstown'a taşındığımızda, bu kadar çok arkadaş edineceğimi, hele ki bu kadar iyi arkadaşlar edineceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sosyal açıdan beceriksiz, ağzımdan çıkanlardan bağımsız olarak cildim her şeyi ele veren bir kızıl saçlı olmama rağmen, hayatımda oldukları için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatan gerçekten iyi arkadaşlar bulmayı başardım. Ailem konusunda şansım tartışılabilir, ama ailem gibi hissettiğim arkadaşlar konusunda şanslıyım.

Tempest'e minnetle gülümsedim, aynadan döndüm ve onlara

döndüm. Hepsi yatakta oturuyorlardı, Snow ve Meadow başucunda, Echo ve Tempest ayak ucunda uzanmışlardı. Ayrıca, bu gece bana yardım ettikleri için teşekkür etmek amacıyla hazırladığım piña colada içkilerinden de birer bardak vardı; Snow'un ki tabii ki alkolsüzdü.

Ellerimi ovuşturarak hepsine sesleniyorum. "Ama bunu yapmam gerektiğinden emin miyiz?" Gözlerim komodinin üzerindeki saate takılıyor. "Hala vazgeçebilirim. Otuz dakika kala iptal etmek en iyi şey olmadığını biliyorum. Ama yeterince iyi bir bahane uydurursam, sanırım..."

"Hayır." Meadow dik oturur, kahverengi gözleri sertleşir. "Kesinlikle olmaz." Echo da sarı saçlarını sallar. "Gideceksin."

Tempest de aynı fikirde, kırmızı rujlu dudaklarını büzüyor. "Senin muhteşem saçlarına ve güzel yüzüne bir saatimi harcadım, sen evde oturup bizimle film izlemeyeceksin. *Gidiyorsun.*"

Hayır, haklılar. Hiçbir şey olmasa bile, tüm arkadaşlarım bu akşamki planlarını iptal edip - muhtemelen erkek arkadaşlarıyla; hepsinin önemli birileri var - sırf ben sonunda onların tavsiyesine uyacağımı söylediğim için buraya geldiler, bu yüzden gitmeliyim.

Bu kızların özellikle burada olmasının belirli bir nedeni var. Çünkü hepsi benim sırrımı biliyorlar. Daha doğrusu, sırlarımı. Kim olduğumu, Snow'un kim olduğunu biliyorlar. Thornes ailesiyle olan bağlantımızı biliyorlar. Ve her şeye rağmen, bir Thorne'a olan hislerimi de biliyorlar.

İlk olarak, kimseye söylemeye niyetim olmadığı halde, Snow'a bile, bunu herkesin bilmesi çok gerçeküstü. Ama Snow ve ben çok değişken bir ortamda yaşıyorduk. Annemle üvey babamın kavga ettiğini duydum ve bu kavgadan ilgili bilgileri Snow da duydu. Bir gün, annemle üvey babamın benim biyolojik babam ve onun neden bizi terk ettiği hakkında tartıştıklarını duydu ve tabii ki onun adı ve doğumundan da bahsedildi. Bu, Bardstown'a taşındıktan sonraydı ve o bana ağlayarak ve ihanete uğramış hissederek geldiğinde, ona gerçeği söyledim. Söylemek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Sonra ona babasının kim olduğunun önemli olmadığını söyledim. Biz hala kardeşiz ve onu çok seviyorum.

Diğer kızlara gelince, yükünü güvenebileceğin insanlarla paylaşmanın önemli olduğunu anladım ve bu kızlara hayatımı emanet edebilirim.

Meadow, Bardstown'a ilk taşındığımızda komşumuzdu ve ikimiz de aynı okula gidiyorduk ve ikimiz de " "da dışlanmıştık — ben garip yeni çocuk olduğum için, o da kilosuz yüzünden — ve hemen

. O, sırrımı anlattığım ilk kişiydi ve tüm bu yıllar boyunca sırrımı sakladı.

Echo ile okul değiştirdiğimde tanıştım. Daha doğrusu, okul değiştirmek zorunda *kaldım*. İkinci sınıfta, St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu adlı bir okula gönderildim. Burası, dışarıda işledikleri suçlar nedeniyle cezalandırılmak üzere gönderilen kızların bulunduğu bir ıslah okulu. Suçlar arasında, evden kaçmak için vasinden para çalmak, eski erkek arkadaşının kalbini kırdığı için onun arabasını göle sürmek, erkek arkadaşının en yakın arkadaşının odasını, onun ayrılmanıza neden olduğu için tahrip etmek gibi şeyler var.

Oraya komşularım yüzünden gittim. Meadow ve ailesi değil, diğer komşularım. Daha doğrusu, onların oğlu. Bir gece onların havuzunda uzanırken beni yakaladı – izinsizdim ve tamamen benim hatamdı – ve istediği zaman bana asılabileceğini düşündü. Onun yaklaşımlarını sürekli reddettim, ta ki bir gece elini bana sürene kadar. O zaman fiziksel güç kullanmak zorunda kaldım. Yani, suratına yumruk attım ve onu havuza ittim. Tabii ki bundan hoşlanmadı ve bana saldırmakla suçladı ve *bir keresinde* havuzlarını kullandığımı ispiyonladı.

Bazen hiçbir yerde kendimi güvende hissetmediğimi düşünüyorum. Ne evde, ne de dünyada. Neyse, uzun lafın kısası: ailesi beni şikayet etti ve polis çağırıldı; uzun tartışmaların ardından bir anlaşma yapıldı. Onlar suçlamaları geri çekecek, ben de St. Mary's'e gidecektim. Sabah arabulucu çağırıldı ve her şey resmileşti, sonra da ayrılmak zorunda kaldım. Annem içten içe çok sevinmişti. Ancak ben endişeliydim. Snow'u o evde yalnız bırakmak istemiyordum, ama Meadow benim evdeki durumu bildiği için ona bakmayı ve işler kötüye giderse Snow'u da yanlarında kalmasına izin vermeyi kabul etti.

Gördün mü? Şanslıyım.

Her neyse, St. Mary's'te iki yıl geçirdim ve o okulu nefret etmeme ve Snow için sürekli endişelenmeme rağmen, oda arkadaşım Echo gibi orada ömür boyu sürecektim arkadaşlar edindiğim için nefret edemiyorum. Üvey kız kardeşim Callie'yi saymıyorum bile. Onu da St. Mary's'te tanıştım. Daha sonra beni buradaki üçüncü arkadaşım ile tanıştırdı: Tempest.

Meadow'a, çocukluk komşuma ve St. Mary's'teki oda arkadaşım Echo'ya anlattığım anlaşılabilir olsa da, Tempest'e anlatmam gerçeküstüydü. Çoğunlukla Tempest'in Thornes ailesiyle gerçek bir ilişkisi olduğu için. O, Thorne kardeşlerin en küçüğü olan Ledger ile evli. Ama o her zaman çok sıcak, nazik ve açık biriydi, bu yüzden ona

anlatmak sandığım kadar zor olmadı.

Sonunda ona söylediğimde, bana ve Snow'a çok destek oldu, bizi kontrol etmeye kadar gitti, Snow'u doktor randevularına götürmeye yardım etti ve bu kararın doğru olduğunu hissettim. Bizi çok kolay kabul etti, Thorne ailesinin bir parçasıymışız gibi hissettirdi, bazen ona daha önce söylemeliydim diye düşünüyorum.

"Ve gerçekçi olalım," diyor Snow, kaşlarını kaldırarak. "Film izlemeyeceğiz. Futbol izleyeceğiz."

Tamam, bu doğru ama aynı zamanda alçakça bir laf, özellikle de benden daha çok futbolu seven Snow'dan gelince. Kız kardeşim utangaç biridir. Utangaç ve sessiz. Ama bu uysal olmakla karıştırılmamalı. İstedğinde oldukça küstah olabilir. Sadece başkalarının önünde öyle görünmekten hoşlanmaz.

Muhtemelen bunu, ablasını üzme için onu kullanan annesinden ve okulda ergenlik çağındaki vücuduyla dalga geçen tüm o pisliklerden öğrenmiştir. Snow hayatının çoğunda kilolarıyla mücadele etti ve bu dünya onu bu konuda utandırdığı için ona kötü davranıyor. Sonuç olarak, kendine kapanık bir kız oldu. Futbol ve kitaplar onun hayatı. Hatta futbolla ilgili kitaplar okuyor. Ve tabii ki Thornes'ların en büyük hayranı, özellikle de onun, ve tüm maçlarını izliyor.

Sadece bilgin olsun, Snow doğumuyla ilgili gerçeği öğrendiğinde, Thornes'lara söylemek isteyip istemediğini sordum. Çünkü bu kararı tek başıma vermek istemedim. Ama bana, tek ailesi olduğumu ve onlara söyleme riskini göze alamayacağını, reddedilme ihtimalini göze alamayacağını söyledi. Tıpkı biyolojik babasının onu reddettiği gibi. Bu yüzden ikimiz de bunu aramızda saklamaya ve birbirimize destek olmaya karar verdik. Ama benim gibi, o da uzaktan olabildiğince onlar hakkında bilgi edinmeye çalıştı.

"Futbolu seviyorsun," diye hatırlatıyorum ona, gözlerimi kısarak.

"Seviyorum," diye onayladı. "Ama iki yıl önce onun galibiyet golünü attığı şampiyonluk maçını bir kez daha izlemek zorunda kalırsam, kendimi kaybederim."

Anında kızardım ve eminim herkes bunu görebiliyordu çünkü makyajın hiçbir faydası olmazdı. "Ben sadece golü görmek için izlemiyorum. Sen ise takımın kaybettiği için sızlanıyorsun."

Bunun üzerine bu kez Snow'un yüzü kızardı. O da benim gibi kızıl saçlı, Thorne ailesinden gelen kahverengi gözlü ve çilli olmayan bir kızdı; çok kışkançtı; ne yazık ki, "O benim erkek arkadaşım değil" diye

mırıldanırken bu da herkesin görebilecekti.

Snow, Thornes ailesini çok seviyor, ancak başka birini daha çok seviyor. Onun adı Byron Bradshaw ve New Orleans takımında oynuyor. Ancak bir futbolcu yerine, daha çok bir Amerikan futbolu takımının defans oyuncusu gibi görünüyor. Aslında, iri kasları, sakalı ve erkek topuzu ile bir dağ adamı da olabilir. Şüphesiz yakışıklı, ancak Snow'un yumuşak ve narin olduğu kadar kaslı ve devasa. Ayrıca, bir ünü vardır. Sadece kadınlar arasında değil,

kanunlarla da. Çeşitli suçlar ve kabahatler nedeniyle hapishaneye girip çıkmış. Ama her ekrana çıktığında, Snow gözleri fal taşı gibi açılır, dudakları aralanır ve o gidene kadar bakışlarını ondan ayırmaz.

Bu çok sevimli. İyi kız kardeşim, kötü çocuk futbolcuya deli gibi aşık. "Snow'u kızdırma," diyor Meadow. "Senin hakkında konuşuyoruz ve o haklı. Sen onu izlemek için izliyorsun." Parmaklarımla onu işaret ediyorum. "Sen mi konuşuyorsun? Sen de benimle birlikte o maçı izliyorsun. Her seferinde."

Çoğunlukla takımdaki oyunculardan biri olan Riot Rivera'nın nişanlısı olduğu için. Ama o olmasaydı bile, onun maçlarını izlerdi çünkü her zaman büyük bir hayranıydı. Aslında, onun küçük kızı için dadı aradığı ilanı gördüğünde bu işe başvurmasının nedenlerinden biri de buydu. Yani, işinde çok iyidir ve bu pozisyon için mükemmel bir adaydı, ama ilk motivasyonu ona olan hayranlığıydı. Onu gördüğü anda bu hayranlık hızla aşka dönüştü. Neyse ki o da onda bir şey gördü ve gerisi malum.

Echo gülüyor. "Yakaldın."

"Ne gülüyorsun?" Tempest araya girer. "Reign'in ilk maçına gitmek için bütün gün derslerini asmıştın."

Echo gerçekten öyle yapmıştı. Echo'nun erkek arkadaşı Reign Davidson, Florida takımında oynuyordu ve Echo, onun profesyonel olarak oynadığı ilk maçı izlemek için derslerini asmıştı. Eskiden aynı üniversitedeydiler, ama birbirlerini gençliklerinden beri tanıyorlardı; o, Echo'nun eski erkek arkadaşının en iyi arkadaşıydı ve uzun süre Echo'nun bir numaralı düşmanıydı, ta ki işler değişip aralarında kıvılcımlar çakana kadar. Reign profesyonel sporcu seçilmeden önce ve şimdi Echo, okulu asla asmayan uslu kız, erkek arkadaşının maçlarına gitmek için derslerini kaçıtırırken gözünü bile kırpmıyor.

Echo, Tempest'e bir yastık fırlatır, ancak Tempest kolayca kaçar ve ona bir yastık fırlatır. "Bütün gün değildi. İlk derse girdim. Sen konuşma. Sen sekiz aylık hamileyken Ledger'ın maçına gittin. İkizlere hamileyken."

Tempest omuz silker. "Hey, kocama takıntılı olduğum sır değil."

Kesinlikle öyle. Olması gerektiği gibi. Ledger, karısının yürüdüğü yeri adeta taparcasına seviyor. Onu ve ikizlerini. Tabii ikizler henüz yürümiyor ama ne demek istediğimi anladınız. O, gördüğüm en sadık koca ve en iyi babadır. Bu unvanın Callie'nin kocası ve bebeğinin babası Reed'e ait olduğunu sanıyordum ama galiba ikisi birbirine rakip

olmuş.

"Tamam," der Meadow sonunda, ellerini kaldırarak. "Biraz konudan saptık galiba. Juju, sen gidiyorsun." Burada duraksıyor, muhtemelen sözlerinin etkisini beklemek için, ama buna gerek yoktu. Çocukluk adımı kullanması, ciddi olduğunu göstermeye yetiyordu. "Gitmelisin. Bunu kendin için yapmalısın."

Yine arkadaşım haklı. Tartışmaya rağmen, söylediklerinin hepsi doğru. Gitmezsem, bütün gece onun maçlarını izleyip, onun gecesini nasıl geçirdiğini düşüneceğim. Parti mi yapıyor, yarın paparazzilerin çektiği fotoğraflarını göreceğim miyim? Model gibi güzel, modaaya uygun, kullanıma hazır kızlarla mı takılıyor? *Bu* kız, sonunda onu sevdiği kızı unutup hayatına devam etmesine yardım edecek kız mı?

Bu çok acınası. Okullu kızlar gibi. Üzücü.

Her zaman böyleydi, ama nedense şimdi daha da öyle geliyor. Muhtemelen çünkü o da beni tarif etmek için tam olarak bu kelimeleri kullanmıştı. Ama asıl nedeni, buna rağmen hala bu özelliklerden kurtulmanın bir yolunu bulamamış olmam.

Dediğim gibi, bu ilk randevum değil, ama o kadar da çok sayıda değil ki kendimi rahat hissedebileyim. Yıllar boyunca flört etmeyi denedim. Erkeklerle takılmayı denedim. Ama ben erkeklerin takılmak isteyeceği türden bir kız değilim. Kıvrıcık kıvıll saçlar ve çillerin etkisi var bunda. Ya da benimle takılmak isteyenler, komşum ve catering patronum gibi sapıklar. Ayrıca randevulara çıkacak çok zamanım da yoktu. Ailevi durumumu düşünürsek, hiç randevuya çıkabilmem bile mucizeydi.

Ama artık her şey değişti, en azından bir şans vermeli ve artık bu kadar üzülmemeliyim. Ya da iki gün önce ona içecekleri döktüğümdeki gibi pervasız ve çılgın olmamalıyım.

Yarım saat sonra, randevum olan Joe, aynı kafede çalışan Joe, kapıyı çaldığında ona içten bir gülümsemeyle karşıladım. Restorana vardığımızda, duvarlarında büyük televizyon ekranları olan bir spor barı gibiydi, hangi maçın olduğunu bakmadım. Futbol olduğunu görebiliyorum ama kimin oynadığını araştırmaya çalışmıyorum. Zihnimin dalıp ilgimi kaybetmesine izin vermiyorum.

Ve bir süre sonra, ben de istemediğimi fark ediyorum. Eğleniyorum. Joe komik. Dikkatli. Benden hoşlanıyor. Elbisemi çok beğeniyor; bunu bana defalarca söyledi. Elbisenin, çilli olmayan temiz bir ciltte daha güzel duracağını söyledi ama ben bunu önemsemiyorum. Yani, ben de

illerimi sevmiyorum, o yüzden haksız sayılmaz.

Siparişimizi verdikten sonra, tuvalete gitmek için izin istiyorum. Aslında, kırmızı rujumu kontrol edip arkadaşlarıma ve kız kardeşime mesaj atacağım — hepimiz bir grup sohbetindeyiz — haklı olduklarını söylemek için. Eğleniyorum ve en azından önümüzdeki birkaç ay boyunca her cumartesi onlar için meşhur piņa colada'mı yapacağım.

Hepsi mutlu ama küstah cevaplarla geri geliyorlar ve her zaman haklı oldukları için beni dinlemem gerektiğini söylüyorlar.

Mutlu bir şekilde iç çekerek tuvaletten çıkıyorum ve geri dönerken olay oluyor. Halüsinasyon gördüğümü düşünerek aniden duruyorum.

Öyleyim, değil mi? Çünkü gördüğüm şeyi nasıl görüyorum?

O. Masamda
oturuyor. Joe ile
birlikte. Ne oluyor...

Ama sonra dönüyor ve bakışları bir şekilde tam bana takılıyor, sanki benim ortaya çıkmamı, onu bulmamı *bekliyormuş* gibi, ve bunun gerçek olduğunu biliyorum. Halüsinasyon görmüyorum. *Gerçekten* benimle randevum olan adamla masada oturuyor.

Beşinci Bölüm

Onu son gördüğümünden bu yana iki gün geçti.

Ona dizimle vurduktan sonra odadan kaçtığımdan beri. Yalan söylemeyeceğim, intikam alacağından korkuyordum. George'un ofisine çağrılıp, ücretini ödemiş bir müşteriye saldırdığım için kovulmaktan korkuyordum. Sadece George'un bunu öğrenirse tam olarak böyle yapacağını bildiğim için değil, *onu* tanıdığım için de.

Üvey kardeşim, o da karşılık verir. O bir diken değil, bir yılan. Vahşi bir engerek ve benim isyanımı öylece kabul etmeyeceğini biliyordum. Ama sonra iki gün boyunca hiçbir şey olmadı ve belki, *sadece belki*, unutmuştur diye düşündüm, ama görünüşe göre unutmamış.

Neden burada olduğunu zaten biliyorum. Bir tür intikam almak için, değil mi? Bir şekilde hayatımı mahvetmek için burada ve ben ona doğru yürümekten başka seçeneğim yok. Kafam tamamen karışık olsa da, kayıtsız görünmeye çalışıyorum. Onun varlığının beni etkilemediğini göstermeye çalışıyorum. Çenemi dik, omuzlarımı düz tutuyorum. Ama zor.

Özellikle de bana öyle bakarken. Siyah ve yoğun gözleriyle.

Başımın üstünden, dalgalı saçlarımdan, makyajlı yüzüme, elbise ve topuklu ayakkabılarıma kadar tüm vücudumu süzdü. Elbise Tempest'ten ödünç aldım ama ayakkabılar benim en sevdiklerim. Kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabılar. Yıllardır giyiyorum. Onlarla koştum, dans ettim. Ama nedense, şu anda onlarla yürümeyi unutmuşum gibi hissediyorum. Eğer çabuk varamazsam, kasıtlı olarak değil ama, tökezleyeceğimden eminim.

Sonunda masaya ulaştım ama bir şey söylemeden Joe, bir beyefendi gibi ayağa kalktı ve "Hey, dönmüşsün" dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Evet, merhaba. Ben..."

Aniden yüzünde çok çocuksu bir gülümseme belirir ve sözlerimi keser. "Onu tanıdığını söylemedin."

Gözlerim tekrar *ona* kayd, ama o hala bana bakıyordu. Aynı karanlık ve odaklanmış bakışla. Ona kesmesini söylemek istiyorum.

Başka biriyle randevum varken bana böyle bakamaz. Gözlerimi ondan ayırıp Joe'ya döndüm. "Tanımıyorum. Ben..."

"Caddenin karşısından çilek kırmızısı bir ışık gördüm ve durdum. O renkte saçları olan tek bir kız tanıyorum. Küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı. Merhaba demek için geldim."

Yapma. Yapma. Yapma, Jupiter.

Derin bir nefes alıp ona döndüm. "Caddenin karşısında ne yapıyordun?" "Pencereden seni izliyordum," diye cevapladı neşeyle.

"Beni pencereden izlemeden önce ne yapıyordun?" "Kamyonumu park ediyordum."

"Sen..."

"Bir süre şehirde kalacağım," diye bilgilendiriyor beni. "Bir süre mi?"

"Öngörülebilir bir süre." Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda o devam etti, "Eminim sık sık karşılaşacağız."

Sesini alçaltmış, sözleri çok sert ve derin geliyor. Sesinde belli bir samimiyet var. Sanki birbirimizi *gerçekten* tanıyoruz gibi. Aramızda bir bağ var gibi.

"Biz randevudayız," diyorum ona kararlı bir şekilde.

Yüzünde tehlikeli bir ifade belirir, çenesi gerilir, ama bir şey söylemeden Joe konuşur. "Evet, üzgünüm ama sanırım bu benim hatam. Onu bizimle oturmaya ben davet ettim. Ben sadece..." Ona döner, tamamen hayranlık içinde. "Bunu daha önce de söyledim, ama sen gerçekten harikasin. Tüm maçlarını izledim. Sadece profesyonel maçlarını değil. Buradaki lisede oynadığın günden beri kariyerini takip ediyorum."

Joe onun hakkında başka harika şeyler de söylüyor, ama ben onun ünlü moduna girdiğini görünce dinlemekten vazgeçiyorum. Bir anda Shepard Thorne'dan Wrecking Thorn'a dönüşüyor. Nazik bir gülümseme, rahat ama kendinden emin bir ifade. Kameraların önünde böyle. Bir şekilde hem yaklaşılabılır hem de gizemli. Çekici ve kibirli. Tam bir ünlü, tanıdığını sanıyorsun ama daha fazlasını öğrenmek istiyorsun. Bu yüzden medya onu seviyor, daha doğrusu onun hakkında konuşmayı seviyor.

"Geçen sezon için çok üzgünüm dostum. Berbat bir sezondur," Joe dikkatimi vermeye karar verdiğimde böyle diyor gibi görünüyor ve onun sertleştiğini izliyorum. Bu çok ince bir değişiklik ve Joe'nun fark etmediğini düşünüyorum, bu yüzden aynı konuya devam ediyor ve Shepard her saniye daha da donuyor.

Artık dayanamayacak hale gelince Joe'yu kesmeye karar veriyorum. "Joe, bence biz..." "Otur."

Onun sesini duyunca ellerimi yumruk yapıyorum. Bu kadar emir verici konuşması mı gerekiyor? Hele de benim randevumu mahveden o iken. Joe'ya lanetler okurcasına ona dönüp içimi dökmek istiyorum ama o bana söz hakkı vermiyor. "Zavallı Joe'nun bütün gece senin için ayakta durmasını istemezsin, değil mi? Bu seni pek iyi bir randevu partneri göstermez."

O anda Joe'nun hala ayakta *olduğunu* fark ettim ve hemen kendimi kötü hissettim. Joe'ya bakıp özür diledikten sonra oturdum ve masadakilere, "Joe, centilmenliğin hala öldüğünü kanıtlıyor. O tam bir beyefendi. Ama bugünlerde herkes için aynı şeyi söyleyemeyiz, değil mi?" dedim.

Evet, ben ayakta durduğum süre boyunca koltuğundan kalkmadığı için ona laf atıyorum. Ama Joe'nun durumunda hepsi doğru. Joe bir beyefendi. Her zaman arkadaş canlısı, nazik ve açık sözlüdür. İnsanlara gülümser. Onları rahat hissettirir. İnsanların yüzüne karşı hakaret etmez. Kibirli ve küçümseyici değildir, günlerce kin tutmaz. Joe, onun olmadığı her şeydir ve bu nedenle Joe mükemmeldir. Benim çillerimi sevmemesine rağmen, ben de onları sevmiyorum, bu yüzden bunun canımı sıkmasına izin vermeyeceğim.

Joe'nun omuzlarının, oturduğu yüksek sırtlı sandalyeyi gölgede bırakacak kadar geniş olmaması da beni rahatsız etmiyor. Onun, bir rock metal grubunun solisti gibi görünmesini sağlayan soluk logolu koyu renkli bir tişörtü giyebileceğini sanmıyorum. Hayır, saçları koyu renk değil ve sürekli dağınık değil, hayır, yüz hatları o kadar keskin değil ki, güzelliğini düşündüğümde kalbimi kesip parçalayacak kadar.

Ama bunların önemi yok. Önemli olan Joe'nun iyi bir insan olması. Joe, "Kesinlikle hayır. Gerçi bu günlerde ortalıkta dolaşan pislikleri gerçekten tanımıyorsun galiba. Tanısaydın, o halde evden çıkmazdın." derken yaptığı gibi, sözlerinden alay ve küçümseme damlamaz.

Bunun üzerine gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Neye benziyorum?"

Ve benim dehşetle fark ettiğim, gözlerinde daha önce gördüğüm o

samimiyet daha da artar. Samimi ve yoğun bakışları yüzümde, saçlarımda dolaştırıyor. Boynumda atan nabzıma, inip çıkan göğsüme, zümrüt rengi elbisenin dantelli yakasına bakıyor. Sonra gözlerime dönerek, "Göz kamaştırıcı," diyor.

Gördün mü? Joe iyi bir insan. Joe asla böyle bir şey yapmaz. "Göz kamaştırıcı" kelimesine garip bir vurgu yaptı. Küfür ederken yaptığın türden bir vurgu. Sanki "göz kamaştırıcı" kötü bir kelimeymiş ve o tamamen farklı bir şey demek istemiş gibi.

Adi herif.

"Peki, nasıl tanıştınız?" diye soruyor, ama bu sefer gözlerimi ondan uzak tutmaya kararlıyım.

Joe hemen hikayeye giriyor. "Birlikte çalışıyoruz. Kahve dükkanında. Main'in hemen yanında. Ben müdürüm, o da baristalardan biri."

"Ah, küçük bir ofis aşkı," diye mırıldanır, ama yine de küfür etmiş gibi hisseder. "Sonuçta o kadar da centilmence değil."

Utanarak Joe eliyle ensesini ovuşturur. "Evet, bunun pek uygun bir şey olmadığını biliyorum. Ben otorite konumundayım, ama" —başını sallar—"kendimi durduramadım."

"Eminim durdun."

Pislik, pislik, *pislik!*

"Sonunda pes ettim ve ona sordum," Joe hikayesine devam eder. "Ama tabii ki hayır dedi." "Öyle mi?"

"Sormaya devam ettim. Onu rahatsız ettiğine emin olana kadar. Ama sonra, iki gün önce, şaşırtıcı bir şekilde evet dedi ve işte buradayız."

"İki gün önce, ha?" diye ilgiyle mırıldanır. "Şanslısın."

"Oh, tamamen katılıyorum. Ve bu sadece güzel olduğu için değil, biliyor musun? O sadece... O, tanıdığım en çalışkan, bağımsız kız. İki işi ve ara sıra catering işi var, kendi dairesini kir alıyor, küçük kız kardeşine tek başına bakıyor, özellikle de geçen yıl olanlardan sonra..."

"Neden antrenmanda değilsin?" diye soruyorum aniden, Joe'nun hikâyesini keserek.

Uzak durup karışmayacağımı söylediğimi biliyorum. Ama Joe'nun kız kardeşimden ya da hayatımla ilgili en ufak bir şeyden bahsetmesini istemiyorum. *Ona* değil. Gizli üvey kardeşime.

Joe benim sözünü kesmemi tuhaf bulduysa da, kibarlığından bunu belli etmiyor. Masamızdaki diğer adam ise sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Sanki burada değilmiş, randevumu mahvetmemiş ve

iki gün önce yaptığım Şeyin intikamını almaya gelmemiŐ gibi.

Sanki yüksek sırtlı sandalyesinde, geniş ve uzun boyuyla oturmuş, tavandaki ışıklar muhteşem dağınık saçlarındaki çikolata rengi telleri ortaya çıkararak ve öldürücü çene hattını vurgularken, bana bakmaya

gözlerini üzerimde gezdirmeye. Tüm o kibirli ve hakimiyetçi tavırlarıyla. Sahiplenircesine.

"Çünkü bugünkü antrenman bitti," diyor sonunda.

Tabii ki. Akşam yemeği vakti, elbette antrenman bitti. Ama daha iyi bir şey söyleyecek zamanım olmadı. Yine de devam ediyorum.

"Antrenman sonrası planların ne?"

Gözleri parladı. "Haftalık kitap kulübümü kastediyorsan, salı günleri toplanmıyoruz."

Kendini çok komik sanıyor, değil mi? Gözlerimi ona dikip baktım.

"Hayatında hiç bir kitabı bitirdin mi?" "Sadece mutlu sonla bitenleri."

"Sen..."

"Bu yüzden buradayım."

Kalbim göğsümde atıyor. "Ne?"

Beni yakaladığını biliyor. Karanlık gözlerinde görebiliyorum. Karanlık, güzel ve *şeytani*. Baştan çıkıp o bakışını yüzünden silmek için yumruklarımı dizlerimin üzerinde sıkıyorum. Sonra, "Küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşının *randevusu* ona hak ettiği mutlu sonu verebilecek biri olmadığından emin olmazsam nasıl bir ağabey olurum?"

Tamam, ona vuracağım. *Vuracağım*. Karşılık olarak ne yapacağı umurumda değil, ama o zafer dolu bakışını şu anda yüzünden sileceğim. Ama bir şekilde kendimi bir kez daha dizginliyorum ve şöyle diyorum: "Evet, ben öyleyim. Hepsi bu. Bu da demek oluyor ki, sanki *gerçekten* ağabeyimmişsin gibi randevumu sorguya çekmene gerek yok ve..."

Joe'nun elimi sıkarak sözümü kestiğini hissettim. "Hey, sorun değil. O sadece seni korumaya çalışıyor."

Korumakmış, hadi oradan. İki gün önce yaptığımı unutmadığını söylemeye çalışıyor. Cidden, ne pislik herif. Tek yaptığım dizimle hayalarına vurmak oldu, hem de haksız yere değil.

Ama ben Joe'nun bu kadar nazık olmasına gülümsemekle ve elini sıkarak yetiniyorum. Ama bir saniye sonra fark ettim ki o pislik, masadaki ellerimize bakıyor ve çenesini sıkmış. O kadar sıkmış ki, yanağında bir kas atıyor. Nedense, onun nabzını cildimde hissedebiliyorum, yanığını hissedebiliyorum ve elimi çekip yumruğumu kucığıma sıkarak zorunda kalıyorum.

Tam o sırada garson içeceklerimizi getiriyor ve o an sona eriyor.

Neyse ki. Konuşmayı Joe'ya bırakıyorum. Konu çoğunlukla futbolla ilgili. Antrenmanlar, yaklaşan sezon. Joe, son zamanlardaki medya dedikodularını ve geçen yılki şampiyonluk maçını gündeme getirmemeye özen gösteriyor. Kendime rağmen, rahat bir nefes alıyorum.

Ama sanırım bunu çok erken yaptım, çünkü tam o anda, onun ani varlığına alışmaya çalışırken, bir şey hissediyorum.

Sert ve kazınmış, *sıcak* bir şey, dizimde hissediyorum.

Sağ dizimde.

Bu bir el. Parmaklar. Onun eli. Ne?

Ben... Bu... Tanrım, bana dokunuyor mu? Masanın altında. Evet, dokunuyor.

Bana *dokunuyor*. Parmakları dizime değiyor. Aslında hayır, sadece dizime değil. Sanırım eli o kadar büyük ve parmakları o kadar uzun ki, başparmağının uyluk kemiğime daireler çizdiğini hissediyorum. Alt tarafında, ve başım birden yukarı kalkıyor, gözlerim ona kayıyor.

Masaya bakıyordum, ahşabın koyu renkli damarlarına odaklanıyordum, onu duymazdan gelmeye çalışıyordum, ama şimdi hayatım buna bağlıymış gibi onu izliyorum. Yüzünü izliyorum, ifadesiz ve mesafeli, Joe ile konuşurken dudaklarının hareketlerini izliyorum. Derin nefes alan göğsünü izliyorum, iri ve kaslı. Omuzları rahat ve geniş.

Bana ilk kez dokunduğunda ne kadar sakin görüldüğünü izliyorum. Yani, daha önce de bana dokunmuştu, ama böyle değil. Böyle... bu neyse, öyle değil. Bunu tarif edecek kelimeler bile bulamıyorum. Başparmağı hareket ediyor, bazen daireler çiziyor, bazen bir yandan diğer yana. Bazen o sıcak ve pürüzlü parmaklarıyla yumuşak tenimi okşuyor. Sanki sadece tenimin dokusunu ezberlemeye çalışmıyor, aynı zamanda onu istediği şekle sokmaya çalışıyor gibi.

Bunu yaptıktan sonra devam ediyor. Yavaşça, dikkatlice, neredeyse şefkatle, avucunun kenarının yukarı doğru kaydığını hissediyorum. Elinin elbisenin eteğinin altına girdiğini hissediyorum ve uyluk ortasına gelene kadar durmuyor.

Neden burada durduğunu, neden tam burayı seçtiğini merak ediyorum, ama cevabı zaten biliyorum. Çünkü benim etim burada en lezzetli. En sulu ve en yumuşak, sanki ben gerçekten bir meyveymişim, bir çilek, onun küçük çileği ve beni yemek için sabırsızlanıyor.

İşte bu. Kelime bu. *Yemek*.

Beni dokunuşlarıyla, parmaklarıyla yiyor. Etimi sıkıyor, yoğuruyor, çimdikliyor. Şimdi parmak uçlarını uyluklarıma gömüyor, sanki tüm o okşamalar ve nazik dokunuşlar sadece bir maskeymiş gibi. O nazik olmayı bilmez. Randevum birkaç metre ötede otururken masanın altında bana dokunurken bile.

Ve ben burada donmuş halde oturuyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, yanaklarım kızarmış ve kalbim deli gibi atıyor. Uzaklaşmalıyım ama yapamıyorum. Elimi onun elinin üzerine koyup onu durdurmalıyım. Ama bunu da yapamıyorum. Tek yapabileceğim, ona izin vermek. Bana ne yaparsa yapsın. Ve bundan hoşlanmak.

Tanrım, hoşuma *gidiyor*, değil mi?

Onun acımasız parmaklarını ve zorbalıkla dokunuşlarını seviyorum. O kadar çok seviyorum ki bacaklarımı açtım. Koltuğun kenarına kaydım, uyluğumu ona yaklaştırdım, böylece daha rahat ulaşabilir. Onun elinin uyluğumda olmasını o kadar çok seviyorum ki... ıslandım. Ve sonunda beni harekete geçiren şey bu *farkındalık*.

Beni zıplatıyor.

O kadar yükseğe zıplıyorum ki dizlerim masaya çarpıyor, tabaklar ve bardaklar yere düşüyor, içeceklerimiz dökülüyor. Tanrıya şükür, bu sırada onun dokunuşunu da kesiyorum. Ve dört göz bana dönüyor. Ama sadece biri biraz endişeli görünüyor. Joe.

"İyi misin?" diye soruyor.

Kalbim çarpıyor ama bir şekilde başımı sallamayı başarıyorum. "E-evet. Üzgünüm. Biraz aceleci davrandım."

O hala kaşlarını çatmış durumda. "Emin misin?"

"Evet. Evet, ben sadece..." Derin bir nefes alıp devam ediyorum, "Yemeğimizi neden bu kadar geç getiriyorlar bilmiyorum. Bakabilir misin?" Söylemek üzere olduğum yalanı yutuyorum, "Gerçekten çok acıktım."

Joe hala endişeli bir şekilde bana bakıyor ama iyi bir adam olduğu için başını sallayıp garsonu bulmaya gidiyor. Titrek bir nefes alıp, sonunda oturduğundan beri huzurumu bozan adama dönüyorum.

Sonunda ona baktığımda ne bulmayı umduğumu bilmiyorum. Belki her zamanki gibi, benimle alay ederek sırtıyor olacağını düşünmüştüm. Kendini hiç etkilememiş gibi, tamamen kışkırtıcı. Ama onu kızgın bulmak ilk tahminim olmazdı. Aslında, kızgın kelimesi onun için çok hafif kalır. Tamamen öfkeden köpürüyor. Ve bu sadece yüzündeki ifadeyle sınırlı değil, yüz ifadesi tek başına bile acımasız ve rahatsız edici. Vücudu da öyle. Sertçe nefes alan göğsü, şakaklarında atan damarları.

Sesinden bahsetmiyorum bile, "Onu kaybet." diye bağırırken. "Ne?"

"Hemen şimdi."

"Sen..." Keskin bir nefes vererek. "Senin *neyin var*? Tamamen deli misin? Bana *dokundun*."

Sen..."

"O başladı,"
diye keskin bir
sesle cevap
verdi. "Ne
başladı?"

Çenesi birkaç saniye boyunca titredi, sanki Joe'nun başlattığı şeyin düşüncesi bile onu daha da öfkeliendiriyormuş gibi. "Sana dokundu."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Çenesi yine seğirdi. "Elini sana koydu."

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürer. Joe'nun, ben sinirlenmeye başladığımda elini elime koyduğunu bile hatırlamıyorum. Yine de, *bunun* masanın altında bana dokunmasıyla ne ilgisi olduğunu hala anlamıyorum. "Ee?"

"Yani o yapamaz," diyor, gözleri sertleşmiş. "Benim önümde yapamaz. Asla yapamaz."

"Ne? Bu..." Kendimi sakinleştirmek için bir nefes daha aldım.

"Ne yaptığını biliyorum." "Evet, ne?"

Dişlerimi sıktım. "Bu intikam, değil mi? Geçen gece yaptığım şeyin intikamı." Yüzünde bir öfke parlaması daha belirdi. "Öyle mi?"

"Evet, öyle," dedim. "Çünkü senin *çarpık* zihninin böyle çalışıyor. Çarpık, kötü ve... zehirli. Evet, sen busun. *Zehirli*." Burun delikleri keskin bir nefesle genişledi ama ben devam ettim. "Ama sana haberlerim var. Birincisi, bunu tamamen hak ettin. Kulüpte yaptığım şeyi tamamen ve kesinlikle hak ettin. Aslında, ucuz kurtuldun. *İkincisi*, buraya gelip randevumu mahvederek beni korkutabileceğini sanıyorsan, o zaman..."

"Söylesene," diye sözümü kesti. "Bu pisliği gerçekten seviyor musun, yoksa bunu benim için mi yapıyorsun?"

Geri çekildim. "Bu ne demek oluyor?"

"*Anlamı*," diyor, sesi alçak ve sert, "onunla randevuya çıktın çünkü benimle randevuya çıkmak istediğin için mi?"

Dişlerimi tekrar sıktım. "İnanması zor biliyorum, ama her şey senin etrafında dönmüyor." "Her şey değil, hayır. Sadece senin yaptığın her şey."

"Sen..."

"Çünkü onu *gerçekten* seviyorsan, hayalini yıkmak istemem ama o lanet olası bir aptal ve sen zamanını boşa harcıyorsun."

Sinirlenerek sırtımı dikleştirdim. "O aptal *değil*."

"Bütün zamanını göğsüne bakarak geçirdi," dedi.

Öyle mi? Hiç fark etmedim. Bir saniye göğsüme baktım. Biraz dekolte var. Çok fazla değil, çünkü o konuda pek övünecek bir şeyim yok, ama yine de Joe ile kahve dükkanında gösterdiğimden daha fazla. Joe'nun göğüslerime bakması konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Ama sonuçta biz randevudayız, değil mi? Göğüslerime biraz baksın ne olmuş?

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Belki elbiseyi beğenmiştir."

Çenesini sıkar. "O elbisenin beğenilecek hiçbir yanı yok."

Göğsüm bir acı ile sıkışır. *Tabii ki* öyle diyecekti. O bu konuda acımasızdır. Acımasız ve zalim. Lanet olası bir engerek. Ona öyle dediğimde haklıydım. O bir diken değil. İnsanları sadece mahvetmez. Onları zehirler.

Ama yüzüme yansımadan, sözlerinin yarattığı acı, patladım: "Biliyor musun, ne düşündüğün umurumda değil, tamam mı? Bu elbiseyi seviyorum."

"Elbisenin içindekine kıyasla

hiçbir şey." Geri çekiliyorum.

"Anlamadım?"

Gözlerini yine öfkeyle yüzüme dikti. Sanki istemiyormuş gibi, ama aynı zamanda istemiyor da *değilmiş* gibi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama göğsümü sıkıştırıyor, cildimi karıncalandırıyor ve ürpertiyor.

Sonra, sanki kendi kendine konuşur gibi mırıldanır, "Saçların, her yere dağılmış. Her şeye değiyor, yüzüne, boynuna, kollarına, hayat dolu. İnsanlar sana baktığında ilk gördükleri şey o. Ve yüzün, milyonlarca çil ile kaplı. Tarçın serpilmiş krema gibi. Çıtır çıtır sonbahar gibi. Yani Joe, yüzüne bakmak yerine lanet elbiseni izlemekle ve çillerinin hangi takımyıldızları oluşturduğunu görmekle daha çok ilgileniyorsa, o zaman evet, o bir pislik olmanın yanı sıra bir de moron."

Sanırım onu yanlış duydum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, söylediklerini doğru duymam imkansızdı. Ve eğer doğru duymadıysam, o zaman onun ne demek istediğini de anlamamışım demektir. Değil mi?

Yani, sanki o... benim kıvrıcık kızıl saçlarımı ve çirkin çillerimi sevdiğini söyledi. Ama bu... Bu mantıklı değil. Sadece bu özelliklerimde sevilecek bir şey olmadığı için değil, aynı zamanda o o ve az önce kafamın içinde ona zehirli sürüngen demedim mi? Nasıl olur

da birdenbire... nazik olabilir? Şey, neredeyse nazik, ki onun durumunda bu bile büyük bir adım.

"Ben..." Nefes almak için duraksıyorum, parmaklarım hala kucağında birbirine dolanmış durumda, ama daha çok ellerimle ne yapacağımı bilmediğim için. "Sadece senin dediğin gibi yapmaya çalışıyorum."

"Senin yolun ne?" diye sorarken yanağında bir kas seğirdi.

Gözlerine bakıp "Diğer erkekleri kullanarak... acıyı dindirmek için. Senin gibi bir pisliği istediğim için. Belki de sonuçta bu senin yararına."

Kendimle gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Plana sadık kaldığım için. Kendimi savunduğum için. Son anda erimeden ve onu yerine koymayı hatırladığım için. Ama söylemiyorum. Kendimle gurur duyduğumu söylemiyorum.

Onun gözleri parladığında ve göğsü uzun ama keskin bir nefesle şiştiğinde, karnımda bir acı hissediyorum.

Sonra, yaklaşarak, neredeyse homurtuya varan bir sesle,

"Bir bahane uydur ve onu terk et" diye mırıldanıyor.

"Ama ben..."

"Sonra da *bunu*, az önce içtiğin lanet içkinin parasını ödemek için kullan," diye devam ediyor ve masanın üzerinde bir şey kaydırıyor.

Aşağıya bakıyorum ve onun kredi kartı. "Ne?"

Çenesi titriyor. "Senin içkini o ödemeyecek, ben ödeyeceğim." "Ne? Bu çok..."

"Çünkü bu *lanet olası* bir randevu değil," diye deli gibi haykırdı.

"Bu bir randevu. Bu..."

"Çünkü eğer bu bir randevuysa, eve gitmek yerine acil servise gidecek. Ve zavallı Joe'nun bunu istemezsin, değil mi?" Tek yapabildiğim, o devam ederken ona göz kırpmaktı. "Bütün bunlar bittiğinde, caddenin karşısındaki kamyonetimde buluşalım."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış. "Buluşmak mı?" "On dakikan var."

Kalbim *deli gibi* çarpıyor. "Shepard, ben..."

Öfkeli gözleri korkmuş gözlerime bakıp dururken, daha da alçak ve

sert bir sesle şöyle diyor: "Adımı söylemeyi seviyorsun, değil mi? Geçen gece kaçmadan önce kulağıma fısıldamayı sevmiştin . Bu yüzden, beni bekletmek istemediğine ve kaçmak istemediğine inan. Çünkü seni yakaladığımda, Joe ve bu kasabadaki tüm orospu çocukları, seni omzuma atıp

ve kamyonetime sürüklerken izleyecek, böylece benim adım yüksek sesle *haykırmak* için bir nedenin olacak. Ve seni o kadar yüksek sesle haykırmaya zorlayacağım ki, benim intikam almaya geldiğimden korktuğun o intikam gibi hissedeceksin."

Altıncı Bölüm

YIKICI DİKEN

TABİİ Kİ KAÇTI.

Ve tabii ki ben de onu takip ettim. Ama o hiçbir şeyden haberi yoktu. Hala da yok. Apartmanının karşısında, caddenin diğer tarafında, kamyonetimde oturduğumu bilmiyor.

Yatak odasının penceresini izliyorum.

Gecenin ortasında bir kızın penceresini izlemek pek akıllıca bir şey değil. Ama şu anda pek akıllı sayılmam. *Ya* da sakın. Bunun suçunu bugün Con'un ofisinde yaptığımız konuşmaya atabilirim. Evet, bu da böyle hissetmemin nedenlerinden biri. Ama sadece bu değil. O yüzden. *Onun* yüzünden öfkeli ve saldırgan hissediyorum. Huzursuz.

O her zaman sebebi olmuştur.

Jupiter Jones. Küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı ve garip, çok *garip* bir nedenden dolayı aklımdan çıkaramadığım kız. Onu bir yıl önce Callie'nin evinde gördüğümünden beri aklımdan çıkaramıyorum.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama onu gördüğüm anı *tam olarak* hatırlıyorum.

Kız kardeşimin düzenlediği bir partideydim ve herkesin toplandığı arka bahçeye yeni gelmişim. O, bana sırtını dönmüş, kenarda duruyordu ve tek gördüğüm saçlarıydı. Kilometrelerce uzunluğunda, kalın ve dalgalı saçları sırtının ortasına kadar uzanıyordu. O kadar uzun ve kalın saçları daha önce hiç görmediğimi hatırlıyorum. Hatta o rengi de. Bu saçmalık olmalıydı çünkü daha önce kıvılcık saçlı kızlar görmüştüm. Onlarla da yatmışım. Ama tüm maceralarım boyunca, onunki gibi bir rengi hiç görmemiştim, turuncuya göre daha mor, güneşin altında ve giydiği yeşil tişörtün üzerinde parılıyordu.

Onun haberi olmadan ona bakmanın bana hiç yakışmadığını düşündüğümü de hatırlıyorum. En son ne zaman böyle bir şey yaptığımı hatırlayamıyordum. Muhtemelen hiç yapmamıştım. Hiç gerek olmamıştı. 'deki kızlar her zaman kim olduğumu bilirdi ve ben

onlara bakmaya başladığımda genellikle onlar çoktan bana bakıyor, dikkatimi çekmeye çalışıyorlardı. Isadora bile ilk yaklaşan oydu.

Bu çilek saçlı kız, beni görmeden önce benim onu gördüğümünden haberi yoktu.

Ta ki biri – Ledger – omzuma dokunup o anı bozana kadar. Hem de birden fazla şekilde. Yani, o benim orada olduğumu fark etti ve dönüp gözlerini kocaman açtı. Ve lanet olası bir aptal gibi, tıpkı saçları gibi, daha önce hiç o renkte gözler görmediğimi düşündüm, saf zümrüt yeşili.

Her neyse, o kadar. Onu kafamdan attım. Ya da atmaya çalıştım. Ama o günden sonra her karşılaştığımızda, beni durdurup bakmaya zorladı. Utangaç bir gülümsemesi ama gür bir kahkahası olduğunu fark ettim. Her zaman kenarda, her şeyin dışında dururdu, sanki bir parçası olmak istiyor ama olamayacağını düşünüyor gibi. Herkese karşı arkadaşçaydı ama sadece Callie'nin grubundaki birkaç kızla yakındı. Tam olarak sessiz sayılmazdı ama çok konuşkan da değildi ve istediğinde küstah olabiliyordu.

En sevdiği renk mor. Hindistan cevizi aromalı her şeyi sever ama en sevdiği meyvenin ananas olduğunu söyler. Kışı kıştan çok sever. Yüzmeyi çok sever. Eteklerden çok şort, elbiselerden çok etek giymeyi sever. Saçlarını hep topuz ya da at kuyruğu yapar. Güneşin altında çilleri parlar ve saçları gibi dudakları da bana çilekleri hatırlatır.

Ama en çok, beni izlediğini fark ettim. Diğer kızlar gibi bunu belli etmiyordu. Önüme çıkmıyor ya da dikkatimi çekmeye çalışmıyordu. Aslında tam tersini yapıyordu. Bana karşı hisleri olduğunu saklamak için büyük çaba sarf ediyordu. Benden kaçmak için büyük çaba sarf ediyordu. Beni kız arkadaşıyla görmekten rahatsız olduğunu saklamak için daha da büyük çaba sarf ediyordu. Bu onu rahatsız etmekle kalmıyor, Isadora'yı her yanıma getirdiğimde kalbini kırıyordu. Parlak yeşil gözleri incinmiş gibi görünüyordu ve tarçın rengi teninde acı belirliyordu. Ve zamanla durum daha da kötüleşti.

Öyle ki, kendimi yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissetmeye başladım. Isadora'ya kolumu dolamak yanlış geliyordu. Onun önünde kız arkadaşına gülümsemek yanlış geliyordu. Kendimi berbat hissediyordum. Onu aldatıyormuşum gibi hissediyordum. Ona bir şey borçluymuşum gibi hissediyordum. Onun kalbini onarmak ve onu ağlattığım tüm gözyaşlarını silmek benim borcumdu. Onun hayallerini

gerçekleştirmek ve istediği her şeyi ona vermek benim lanet olası görevimdi.

Öyle değildi. Öyle *değil*.

O benim için hiçbir şey değil. Bu yüzden tüm karşılaşmalarımızda ona benden uzak durmasını söyledim.

Çünkü onu izlemem yanlıştı. Başka biriyle birlikteyken bile onu düşünmem yanlıştı. Kız arkadaşımın kasıtlı olarak flört etmem, elini tutmam, kolumu ona dolamam, başka bir kızın tepkisini görmek için. Yani, bundan daha sapkın bir şey olamaz, değil mi? Sevdiğim bir kız arkadaşım vardı ve lanet olası bir aptal gibi, kız kardeşimin en iyi arkadaşını ve çilek rengi saçlarını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Daha da suçlu olan şey ise şu anda yaptığım şey.

Ama hey, ben hiçbir zaman prens olduğumu iddia etmedim. Videoyu tekrar oynatıyorum ve işte orada. Telefonumun ekranında. İlk başta arkasını dönmüş, kırmızı ışıkla aydınlanmış. Birkaç saniye geçiyor ve tek görebildiğim, narin sırtına değen at kuyruğu saçları. Başındaki gümüş halka, nefesiyle birlikte titriyor. Sonra dönüyor, ağzı aralık ve göğsü inip kalkıyor. Yeşil gözleri çok güzel ama gergin.

Bu odada kayıt yapmanın yasak olduğunu söylemeden önce.

Bunu biliyordum. O arka odalardan birinde ilk kez değildim. O odalar bunun için yapılmış olsa da, orada hiç striptizciyle sevişmedim, ama özel gösterilerin tadını çıkardım. Ayrıca daha önce hiç striptizciyi kaydetmemiştim. Hiç istemedim. İki gece önce benim için dans ettiği hariç. Nedenini bilmiyorum. Belki de o bir striptizci olmadığı için ve onu zorladığım için benim için dans ettiği içindir. Onu istemediği ama yine de hoşuna giden şeyleri yapmaya zorlamak bana bir tür tatmin veriyor. Ona bir şeyler öğretiyor, onu yozlaştırıyor, kendi zevklerime, irademe göre şekillendiriyorum gibi hissediyorum. En azından beni tahrik ediyor. Şu anda onu direğe sürtünürken, sıkı kıcıyla direğe vururken, melek yüzlü bir porno yıldızı gibi hareket ederken izlerken olduğu gibi.

Artık izleyemeyecek hale gelene kadar izliyorum, çünkü izlemeye devam edersem, ilk porno filmini izleyen lanet bir ergen gibi pantolonuma boşalacağım.

Kamyonetimden atlayıp onun dairesine doğru yöneliyorum. Yatak odasının ışıkları uzun süredir kapalı, yani uyuyor olmalı. Yine, bir kızın uyurken penceresinden içeri bakmak amacıyla dairesine gitmek pek akıllıca bir hareket değil, am , şu anda akli başında değilim.

Ona kaçmaması için uyardım, ama yine de benden kaçtı.

Restoranın karşısındaki caddeden, o pislik herife veda etmesini

izledim. Adam hayal kırıklığından ağlayacak gibi görünüyordu, lanet olası korkak. Kızın tam da ona söylediğim şeyi yaptığı için içimden bir tatmin duygusu yükseldi. Ama sonra ön kapıdan çıkmak yerine, tuvaletlerin bulunduğu arka koridora doğru yürüdüğünü gördüm ve birkaç dakika sonra, sanki ona bana gelmesi konusunda açık talimat vermemişim gibi, arka sokaktan çıkıp neşeyle yoluna devam ettiğini gördüm.

Bu yüzden bunu yapmak zorundayım. Benden kaçmamasını sağlamalıyım. Kalmasını sağlamalıyım.

Penceresi açık—ben öyle bıraktığını gördüm—ve onu yatakta uyurken görüyorum. Her zamanki gibi, önce saçlarını görüyorum. Uzun ve kalın, yastığın üzerine yayılmış. Sonra tarçın serpilmiş yüzü geliyor, cildi ay ışığında parıltıyor. Battaniyenin altında, yan yatmış uyuyor, dudakları aralık, kirpikleri kıvrımlı ve kalın. Ve *lanet olsun*, ne kadar genç görüldüğüne, cam kadar kırılğan ve savunmasız olduğuna bakınca göğsümde bir şey hareket ediyor.

Vücudumdaki o küçük titreme neydi, tam olarak emin değilim, ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hoşuma gitti mi, gitmedi mi, bilmiyorum. Bunu incelemeli miyim, bilmiyorum. Aslında istemiyorum. Her şeyi olduğu gibi gömüyorum ve bir saniye bile kaybetmeden pencereyi tamamen açıp içeri tırmanıyorum. Muhtemelen penceresini açık uyuduğu için onunla konuşmam gerekecek. Bu güvenli değil, özellikle de birinci katta ve kötü bir mahallede yaşıyorsa. Ama önce önemli şeyler var.

Odaya bakıyorum ve normal bir yatak odası gibi görünüyor. Bir şifonyer, bir dolap, küçük bir sandalye ve üzerinde lamba olan bir masa. Yerde giysiler dağılmış durumda, ama bu gece giydiği elbise şifonyerin üzerinde düzgünce katlanmış ve o lanet olası topuklu ayakkabılar da orada.

Onu bağlayabileceğim bir şey dışında ne aradığımı bilmiyorum. Böylece her fırsatta benden kaçmak yerine yerinde kalır. O salak ağzından kaçırmadan onun bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Onun en sevdiği meyveyi biliyorum ama onun hakkında bu kadar önemli bir şeyi, bir ailenin ortak bilgisi olması gereken bir şeyi nasıl bilmiyorum? Onu tanımam lazım. Zaten zamanı da gelmişti. Ve o benden sürekli kaçtığı için, bunu yapmanın tek yolu bu.

Pencerenin yanındaki masaya geçip bir sürü açılmamış mektup alıyorum. Mektuplar, zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Yani,

hayatının amacı bu olduğu için striptiz kulübünde çalışmazsın. Üstelik o bu işi nefret ediyor. Vücut dilinden bunu anlayabiliyordum. Bunu mecbur olduğu için yapıyor. Başka seçeneği yok.

Ve yine Joe'ya göre, birden fazla işte çalışıyor ve kız kardeşine tek başına bakıyor. Bunu, dairesinin konumu ve şimdi de çoğu gecikmiş fatura olan bu mektuplarla birleştirtince, onun hayatında pek yardım almadığını anlıyorum.

hayatında pek yardım almadığını anlıyorum. Babasının onu beş yaşındayken terk ettiğini zaten biliyorum ve annesinin nerede olduğunu da kim bilir. Ona bir mola lazım. Ona bakacak birine ihtiyacı var.

Ve bu kişi ben olacağım.

Çünkü a: Bu hissi bilirim. Kardeşlerine bakarken para ve faturalar için endişelenerek böyle mücadele etmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Çünkü başka kimse yapmaz. Bu belirsizlikle yaşamak nasıl bir şey biliyorum. Benim harika bir başa çıkma mekanizmam ve gerektiğinde bana destek olacak kardeşlerim varken, onun kimsesi yok. Yalnız ve bu beni çok sinirlendiriyor. Bütün bunları tek başına yapması beni çok kızdırıyor. Çok mücadele ediyor ve onu bir yıldır tanıdığım, istemediğim halde bir yıldır izlediğim halde, bunun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana gizlice aşık olan, utangaç gülümsemesi olan çilek saçlı kızın bir sır sakladığını hiç bilmiyordum. Nedense, benden hiçbir şey saklayamayacağını düşünmüştüm. Ve şimdi bunu öğrendiğime göre, bununla ilgileneceğim. Ona bakacağım. Tüm sorunlarını çözeceğim.

Sadece ben ve başka kimse. Onlara izin vermeyeceğim. Yine, bunu analiz etmeyeceğim. Neyse ne.

Ve b: Çünkü benim de kendi sorunlarım var, değil mi? Ve o benim bu sorunu çözmeme yardım edecek. Bunu, karşılığında bir ücret alacağı bir iş olarak düşünebiliriz. Çünkü ona yardım etmek istediğim kadar, bunun ne olduğu konusunda da net sınırlar çizmek istiyorum.

Bana bu gece Bardstown'da ne yaptığımı sordu ve cevabım onun için geldiğimdi. Hayır, kırmızı ışıktaki durduğumda onu başka bir adamla randevuda bulacağımı bilmiyordum. Ama kardeşime kafamı toparlayacağıma söz verdiğim anda, nasıl yapacağımı biliyordum.

Son altı aydır ikiz kardeşimin kız arkadaşından uzaklaşmaya çalışıyorum. İçimdeki öfkeyle savaşmaya çalışıyorum. Oysa o hep buradayken, dikkatimi başka yere çekecek bir şey arıyordum.

Onu bir yıl önce gördüğüm andan beri en büyük dikkat dağıtıcım oldu. Çilek rengi saçları, yüzündeki çiller. Utangaç gülümsemeleri, yan bakışları. Onunla ilgili her şey dikkatimi sonsuza dek dağıtır ve onu düşünmeden duramamaktan nefret etsem de, artık bunu kabulleneceğim. Küçük Çilek'ime doyamayacağım ve onu kullanarak hayatımın boktan halini unutacağım. Onu kullanarak oyunumu geri kazanacağım, herkese, medyaya, takıma, bende bir sorun olduğunu düşünen lanet olası kardeşlerime yanıldıklarını kanıtlayacağım ve " "

şampiyonluk kupasını eve getireceğim.

Çünkü bilinmeyen bir nedenden dolayı, beni iyileştirebilecek tek kişinin o olduğunu biliyorum.

Yedinci Bölüm

"YİNE O!" Lively'nin şarkı söyler gibi sesi düşüncelerimi böldü.

Soyunma odasının eşiğinde duruyor ve ben bankta oturduğum yerden başımı kaldırıyorum. Vardiyam başlamak üzere ve az önce kız kardeşimle telefonda konuştum. Evet, istediğim saatte yatmış olacak ve tüm ilaçlarını almış, ama hayır, broşürlere hala bakmayacak. Ama Lively'nin sözleri üzerine kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Çünkü kimi kastettiğini biliyorum. Yine de bilmiyormuş gibi davranarak ayağa kalkıp cep telefonumu dolabıma koyuyorum. "Kim o?"

Lively bana bir bakış attı. "Sanki bilmiyormuş gibi."

Kapıyı çarparak kapatıp ona doğru yürüdüm. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun," der, kaşlarını oynatarak. "Bir gün bana ne yaptığını söylemek zorunda kalacaksın."

"

Onun yanından geçip odadan çıkıyorum. "Ne yaptığımı biliyorsun."

Yani, kısmen ne yaptığımı biliyor. Ona içkilerimi üzerine döktüğümü ve onun çok sinirlendiğini söyledim. Ama özür diledim ve her şey yoluna girdi. Arka oda ve orada olanlardan bahsetmedim. Ya da dün gece randevumu mahvettiğini ve ondan kaçtığımı.

Lively peşimden gelirken, loş ışıklı katı gören koridorun ağzına varırım. "Her ne yaptıysan, daha fazlasını istiyor gibi görünüyor."

Evet, tahmin etmiştim. Beni almaya geleceğini. Dün gece ondan kaçtığım anda anlamıştım. Bilgin olsun, kaçmayacaktım. Benden istediği her şeyi yaptım, kız kardeşimin bana ihtiyacı olduğunu söyledim, ayrıca Joe'ya futbol idolünün telefon geldiğini ve onun da gitmesi gerektiğini söyledim. Ama kapıdan çıkıp onun arabasına binme zamanı geldiğinde panikledim. Arka kapıdan çıkıp eve gitmek için taksi çağırdım.

Ve şimdi, işte burada.

O, kabinlerden birinde uzanmış, rahat bir şekilde oturuyor, bacakları açık, bir kolunu koltuğun arkasına atmış. Koridoru doğrudan görebiliyor, bu da beni koridordan çıkarken gördüğünü ve geri

dönmemi beklediğini düşündürüyor. Koridordan çıktığım anda gözlerinin bana kilitlenmesinin tek açıklaması bu olabilir. Ve o gözler, Tanrım. Koyu ve parlak. Bana bir şey söylüyorlar.

Tek bir kelime: benim.

Onu duyar duymaz dizlerim titriyor. Bir garsonun masasına yaklaşıp muhtemelen siparişini sorduğunu fark edince durum daha da kötüleşiyor. Ama gözlerini benden ayırmadan başını sallayarak garsonu geri gönderiyor. Sanki benden başka kimseyi istemiyormuş gibi. Sanki *benden* başka kimseyi kabul etmezmiş gibi.

Derin bir nefes alıp ona doğru yürüyorum.

Zaten başka seçeneğim yok. Buraya gelme amacını gerçekleştirene kadar gitmeyecek. Sanki gözlerim ona cevap veriyormuş, kazandığını söylüyormuş gibi, yüzünde memnuniyet belirliyor ve koltuğa daha da yayılıyor. Uzun bir nefesle göğsü şişiyor ve kaslı bacakları genişçe açılıyor.

Ona ulaştığımda, beni başımın üstünden ayak parmaklarımın ucuna kadar süzer ve "Üniforman güzelmiş" diye mırıldanır.

"Seksi okul kıızı görünümü deniyorum," diyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Gözleri parlıyor. "İyi ki birkaç ders vermişliğim var."

Boğazım kurur, yutarım.

"Kaçmamalıydım." Başını bir kez sallar. "Hayır, kaçmamalıydın."

"O zaman beni kovalamaya mı geldin?" "Seni yakalamaya geldim."

Dudaklarımı ısıırıyorum. "Belki de dediğin gibi yapıp cezam çekersem daha kolay olur."

Bir saniye boyunca ağzıma bakıp, bacaklarımı sıkılamamı sağlayan bir ses tonuyla şöyle dedi: "Sana yapacağım hiçbir şey kolay olmayacak, Küçük Çilek. Ama sonunda gerçeği gördüğüne sevindim."

Nefesim kesik kesik, ama bir şekilde "Sadece bil ki, sen zehirli bir yılanın tekisin" diyebiliyorum. O mırıldanıyor.

"Evet, ama ısırıldığımda o kadar iyi acıtıyor ki, daha fazlasını istemekten kendini alamıyorsun."

Vücudumda bir spazm geçiyor ve ayak parmaklarımı kıvırmak

zorunda kalıyorum. Sonra eteğimin cebine uzanıp dün gece bıraktığı kredi kartını çıkarıyorum. Kartı masanın üzerine koyup dikleşiyorum. "Bu senin."

Bir saniye baktıktan sonra başını kaldırdı.

"Sana söylediğim gibi kullandın mı?"

Yutkundum. "Evet."

Kullanmaktan hoşlanmıyordum. Daha çok, garip geliyordu. Sanki... ona aitmişim gibi hissediyordum. Hiç kimseye ait olmadığım bir şekilde. Ama zaten hiç kimseye ait olmadım, değil mi? Öyleyse ait olmanın nasıl bir his olduğunu nereden bilebilirim ki?

Ancak, yüzünde tekrar memnuniyet belirlediğinde, kendimi iyi hissediyorum. "Aferin kızım" dediğinde ise daha da iyi hissediyorum.

Yine uyluklarımı sıkamak zorunda kalıyorum ve kalbim dilimde atarken, "Burada değil. Arka odada." diyorum.

Beni bir an izliyor, gözleri karanlık ve parıldıyor, yüz hatları keskin ve kibirli. Sonra kartı alıp cebine koyuyor ve "Yol göster" diyor.

Daha önce geldiğimiz yoldan, kalabalık salon ve meşgul masaların arasından geçerek ilerliyoruz ve varacağımız yere geldiğimizde, nefes nefese ve ter içinde kalmış durumdayım. Diğer gece olduğu gibi, benden önce kapı koluna uzanıyor ve kapıyı açıyor. Odaya girip direğin başına geçiyorum ve önceki sefer olduğu gibi, o koltuğa oturduğunu görene kadar arkamı dönmüyorum.

Ona baktığımda, onun koltuğunun kenarında oturduğunu fark ettim. Sanki ne olacağını biliyormuş gibi. *Biliyor* ve sabırsızlanıyor. Vücudu yoğun bir heyecanla titriyor. Beni daha da titretiren karanlık bir enerji. Beni terletiyor ve rahatsız ediyor, uyluklarım kasılıyor, karnım kıpır kıpır oluyor.

Titrek ellerimle, halemi çıkarmak için uzanıyorum ama topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için eğildiğimde, "Onları "

di "Ben..."

yo Çenesini bana doğru kaldırıyor. "Senin bir ilham perisi olman hoşuma gitmiyor. Kesinlikle bir ozan ya da başka birinin ilham perisi olman hoşuma gitmiyor.

Ama o topuklu ayakkabılar hoşuma gidiyor."

Ayaklarımın üzerinde

kıpırdanıyorum. "Ama

topuklu ayakkabılar..." "Sen

de seviyorsun, değil mi?"

diye soruyor boğuk bir

sesle. Ayak parmaklarım

ayakkabının içinde
kıvrılıyor. "Nasıl..."

"Sık sık giyiyorsun," diyor, gözleri delici. "Dün gece benden kaçarken de giymiştin." Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama bana fırsat vermiyor. "Altı ay önce benden kaçtığın gecede de giymiştin. "

Gözlerim fal taşı gibi
açılır. "The... Horny
Bard'da mı?" "Evet."

Altı ay önceki gece giydiğim ayakkabıları hatırlıyor mu? Bu... Ne olduğunu bilmiyorum, ama eteğimi yumruklamak ve dik durmak için sırtımı direğe dayamak zorunda kalıyorum. Sonra, yutkunarak, "Dans etmeyi seviyorum" diyorum. Gözleri ilgiyle parlıyor. "Her zaman sevdim ve topuklu ayakkabılarla dans edebilirim. Ben... topuklu ayakkabılarla koşabilirim de. Ama... ayakkabılarım olmadan daha iyi dans ediyorum."

Özellikle çok gergin olduğumda, diye içimden ekliyorum.

Sanki beni duymuş gibi, yavaşça başını salladı. "Bu benim sorunum değil, değil mi?"

Hayır, değil, ve neden umursayacağını düşündüm bilmiyorum. Bu yüzden cesaretimi toplayıp, "Tamam. Neyse. Hareketlerim berbatsa, suç sende. Şimdi..."

"Bu bir lap dance, değil
mi?" diye sözümü kesti.
Şüpheyle kaşlarımı çattım.
"Evet." "Striptiz
kulübünde."

"Evet," diyorum, ama emin olmayan ses tonum bunu bir soru gibi gösteriyor.

"Bence," diye devam etti, mümkünse daha da ciddi bir ifadeyle, "işleri doğru şekilde yapmalıyız." "Doğru şekilde mi?"

Gözleri yavaşça ve dikkatlice üzerimde dolaşıyor. "Bu arada, biraz fazla giyinmiş değil misin?"

Sanırım tek yaptığım birkaç saniye ona bakmak ve kafamda onun sözlerini tekrar tekrar düşünerek anlamaya çalışmak. Çünkü hiçbir şekilde fazla giyinmiş olduğumu düşünmüyorum. Aslında, az

giyinmişim. Hem de kasten. Daha fazla bahşiş almak için, normalde aldığımdan daha fazla. Çünkü ev sahibim kira için mesaj attı. *Yine*. Geçen ay birkaç yüz dolar eksik dedim ve birkaç gün içinde farkı ödeyeceğimi söyledim. Ama birkaç gün geçti ve Snow'a yeni ders kitabını almak zorunda kaldığım için deyemedim. Tanrım, okul kitapları çok pahalı. Üniversiteye gittiğinde ne kadar pahalı olacaklarını bir düşün.

Snow'u üniversitelere bakmaya, kredi programları aramaya ve kiramı ödemeye ikna ederken, takıntılarımdan kurtulmam ve mümkün olduğunca az giyinip daha fazla bahşiş almam gerekiyor. Bu yüzden bu gece, kıçımı tehlikeli bir şekilde ortaya çıkaran kısa, pileli bir etek ve karnımı açıkta bırakan, bulabileceğiniz en ince spagetti askılı beyaz bir crop top giyiyorum. stne üstlük, st kısmı dantelli diz boyu çoraplar giyerek, şaplak atmak isteyeceğiniz bir sürtük okul kızı görünümünü tamamladım. Ya da benim durumumda, büyük bahşişler vermek isteyeceğiniz.

Yani hayır, aşırı giyinmiş değilim. O sadece büyük bir pislik. Ona kucak dansı yapmak zorunda kalmam yetmezmiş gibi, şimdi de çıplak yapmamı istiyor. *Üvey kardeşim* benim için *çıplak* dans etmemi istiyor. Ne oluyor...

"Bugün, Strawberry," diye düşüncelerimi bölerek dürtüyor.

Yumruklarım yanlarımda sıkı sıkıya kapalı ve bir şekilde, "Bir şeyi unutmuyor musun, *Toxic*?" derken sesimin tamamen çıldırmış gibi çıkmamasını sağlıyorum.

Gözleri, ona taktığım lakabı duyunca parladı. "Neden söylemiyorsun?"

"Ben striptizci değilim," diye neredeyse bağıriyorum. "Yani hayır, kıyafetlerimi çıkarmayacağım, teşekkürler." Yüzümün kızardığını ve terlediğini fark ediyor. "Tekrar söylüyorum, bu benim sorunum değil."

Tabii ki değil. Benim sorunum. Bütün bunlar benim sorunum. O benim sorunum. Ve biliyor musun, siktir et onu. Beni soyunurken görmek istiyorsa, tamam. Ona gösteririm.

Gözlerimi ondan ayırmadan, boynuma uzanıp kan kırmızısı kravatımı gevşetiyorum — okul kızı kıyafetimi tamamlayan bir başka aksesuar — ve çıkarıyorum. Parmağımla yakalayıp kolumu uzatarak yere attım ve "İşte, şimdi mutlu musun? Bir giysi *çıkardım*. Ama alabileceğin tek şey bu. Beğenmedin mi, kapı orada." dedim.

Onun kapıyı itmesini bekliyorum. Misilleme yapmasını, hayatımı şimdiden zorlaştırdığından daha da zorlaştırmasını. Ama tek yaptığı gözlerini benimkilere dikip, yüzünde hayranlığa benzer bir ifade belirmeden önce çenesini bana doğru kaldırıp, "Peki. Bu tur senindir. Ben çok sabırlı bir adam değilim, ama bekleyeceğim." Sonra dudaklarını yalayarak, "Çünkü buna degeceğini biliyorum."

"Ne olacak..."

"Bana bir dans borçlusun."

Evet, borçluyum ve ne kadar çabuk ödersem, tüm bunları o kadar çabuk geride bırakabiliriz. Bu yüzden, onun gizemli sözlerini çözmeye çalışmak yerine, başlıyorum. Diğer gece olduğu gibi, direği kullanarak dönüp duruyorum. Kendimi aşağı bırakıyorum. Kendimi yukarı çekiyorum. Ama eskisi kadar akıcı değil. Topuklarım engel oluyor. Onlarla beceriksiz olacağımı bilsem de, bu kadar olacağımı bilmiyordum. Üç kez tökezledim v , ona yarı yolu bile gelemedim.

Tek tesellim, dengemi hemen yakalayabilmiş olmam. Nasıl oldu

bilmiyorum ama her tökezlediğimde, yüzünde karanlık ve keskin bir ifade beliriyor. Onu daha da yoğun ve nedense benim anlamadığım bir şey için sabırsız hale getiren bir ifade. Tek bildiğim, daha da gerginleşip tökezlemeye devam ettiğim.

Tam işkence bitti ve sonunda başardım diye düşünürken, ayaklarım son bir kez daha takılıyor ve o kadar sert ki dengemi sağlayamayacağımı anlıyorum. Vücudum yere doğru dalarken ve kollarım çırpınırken yüzüstü yere düşeceğimi *biliorum*. Ama son anda, ellerinde bir tutunacak yer buluyorum.

Büyük, sert ve çok güçlü eller, beni belimden tutup kurtarıyor. Tutunacak bir yer arayan ellerim, onun omuzlarına konuyor. Üstüne eğilmiş, göğsüm inip kalkarken, "S-sana söylemiştim" diyorum.

Elleri belimi sıkıyor, yüz hatları keskin ve karanlık. "Evet, söyledin." Tişörtünü yumrukluyorum. "Bunda iyi değilim, ama sen..."

"Sen," dedi, sesi tutuşu kadar sert. "Ben neyim?"

"İyi."

"Sen..."

"Dans etmeyi seviyorsun, değil mi?" diye sordu, gözleri benimkilerle bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Evet."

"Evet," diye tekrarlar, sesinde garip bir ton vardır, garip ve hoş.

"Ben de seviyorum." Beklenmedik iltifatı karşısında nefesim kesilir. "Ben dans etmek mi?"

"Evet, benim için." Ben bir şey söylemeden devam etti, "Aslında, sanırım en sevdiğim hobimi buldum.

Seni benim için dans ettirmek."

Cevap veremeden, beni kaba kuvvetle döndürdü. Bir kez daha dengemi kaybettim ama hala beni tuttuğu için düşmedim. Daha doğrusu, kendimi onun kucağında buldum. Sonra kendini ve *beni* ayarladı. Bacaklarım yayılmış ve onun uyluklarının üzerine atılmış bir şekilde.

Nasıl yaptı bilmiyorum, çünkü bir saniye önce bacaklarım kapalıydı ama sonra dizlerimin arkasından tutup bacaklarımı uyluklarının üzerine attı ve zorla açtı. O kadar hızlı yaptı ki, tek yapabildiğim uyluklarını tutmak

—Tanrım, sanki gerçekten çelikten yapılmışlar—ve tutunmak.

Durumumu değerlendirmek için bir an duruyorum. Şu anda sırtım onun kocaman göğsüne bastırılmış, popom onun pelvisine yaslanmış, bacaklarım açılmış ve onun iri uyluklarına dolanmış halde oturuyorum. Ayaklarım yerde sallanırken, vücutum üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını fark ediyorum. Elini karnıma koyup parmaklarını genişçe açarak beni daha da kendine doğru çekince kontrolüm daha da azalıyor.

Sonra kulağıma fısıldadı, "Biliyor musun, burada bir damar var" — sakallı çenesini boynuma sürterek, tam olarak hangi damardan bahsettiğini bana gösterdi — "ben yaklaştığımda heyecanlı bir kuş gibi titriyor." Bir kez daha sürtünce yutkunuyorum, eminim bunu hissedebiliyor çünkü bu anı, karnımda olmayan diğer elini boynuma dolamak için seçiyor.

Kahretsin, tüm vücudum yaprak gibi titriyor.

Başparmağını nabzıma bastırıp, çiziklerle dolu avucunu boğazımda gezdirerek devam etti: "Bir dahaki sefere kendini akıllı ve küstah sanıp, kuğu boynunu göstererek benimle alay edersen, bunu o damara dişlerimi geçirmek için bir davet olarak kabul edeceğim. Adını biliyorsun, değil mi? Juguler. Kalbe kan taşıyan ana damar. Yani, kremsi teninin tadı en yoğun olarak hissedilecek yer orası. Ve bir kez tadına varsam, boynunda diş izlerimle 24 saat dolaşırsın. Bunu istemezsin, değil mi?"

Boynumu sıkıp parmaklarını karnıma batırarak sözlerini vurgular. Ve çenesini sürttüğü damarım, jugular damarım, çılgın bir kuş gibi atıyor. Evet, çünkü o *çok* yakın. *O kadar* yakın ki, sert vücudunun her santimini yumuşak vücudumda hissediyorum. Onun acımasız kaslarının her santimini, şekillerini, kesiklerini, benimkine bastırılmış yırtıklarını hissediyorum.

Ve Tanrım, o *devasa*.

Düşündüğümünden bile daha büyük. Vücudu hayal ettiğimden daha güçlü, daha kuvvetli. Öyle ki, tek yapması gereken bacaklarını açmak ve dünyam ekseninden sapıyor. Bacaklarım daha da açılıyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum. Kendimi kurtarmak için koluna daha sıkı sarılmak zorunda kalıyorum.

"Cevap ver," diye boğuk bir sesle soruyor. "Diş izlerimden yapılmış bir kolye takmak ister misin, bebeğim?"

Tanrım. Tanrım. *Aman Tanrım*. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onunla, dokunuşlarıyla, boynumdaki eliyle ve sevgi sözleriyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Yine de "Hayır" diyorum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye devam etti. "Sen..."

"Ya da en azından henüz değil." "Hayır,

, asla."

Alçak, karanlık ve tehditkar bir şekilde kıkırdar. "Evet, göreceğiz."

"Sen..."

"Bunu daha çok beğendim," diyor sonra.

Ne demek istediğini sormadan, bana gösteriyor. Başparmağını oraya koyuyor. Göbek piercingime. Bu gece, piercing yerine gümüş bir halka takmışım. Daha sağlıklı ve masum görünüyor. Bir göbek piercinginin olabileceği kadar sağlıklı ve masum. Ve onu hafifçe çekiştirerek, karnımı içeri çekmemi sağlıyor ve devam ediyor, "Böyle oynaması daha kolay." Sonra, sanki göstermek istercesine, başparmağıyla birkaç saniye oynadı, dudaklarımı ısırmamı, karnımın titremesini sağladı. "Küçük parmağımı da daha kolay takabiliyorum" demeden önce, bunu da yaptı, "ve çekebiliyorum."

Tabii ki benim halkamı da çeker, bu da bir şekilde... karnımın altını ağrıttıyor ve inlememek için çok bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor. "Bu... iş için. Daha büyük bahşişler alıyorum."

Mırıldanarak boynumu tekrar sıktı. "Evet, lanet olası işin ve *lanet olası* bahşişlerin için."

"Sen..." Nefes vererek başımı geriye eğiyorum, böylece onun tutuşunu gevşetip nefes alabiliyorum. "Beni bırakmalısın, yoksa... Senin için dans edemem."

"Oh, benim için dans edeceksin, Küçük Çilek, ama önce biraz konuşmamız lazım."

Onun tutuşundan tekrar kurtulmaya çalışıyorum, biraz kontrolü geri kazanmaya çalışıyorum, ama yine tek yaptığı elini karnıma bastırıp göbek piercingimi çekmek, topuğunu karnımın altına batırmak ve bacaklarını açarak beni yerinde tutmak.

Tırnaklarımı koluna batırdım.

"Ne... Ne konuşması?"

"Bundan sonra işlerin nasıl gideceği hakkında." "Ben..."

"Önce," diye sözümü kesip boğazımı tekrar sıkıyor. "Ağzını seviyorum. Aslında, ağzını çok seviyorum. Yumuşak görünmesini seviyorum. Pembe ve dolgun olmasını. Sulu bir meyve gibi. Ama zaten senin her santimini meyveye benzetiyorum, bu yüzden pek de şaşırtıcı değil, değil mi?" Bir kez daha sıkıyor. "Seninle dalga geçmeni de seviyorum. Tabii ki makul sınırlar içinde. Ama sevmediğim şey" —

tekrar tehditkar bir şekilde boğazımı sıktı— “diğer erkeklerle birlikte olduğun hakkında konuşman.”

Sarsıldım, sallanan ayak bileklerim kavis yaptı. "Ne?"

"Öyle dedin, değil mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Dün gece. Benim izimden gittiğini söyledin." "Ben..."

"Beni takip etmek istiyorsan, bebeğim, yap bakalım. Ben de seni takip ederim. Hatta birbirimize uyan tasmalar bile alırız. Ama başka erkekler hakkında şaka bile yaparsan, senin naif kız öğrenci beyninin

hayal bile
edemeyeceğin
şekilde
cezalandıracağı
m, tamam mı?"
"C-
cezalandırarak
mısın?"
"Anlaştık mı?"

Kalbim göğsümde çarpıyor ve bir kez daha ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Ya da sadece biraz kontrolü ele almaya çalışıyorum, ama onun tek yapması gereken beni daha sıkı kavramak ve ben yine dengesiz kalıyorum. Dün gece yaptığım alaycı sözleri tamamen unutmuşum. Ona benimle uğraşamayacağını göstermek için söylemiştim, ama Tanrım, kimi kandırıyorum? O boşuna zehirli bir yılan değil. Onu böyle kışkırtmamam gerekirdi.

"Lütfen, ben..."

"Cevap ver," diye emrediyor yine.

Elinin altında yutkunuyorum.

"E-evet." "Güzel," diye
övüyor.

Ve bu hissin heyecan vericiliğiyle gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tanrım, ben tam bir aptalım. Uyluklarım neredeyse dayanabileceğim kadar açılmış durumda. Boğazım, onun sıkı tutuşundan dolayı acımaya başlıyor. Karnımdaki eli, beni hareket edemeyeceğim şekilde ona yapıştırıyor, o ise göbek piercingimi çekip duruyor. Kendi vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm yok ve yine *de, yine de*, onun *dokunuşlarından gelen* titremeleri durduramıyorum.

"Şimdi," diyor ve gözlerimi açıyorum. "Artık seksi okul kızı kıyafetleri yok." "Ben... Ne?"

"Ya da *herhangi* bir kıyafet," diye açıklıyor, "her yürüdüğünde o beyaz dantelli külotunu görebilecek kadar kısa olanlar. *Ya da* dişlerimle parçalayabileceğim kadar ince olanlar."

"Sen... dişlerine garip bir takıntın var."

O gülümser, daha çok bir nefes verir gibi. "Ben zehirli bir yılanım, unuttun mu? Isırırım." Sanki gerçekten ısırmış gibi irkilirim. "Ama ben..."

"Çünkü ben yapabiliyorsam" — dişlerini sıkıyor ve o kadar sert

yapıyor ki, kemiklerinin yanağıma değdiğini hissedebiliyorum —
"elbiseni parçalayabiliyorsam, onlar da yapabilir."

"Onlar kim?"

Beni tutan eli gevşiyor ve sırtımı ona doğru eğmek zorunda kalıyorum. Ama boğazımı yerinde tutarken fısıldıyor, "Dışarıda her hareketini izleyen pislikler."

"Bu... Bahşış için. Az önce söyledim."

Göğsü nefes alıp verirken

hareket ediyor. "Evet, o

konuda." "Ne konuda?"

Bir nefes daha, bu sefer keskin ve kısa. Sonra, "Yarın ilk iş, Gerard'ın ofisine gidip istifa ettiğini söyleyeceksin."

Nefes almayı unutuyorum, ama zaten rahat nefes alamıyordum. "Ne?"

"Ben mantıksız bir adam değilim," diye devam etti. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. İki hafta önceden haber vermen gerektiğini biliyorum, ama sorun şu ki, o kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

"O kadar uzun süre ne için dayanamayacakmışsın?"

"Dışarıda sana bakan birini dövmeden önce."

Sanki parmaklarıyla kalbimi ezip parçalıyor. Damarlarıma gömüyor, peltem peltem yapıyor. Kekeleyerek kolunu tırmalıyorum. "Ne... Ne oluyor? Neden... Deli gibi davranıyorsun, farkında değil misin? Ne yaptığını anlamıyorum. Ben..."

Beni duymazdan geliyor ve devam ediyor, "Sana bir hafta veriyorum, tamam mı? Bundan hiç memnun değilim. Aslında, benim için dans ettiğin, ayakların takılıp neredeyse dizlerinin üzerine çöküp, gördüğüm en güzel kız gibi görüldüğün halinden sonra, burada çalışacağın yedi gün boyunca cam kırıkları üzerinde yürüyeceğimi biliyorum, ama" — göğsü tekrar hareket etti ve bu sefer nefesi biraz kesik gibiydi — "Yapacağım. Gerard senin istifa ettiğini bildiği sürece bu uzlaşmayı kabul edeceğim."

"Onun adı," diye boşuna başlıyorum, "G-George."

"George, Gerard, her neyse. Onun için uzun süre çalışmayacaksın."

Cevap vermeden önce bir saniye gözlerimi sıkıca

kapattım. "Bırakamam. Bu en iyi maaşlı işim." O yavaşça

başını salladı. "Artık değil."

"Anlamadım?"

"Artık yeni bir işin var," diyor. "Ve bu iş, tüm borçlarını ödeyecek

kadar para kazanmanı sağlayacak."

"Borçlarım mı?"

"Var, değil mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Hatta o kadar çok borçlusun ki, içinde boğuluyorsun. Kira borcun var. Telefon faturan var. Kız kardeşinin hastane masraflarını da ödememişsin."

Nefes almayı kesiyorum. Gerçekten. Sanki işini bitirmiş gibi hissediyorum. Beni boğdu ve kalbimi parçaladı ve ben... Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Yapamıyorum... Tek yapabildiğim, bulanık gözlerle ona bakıp fısıldamak: "Nasıl... Borcumu nasıl öğrendin?"

Cevap vermek için zamanını bekliyor, gözleri yüzümde dolaşıyor. "Penceren açık uyuyorsun." Gözlerimi kırıpıyorum.

"Pencerem."

"Bu günlerde etrafta dolaşan pislikleri bilseydin, pencereni kilitlerdin ve kimse giremesin diye sıkıca kilitlerdin."

"A-ama geceleri çok sıcak ve benim... klimam yok."

Öfke, klima olmadan uyumak zorunda olduğum gerçeğinden nefret ediyormuş gibi yüzünde belirir. Sonra, "O zaman iyi ki açık pencereden gizlice girip, serin bir esinti gibi boktan hayatına girmişim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve ne dediğini anladığımda midem bulanır. "Sen... Sen benim... Sen benim evime girdin. Sen..."

Sonra bir şey sözlerimi yutuyor.

Hissettiğim bir şey. Eli, uyluklarımın üzerinde.

Çok yukarıda.

Aşağıya baktığımda eteğimin yukarı kaymış olduğunu ve külotumun görüldüğünü fark ettim. Beyaz dantelli külotum ve karnımda olan eli şimdi uyluklarımın üst kısmındaydı. Dikişine çok yakındı.

Dün yaşadığım şeyin bir tekrarını yaşıyorum. Randevumuzda bana dokunduğu an. Dün, eli o kadar yukarıda değildi, parmaklarını biraz yukarı kaydırса, beni örten kumaşa dokunması çok zor olmazdı. Ayrıca restoranda eli masanın altındaydı, bu yüzden elinin tenime nasıl değdiğini göremedim, ama şimdi görebiliyorum. Işık loş ve kırmızımsı ama yine de anlayabiliyorum. Elinin benim üzerimde olması normal gibi görünüyor. Pürüzlü, yıpranmış parmakları benim yumuşak, lekesiz cildime ait.

Ama... Ama o benim evimdeydi. Ben uyurken benim *evimde*. Demek istediği bu değil miydi? Ben uyuyordum, pencerem açıktı ve o...

Sonra beni sıkıyor. Sertçe. O kadar sert ki, sırtımı kamburlaştırmak zorunda kalıyorum. Kolunu bırakıp çenesine uzanmak zorundayım. Bacaklarımı daha da açmak zorundayım, hem de kendi isteğimle. Sanki

birdenbire vücudumu kontrol edebiliyorum, ama sadece onun yararına. Sadece bana daha fazla dokunabilmesi için. Ona beklemesini, durmasını söylemek istiyorum, ama o beni tekrar sıkıyor. Ve tekrar " ", ben de kendimi geriye doğru eğiyorum, kalçalarım dalgalanıyor, elimi çenesine koyup yukarı doğru hareket ettirerek onun zengin, kalın, yumuşak saçlarını kavırıyorum.

"Kesinlikle en sevdiğim eğlence. Seni dans ettirmek," diyor boğuk bir sesle, etimi daha da yoğurarak kalçalarımı kıvrırmaya zorluyor.

"Ama sen benim... benim evimdeydin. Benim odamda," diyorum, sesimin bu kadar nefes nefese olmaması gerektiğini ve onu uzaklaştırmak için daha fazla çaba göstermem gerektiğini bilerek.

"Evet," diyor, utanmadan, pişmanlık duymadan. "Ay ışığında uyurken gördüm. Sıcak ve kızarmış.

Bir an için hayal gördüğümü sandım. Kimsenin öyle olamayacağını düşündüm." "Ne olamayacağını?"

"Çok parlak." Bir kez daha sıktı, başparmağı cildimde yukarı aşağı hareket etti. "Çok yumuşak." Kalçalarımı onun dokunuşuna doğru çevirirken saçlarını çektim. "Ben..."

"Bir çiçek gibi."

"Bir gül," demeden edemedim. "Öyle mi?"

"Uh-huh." Başımı salladım, kıvrılıp durdum.

"Çünkü sana Diken diyorlar." Göğsü titredi.

"Dikenlerin ne işe yaradığını biliyorsun, değil mi?"

"Gülleri mahveder?"

"Kanatır."

"Evet."

"Ama sen zaten benim dikenlerden daha kötü olduğumu biliyorsun," diyor, sanki bana hatırlatır gibi. "Dişlerin var," diyorum.

"Evet, ısırığım seni sadece kanatmakla kalmaz, öldürebilir."

"Ama ben..."

"Ama nedense, umursamıyor

gibisin." "Hayır."

Çenemi yanağıma sürterken içinden bir nefes kaçıyor. "İyi. Çünkü sana bir daha dokunamazsam delireceğimi sanıyordum."

"Bana dokunabilirsin," diyorum gereksizce, çünkü o zaten bana dokunuyor. Ama ciddiym. Hiç bu kadar ciddi olmamıştım, ama bunu söylememem gerektiğini de biliyorum. Bunun birçok nedeni var, örneğin istediği zaman bana çok acımasız olabilmesi ve gece yarısı odama gizlice girmiş olması gibi. Bu yanlış. Bu bir suç. Ama parmakları hala vücudumu okşarken ve aman Tanrım, sanırım başparmağı külotumun kenarına değdi, bunu umursamıyorum.

"Söz mü?"

"Evet," diye fısıldıyorum, bunu da söylememem gerektiğini bilmeme rağmen.

Ama daha çok başparmağıyla ilgileniyorum. Onu tekrar hissettiğimle, kumaşın üzerinde hareket ettiği gerçeğiyle. Müzik çok yüksek ve nefeslerimiz gürültülü olduğu için bunun delilik olduğunu biliyorum, ama sanırım külotumun ipek kumaşına sürtünen sert başparmağının hışırtısını duyuyorum. Belki de şu anda benim tüm dünyam o olduğu içindir.

Dokunuşu ve bacaklarımın arasındaki o yer.

"Güzel. O da güzel," diyor, sesi alçak. "Bonusunu şimdiden hak ettin." "Ne?"

"Bahsettiğim yeni iş," diye mırıldandı, başparmağı artık dikişten uzaklaşarak köşeli parçaya doğru ilerliyordu, orada yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket ediyordu. "Tüm para sorunlarını çözecek olan iş."

"Öyle mi?"

Yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket ediyor ve bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Külotumun ıslak olduğunu, bir süredir ıslak olduğunu ve onun dokunuşlarıyla daha da ıslandığımı. Sırılsıklam oluyorum. Külotum artık bana, amıma, şişmiş dudaklarıma yapışıyor. Ve başparmağı klitorisime değdiğinde durum daha da kötüleşiyor.

Kalçalarım titriyor, yumuşak hareketlerim kesik kesik oluyor. Boğazımdan bir inilti yükseliyor ve bir nefesle dışarı çıkıyor.

Hala klitorisimle oynarken, "Bu işte bu," diyor. "Bu mu?"

"Evet. Sana çok özel bir hizmet karşılığında tonla para veriyorum." "Ne tür bir hizmet?"

"Senin kucağında dans etmene izin verdiğim türden." "Kucağında mı?"

"Evet, tek fark, benim sikimle dans edeceksin , böylece ikiz kardeşimin kız arkadaşını unutmak için seni sikebileceğim," diye boğuk

bir sesle söylüyor ve ben tepki veremedem, başparmağı yine klitorisime vuruyor ve parmakları boğazımı sıkıyor, nefes alamayacak kadar sıkıyor ve ben milyonlarca parçaya ayrılıyorum.

Sekizinci Bölüm

BİLİNMEYEN NUMARA

Ne giyiyorsun?

Son birkaç dakikadır telefonumdaki mesajı izliyorum. Bilinmeyen bir numaradan gelmiş, ama kim olduğunu biliyorum. O kelimeleri gördüğüm anda anladım. Dünyada bana bu mesajı gönderebilecek tek bir adam var.

Üvey kardeşim.

Ben uyurken odama gizlice girip faturalarımı çalan adam... Sonunda masamdaki mektuplara bakmayı akıl ettim ve kaybolduklarını fark ettim. Onları bana teklifte bulunmak için kullanacaktı.

Nasıl bu hale geldim? Bu nasıl oldu?

Bu soruları kendime ilk kez sormuyorum. Bir hafta önce, hayatına devam eden, kız kardeşine bakan, onu üniversiteye gitmesi için teşvik eden, geçimini sağlamaya çalışan bir kızdım. Tamam, belki büyük bir sırrım ve üvey kardeşime karşı sağlıksız bir takıntım vardı, ama kimseye zarar vermiyordum. Dünyayı daha kötü bir yer haline getirmiyordum. Öyleyse neden cezalandırılıyorum?

Üvey kardeşim, eski kız arkadaşını unutabilmek için benimle *yatmamı* nasıl isteyebilir?

Dişlerimi sıkarak telefonumun tuşlarına bastım ve ona bir isim verdim. Önemsiz bir şeydi ama bana büyük bir tatmin verdi. Sonra cevap yazdım.

JUPITER

Kimsensin?

Sanki benim cevabımı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi, bir saniye sonra cevap geldi.

Zehirli üvey kardeşim

Hayallerinin erkeği.

Zehirli üvey kardeşim

Demek beni tanıyorsun.

JUPITER

Daha çok kabuslarım gibi.

ZEHİRLİ ÜVEY
KARDEŞİM

JUPITER

Evet, maalesef kim olduğunuzu biliyorum.

Sen insanların evlerine girip telefon numaralarını
çalan bir suçlusun.

Sadece senin evine giriyorum, bebeğim.

Ve numaramı Callie'den aldım.

Ekrana bakarken nefesim kesildi. Callie'ye mi gitti? O benim en iyi arkadaşım. Bunu bilmemeli. Onun ağabeyine lap dance yaptığımı ve geçen hafta olan her şeyi asla bilmemeli. Zaten onu yeterince kandırıyorum. Farkına varmadan parmaklarım ekranda uçuyor.

JUPITER

Callie'ye tam olarak ne dedin?

Zehirli üvey kardeşim

Soruma cevap vermedin.

JUPITER

Ne sorusu?

Zehirli üvey
kardeşim

Ne giyiyorsun?

JUPITER

Bir babydoll mini elbise. Seksi kırmızı ve dantelden
yapılmış, yani her şey görünüyor. Tüm vücudum.

Oops. Gitsem iyi olacak, çok tatlı bir çocuk az önce telefon
numaramı istedi.

Zehirli üvey
kardeşim

Ben de beyaz bluz ve mavi etek diye sanıyordum.

Bu arada önlüğün çok güzel.

Başımı kaldırıp etrafa bakınıyorum. Kahve dükkanındayım ve az önce tarif ettiği şey benim üniformam. Çalışırken telefonuma bakmamam gerektiğini biliyorum, ama mesajın kimden geldiğini görür görmez dayanamadım. Tanrıya şükür internet yavaş ve kasada başka bir barista var.

Kahve dükkanının içinde değil, ama sonra gözlerim camdan görünen caddeye kayıyor ve onu görünce nefesimi tutuyorum. Dükkanın tam karşısında, kamyonetine yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve ayak bileklerini çaprazlamış duruyor.

Güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takmış olsa da, bana baktığını biliyorum. Muhtemelen bunca zamandır bana bakıyordur, ama ben düşüncelerime dalmış ve onunla mesajlaşmakla meşgul olduğum için fark etmedim. Beni gördüğünü fark edince, dudakları hafifçe kıvrılıyor ve kamyonetinden uzaklaşıp bana doğru yürümeye başlıyor.

Şu anda ne kadar yakışıklı olduğunu görmekten nefret ediyorum. Güneşin ışıkları onun bronz teninde parıltıyor. Üzerinde soluk siyah logolu kirli beyaz bir tişört var ve tişört omuzlarına yapışmak yerine, omuzlarının genişliğini, göğsünün genişliğini vurguluyor. İnce kalçaları.

Her santimetresi dikkat çekici olsa da, en sevdiğim kısmı her zaman kaslı ve iri bacaklarıdır. Onun bir süperstar futbolcu olduğunu bilmeseniz bile, sadece size doğru yürürken onu izleyerek bile onun bir

tür sporcu olduğunu anlayabilirsiniz. Sadece soluk kot pantolonunun altından bacaklarının kaslarının gerilip şişmesini izleyerek.

Ama tüm dünya bunu biliyor. En azından sokakta yanından geçenler biliyor, idolünün aralarında olduğunu fark edince iki kez bakıyorlar. Ve tüm dünya onu izlerken onun beni izlemesi kalbimi hızla attırıyor. Kendimi özel hissediyorum. O beni özel hissettiriyor ve bundan daha doğru bir şey olamaz.

Dükkânın kapısını açıp doğruca bana doğru geldiğini izliyorum. Bu alışılmadık bir durum çünkü ben kasada durmuyorum. Kahve makinelerinin yanında duruyorum ve o benim karşımda durduğunda insanlar ona bakıyor.

Ve o bir şey söylemeden, acil bir tonla "Callie'ye ne dedin?" diye patlıyorum.

O, benim sorumun ciddiyetini anlamıyor, çünkü her şeyi yavaş yapar. Önce gözlüklerini çıkarır, sonra gözlerini üzerimde gezdirir. Kızardığını bildiğim yüzümü, bağladığım ama sürekli dağınık olan saçlarımı, nefes alamadığım için aralık kalan ağzımı inceler. Sonra üniformama, beyaz bluzuma ve mavi eteğime ve firfırlı beyaz önlüğüme geçer.

Yukarı çıkarken, bir noktada durur. Parıldayan gözleri ve sıkıca kenetlenmiş çenesi ile o noktaya bakışı, orasının en sevdiği yer olduğunu düşündürür. Ya da benim göbük piercingimden sonra en sevdiği ikinci yer. Boynumun o damarlı kısmı. O yaklaştığında deli gibi atan şah damarım. Dişlerini geçireceği yer.

"Acaba..." Gözlerini kaldırıncı sözümü kesiyorum.

Konuşurken gözlüklerini tişörtünün yakasına kaydırır. "Dün gece ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Sesi alçak ama sanki bağırması gibi irkiliyorum. Sanki tüm kafe onu duymuş ve dün gece olanları tam olarak biliyormuş gibi. Sonra tezgahın kenarını sıkıca tutup sesimi olabildiğince sert tutarak, "Dün gece hakkında konuşmayacağım," diyorum.

Bakışları bir saniye dudaklarıma düşer, sonra gözlerini kaldırıp "O zaman kurallardan birini unutmamalıydın." der.

"Hangi kuralları?"

"Diğer erkekler hakkında o güzel pembe ağzını açmama kuralı," diye hatırlatıyor, sesi daha çok hırıltıya benziyor ve çenesi sıkı.

"Sen..." Sinirden camı tırmalıyorum. "O şakaydı, pislik." "O konuda şaka yapma demiştim."

Onu bir saniye izledikten sonra gözlerimi kısarak ona baktım. "Ya sen, ha?" "Ben neyim?"

Öne doğru eğildim. "Peki ya *senin* renkli geçmişin? Birlikte olduğun tüm kızlar. Ben başkalarının hakkında şaka yapıyor olabilirim, ama sen gerçekten başka insanlarla birlikte oldun. Ve bunu unutmam mümkün değil. İnternetin her yerinde yazıyor." Sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak eklemekten edemiyorum: "Oh, ve ikimiz arasında nişanlı olan sen değil miydin? O yüzden buraya gelip bana başkalarından bahsetmememi söyleme, *senin* ahlakın da dama konmaz."

Tamam, belki Isadora kısmını eklememeliydim. O konu hâlâ taze ve o onu gerçekten sevmiştii, hâlâ seviyor. Yani, dün gece yaptığı her şeyin sebebi buydu. Benim bu olayda ne işim var hâlâ anlamıyorum, ama bu ayrı bir konu. Ama nasıl cüret eder de burada durup, sanki ben suç işlemişim gibi bana diğer erkekler hakkında nutuk atar? Suçlu olan o, sabıka kaydı bir kilometre uzunluğunda.

"Evet, renkli bir geçmişim var," diyor, çenesi hoşnutsuzlukla titriyor. "Ve ne yazık ki, bu geçmişim internette her yerde. Artık buna bir şey yapamam. Ama ben her iki saniyede bir bunu *senin* yüzüne vurmam, *senin* yaptığın gibi."

"Ben—"

"Ve hala nişanlanmayı unutmadığın gerçeği, ki bu zaten saçmalık, bunu çok iyi biliyorsun, bana bu konuda tüm bilgeliğini aktarmaya bu kadar hevesliydin, bu da benim kadar *senin* de buna ihtiyacın olduğunu gösteriyor."

"Ben..."

"Ama," diye devam etti, bana konuşma fırsatı vermeden, "bir anlaşma yapalım mı? Bu ilişki sürdüğü sürece, ben diğer kızlardan bahsetmeyeceğim ve sen de beni incitmek için diğer erkekleri kullanmayacaksın."

İlk düşüncem, *bunun adil olduğu*. İkinci düşüncem, *deli olduğum*. Çünkü *bu* delilik. Burada kalıcı olacak hiçbir şey yok. Hiçbir şey, ve

dürüst olmak gerekirse, onun neden böyle düşündüğünü bile bilmiyorum.

Kendimi toplamak için bir saniye gözlerimi kapatıyorum. Sonra, "Callie'ye telefon numaram hakkında ne dedin? Çünkü ona geçen haftaki çılgınlık hakkında *herhangi bir şey* söylediyse, kendimi kaybederim, anladın mı? O benim en iyi arkadaşım ve..."

"Hiçbir şey," diye cevaplıyor sonunda.

"Ne?"

"Hiçbir şey söylemedim," diye açıklıyor.

"Telefonundan aldım." Nefesimi tutuyorum.

"Demek numaramı çaldın."

"Suçluyum," diye mırıldanır, ama hiç de öyle görünmüyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Tanrım, sen *tam* bir pisliksin."

"Ve gereksiz şeyler için öfkelendiğinde çok tatlı oluyorsun."

Kalbim bir an durur. "Çalmak..." Derin bir nefes alıp konuyu değiştiririm. "Bak, neden burada olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Senin neyin var bilmiyorum ama şimdi gitmeni istiyorum."

İşaret parmağıyla şapkasının kenarını yavaşça yukarı kaldırdı. "Neden burada olduğumu biliyorsun." "Sadece..."

"Senin için."

Beni saran titremeyeyle bacaklarımı sıkıyorum. "Ve şimdi senden gitmeni istiyorum."

Yine beni tamamen görmezden geliyor ve "İyi ki geldim, çünkü şimdi bir şey hakkında tartışıyorum." diyor. "Ne hakkında?"

"Senin burada çalışmanı isteyip istemediğimi." "Ne?"

"Burası bir kahve dükkanı sanmıştım, ne kadar kötü olabilir ki," diye mırıldanıyor, sanki kafasında bir şeyleri analiz edip sonuca varıyormuş gibi. "Yani, muhtemelen bağımsızlığa ihtiyacın vardır. Sadece benim olamazsın. Bir kız kardeşim var, biliyorum. Ve bunu tamamen anlıyorum, inan bana. Bu bir kariyer seçimi olmasa da, bunu da konuşuruz, ve benim işim geçici zaten, kahve dükkanı yapabileceğini düşündüm. Ama senin dışarıdaki her pislik için kahve hazırlaman hoşuma gitmiyor."

Sözsüz kaldım. Şu anda tamamen suskunum.

"Bahsetmiyorum bile," aynı tonla devam ediyor, "seninle randevuya çıktığın o pislik de burada çalışıyor. O senin patronun. Senin onun

altında çalışmanı sevdiğimi sanmıyorum. Özellikle de ikimiz de onun

seni orada istediğini biliyoruz. Zaten bir kez otoritesini kendi lehine kullandı." "Kullanmadı. Ben gitmek istedim..."

"Evet, hayır," diye uzun bir nefes alarak bitiriyor, "Bardstown'daki tüm pisliklere hizmet etmeni istemiyorum. Tabii o pislik ben olmadığım sürece."

Yavaşça parmaklarımı tezgahın kenarından çektim. Ellerimi cama koydum, parmaklarımı genişçe açtım ve öne eğildim. Gözlerine bakmak için boynumu uzatmam gerekiyordu, ama sorun değildi. Gözlerimden geçen her duyguyu okuyabildiği sürece sorun yoktu.

"Sana söyleyecek çok şeyim var," diye başladım. "Onları madde madde sıralayacağım, tamam mı? Hiçbir şeyi unutmamak için. Birincisi: Burada çalışmamı sevip sevmediğin umurunda değil. Ya da başka bir yerde çalışmamı sevip sevmediğin. Bunu benim için sen karar veremezsin. Bu yüzden iki işime de devam edeceğim. İkincisi: Senin işini istemiyorum. Senden *hiçbir şey* istemiyorum. Neden beni bu pozisyon için düşündüğünü bile anlamıyorum," doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum ve sonunda karar veriyorum, "ama hayır, teşekkürler. Ve üç numara, bu muhtemelen en önemli nokta: lütfen dur. Ne yapıyorsan dur. İşime gelmeyi bırak. Randevularımı mahvetmeyi bırak. Benden çıplak dans etmemi istemeyi bırak. Dur, tamam mı? *Dur*. Numaramı sil ve git."

Yüzü, benim tiradıma başladığımda olduğu gibi ifadesizdi, bu da söylediklerimi duyup duymadığını merak etmeme neden oldu. Bir saniye sonra merak etmeme gerek kalmadı, çünkü duymamıştı. Çünkü o şöyle buyurdu: "Ya yedi gün içinde striptiz kulübündeki işinden istifa edersin, ya da seni kovdururum."

"Ne?"

"Her iki işten de. Ve ara sıra yaptığın catering işinden de." "Sen..."

"Ve bana inan, bu kasabada *benim kızım* olduğunu duyunca kimse sana dokunmaz, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırlar."

Yanaklarım öfkeden yanıyor. "Sen ne, mafya mı?"

"Ve kraliyet ailesindenim. İstersem bu kasabada hayatını çok zorlaştırabilirim." "Bu *şantaj*."

"Hafta sonuna kadar benim olmayı kabul etmezsen, yapacağım şey bu." "Bunu komik mi buluy ? Sen..."

Sonra tavrı değişir, yüzünü eğip öfkeyle homurdanarak "Hayır, komik bulmuyorum. Seni o lanet striptiz kulübünde gördüğümünden beri, fırfırlı eteklerin ve sikilesi topuklu ayakkabılarınla ortalıkta zıplarken, o mekandaki her erkeğin yemek istediği bir şeker parçası gibi görünürken, gördüğüm ilk kişiyi dövmekten kendimi alamıyorum. Seni o cehennem çukurunda, erkeklerin köpekler gibi peşinde salya akıtarak izlemek beni deli ediyor. Özellikle de pislik patronun da onlardan biri olduğunda. Bu arada, senin ve patronların arasında ne var lan? Neden seni alabileceklerini sanıyorlar? Senin de bundan hoşlanmadığını biliyorum. O işi sevmediğini biliyorum. Diğer kızlar gibi giyinmiyorsun. Diğer kızlar gibi erkeklerle flört etmiyorsun. Etsek bile, mesafenı koruyorsun ve bu beni orayı yakıp yıkmak istememe neden oluyor. Yani hayır, komik değil."

Sonra daha da eğilerek, "Ama en komik olmayan şeyi bilmek ister misin? Altı saat kırk üç dakika önce, birkaç dakika farkla, seni kucağımda tutuyordum. Seni tam istediğim yerde tutuyordum, *tam* da seni koymayı düşündüğüm yerde, kollarımın lanet kafesinde, benden kaçamayacağın bir yerde, ama bunun yerine, bir şey yapmadım ve seni bıraktım. Seninle istediğim gibi oynamak yerine, ilk arabasının arka koltuğunda beceriksiz bir ergen gibi külotunla oynadım. Beni hayal et, sabrı çok az olan zehirli bir pislik, lanet olası bir beyefendi gibi davranıyor. Ama yaptım. Yaptım çünkü kendi kendime, "O genç, yeni, benim ne kadar pis olabileceğimi bilmiyor" dedim. Onu boğmak üzereyim, bu yüzden yavaş başlamalıyım. Ona biraz daha nazik davranmaya çalışmalıyım. Zor olacak ama hey, onun için deneyeceğim.

"Ama iyilik cezasız kalmaz, değil mi? Seninle olmaz. Çünkü tek yaptığım sana biraz dokunmak, ıslak külotunu birkaç kez *okşamak* oldu. Belki klitorisini bir kez daire çizdim ve sen sanki saatlerce seni okşuyormuşum gibi bana karşı alev alev yandın. Sanki o amcığı günlerce özel ilgi gösterip şımartıyormuşum gibi ve sen artık dayanamıyormuşsun gibi. Tamamen hazırdın ve benim için fişkırmaktan başka seçeneğin yoktu. Sanki gerçekten benim olgun küçük çileğimmişsin gibi parmaklarıma damladın, benimle oynamamı bekliyordun. Şimdi ben de sıkıştım, değil mi? Bana verdiğin o küçük tadı kovalamaya çalışırken lanet olasıca *sıkıştım*, bütün gece çilek yiyip, senin amcığın gibi tadı olan bir tane bulmayı umuyorum. Yani tekrar söylüyorum, hayır. Bunların hiçbirı komik değil. O lanet işi bırakıp benim olmayı kabul edeceksin, yoksa *ikisini* de bırakmanı

sağlayıp seni yine de alacağım. Ve dürüst olmak gerekirse, neredeyse daha zor yolu seçmeni diliyorum, çünkü ben de bu işi pek sevmiyorum. Her halükarda, yedi günün var.

Sözlerinin hepsi, hırıltılı ve işkenceye varan bir tonda, midemde ağırlık yapıyor. Sanki bana söylemek yerine damarlarıma enjekte etmiş gibi. Sözlerini, ezik ve dağınık kalbime enjekte etti ve tek söyleyebildiğim, "Ben çilek gibi tadı yok."

"Ne?"

"Eğer bir tadı varsa, biraz misk ve ekşi ve..."

"Bu *lanet olası* kafede, etrafımızda onca insan varken bana gerçekten tadının ne olduğunu mu anlatıyorsun?" Bana yaklaşıp. "Çünkü eğer öyleyse, buradaki herkes sabah kahvesiyle birlikte müthiş bir gösteri izleyecek."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve karnım şiddetli bir şekilde kramp girer. Bunu bırakmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum, bu yüzden konuyu sürdürürüm. "Bu yüzden mi çilek kokuyorsun? B-bütün gece çilek mi yedin?"

Burun delikleri genişliyor. "Evet."

Parmaklarım camı tırmalıyor. "Ama bunu ilk kez yapmıyorsun, değil mi? Böyle çilekleri tıkmak."

"Hayır."

Dudaklarımı yalarım. "Tabii. Çünkü sen... Sen *her zaman* çilek kokuyorsun."

Beni düzeltmeden önce hareketimi fark etti. "Eğer *her zaman* derken son bir yılı kastediyorsan, evet." "Çünkü beni o kadar zamandır tanıyorsun," diye bitirdim.

"Evet."

"Ve ben bir çilek."

"*Benim* çileğim," diye tekrar düzeltir.

Yutkunuyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Aklım, tüm bu düşünceler, sorular ve Tanrı'm, adını bile koyamadığım şeyler ile saniyede milyonlarca mil hızla çalışıyor.

Bu yüzden önce küçük şeylere odaklanıyorum. "George'un beni rahatsız ettiğini hiç söylemedim." "Söylemene gerek yoktu."

"Ben de işimden nefret ettiğimi hiç söylemedim." "Yine, söylemene gerek yoktu."

Tabii, çünkü o zihin okuyucu. Zihin okuyucu değil, *benim* zihin okuyucum. Sonra, "Bu yüzden mi en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı hatırladın? Çünkü benim hakkımda şeyler hatırlıyorsun."

Cevap vermek istemiyormuş gibi dişlerini sıkıyor, ama sonra cevap

veriyor. "Seni ilk gördüğümde ne giydiğini hatırlıyorum, evet."

"Beni ilk gördüğünde ne giymiştin?"

Bu soruyu da cevaplamak istemiyor, ama ben kendimi kötü hissetmiyorum. Kendimi kötü hissediyorum. Bana söylediği ve şimdi başa çıkmam gereken tüm şeyler yüzünden. Sonra, dişlerini bir kez daha sıkarak, "Yeşil bir tişört ve bir çift şort." diyor. Bir an bekledikten sonra devam ediyor, "Saçında mor bir bant ve bir çift spor ayakkabı vardı. Aynı renkte."

"Mor en sevdiğim renk," diyorum, neden olmasın ki? Zaten dünya şu anda alt üst olmuş durumda. "Biliyorum."

"Çok şey biliyorsun."

Gözleri benimkilerle bir o yana bir bu yana gidip geliyor. "Öyle görünüyor."

"Ama sen..." Gerçek soruyu sormadan önce kendime birkaç saniye daha zaman verdim. Sonra, kalbim çarparken, başım dönerek patladım, "Benden hoşlanmıyorsun bile. Beni sinir bozucu buluyorsun. Beni acınası, çaresiz, okul kızı ve sana aptalca aşık olan küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşı olarak görüyorsun ve..."

"Öyle," diyor.

Kalbim sıkışır. "O zaman..."

"Çünkü her geldiğinde, deli gibi bir nedenden dolayı, seni izlemekten kendimi alamıyordum. Kızıl saçlarına ve ışıltılı tenine bakmaktan kendimi alamıyordum. Ve bundan nefret ediyordum." O, tüm o anları hatırlar gibi çenesini ileri geri hareket ettiriyor. "Kız arkadaşına dikkat etmek yerine yüzündeki çilleri saymak istememden nefret ediyordum. Seninle ilgili her şeyi, gülümsemeni, kahkahalarını, sesini, her zaman giydiğin küçük mor şeyleri, beni gizli gizli izleme şeklini, düşünmem gereken kız yerine kafamın tüm yerini kaplamasını nefret ediyordum. Evet, sen sinir bozucusun çünkü görmemem gereken anda gördüğüm andan itibaren lanet olası dikkatimi dağıttın."

"Dikkatimi dağıtırsın," diye tekrar ediyorum, şu anda onun en çok ihtiyacı olan şey. O benim.

Her zaman bendim.

"Evet," diyor, sesi alçak. "Tek yaptığım bunu kabullenmek ve resmileştirmek." "Öyleyse," diye devam ediyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Ben... ben diğer kızdım."

Öyleydin, değil mi?

Eylemde değil, düşüncelerimde. O eski kız arkadaşına daha fazla

odaklanması gereken bir zamanda onun düşüncelerini ben üstlendim ve bunun çok iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum. Hiçbir kız diğer kız, diğer kadın olmak istemez.

kadın olmak istemez. Öyleyse neden kendimi ona atıp bu mesafeyi kapatmak istiyorum? Neden onu öpmek istiyorum? Sonunda, yıllar ve asırlar sonra.

"Şu anda tek kız sensin," diyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Seni o kızıdan kurtarabilecek tek kişi..."

"Benim sorunum," diyor, sesi gergin, sanki gerçekten söylememi istemiyormuş gibi sözümü kesiyor.

Sanki söylemek onu gerçek yapabilirmiş gibi. Ama bu gerçek, değil mi? O başka bir kıza aşık ve onu unutmaya çalışıyor.

Evet demeliyim. Ona dikkatini dağıtacağı birini olacağımı söylemeliyim. Acısını dindirmek için beni kullanabileceğini. Onun teselli kızı olacağımı. Aramızdaki bağdan hep nefret ettim. Benim seçmediğim, ailelerimiz tarafından bize dayatılan bir bağ. Yalan söylemek ve saklamak zorunda kaldığım bir bağ. Ama bu farklı olabilir. Bu, kendi isteğimle kurduğum bir bağ olabilir. Özel, sadece bana ait, bize ait bir şey. Hiç kendime ait bir şeyim olmadı, değil mi? Bu o olabilir.

"Hayır," diye buluyorum kendimi.

Çünkü yapamam. Yapmayacağım. Kim olduğumun gerçeğini bilmeden onunla yatmayacağım. Bu tamamen bencilce ve doğru değil. Bu olayın hiçbir yanı doğru değil ama onun üvey kız kardeşi olduğumu bilmeden onunla yatmak, özel bir tür yanlışlık. Yani hayır, yapmayacağım.

O da buna karşılık çenesini sıkıyor.

"Bu doğru yol değil. Acından kaçamazsın, Shepard. Bu işler öyle yürümez. Bununla yüzleşmelisin. Kalbinin kırıklığıyla, sorunlarınla, *hayatınla* yüzleşmelisin, yoksa daha da kötüye gidecek. Bu..."

"Bitirdin

mi?" diye

keskin bir

sesle sordu.

"Ama..."

"Psikanaliz olmak isteseydim," dedi, yüzü sert ve affetmez bir ifadeyle, "lanet olası bir terapistle giderdim, değil mi? Ama buradayım ve sana kanepede yatıp seninle konuşmak istediğim son şey olduğuna inan bana. Senin de benim sana yapmamı isteyeceğin bir şey değil, çünkü sana yapmak istediğim şey, işe yaramaz bir psikologun bir yılda

kazandığından çok daha fazla para ediyor. V 'a ihtiyacın var, değil mi? Aslında şu anda ihtiyacın olan tek şey para."

Ellerimi yumruk yapıyorum, tırnaklarım avuç içlerimi kesmek üzere. Onun bunu bilmesi canımı acıtıyor. Mücadele ettiğimi bilmesi canımı acıtıyor. Kız kardeşimin bilmesini istemiyorsam, üvey kardeşimin de benim bu berbat halimi bilmesini kesinlikle istemem. Bu yüzden tekrar ediyorum. "Hayır. Senin lanet olası acıma parasına ihtiyacım yok. Her şeyi kendim halledebilirim."

Beni bir an izledikten sonra, avuçlarını tezgahın üzerine koyar, açar ve genişçe yayar, sonra daha da eğilir. Hareketleriyle kaslı pazılarının seğirmesini ve titremesini izlerim ve gerginlikten yutkunurum. Sonra, çok alçak bir sesle şöyle der: "Sevmediğin birden fazla işte çalışıyorsun. Dairen şehrin boktan bir semtinde. Klima bile yok, bu yüzden pencereleri açık tutuyorsun ve her gece kendini tehlikeye atıyorsun. Borç batağında boğuluyorsun. Yine de, kız kardeşine bakabilmek için her gün aynı işlere gidiyorsun. Ona her şeyi verebilmek için her gün mücadele ediyorsun. Ve eminim ki ona ve durumuna asla yük olduğunu hissettirmiyorsundur. Çünkü o üniversite broşürlerini de gördüm. Masanın üzerinde. Kız kardeşin için altını çizdiğin ve işaretlediğin küçük notları da gördüm. Kendi geleceğini feda ederek ona bir gelecek sunuyorsun. Acıma, mücadele edemeyenler içindir. Mücadele etmek için çok zayıf olanlar için. Benim sunduğum şey hayranlık. Bir yardım eli. Sen bunu hiç yaşamadın, değil mi? Çünkü hiç kimse senin için bir şey yapmadı. Bana söylemiştin, hatırlıyor musun? Yani hayır, bu para acıma için değil. Bu para, kendi hatan olmadan düştüğün çukurdan kendini kurtarman için.

Utanç verici ama gözlerim doldu. Boğazımda da büyük bir yumru var. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Onun böyle düşüneceğini beklemiyordum. Mücadele ettiğimi görüp bunu bir güç olarak algılayacağını beklemiyordum. Boğulduğumu görüp bunu savaştığımın bir işareti olarak algılayacağını beklemiyordum. Ben bunu sadece hayatta kalmak için yaptığım bir şey olarak görüyorum. Yapmak zorunda olduğum bir şey. Ama sanırım bu mantıklı, çünkü o da aynı şeyi yaşamış, değil mi? Çocukluğu benimkine tıpatıp aynı olmayabilir ama bu konuda çok benziyoruz.

Ancak ben bir şey söylemeden önce, o nefes alır ve devam eder: "Üniversiteye gitmek istiyorsun, değil mi?"

Düşünmeden ağızımdan kelimeler dökülüyor. "Bilmiyorum. Yani,

hiç düşünmedim. Küçükken düşünürdüm ama şimdi pek değil. Seçeneğim olduğunu düşünmüyordum ama... Belki. Sanırım... Her şeyi keşfetmek, üniversiteyi sevip sevmediğimi, başka bir şey yapmak isteyip istemediğimi görmek i ."

Ona bunu söylediğime inanamıyorum. Snow bu konuyu açtığında bile bilinçli olarak düşündüğüm bir şey değil. Ama sanırım bu doğru. Üniversite ya da başka bir şey olsun, seçeneklerim olmasını istiyorum. Ama sahip olamayacağım şeyleri düşünmenin ya da dilemenin bir anlamı yok.

"Ben de sana bunu sunuyorum. Seçenekler," diyor.

Kalbim sıkışıyor ama başımı sallıyorum. "Hayır. Sanmıyorum..."

"Bunu lanet olası bir gerçeklik kontrolü olarak da düşünebilirsin."

"Ne?"

Yine bir an beni izledi, bu sefer biraz daha az yoğun ve daha sert bir ifadeyle, sonra şöyle dedi: "Bunun ne olduğu konusunda herhangi bir karışıklık olmasını istemiyorum. Sen benim sorunuma yardım edersin. Ben de seninkine yardım ederim. Lanet olası duygular yok. Yani,"—çenesini bana doğru eğdi—"sadece seni takdir ettiğimi söylediğim için ağlayarak ayaklarıma kapanmaya hazırdın. Ayrıca, sen gençsin. Bana aşıksın. Kalbini koluna takmışsın. Ben istemiyorum," bir kelime arar, "karmaşa. Ve genç kızlar genellikle karmaşık olurlar. Bu yüzden, senin iyiliğin için, bu anlaşma tamamen iş ilişkisi olacak. Ben hayatıma devam edeceğim, sen seçeneklerin olacak. Sezon bittiğinde ve ben kupamı aldığımda, sen yoluna, ben yoluma gideceğiz. Son."

Cevap vermek için birkaç saniye bekledim. Ergenlik duygularımdan kurtulmak için. Sonra dedim ki, "Benim için."

Kısa bir baş sallama. "Bu iyi bir şey. Genelde iyi şeyler yapmam." "Bana gelince hariç."

"Sen söz konusu olduğunda hariç."

Öfkenin damarlarımdan akmasına izin vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Hemen git." "Ne?"

"Bana iyilik yapmana ya da seçenek sunmana gerek yok. Sana sınırları öğretmene gerek yok çünkü sana o kadar takıntılıyım ki kendime ne yapacağımı bilmiyorum. Seninle para için yatmıyorum. Seninle yatmıyorum, nokta. Pis işini al da başkasına ver. Benim zaten iki tane var."

"Öyle mi?"

"Evet," diye bağırdım, ona dik dik bakarak. "Ve hemen gitmezsen, seni tutuklatacağım." "Öyle mi?"

"Geçen gece odama gizlice girip," diyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Ve mektuplarımı çaldığın için. Bu iki ağır suç. Kasabanın rock yıldızı futbolcusunun bir gece hapiste geçirdiğini duyunca herkes nasıl tepki verecek acaba?"

Birkaç saniye boyunca sadece gözlerime bakıyor, yüzünde keskin çizgiler ve daha da keskin tehditler var, sonra bakışlarımızı kesip beni içine alıyor. Özellikle yüzüme. Bir, iki, üç kez. Sanki ezberlemeye çalışır gibi, yanaklarımdan kıvrımlarını, burnumun eğimini ezberlemeye çalışır gibi. Kalbim hızla atıyor. Karnım sıkışıyor ve ağırlaşıyor, durmasını istiyorum. Bana ne kadar pislik olduğunu kanıtlayıp dur ken, beni böyle hissettirmeyi bırakmasını istiyorum.

Cidden, neden ondan hoşlandığımı düşündüm ki? Neden onunla bir bağ hissettiğimi düşündüm? Hayal ettiğim gibi *biri değil*. Hiç de değil.

"Sen gerçekten olgun bir çilek *gibisin*, değil mi?" diye mırıldanarak düşüncelerimi bölüyor. "Ne?"

Dudakları seğirdi. "Bütün yüzün kızardı."

Durduramadan elim yanağıma uzanır ve dokunurum. "Eğer kızardığımı kastediyorsan, bil ki ben genelde buna meyilliyim. Kontrolümde değil ve bunu belirtmen çok kaba."

"Evet, kızardığımı söylüyorum." "Sen..."

"Bak ne diyeceğim," der, çenesini bana doğru uzatarak. "Bu gece odana gizlice girmemi istemiyorsan, pencereni kapatıp uyu. Klima parasını ben öderim. Eğer bunu yapabilirsen, seni polise de ben götürürüm. Onlara, para için seni sikmek istediğim için ne kadar pislik olduğumu anlatabilirsin." Ben irkilir ve bacaklarımı sıkarım, ama o devam eder. "Ve şimdi de, vücudunun başka yerlerinde de kızarma eğilimin olup olmadığını öğrenmek istediğim için ne kadar kaba olduğumu."

Nefesim o kadar hızlı ve gürültülü ki, bayılacağımı biliyorum. Çığlık atacağım. "Yapamam. Bunu yapamam. Sen tam bir..."

Dün geceki gibi bir şey hissediyorum, bu yüzden sözlerimi yutuyorum. Dokunuşu. Bu sefer boynumda. Eğilip sıcak, güçlü elini boynumun arkasına doluyor ve beni kendine çekiyor.

Bizi birbirimize o kadar yakınlaştırıyor ki, ondan başka hiçbir şey göremiyorum. Onun benim için yediği çileklerin kokusundan başka hiçbir şey koklamıyorum. Sonra, titreyen şah damğıma başparmağını bastırarak, "Bana küçük bir kahve getirir misin, sade ve çilekli çörek de ısıt, paket yap. Yaklaşan sezon için hazırlık yaptığımız için diyet planımızdaki şeylerden başka bir şey yemem yasak ama senin için kuralları çiğnemek isterim. Yapabilir misin?"

Bileğini tutup, onun yakınlığından başım dönerek başımı sallarım. "Evet."

Boynumu sıkıyor. "Aferin kızım." Ben titreyerek yanıt veriyorum ve o devam ediyor, "Ama önce benim için birkaç derin nefes al, yapabilir misin ?"

"Evet."

"Tamam, benimle birlikte, evet?" Derin bir nefes aldı ve ben de aynısını yaptım. Sonra nefes verdi ve ben de onu taklit ettim. "Güzel. Çok iyiydi. Şimdi tekrar, tamam mı?" Tekrar aynı nefes alma düzenini tekrarlıyoruz ve o tekrar "Güzel. Bu da güzeldi." diyor. Birkaç kez daha tekrar ettiriyor ve devam ediyor, "Ben çıkıp biraz antrenmana gideceğim. Sen de vardiyana girip insanlara kahve servisi yap, tamam mı? Akşam kulüpte görüşürüz."

"K-kulüpte mi?"

Gözlerinde tehlike parlar. "Yedi gün sonra resmi olarak işten ayrılana kadar o pisliliklerden seni uzak tutan biri lazım."

Yedi gün sonra ya da uzun bir süre sonra bırakmayacağım ve belki de ona bunu söylemeliyim. Ama yapamıyorum. Belki de onun derin nefesleri ve beni sakinleştirme şekli gerçekten işe yaradı. O da bunu yapıyordu, değil mi? Ben kendimi kaybediyordum, o da beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Yine boynumu sıkıyor. "Tamam."

Ben de onun bileğini sıkıyorum. "Bırakmalısın... Beni bırakmalısın ki kahveni ve çöreklerini getireyim."

O mırıldanıyor, gözleri yüzümde dolaşıyor. "Bir saniye."

Tırnaklarımı bileğine batırıyorum, aniden utangaç hissediyorum. Bu çok samimi, çok kişisel, bu kadar yakından bana bakması. Sadece bakmakla kalmıyor, beni yiyip bitiriyor. Ona durmasını söylemek istiyorum, ama o önce konuşuyor. "Gökyüzündeki yıldızları sayamayacağını söylerler, ama bir gün..."

"Bir gün ne?"

Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yüzündeki tüm çilleri sayacağım." Nefesim kesildi. "Sen..."

Derin bir nefes alarak beni bırakır ve dikleşir. Sonra beyzbol şapkasını çıkarır, dağınık saçları alnına düşer ve şaşırtıcı bir hareketle şapkayı bana takar. "Ne yapıyorsun?"

Şapkayı kafama yerleştirip kenarını düzeltiyor. "Senin üniforman var, bu yüzden benim formamı giyemezsin.

Bu da en iyi ikinci seçenek." "En iyi ikinci seçenek ne için?"

Biraz daha kurcaladıktan sonra, memnun kalınca uzaklaştı ve gözlerimin içine baktı. "Dışarıdaki tüm pisliklere, senin hangi pisliğe ait olduğunu söylemek için."

Beş dakika sonra, kahvesi ve çöreği ile dükkandan çıkar ve ben biliyorum, biliyorum, beni bu kadar kolay bırakmayacak. Bu da demek oluyor ki, param için onunla yatmayacağım için, kendimi savunmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyor. Daha doğrusu, para olsun ya da olmasın, kim olduğumu bilmeden *üvey kardeşimle* yatmayacağım.

Dokuzuncu Bölüm

HAKLIYDIM.

Beni rahat bırakmayacağı konusunda, çünkü bırakmıyor. Her sabah kahve dükkânına geliyor. Her zaman aynı şeyi istiyor ve her zaman siparişini bana veriyor. *Her zaman*. Eğer kasada çalışmıyorsam, ben gelene kadar bekliyor ve *sonra* siparişini veriyor. Ona sinir bozucu olduğunu söylüyorum, o da bana sevimli olduğumu söylüyor. Ona durmasını söylüyorum, o da evet de diyince yapacağını söylüyor.

"Neden kahveni başka bir yerden almıyorsun?" diye soruyorum. "Çünkü buraya kahve için değil, senin için geliyorum."

"Sen..."

Çenesini bana doğru kaldırdı. "Son zamanlarda seni rahatsız etti mi?"

"*Kim* rahatsız etti?"

"Senin sikik patronun."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Beni rahatsız eden tek kişi sensin."

Yüzümü kendine doğru çekiyor. "O zaman buna alışsan iyi olur, çünkü ben gitmiyorum." "Sen..."

"Ve eğer seni rahatsız ederse, bilmek istiyorum."

Onu izlemeye devam ettim ve kahve fincanını tezgahın üzerine doğru ittim. "Biliyor musun, sen sorun çözücü biri değilsin."

"Hayır, sorun çözücü değil, *senin* sorun çözücün," diye düzeltir, kahveyi alıp bir yudum içerken fincanın üzerinden bana bakar.

Karnım kıpır kıpır ama onu bastırıyorum. "Birincisi, kendi sorunlarımı kendim çözebilirim. İkincisi..." Tezgahın üzerine eğilerek fısıldıyorum, "Seninle para için seks yapmıyorum. Seninle seks yapmıyorum, nokta."

O da aynı şekilde bana bakmaya devam ediyor, yüzünde kibir ve belli bir eğlence ifadesi var.

Sanki itiraz etmem çok komikmiş gibi. Sonra, "İkisini de yapacaksın."

Sonra içimden gelenleri söyleyip soruyorum, "Sence biz ik bağlantımız mı var, Shepard? Çünkü artık benim çocukluğumun da seninkine benzediğini bildiğin için bana yardım etmek istiyorsun. Ama duygulara karşı alerjin olduğu için bunu bir iş anlaşması gibi göstermeye çalışıyorsun."

Yüzünün kapandığını, ifadesinin sertleştiğini izliyorum. Böyle olacağını biliyordum. Çünkü onu çözdüm. Konuşmaktan ve analiz etmekten nefret ediyor, *kesinlikle nefret ediyor*. Ve para konusunda vardığım sonuç da bu. Bu yüzden bu konuda bu kadar ısrarcı.

Artık birbirimize bağlı olduğumuzu biliyor. Hissediyor. Belki de bu yüzden ilk başta beni fark etti. Bir şey hissetti. Dokuz yıl önce onu gördüğümde hissettiğim şeyi hissetti. Benim bağım başka bir şeye, çok daha duygusal bir şeye dönüştü. Ama dediğim gibi, o duygulara alerjisi var, bu yüzden onunki dönüşmedi.

Ama bu, bana yardım etmek istemediği anlamına gelmez. Sadece kafasında bunu çarpıtmadan yapamıyor. Zaten onun parasını kabul etmem ama yine de. Ve bence bu... Tanrım, bu çok tatlı ama çok garip bir şekilde. Bu, tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Ama her halükarda, üvey kardeşimden uzaklaşmak istiyorsam, tek yol bu: *konuşmak*.

Sonra, "Sadece lanet olası çöreklerimi getir."

Ona tatlı bir gülümsemeyle bakıp, önceden ısıtmış olduğum çörekleri arkamdan çıkarırım. Ama onun hiç açılmak istememesinden duyduğum hayal kırıklığını inkar edemem. Yani, neden açılsın ki, hem de bana. Biz birbirimiz için hiçbir şeyiz. Tek fark, bunca zamandır birbirimizi izliyorduk ve ikimiz de bunun farkında değildik.

Sonra onun gitme vakti geldi. Ama her zamanki çılgın hareketini yapmadan gitmiyor. Kapağını çıkarıyor — evet, her zaman kapağı takıyor ve üzerinde her zaman forma numarası ve adı yazıyor — ve bana takıyor. Bunu hak iddia etmek için yaptığını biliyorum ve eğer güçlü kalmak ve bir mesaj vermek istiyorsam, şapkayı çıkarmam gerekir. Ama kendime verdiğim tüm sözlere rağmen, ilk seferinde yapmadım ve şimdi de yapmıyorum. İkinci işime gitme zamanı gelene kadar bütün gün takıyorum.

Striptiz kulübü.

Keşke, sağduyuma rağmen onun şapkasını takmak tek suçum olsaydı diyebilseydim. Ama değil. Diğer suçum, ya da daha doğrusu *asıl* suçum, o striptiz kulübüne geldiğinde yaptığım şey. Kendimi

savunmak için, iyi niyetle yaptığımı

iyi niyetle yaptığımı. Bunu ona ait olmadığımı ve bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğini göstermek için yapıyorum.

Ve bunu yapmak için, daracık kıyafetler giyiyorum. Ya da daha doğrusu, her zamankinden daha daracık.

İlk geldiğinde, eğer istifa etmezsem beni kovduracağını söyleyen ultimatomu verdikten sonra, omuzlarımı ve karnımı açıkta bırakan bir tüp üst ve sıkı kalçalarımı ortaya çıkaran fırfırlı, fırfırlı bir etek giydim. Buna diz boyu çoraplar ve en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giydim.

Ve o mesajı aldı. Vücudu gerildi. Gözleri parladı ve çenesi sertleşti. Bira şişesini tutan parmakları o kadar sıkıydı ki, şişeyi kıracak sandım.

Yemin ederim, geri dönüp soyunma odasına gidip kendimi örtmek istedim. Zaten o ben değildim. Ben öyle şeyler giymem. Ve aptalca hareketim onu öfkeyle titretmişti, ama ben dayandım. Ayrıca işimi gerçekten bırakmıyordum ve bahşişlere ihtiyacım vardı. Bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi işime devam ettim. Sanki her hareketimi takip ettiğini, her saniye daha da sinirlendiğini hissetmiyormuş gibi. Ta ki sonunda koltuğundan kalkıp, göğsü inip kalkarak, yüzü öfkeyle çarpık ve gözleri cinayet işler gibi bakarak bana doğru yaklaşıp kadar. Ve Aptal gibi, ona gitmesini söylemek yerine, elini tutup arka odalardan birine götürdüm.

Onu sakinleştirmek için. Tabii, söylediği şeyi gerçekten yapmazsa: beni izleyen adamları dövmezse. Ayrıca, bir gecede ona yeterince işkence ettiğimi düşündüm, en azından bunu telafi etmek için ona *bir* şey vermeliyim diye düşündüm. Mesela, kucak dansı.

Her halükarda, bence işler burada ters gitmeye başladı.

Çünkü her gece, bir öncekinden daha kısa, seksi kıyafetler giyiyorum ve her gece, sanki işimi yapıyormuş gibi ortalıkta dolaşıyorum. Sanki kırımın yanaklarının ve saçma sapan tüp ve bikini üstümden çıkmak üzere olan sallanan göğüslerimin sadece bahşiş için olduğu gibi. Ama değil. Onlar onun için, her gece kulübe gelip beni bu kıyafetlerle çalışırken izleyen adam için. Ve zamanla, o huzursuzlaşıyor. Heyecanlanıyor ve öfkeleniyor, ta ki koltuğundan kalkıncaya kadar. O zaman her şeyi bırakıyorum. Konuşanların sözünü kesiyorum, servis yapmayı bırakıyorum ve tepsimi olduğu yerde bırakıyorum. Elini tutup onu arka odaya götürüyorum. Ve onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Sadece onun için dans etsem sorun olmazdı. Ama etmiyorum. Yine, her şey masumane başlar — lap dance olabildiğince masumane —

topuklu ayakkabılarımı giyerek, *tek bir* parça giysimi çıkarırım. Bazen çoraplarımdır, bazen de bu durum için özel olarak taktığım boyun atkımdır. Bazen cesur davranıp eteğimi veya üstümü çıkarırım, ama diğer her şeyim üzerimde kalır. Ama her zaman aramızda bir bariyer bırakırım.

Bunu yaptıktan sonra başlıyorum. Topuklu ayakkabılarla onun için dans etmek hala zor geliyor ama yapıyorum çünkü benim tökezleyip düşmemi izlemekten hoşlandığını biliyorum. Neden bilmiyorum ama bu onu o kadar heyecanlandırıyor ki koltuğunun kenarına kayıyor. Aptalca bir şekilde, bu beni hayatımın geri kalanında ona aşık olmaya devam etmek istememe neden oluyor. Hayatımın geri kalanında onun için dans etmeye devam etmek istememe neden oluyor.

Ama tüm bu duyguları görmezden gelip ona doğru ilerliyorum. O anda gösteri artık benim değil, onun oluyor. Çünkü kol mesafesine geldiğim anda kontrolü o ele alıyor. Beni kendine çekip kucağına oturtuyor. Beni istediği gibi yerleştiriyor, çoğunlukla bacaklarımı açıp kendi bacaklarının üzerine koyarak hareketlerimi kontrol edebiliyor ve dikenli elleriyle pembe vücudumu okşarken, kulaklarıma pis sözler fısıldayarak bana dans ettiriyor.

"Benimle uğraşmayı seviyorsun, değil mi, Küçük Çilek?" diye kulağıma fısıldadı, parmakları boğazımı sıkıyordu. "Ben sadece..." diye söylemeye çalıştım, kalçalarım onun nefesimi alıp verişiyile titriyordu. "Sana bir şey söylemeye çalışıyorum söylemeye çalışıyorum."

"Evet, neymiş o?"

"Benim değil... Ben sana ait değilim."

"O zaman neden," diyor, boynumu o kadar sıkıyor ki nefes alamıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, içim deli gibi çarpıyor, "her zaman bacaklarını açıp amın sırılsıklam halde kucağıma oturuyorsun?"

Boynuma koyduğu elini tutuyorum. "Sen yapıyorsun."

"Öyle mi?" diye homurdanmaya devam etti, boğazımı sıkıp bırakarak, nefes almama izin verip sonra boğazımı sıkarak beni ölmeye terk etti. "Ben sana başka şeyler de yaptırabilirim, bunu biliyorsun, değil mi? Çünkü *her gece bu saçmalıkların* beni tatmin edeceğini sanıyorsan, takıntı nedir bilmiyorsun demektir."

"Biliyorum. Takıntı nedir *biliyorum*," diyorum ona. "Seni gördüğüm andan beri sana takıntılıyım."

Kükreken ağzından bir nefes kaçar, eli boğazımı sıkar. "Evet, bir yıl

önc 'da beni gördüğünden beri bana takıntılı olabilirsin, ama sana takıntıyla ilgili, naif okul kızı incilerini sıkı sıkı tutmana neden olacak şeyler öğretebilirim, değil mi? Çünkü, bebeğim" —boğazımı tekrar sıkıp boynumu yukarı doğru gererek beni rahatsızlık içinde inlemeye zorlar—"lanet bir fahişe gibi giyinmiş olabilirsin, ama ikimiz de *senin gerçekte* masum bir küçük gül olduğunu biliyoruz."

Onu ilk kez bir yıl önce görmedim. Bu, her şeyi durdurmam için bir işaret olmalıydı. Bu, kendi yalanlarımda boğulmaya devam etmeden onun kucağından kalkıp kaçmam için yeterli mantığı bana vermeliyd. Ama yapamıyorum. Tek yapabildiğim kızarmak ve fısıldamak: "O zaman, b-beni rahat bırak."

Bir nefes daha. "Evet, bunu gerçekten kastetmiyorsun."

"Öyle," diye ısrar ediyorum. "Ben p-fahişe değilim. Az önce sen söyledin."

O, memnuniyetle mırıldanır. Sonra, "Belki de değilsin. Ama seni fahişe yapmanın zamanı geldi. Küçük Çilek'imi Küçük Fahişe'ne dönüştürmenin zamanı geldi."

Bununla birlikte, bacaklarını genişleterek benimkileri de açtırıyor ve ben bir nefes daha alamadan diğer eli amıma iniyor. Bacaklarımın arasına elini sokup sıkıyor, inlememe ve kalçalarımı kıvırmama neden oluyor. Sonra da külotumu kenara kaydırarak beni çıplak bırakıyor. Ve sanki bu benim için yeterince şok edici değilmiş gibi, zonklayan ve ıslak çekirdeğimi ortaya çıkardıktan sonra, parmağını dudaklarımın arasında yukarı aşağı gezdirmeye başlar. Sanki parmaklarını benim sıvılarımın yıkamaya çalışıyormuş gibi. Onu çıkarmaya çalışıyor. Amımı okşamaya çalışıyor.

Sonra onu tokatlıyor.

Lanet olsun. Bu... Neredeyse çığlık atıp kucağında spazm geçiriyorum, anında boşalıyorum. O anda, amımı tekrar tokatlıyor, beni daha da yüksek sesle çığlık attırıyor, orgazmım tüm vücuduma yayılıyor. Kızardığım gibi. Tokatının acısı gibi.

Ama bundan sonra beni bırakacağını sanmışsam, yanılmışım. Bırakmıyor. Çekirdeğime saldırmaya devam ediyor, bazen sertçe vuruyor, bazen yumuşakça dokunuyor, sanki bir enstrüman çalışıyormuş gibi. Sırılsıklam amımdan ve acı ve şehvet dolu inlemelerimden müzik yapıyor. Ve her enstrüman gibi, ben de parmaklarının kölesiyim, boşalıyorum, boşalıyorum, *boşalıyorum*.

Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, elini amıma koyup yanan etimi ovuşturarak, "Hala fahişe olmadın mı, bebeğim?" diye soruyor.

Nefes nefese, başımı göğsünde bir o yana

bir bu yana sallıyorum. "E-evet." "Evet?"

"Uh-huh."

"Güzel, çok güzel," diye övüyor. "Çünkü sonsuza kadar masum bir gül kalamazsın, değil mi? Dünya böyle işlemiyor. Seksi bir okul kızı oynamayı seviyorsun, değil mi? Sana küçük bir masal dersi vereyim: Bir gün, bir adam gelir. İnsanlar ona Diken der, ama o aslında zehirli bir yılan. Seni, muhteşem kızıl saçlarını ve kremsi tenini görür. Tatlı sesini ve müzik gibi kahkahalarını duyar ve sana biraz takıntılı hale gelir. Günler geçer, aylar geçer ve takıntısı büyür. Bundan hoşlanmaz,

ama kaçamaz. Ta ki bir gün kaçmayı bırakıp bir şeyler yapmaya karar verene kadar. Seninle ilgili bir şeyler yapmaya karar verir. Ve bir gülü çiçek açmaktan başka ne yapabilirsin ki, değil mi? Onun için. " , benim için." Parmakları içimi okşayarak yukarı aşağı hareket ediyor. "Çünkü bu kadar güzel bir gülü boşa harcamak ne yazık, bebeğim, sence de öyle değil mi? Bu kadar sıkı bir amcığı mahvetmeden ve benim yapmadan boşa harcamak ne yazık."

"Sen..."

"Seni ilk ben gördüm," diye fısıldadı. "Ne?"

"Bir yıl önce ilk kez seni izlediğimi bilmiyordun," diye açıklıyor ve kalbim sıkışıyor. "Sonra sen arkanı döndün ve ben o gözlerin şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözler olduğunu düşündüm."

"Shepard," diye inlerim, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Ona gerçeği söyleyemem ve kendimi uzaklaştırmam da mümkün değil. Bu yüzden adını yalvarır gibi söylüyorum. Dua eder gibi. Gelip beni kurtarması için.

"Adımı söyleme şekline bayılıyorum," diye mırıldanıyor, sonra sanki yatıştırırcasına, överek, ne kadar çok sevdiğini gösterircesine amımı okşuyor. "İhtiyacı olan biri gibi geliyor. Çaresiz. Çok iyi. Çok azgın. Sanki bana hayat vermem için bana ihtiyacın varmış gibi geliyor. Sanki bensiz ölecekmişsin gibi. Dokunmadan ölecekmişsin gibi."

Öleceğim. Öleceğim, öleceğim, *öleceğim*.

"Sen benimkini hiç söylemiyorsun," diye suçluyorum, ya da daha çok nefes nefese olduğum için nefes veriyorum.

Parmaklarını am dudaklarımın arasında gezdirmeye devam ediyor. "Benim olmayı kabul edersen, gece gündüz adını söyleyeceğim. Deliğin içinde sıkıtiğimde kulağına inleyerek söyleyeceğim. Bu amcığı yalarken dilimle heceleyeceğim. Adını cildime dövme yaptıracağım. Tek yapman gereken evet demek."

Bununla birlikte, tekrar tekrar ve tekrar benim merkezime vurarak aklımı kaçırıyor. Neden evet demiyorum diye düşünmeme neden oluyor. Neden aramızdaki mesafeyi korumakta ısrar ediyorum? Böyle anlarda, para, onun hakkında hiçbir şey bilmediği aramızdaki bağ umurumda bile değil. Ama var, değil mi? Ve yapamıyorum. Onu şu anda olduğumdan daha fazla kandıramam.

Ve bunlar kolay geceler. Birkaç gece, işleri benim için zorlaştırmaya çalıştı.

Beni korkutmayı seviyor, anlarsın ya. Önce amımı okşar, beni boşaltır, orgazmın etkisiyle dünyam dönmeye başladığında, başparmağıyla bakire deliğimin etrafını daireler çizerek okşar.

Ben titreyip inleyerek "Hayır" diyorum.

O gülerek "Evet, *sik*"

der. "Yapma."

"Yapabilirim."

Düz oturmaya ve bacaklarımı onunkilerden ayırmaya çalışıyorum ama o bacaklarını genişletip boğazımı kavıyor, beni yerinde sabit tutuyor, çaresiz ve uyuşturulmuş halde. "Neden... Neden boğulmaya bu kadar takıntılısın?"

"Sana takıntılıyım," diyor, yine gülerek, kalbimin atışını hızlandırıyor. "Ve her ne zaman nefesini birazcık kesersem, amının elimde titrediğini ve o deliğinin sıkılaştığını hissedebiliyorum."

Utanç her yerimi yakıyor.

"Hayır, yapmıyorsun." "Evet, yapıyorum, bebeğim."

Utanç daha da şiddetli yanıyor ve elini çekmeye çalışıyorum. "Dur."

Başparmağını hareket ettirmeyi bırakır, bir saniye boyunca deliğimin üzerinde tutar ve sonra hafifçe içeri sokar. Hafifçe derken, *gerçekten çok*, çok, *çok hafifçe* demek istiyorum. O kadar hafif ki, hareket olarak bile sınıflandırılmayabilir, ama benim için o, tüm dünyamdır. Tüm evrenimdir. "Evet de, durayım."

"Neye evet?"

"*Daha* sonra, boğazını biraz fazla sıkarken, sikimle sikmeme izin ver, evet de," diye açıklıyor. "Ve *şimdi* parmağımı sokmayacağım."

Tanrım, kulağa çok güzel geliyor. Çok çılgınca geliyor. Hayatımın geri kalanında duymak istediğim her şey gibi geliyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp inliyorum. "Bu çok... Bunun ne kadar sapkın olduğunu farkında mısın?"

Parmaklarıyla boynumu yukarı çekip nefes almamı zorlayacak kadar sıkıyor ve "*Bunun* sapıkça olduğunu düşünmüyor musun?" diye homurdanıyor.

Kolunu sıkıca tutarak baskıyı hafifletmeye çalışıyorum. "Shepard, sen..."

"Sen orada beni tahrik ediyordun," diye sözümü kesiyor, hala baskıyı sürdürüyor. "Bana bunu yapmaktan zevk almıyormuş gibi beni deli ediyordun, sonra da her gece benim sikim içinde dans ediyormuş gibi kucağımda dans ediyordun." Başparmağını yerinde tutarak, karnıma vuruyor ve yemin ederim, spermimin her yere sıçradığını, titrek uyluklarıma düştüğünü hissediyorum. "Ve bunun nedenini biliyorsun, değil mi? Çünkü o biliyor. O güzel, küçük, *sikilmeye hazır* kedi, bana ait olduğunu biliyor. Benim olduğunu biliyor. Çilek tadı veren her santimsen *benim*." Hatta, baskıyı artırıyor ve boğulma sesi

çıkıyor ve Tanrım, amım daha da ıslanıyor. "Ve bunu ne kadar inkar edersen, benim kötü küçük fahişem, o kadar beni sinirlendireceksin ve ellerime düştüğünde, beni işkence etmeye karar verdiğin her saniyeyi pişman edeceğim. İkimizin de istediği şeyi bana vermek yerine beni bekletmeye karar verdiğin *her saniyeyi*."

"Hala... zaman var. Yedi gün..."

"Ah, o mu. Benim hatam," diye mırıldanarak sonunda elini gevşetip nefes almama izin verdi. Ayrıca, sanki dolu bir silahın tetiğini çekiyormuş gibi başparmağını deliğinden çekip, devam etti: "Ama sayıyorsan, sadece üç gün kaldı."

Üç gün.

Zaman nereye gitti? Kalan günlerin farkına nasıl varmadım? Aslında biliyorum. Çünkü o haklı. Çok eğleniyorum. İzlenmekten çok zevk alıyorum. Onun ilgi odağı olmaktan çok zevk alıyorum. Onu kızdırmayı, aklını kaçırmasını sağlamayı seviyorum. Sabahları antrenmana gitmeden önce ilk iş olarak kahve dükkanına gelmesini seviyorum. Kulüpteki mesaim bitene kadar kalıp gününü benimle bitirmesini seviyorum.

Bunu seviyorum çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Bunu seviyorum çünkü asla yaşayamayacağım. Burada bir gelecek yok. Birden fazla nedeni var.

Her neyse, günüm böyle bitiyor. Onun günü daha uzun sürüyor. Çünkü ben kulüpten eve gitmek için ayrıldıktan sonra, o da benimle eve geliyor.

Kızlardan birinin arabasına biniyorum ve o da kamyonetiyle peşimden geliyor. Sonra yatağıma giriyorum ve o da peşimden oraya geliyor. Söylemeye gerek yok, bunu yapamadım. İlk gün istediği gibi pencereyi kapatamadım. Oysa ertesi gün daireme klima yaptırmıştı. İki klima. Biri benim için, biri Snow için. Evet, yaptı. Üstelik kurmadan gitmediler. Uzun bir tartışmanın ardından, Snow evdeydi ve sıcaktan ölmeyeceğimizi görünce çok sevindiği için ona gerçeği söyleyemedim ve pes ettim. Bonus aldığımı ve klimaya para harcadığımı söyledim. Onunla konuştum ama bir işe yaramadı.

Her neyse, belki de bu da benim suçlarımdan biridir, onu odamdan dışarıda bırakmamak. Ama neden yapmadığımı biliyorum. Çünkü onun dışarıda olduğunu, beni izlediğini, isterse içeri girebileceğini bilmek beni güvende hissettiriyor.

Bu delilik. Çılgınlık. Ben uyurken odama gizlice girmiş. Açılmamış

mektuplarımı çalmış. Hepsi gecikmiş faturalar olsa da, yine de. Bana şantaj yapıyor. Üç gün içinde işimden ayrılmazsam,

bu kasabada bir daha asla çalışamayacağımı garanti edecek ve bunu yapacağını biliyorum. Bunu yapacak kadar dengesiz ve zehirli biri. Ama tüm bu olay çılgın, delice ve zehirli. Tıpkı onun gibi.

Tıpkı odamda olduğunda bana hiç dokunmaması gibi. Bir kez bile. Biliyorum çünkü hissederim. O gelip yanıma yatmasını bekliyorum ama başım yastığa değdiği anda bayılıyorum, bu yüzden bekleyemiyorum. Ama bana dokunsa, hemen uyanırdım. Birincisi, vücudum buna izin vermezdi; on iki yaşımdan beri bu adama deli oluyorum ve vücudum beni böyle bir şekilde ihanet etmez. İkincisi, o da benim uyumamı istemezdi. Beni kıvranan, isteksiz ve aklımı kaçırarak kadar azgın görmek isterdi. Çünkü beni korkutmaktan hoşlandığını biliyorum. Beni arzusunun bıçak sırtına itmekten hoşlandığını biliyorum. *Onun* arzusu.

Böylece bana dokunabilir, ama dokunmuyor. Bunun yerine, bulmam için işaretler bırakıyor: koltuğumun yastığındaki kırışıklıklar, orada oturduğunu söylüyor; genellikle yatağın kenarına bıraktığım en sevdiğim topuklu ayakkabılarım, dolabımın yanında düzgünce dizilmiş, onunla aşk-nefret ilişkisi olduğunu bilmeme rağmen, çünkü onlarla ondan kaçmışım; uyumak için aceleyle bıraktığım küçük kıyafetlerim çamaşır sepetinde. Bu o kadar garip ve çılgınca ve... sevimli ki, bir gün ona bunu sormak zorunda kaldım.

JUPITER

Biliyor musun, beni eve kadar takip etmeyi bırakmalısın. Stalking gibi olmaya başladı.

ZEHİRLİ ÜVEY KARDEŞİM

Seni takip ediyorum.

Senin boktan mahallende kimse sana bulaşmasın diye.

JUPITER

Mahallem iyi.

Zehirli üvey kardeşim

Senin mahallen bir suç mahallisi.

JUPITER

Oh, uyurken birinin odasına gizlice girmek gibi mi? Not: Arkamı kendim temizliyorum.

ZEHİRLİ ÜVEY
KARDEŞİM

Sana söyledim. Dışarıda kalmamı istiyorsan, pencereni kilitle. Sana klima bile aldım.

Not: Yapabileceğini
biliyorum.

JUPITER

Klima için teşekkürler. Snow çok
sevdi. Ben de. O zaman neden
yapıyorsun?

Zehirli üvey
kardeşim

Günde on altı saat çalışıyorsun. Buna zaman ayıramazsın. Vakit bulsan bile, muhtemelen uyumak için
harcarsın.

JUPITER

Bunu bana yardım etmek için mi yapıyorsun?

Zehirli üvey kardeşim

Ben zaten oradayım diyorum. Ve çamaşır sepetin iki metre ötede.

JUPITER

Çocukken kardeşlerinin arkasını temizler miydin?

Çünkü en mantıklı olan bu, değil mi? Benim için bu küçük şeyleri
yapmasının nedeni. Beyninin oraya bile gitmesinin nedeni. Her
bakımdan, dünyayı umursamayan sert bir atlet gibi görünüyor. Onun
böyle şeyler yapmasını beklemezsin. Tıpkı kardeşleri için yaptığı ve
hala yaptığı diğer şeyleri yapmasını beklemeyeceğin gibi.

ZEHİRLİ ÜVEY KARDEŞİM

Seninle benim büyümemizdeki sorun ne?

JUPITER

Söyle yoksa bu gece penceremi kapatırım.

ZEHİRLİ ÜVEY KARDEŞİM

Hayır, yapmayacağım. Çünkü sen de benim gizlice girip görmemi istiyorsun.

Ama tam olarak değil. Stellan bu işleri hallediyordu. Bazen antrenmandan döndüğümde, Ledge veya Callie'yi güdmekten çok yorgun olduğu zamanlar, ben de biraz yardım ederdim. Çöp, lekeler, oyuncaklar. Onun ulaşamadığı şeyler. Önemli değil.

Ama bence önemli. Bence biri benim için bu küçük şeyleri yapsa, farkına bile varmadan hayatım çok daha kolay olurdu. Hayatım zaten kolaylaşıyor. Klima ve gece yarısı yaptığı temizlik sayesinde. Ve onun beni koruduğunu bilerek çok daha rahat uyuduğum için. Daha önce hiç böyle uyuyamamıştım. Ne kendi evimde, ne de bu dairede.

Her neyse, benim arkamı toplamak yaptığı tek şey değil. Bir şeyler de alıyor. Banyomdaki şampuanım kayboldu; en sevdiğim parfümüm yok. Parfümümün kaybolduğunu fark ettiğim sabah, ona sinirli bir mesaj attım.

JUPITER

Cidden parfümümü mü çaldın?

ZEHİRLİ ÜVEY
KARDEŞİM

Başka nasıl koklayacağım seni?

JUPITER

Um, beni koklamaman gerek, seni iğrenç pislik!!!

ZEHİRLİ ÜVEY
KARDEŞİM

Üç gün nasıl bekleyebilirim?

JUPITER

Eh, sonsuza kadar bekleyeceksin çünkü seninle seks yapmayacağım!!!!!!

ZEHİRLİ ÜVEY
KARDEŞİM

Evet, öylesin.

Hafta bitmeden o amcığı sikip, parçalayıp, yırtıp atacağım, bunu sen de biliyorsun. Ve sen de aptallığı bırakıp faturalarını ödememe izin vereceksin.

JUPITER

Hayır, aptal olmaya devam edeceğim ve sadece sana yanıldığını kanıtlamak için fakir ve açlıktan leceğim!!!!

Böyle zamanlarda ona gerçeği söylemeliyim diye düşünüyorum. *Onu ilk benim gördüğümü* söylemeliyim. Oh, bir de onun üvey kız kardeşi var, Snow. Ve ben onlara hiçbir şey söylemedim, tüm ailesiyle arkadaş oldum ve hayatlarına girdim, ama onları rahatsız etmek istemedim.

Bana para konusunda yardım etmek istediğine göre, annemin beni durmadan aradığını da söylemeliyim. Para istediğini biliyorum, sayısız mesajları ve sesli mesajları bunu açıkça gösteriyor, ama aramalarını görmezden geliyorum. Bunun başıma bela olabileceğini de biliyorum, çünkü aramalarına cevap vermezsem daireye gelip Snow'u strese sokabilir, ki bu kız kardeşimin en son ihtiyacı olan şey.

Bütün bunları ona söylemeliyim ki bu işkenceye son versin. Bu ılgınlığı, bu deliliği durdursun. Beni ona daha da fazla bağlanmamı engellesin.

Onuncu Bölüm

Arka bahçede, Ledger, Riot ve hafta sonu için Florida'dan gelen Reign'den oluşan bir grubun içinde duruyor.

Callie'nin partisinde diğer erkekler gibi içki içmek yerine, deli bir psikopat gibi yanında bir kase çilek var. Ve her keskin dişleriyle bir tanesine ısırıldığında, bacaklarımı sıkıca kenetlemek zorunda kalıyorum. Çenesinden bir damla meyve suyu aktığını her fark ettiğimde, amım titriyor ve kendi sıvılarımın akıp külotumu ıslattığını hissediyorum. Ve her yuttuğunda ve adem elması hareket ettiğinde, sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu izliyorum.

Bunu bilerek yapıyor, değil mi?

Beni izlediğini biliyor çünkü her zaman bilir. Callie beni davet ettiğinde gitmeyi kabul etmemeliydim. Burada olacağını biliyordum. Ama bugün her iki işimden de izinliydim ve onu bütün gün göremedim ve aptalca olduğunu biliyorum ama sanırım artık biliyoruz, ona gelince gerçekten çok aptalım.

"Hey."

Callie'nin sesiyle irkilirim ve başka yere bakarım. "Selam."

"Aman Tanrım, bana söylemelisin," diyor heyecanla.

Her ne kadar onun düşündüğüm şeyden bahsetmediğini bilsem de, kalbim korkuyla çarpıyor. "Neyi söyleyeyim?"

Pina colada içtiği bardağı işaret ediyor. "Bunun tarifi." Rahat bir nefes alıyorum. "Ah, evet. Tabii, elbette."

Partiye geldiğimde biraz yapmıştım çünkü bu benim spasiyalitemdir. Gülümsüyor ve minnetle omzumu sıkıyor. "Sanırım bunu cupcake yapacağım." "Öyle mi?" Gülümsüyorum. "Reed yeni bir tat mı istiyor?"

Kıkırdar. "O ne yaparsam yer ama bu yıl doğum günü için yeni bir şey denemek istiyorum. Halo cupcake'leri çok seviyor, o yüzden her zaman cupcake yapıyoruz ve Flora daha birkaç aylık olsa da onu her yıl babası iç 'te cupcake pişirme geleneğine dahil etmek istiyorum."

Kalbim mutlulukla doluyor. Onun için o *kadar* heyecanlıyım ki, bazen ona benim için ne kadar değerli olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyorum. O, yaşadıkları yüzünden değil, gerçekten çok nazik ve sıcakkanlı olduğu için dünyadaki tüm güzel şeyleri hak ediyor. O, tanıdığım en arkadaş canlısı insan olmalı. Herkese karşı her zaman gülümser ve biz kızları bir arada tutan yapıştırıcı gibidir. Reed'in onu bir peri prensesi gibi sevmesi ve ona öyle seslenmesi hiç şaşırtıcı değil. Fae, peri kelimesinin kısaltması.

"Ben de çilekli bir şey arıyorum."

"Ne?"

Derin bir nefes alıp cevap verdi:

"Biraz endişeliyim." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Yaklaşarak, "Shep hakkında" der. Kalbim durur. "Ne, neden?"

"Bilirsin, altı ay önce olanlar hakkında," diye açıklıyor, mavi gözleri bulutlanıyor. "Onda bir değişiklik olmadı. Yani, o hala aynı Shepard, şakalaşıyor, pislik gibi davranıyor ve her zamanki gibi yatmadan önce Halo şekerlerini vermeyi bırakmadığı için beni deli ediyor, ama..."

"Ama ne?"

Yine iç çekiyor. "Ama nedense inanamıyorum." "Onun iyi olduğuna mı?"

"Evet, ve bunun hakkında düşündüm," diye devam ediyor. "Ve fark ettim ki hiçbir şey onu üzmez. Her zaman iyidir. Her zaman... her zamanki gibidir, mutlu ve sırtkan. Ve bu imkansız, değil mi? Nasıl her zaman iyi olabilirsin ki? Bir şeyin seni üzmesi gerekir. Ve bunu daha önce hiç düşünmemiş olmam çok çılgınca. Tüm kardeşlerim için endişelenirken, onun için hiç endişelenmemişim."

Kalbim *sıkışıyor*, çünkü o haklı. O iyi değil. Bunun hakkında konuşmuyor. Aslında, bunun hakkında konuşmaktan nefret ediyor, ama ben biliyorum. Onun iyi olmadığını ilk elden biliyorum. Ve ona söyleyemediğim için kendimden nefret ediyorum. Bunu da diğer pek çok şey gibi sır olarak saklamak zorunda olduğum için.

"Ve," diye devam ediyor, dudaklarını ısırarak, "bir şey duydum."

"Ne?"

"Con ve Ledge bugün erken saatlerde konuşuyorlardı ve Con'un Shepard'ın zorlandığını söylediğini duydum," diye itiraf ediyor.

"Zorlanıyor mu, nasıl?"

"Antrenmanda. Takım onu sezon boyunca yedek kulübesine almak istiyormuş." Korku göğsümü sıkıştırıyor. "Yedek kulübesine mi?"

Callie başını sallar, sesi artık öfkeli. "Evet, kardeşim. Wrecking Thorn. O aptal futbol takımına *girmiş*, şimdi de ona kötü reklam yaptığını ve konsantre olamadığını söyleyerek onu yedek kulübesine almak istiyorlar. Şampiyonluğu kaybedeceklerinden korkuyorlar. Yani, yapmayın ama! Ona biraz rahat verin artık! Kalbi kırıldı. Ve inan bana, bu doğruysa ve konsantre olamıyorsa bile, o yine de onların işe yaramaz takımından daha iyidir." Sonra ekledi: "Ledge'den daha iyi olmasa da, yine de. Neyse, onun için özel bir şey yapmalıyım diye düşündüm. Son günlerde çileklere olan deli gibi takıntısını düşününce, çilekli kek yapmayı düşündüm, ama bu onun için çok sıradan olur. Belki çilekli margarita kek falan yapabilirim..."

Bana gördüğü yeni tarif hakkında her şeyi anlatmaya devam ediyor, ama onu dinlemek istemesine rağmen beynim onu duymazdan geliyor. Tek düşünebildiğim o. Acısı. Bu yüzden odaklanamıyor olması. Hepsinin dedikodu olduğunu sanıyordum. Medyada çıkanların yani. Her zaman abartmazlar mı? Orada çıkanların çoğu yalandır. Uydurduklarını, kırık kemikler ve aldatan nişanlı gibi haberlerle tıklanma sayısı artırmaya çalıştıklarını sanıyordum.

Ama futbol onun her şeyi. Futbol onun hayatı. O futbol için doğmuş. Onda çok iyi. Onda olağanüstü iyi. Kimse onu yedek bırakamaz. Kimse onu yedek *bırakmamalı*.

Buna izin vermeyeceğim.

Gözlerim yine onu bulur ve ona bakmaya devam ederim. Birinin bana baktığını düşünmesi umurumda değil. *Onun* bana baktığını düşünmesi umurumda değil. O zaten biliyor. Onu izliyorum ve Callie'nin söylediklerine katılıyorum. İyi görünüyor. İlk gece de iyi görünüyordu, içkilerimi üzerine döktüğümde. Altı ay önce hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Şimdi de öyle görünüyor.

O burada olmasına rağmen. Isadora.

Ama Shepard'a bakınca, onun burada olduğunu bildiğini

anlayamazsınız. Ama biliyor. Biliyorum. Çünkü onu ne kadar uzun süre izlersem, onun her zaman ona sırtını döndüğünü fark ediyorum. O, onun görüş alanına girdiğinde her zaman başka yere bakıyor. Başını eğiyor. Bir şeye gülüyor. Tamamen arkasını dönüyor.

Tanrım, çok iyi yapıyor.

Onun var olmadığını varsaymakta çok iyi. Benden daha iyi, ve ben *onun benim için var olmadığını varsaymakta dokuz yıl pratik yaptım.* Dokuz yıl boyunca acımı sakladım, ama o hala benden daha iyi saklıyor.

Neden bana söylemedi? Neden onu yedekleyeceklerini söylemedi? Zorlandığını ve... Aslında, bilmeliydim. Duygulara karşı çok alerjisi var, her şeyi saptırmak, inkar etmek ve gömmek istiyor. Tabii ki bir şey saklıyordu. Yine de bana yardım için geldi ve ben sadece bahaneler uydurdum. Aptalca bağımız, yalanlarım, para ve Tanrı hakkında... Bana *yardım* için geldi ve ben onu reddettim.

Onun gruptan ayrıldığını görünce peşinden gidiyorum. Her zamanki gibi eşyalarımı, çantamı, telefonumu, her şeyi bırakıp arka kapıdan onu takip ediyorum. Mutfığa ve yemek odasına açılan kapıların bulunduğu bir koridor var. Koridor boş, bu yüzden nereye gittiğini bilmiyorum ama biri kolumu tutana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Parmaklarının tutuşundan onun olduğunu anlıyorum ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Beni Callie'nin banyosuna çekip kapıyı gürültüyle kapatıyor ve beni kapıya yaslıyor. Sonra, "Bunu küçük kız kardeşim Strawberry'den saklamak istiyorsan, bana 'becer beni' bakışları atmayı kesmelisin."

Beni izlediğini bildiğini biliyordum. Bunu biliyordum ve bu kalbimi o kadar dolduruyor, o kadar acıtıyor ve ağırlaştırıyor ki, ellerim omzuna yapışıyor ve "Umurumda değil" diye fısıldıyorum.

Muhteşem gözlerinde bir şey parlar ve parmakları saçlarıma uzanır. "Hayır mı?" Başımı sallarım. "Hayır."

Saçlarımı yumruklar ve çeker. Saçımı ne kadar sevmesem ve her zaman bağlı tutmak istesem de, onun bu şekilde sevdiğini bildiğim için saçımı açık bırakıyorum. Ben onun için dans ederken sık sık saçımı açar, saçlarımin yüzümü çerçevelediğini, sırtımın alt kısmını gıdıklamasını izler. Beni onun için paramparça ederken de sık sık saçımı koklar.

"Nedenini söyle," diye homurdandı, saçımı sıkıca kavrayarak.

Ama sorun değil, çünkü ben de onu aynı şekilde sıkı sıkı

tutuyorum. "Seni yedek kulübesine gönderecekler." "Ne?"

Dudaklarımı yalayıp, onun güzel yüz hatlarını içime çekiyorum. Keskin elmacık kemikleri, mükemmel kare çenesi. Alnına değen dağınık saçları, burun kemeri. Onun her şeyi bana çok tanıdık, çok

Mükemmel ve rüya gibi. Çok yanlış ve çok doğru. Çok heyecan verici, çok zehirli. Çok yıkıcı, ama bir şekilde de iyileştirici. Kalbimi kırıyor, ama bir şekilde bu dünyadaki her şeyden daha hızlı ve daha güçlü atmasını sağlıyor.

Çünkü ben onunum.

Her zaman onun oldum. Onun dikkatini dağıtan şey. Bana öyle söylemişti, değil mi? Beni gördüğü andan itibaren. Şimdi tek yapmam gereken bunu kabullenmek.

"Callie söyledi," diye açıklıyorum, gömleğini elimde buruşturarak. "Seni sezon boyunca yedek kulübesine alacağını söylediler. Kazanamayacağını düşünüyorlar. Düşünüyorlar... Böyle düşündüklerine inanamıyorum. Kimsenin senin hakkında böyle düşüneneğine inanamıyorum. Sen harikasin. Sen bir rock yıldızısın. Onların en iyi oyuncususun ve altı ay önce ne olursa olsun, ne olursa olsun, her zaman kazanacaksın. Her zaman kupayı eve getireceksin..."

"Kapa çeneni,"

diye homurdandı.

"Ne?"

Yaklaşır, saçımı daha sıkı tutar. "Kapa çeneni." "Ama..."

"Kaç kez söylemem gerek," diye homurdanarak saçımı çekip başımı sallıyor, "Seni tek bir şey için istiyorum. Bacaklarının arasındaki o dar delik. Lanet olası bir hayran cheerleader isteseydim, bir tane bulup becerirdim, değil mi? Ama ben burada, beni neşelendirmek işinin bir parçası olmadığını anlamayan çilek saçlı bir kızla zamanımı boşa *harcıyorum*. Acımak da değil."

Ne yaptığını biliyorum. Beni kızdırıp durmamı engellemeye çalışıyor. Böylece beni kızdırıp dürtmeyeceğim. Yine de bu, suratına bir tokat atmayı hak ediyor ve ben de ona bunu veriyorum. Onun gibi bir pislik olduğu için ona sertçe tokat atıyorum.

Ama bir kez yetmez, ikinci kez vurmak için uzanıyorum ama o beni durduruyor. Parmaklarını bileklerime doluyor, hatta her iki bileğime, ve başımın yanındaki kapıya bastırıyor. Ama bu işin bittiği anlamına gelmiyor. Onun daha fazla acı çekmesini istiyorum, bu yüzden ne yaptığımı düşünmeden boynuna uzanıyorum.

Dişlerimle.

Boynunun yan tarafını, şah damarını ısıriyorum ve Tanrım, ter ve çilek tadı var. Yoğun ve tatlı ve onun tadı ile inlemeye başlıyorum,

özellikle de ağzımı çekip uzaklaştırdığında çıkardığı kaba, hırıltılı, küfürlerle dolu iniltiyle. 'im olan başımı o kadar sert ve hızlı bir şekilde geriye çeker ki, başım kapıya çarpar, ya da elini başımın arkasına koyup çarpmanın etkisinden korumasa çarpar. Ne yazık ki o bu lükse sahip değil, ya da ona verdiğim acıdan korunacak hiçbir şeyi yok. Çünkü yanakları, ona verdiğim ısırık yüzünden kızarmış.

Hatta görebiliyorum. Boynunun yanındaki diş izlerim, tükürüğümle parlıyor. Birkaç saniye daha devam etseydim, derisini parçalardım.

Bana bakarken gözleri alev alev yanıyor. "Boynunda benim diş izlerimle bu kapıdan çıkmak istiyorsan, söyle yeter, bebeğim, tamam mı? Çünkü bir dahaki sefere beni ısıırırsan, ben de daha sert ısıırım ve tüm dünyanın göreceği morluklar bırakırım."

"Sen bir domuzsun," diyorum, dudaklarımı yalayarak.

Benim hareketime burnu genişledi. "Ve sen hala hiçbir şeyden haberin yok."

"Konuş," dedim, göğsüm inip kalkıyordu.

"Ne?"

"Konuşmanı istiyorum,"

diye açıkladım. "Bana."

"Ne..."

"Bana bir şey söyle," diye sözünü kesip yüzüne yaklaşıyorum. "Onu burada görmekten nefret ettin mi?" Kaşlarını çatıyor ve ben devam ediyorum, "Kardeşinle birlikte? Bu yüzden mi ona bütün zaman boyunca sırtını döndün?"

Cevap olarak çenesini gıcırdatıyor. Tabii ki konuşmayacak. Onun hakkında. Hisleri hakkında. Eğer bir şeyleri saklamakta bu kadar iyiye, eminim biri onun hakkındaki gerçeği öğrenirse çok sinirlenir. Birisi onu en savunmasız anında görürse. Ama az önce de söylediğim gibi, umurunda değil. Onun hakkındaki gerçeği öğreneceğim. Ya da en azından onu bunu kendisi görmeye zorlayacağım.

"Paran umurunda değil," diyorum ve o gözlerini kısıyor. "Ama eğer aramızdaki mesafeyi korumak için istiyorsan, alacağım. Aslında istediğim şey benimle konuşman." Çenemi kaldırıp ona meydan okurcasına bakıyorum. "Bu benim bedelim. Eğer dikkatini dağıtmamı istiyorsan, karşılığında bunu bana vereceksin."

Çünkü dürüst olmak gerekirse, neden hayır dediğimi bile bilmiyorum. Evet, para konusu bunu kirli bir hale getiriyor ve evet, sırrım aramızdaki ilişkiyi mahvedebilir. Ama yine de, kimin umurunda?

Eğer bu beni bir fahişeye yapıyor , o zaman dünya bana fahişeye desin. Eğer ilişkimizi öğrenir ve benden nefret ederse, benim için sorun yok. Benim için sorun olan, altı ay önce olanlar yüzünden onun için değerli olan bir şeyi kaybetmesi. Onun

onun için çok çalıştığı, *hak ettiği* bir şeyi kaybetmesini istemiyorum. Takımdaki yeri, şampiyonluk kupası. Ve eğer bunun için ona yardım edebileceğimi düşünüyorsa, yardım edeceğim. Ama sadece onun yoluyla değil, benim yolumla da.

Sözlerimi söyledikten sonra, kendimi onun elinden kurtarıp göğsüne itiyorum. Beni bırakmasına biraz şaşırdım ama sorgulamayacağım. Şu anda ondan uzaklaşmam lazım. Onunla yatmayı kabul ettim diye onun pislik olmadığı anlamına gelmez ve ona tekrar tokat atmadan önce biraz mesafeye ihtiyacım var.

Ama tabii ki bu çok fazla bir istek—ondan uzaklaşmak *her zaman* çok fazla bir istek—çünkü beni bıraktığı kadar çabuk, elimi tekrar tutup beni kendine doğru çeker. Sert vücuduna çarparak düşerim, ama ellerimi onun üzerine koymak yerine onu itmek için kullanırım. Yine, o yerinden kıpırdamaz, ama umurumda değil.

"Bırak beni," diyorum, ona baskı yapmaya devam ederek.

Gözlerini öfkeli yüzümde gezdirirken, "Bir saniye" diyor.

"*Şimdi*," diye emrediyorum, ona dik dik bakarak. "Şu anda yanında olmak istemiyorum. İstedğini verdim, bırak beni."

"Ciddi
miydin?"

"Ne
hakkında?"

"Sen benim
olduğun
hakkında."

Neden böyle söylemek zorundaydı? Neden aşağılayıcı ya da acımasız bir şey söylemedi, beni tekrar ona vurmak isteyecek hale getirecek bir şey? Hayır, bunun yerine sanki cevabım onun hayatı ile kesin bir ölüm arasındaki farkı belirleyecekmiş gibi bakıyor. Sanki benim "evet"im onu gerçekten kurtarabilirmiş gibi.

Yumuşamayı reddediyorum, ama karnımın titremesini ve dudaklarımın "Evet" diye fısıldamasını engelleyemiyorum.

Ve sonra, o da bunu yapmak zorunda kalıyor. Cevabım üzerine, göğsü şişecek kadar uzun ve derin bir nefes veriyor, onu uzak tutmaya çalışmama rağmen göğsümle göğsü birbirine değiyor, tatlı çilek kokusu üzerime yayılıyor. Eğilip yüzümü avuçlayarak, başparmaklarıyla yanaklarımın elmacık kemiklerini okşuyor, alnını alnıma dayayarak omuzları neredeyse üzerime kıvrılıyor. Ve *Tanrım*, birkaç saniye

gözlerini kapatıyor.

Sanki rahatlamış gibi.

O kadar rahatlamış ve minnettar ki, ben de gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Gözlerim acıyor, o sadece onun uyandırabileceği duygularla yanıyor.

Yüzümdeki elini sıkarak gözlerimi açmamı sağladı, ama gözlerim açıldığında onun gözleri zaten benim üzerimdeydi. "Ben bir pisliktim." Yutkundum ve bileklerini sıktım. "Öyleydin."

Başparmağını yanağıma bastırır. "Bana vurarak iyi yaptın."

Her zamanki gibi övgüsü, karnımın tam ortasına çarptı. "Ve seni ısırdım."

Ciddi bir ifade takınmadan önce yüzünde eğlenceye benzer bir ifade belirir. "Evet. Sadece..." "Sadece ne?"

Düşünmek için, ya da belki de söylemeye karar vermek için bir an durdu. "Kafam şu anda çok karışık."

Bunu birine yüksek sesle itiraf ettiği ilk kez olabilir. Aslında, öyle olduğunu biliyorum ama bunu önemsemiyorum, sadece onu kabul ettiğimi gösteriyorum. "Biliyorum."

Çenesi biraz sıkılır, sonra şöyle der: "Eğer bu kadar zehirli bir pislik olmasaydım, seni bırakırdım, ama ben..." Sanki onu iteçeğinden korkar gibi bana daha sıkı sarılır. "Yapamam. Yapmayacağım."

Göğsümde daha da acı verici bir şey sıkışıyor. "Neyse ki, zehrini sadece çileklerin kesebileceğini biliyoruz."

Dudakları seğirdi ve bakışlarını ağzıma indirdi. O gece hissettiğim duyguyu tekrar hissettim. Altı ay önce. Beni öpecekmiş gibi hissettim. Her şeyden önce öpüşmemiz gerekmez mi? Aslında, şimdiye kadar öpüşmüş olmamız gerekirdi. Nasıl öpüşmedik?

Ama tek yaptığı "Yarın" diye fısıldamak. Dudaklarımı yalıyorum ve o devam ediyor, ağzıma bakarak. "Vardiyan bittikten sonra benimle geliyorsun."

On birinci bölüm

YIKICI DİKEN

TOPLANTILARI NEFRET EDİYORUM.

Genel olarak değil, sadece kız kardeşimin düzenlediklerinden nefret ediyorum. Ama başlangıçta böyle değildi. Yani, başlangıçta bu etkinliklere sadece birkaç kişi katılırdı. Callie'nin St. Mary's'ten arkadaşları, diğer kardeşlerim. Hepimizin bir arada olabileceği, eski zamanlardaki gibi bir yerdi. Yoğun programlarımızdan zaman ayırıp birlikte vakit geçiriyor, dostça bir futbol maçı yapıyor, birbirimizle dalga geçiyor, yeniden bir aile gibi hissediyorduk. Eskiden en sevdiğim şeylerden biriydi.

Ama sonra işler değişti. Grup büyüdü. Arkadaşların arkadaşları da katılmaya başladı. Ve tabii ki, kendi kardeşlerim de flört etmeye başladı, kız arkadaşlarını ve eşlerini getirip ortalığı birbirine kattılar. Ve bir şekilde, bu samimi buluşmalar, tanımadığım ve tanımak da istemediğim insanlarla dolu kocaman partilere dönüştü. Artık gitmemeyi düşünüyordum ama Callie'nin bundan nefret edeceğini biliyordum. Ve bu, kendi hayatlarıyla meşgul olan tüm kardeşlerimi bir arada görebilmemin tek yolu. Kardeşlerimi antrenmanda görmek sayılmaz; o iş. Bu aile, ya da öyle olması gerekiyor.

Ama çoğunlukla kendimi suçlu hissediyorum. Her zamanki gibi. Tüm bu olanlara bu kadar sinirlendiğim için. Kendi kardeşlerime bu kadar sadakatsiz davrandığım için. Üstelik bu günlerde bu tür olaylara katılmak daha da zor. Nedenini kimse tahmin etmek zorunda değil. Ya da belki de tahmin etmek zorundalar, çünkü bunu belli etmiyorum. Hâlâ ona takıntılı olduğumu. İkiz kardeşimin kız arkadaşına.

"Hey."

Sanki onu ben çağırdım, Stellan'ın bana doğru geldiğini görüyorum ve parmaklarım şişeyi sıkıca kavırıyor. Hala partideyim. Çoğunlukla parti bittiği ve çoğu kişi gittiği için. İlk başta temizlik için kalmıştım, ama o da bitti ve son bir saattir aynı birayı içip ormana bakıyorum.

İlk biramdan bir yudum alıp, "Selam" diye cevap veriyorum. Elini cebine sokarak yanıma gelir. "Gittiğini sanmıştım." "Henüz değil," derim ve iğrenç sıvıdan bir yudum daha alırım.

Bariz nedenlerden dolayı pek içki içen biri değilim. Ara sıra viski içerim ama ikinci kez içmem çok nadirdir. Ama bu gece ikinci biram. İçtiğim için değil, bahane olarak içiyorum.

"Benden kaçırıyorsun," diyor
Stellan, açıkça. Haklı.

Bir nevi öyle. Mesajlarına cevap vermiyorum. Cevap verdiğimde de kısa tutuyorum. Beni içmeye çıkarmaya çalışıyor ama ben her zaman bir bahane buluyorum. Antrenmanda ondan uzak durmaya çalışıyorum. Onunla fazla konuşmuyorum, onu kışkırtmıyorum ya da her zamanki gibi onunla bir şey başlatmaya çalışmıyorum. Ya da eskiden öyle yapardım, çünkü pislik olmak hoşuma gidiyor.

Bunu fark ettiğini biliyorum. Mesafemi, alışılmadık sessizliğimi. Ve yine, ona bunu yaptığım için suçluluk duyuyorum. Onun mutluluğunu bozmak istediğim için suçluluk duyuyorum, ama kendime engel olamıyorum. İkiz kardeşinin kız arkadaşına aşık olmak insana bunu yapar.

Sadece bu oldukça yeni bir şey. Yani, onun bunu gerçekten gündeme getirmesi. Aşk onu değiştirmiş ve bence daha açık bir yaklaşım benimsemiş. Bir yudum daha biramdan içiyorum ve keşke alkolü daha çok sevseydim diyorum. Böylece sarhoş olup onun yapmak istediği konuşmayı önleyebilirdim. "Meşguldüm."

Beni bir an izledikten sonra kısa bir baş selamı veriyor. "Tamam, kabul ediyorum." Sonra iç çekip ben konuşmadan devam ediyor. "Seni aramamın, buluşmak istememin sebebi, bunu ilk olarak benden duymanı istemiş olmam."

"Neyi benden ilk önce duymamı istedin?"

Cevap vermek için bir an bekledi. "Başka bir işi kabul ettim."

Birkaç saniye hareketsiz kalırım, yanlış duyduğumu düşünerek. "Ne?"

"New England," diyor, benimkilerle aynı gözleri bana bakıyor.

"Yeni bir koç arıyorlar ve beni buldular. Kabul ettim."

Ona tamamen dönerek, kaşlarını çatarak soruyorum. "Evet dedin." "Evet."

"Yani lanet olası New England'a taşınyorsun?"

Yine birkaç saniye beni izledikten sonra cevap verdi: "Evet."

Çenemi sıkıp bira şişesini indirdikten sonra, "Hayır" dedim.

Gerçek duygularımın ağzımdan çıkması garip geliyor. Gerçek. Özellikle Stellan söz konusu olduğunda. İkiz kardeşim ve ben, hiç çok yakın bir ilişkimiz olmadı. Her zaman farklıydık, hatta radikal bir şekilde. Ama zıt kişiliklerimiz arasındaki uçurumu kapatmak yerine, her zaman onu daha da genişlettik.

Zorlu ilişkimiz, onun da benim gibi Isadora'yı istediğini fark ettiğimde daha da kötüleşti. Onun için işleri kolaylaştırmadığımı ilk kabul eden ben olacağım. Onun Isadora'dan hoşlandığını biliyordum, ama yine de Isadora ile ilişkiye devam ettim. Onunla konuşup tartışabilirdim, ama bu bizim tarzımız değildi. Ayrıca, eğer başka biri olsaydı, Ledger ya da Conrad, hemen kenara çekilirdim. Ama Stellan ile işler farklı. O benim ikizim ve kendi nedenleriyle beni hep uzak tutması, itiraf etmek istemediğim kadar beni rahatsız ediyordu. Ve öfkem her zaman garip şekillerde ortaya çıkıyordu. Her türlü sebepten dolayı onunla uğraşırdım. Ama ne olursa olsun, sonunda onun kızını ondan alamazdım. O benim kardeşim, ailem. Ailem için her şeyi yaparım.

Ama şimdi o gerçekten mutlu *olduğu* için, bunu göremiyorum. Belki de ben gerçekten pisliğin tekiyim.

"Hayır ne?" diye soruyor, kafası karışmış.

"Hayır, bir söz verdik," diyorum. "Ne sözü?"

"Söz ver," diyorum, sesim keskin. "Birlikte kalmaya. Birbirimize yakın olmaya. Kız kardeşimize göz kulak olmaya." Stellan bir süre sessiz kalıyor, gözlerinin arkasında bir şeyler oluyor ve ben çok heyecanlı olduğum için ne olduğunu anlayamıyorum.

Onu hayal dünyasından çıkarmak üzereyken, o konuşur. "Callie evlendi. Mutlu bir evliliği var, iki çocuğu var. Sonunda, *lanet olsun sonunda*, gelecek yıl Juilliard'a gidecek. Çünkü o aptal kocası onu o kadar çok seviyor ki, ne kadar istese de onu üçüncü kez hamile bırakmayacak. Bu yüzden ona göz kulak olmaya gerek yok, çünkü Reed hala beni rahatsız etse de, onu seviyor. İkimizin de hayal

edemeyeceği kadar çok."

Tartışmak için ağzımı açtım ama o devam etti. "Ve fark etmediysen, küçük kardeşimiz de hayatında düzenini kurdu. İki çocuğu var, onu meşgul eden bir karısı var ve ikizler daha bir yaşında bile değil ama şimdiden aileyi genişletmeyi düşünüyorlar."

Yine konuşmaya çalışıyorum ama o bana izin vermiyor. "Conrad bile kararını verdi. Wyn düğünü planlıyor ve eminim evlenir evlenmez aileyi genişletmekten de bahsetmeye başlayacaklar. Aslında, bunu yapmamalarının tek nedeni, Con'un her zamanki gibi sert davranması ve Wyn'in bebek istediğinden kesinlikle emin olmasını istemesi. Çünkü ona göre Wyn hala çok genç."

O konuşmayı bitirdiğinde yanağında bir nabız atıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Yine, gözlerinde bir şeyin parladığını görebiliyorum ve yine, umurumda bile değil. "Biliyorsun, insanlar Thorne kardeşlerin çok güçlü olduğunu düşünüyor ve biz öyleyiz. Bir bakıma. Oldukça trajik zamanlar yaşadık ve bunların üstesinden geldik. Çoğu insan bizim zirveye çıktığımızı düşünüyor, ama ben aynı fikirde değilim. Bazılarımız hala yukarı çıkmaya çalışıyor."

"Ne diyorsun sen?" diye homurdanarak bira şişesinin boynunu sıktım.

"Senin için hiç endişelenmedim," aynı tonda devam ediyor ve yemin ederim, eğer sadede gelmezse bu şişeyi ona fırlatacağım. "Şey, seni kendimden ve sorunlarımdan korumak istediğim için seni uzak tuttum ve tüm hayatımı berbat bir kardeş olarak geçirdim. Sen ise sadece çok fazla parti yapıp birkaç kuralı çiğnedin. Biraz fazla şaka yaptın. Notların hep iyiydi. Futbolun muhteşemdi. Sen tartışmasız aramızdaki en iyisin. Ve seni uzaklaştırdığım zamanlarda, bununla başa çıkabilecek tek kişinin sen olacağını düşünürdüm. Her zaman Shep iyi olacak, Shep bununla başa çıkabilir, Shep her şeyle başa çıkabilir, o bizim gibi değil diye düşünürdüm."

Hayır, ben iyi değilim. Bundan emin oldum. Kimsenin benim için endişelenmemesi için uğraştım çünkü endişelenecek çok şey vardı. Kira, yemek, annemin hayattayken aldığı kemoterapi, şükürler olsun ki bizi terk eden pislik babamızın alkol sorunu, Callie'nin dans dersleri, Ledger'ın kavgaları ve cezaları; herkesin sorunları. Ailemizde yeterince sorun vardı, ben de yeni sorunlar çıkmaması için uğraştım.

Ama yine de, bunun ne anlamı var ki?

"Bu şişeyi suratına atacaktım," diyorum ve şişeyi ona göstermek için

kaldırıyorum. "Ama Şimdi, havaya atıp suratına tekme atacağım. Çünkü beni neredeyse sıkıntıdan öldürdün ve beni hayata döndürecek ilginç bir Şeye ihtiyacım var."

Dudakları seğirdi. "Ne güzel bir tablo."

Mırıldanıyorum. "Hayır, yarın manşetlere *senin* fotoğrafın çıkacak."

O başını sallamadan önce küçük bir gülümseme belirdi. "Demek istediğim, hayatımda birçok hata yaptım ve seni görmezden gelip uzaklaştırmak en büyüğüydü. Ama şimdi ondan daha büyük bir hata yapmış olabileceğimi düşünüyorum."

"Neymiş o?"

"Seni hafife almak ve senin iyi olacağını düşünmek." Öfke göğsümü sıkıştırıyor. "Con seni buna mı soktu?"

"Hayır."

"Çünkü ben iyiyim. Ve lanet olası şampiyonluğu kazanacağım." "Bundan bir an bile şüphe etmedim," diyor Stellan ve ona inanıyorum. "O zaman neyden bahsediyorsun?"

"Senin kazanmanı istiyorum," diyor Stellan. "O kupayı eve getirmeni istiyorum. Ama bunun önünde engel oluyorum. Biliyorum. Görebiliyorum. Benim ve... onun yüzünden acı çektiğini görebiliyorum. Bu yüzden gidiyorum. Sana verebileceğim her şeyi vermek istiyorum. Sen de benim için aynısını yaptın. Şimdi sıra bende."

"Ama o değil," diyorum, soru olarak değil.

O yine de bir soruymuş gibi cevap veriyor. "O değil."

Göğsümde acı bir şey kıvrılıyor ve

"Üzerinde çalışıyorum," diyorum. Kaşlarını çatıyor. "Neyin üzerinde?"

Utanç duygusu ensemdede bir karıncalanma yaratıyor. "Oyunumu geri kazanmak." "Ne? Nasıl?"

Çilek saçlı bir kızı bana siktirmek için şantaj yaparak.

Şantaj biraz ağır bir kelime. Tek yaptığım, çok çalıştığım ama aslında çıkmaz sokak olan işini elinden almakla tehdit etmektir. Ve her gece, tecrübesiz vücudunu ona karşı kullanarak, beni kuru kuru becermesine izin verip kucağımda boşalmasını sağlıyorum. Böyle söyleyince o kadar da kötü gelmiyor. Aslında, oldukça eğlenceli bir şey gibi geliyor.

Tamam, belki de onun dansını ve bana sürtünmesini kaydetmemeliyim. Ama bunu sadece daha sonra tekrar tekrar izleyip, onun amını sikemediğim için yumruğumu sikmek için yapıyorum. Ve bu videoları izlemek antrenmanlarda konsantre olmama yardımcı

oluyor. Öyle ki, artık eskisi kadar berbat değilim. Hala en iyi formumda değilim ama oraya yaklaşıyorum. O beni iyileştiriyor. Tıpkı 'ın yaptığı gibi. Tahmin ettiğim gibi.

Ve evet, belki de o uyurken odasına gizlice giriyorum. Ama o bunu bilmiyor ya da istemiyor gibi davranıyor, ne kadar inkar etse de. Ben oradayken o derin uykuda olabilir, ama her gece ona geldiğimi biliyor. Çünkü meğer, penceresinden içeri girdiğimden beri, bunu yapmadan duramıyorum. Onun yatağında güvende olduğundan emin olana kadar dinlenemiyorum. Ve onun koltuğundan başka hiçbir yerde uyuyamıyorum.

Ve yine, evet, belki para konusu bazı insanlar için, onun için de kirli olabilir. Ama bu onun iyiliği için. Böylelikle sezon bittiğinde ve tüm sorunları ortadan kalktığında, onunla ilişkiyi bitirdiğimde duyguları karışmaz. Herkes kazanır.

Tüm bunlar için açıklamalarım olsa da, kırk dakika önce olanları açıklayamıyorum. O evet dediğinde göğsümün ortasında hissettiğim şey. Sanki... Daha iyi bir ifade bulamıyorum, sanki kalbim bir an durdu. Sanki kalbim birkaç saniye durdu, sonra tekrar atmaya başladı ve deli gibi çarpmaya başladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bende ciddi bir sorun olduğunu düşündüm. Sonunda evet dedi ve ben onun üzerinde bayılacağım sandım.

Belki de bu yüzden henüz gitmedim. Çünkü o hala burada.

Ormana bakarken ikinci bira şişesini içtiğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Aslında içmiyordum. Çoğunlukla mutfak penceresine bakıyordum. Çünkü o orada. İkinci birayı aldım çünkü onu izlerken yediğim çilekleri bitirmiştım ve kız kardeşimin arka bahçesinin ortasında durup penceresine bakarak sapık gibi görünmek istemedim. Böylece tek başıma içkimin tadını çıkarıyormuşum gibi görünüyor.

Şimdi pencereye dönüyorum ve o orada. Kızıl saçları ve tarçın rengi çilleriyle onu her yerde tanırım. Callie'nin söylediği bir şeye gülüyor ve cupcake'inden bir ısırık alıyor. Alt dudağına biraz krema yapışmış ve dilini kullanarak onu yalıyor. Midem kasılıyor ve sikim sertleşiyor.

Yarın.

Düşük bir homurtu kaçıyor ağzımdan ve elimi boynuma doluyorum, ısırdığı yeri ovuyorum. Yara hala taze ve zonkluyor ve lanet olsun, bir dahaki sefere ısırdığında beni kanatmasını diliyorum. Böylece, o kremayı yaladığı gibi, dudaklarından kanımı yalayabilir. Aslında, onu da yalayacağım. Artık onun vücudundaki her şeyi yalayacağım.

Derisinden yalanacak bir şey varsa, bu işi ben yaparım.

Belki kutlama için bir paket kek alıp derisinden yerim. Kesinlikle amından çilek yiyeceğim. Belki üzerine krep şurubu döküp vücudundan yalayabilirim. Aslında, ona yapmak istediğim tüm ahlaksız şeylerin bir listesini yapmalıyım. Bunu daha önce yapmamış olmam şaşırtıcı.

"Baktığın kızıl saçlı kızla bir ilgisi var mı?"

Stellan'ın sesi düşüncelerimi keser ve ikiz kardeşim yanımda dururken sertleşmiş olmaktan utandığımı söylemek isterim, ama söylemem. Umurumda değil, çünkü evet dedi. Beni konuşturmak için koyduğu şart bile umurumda değil. Yakında bu konuda pek iyi olmadığımı anlayacak ve başka bir şeye geçecektir.

Hayallerime daldığı için ikiz kardeşime yan gözle bakıyorum.

"Olabilir."

Kaşları yukarı kalkıyor ve Stellan'ın yüzünde hiçbir duygu göstermediğini düşünürsek, bu oldukça komik görünüyor. "Öyle mi?"

"Öyle." Sonra, "Ama bu seni ilgilendirmez."

Biri ona parmakla gösterirse lanet olsun bana. O zaten benim kişisel porno yıldızım, şimdi de kişisel fahişem olacak. En azından başkalarının ona öyle dememesini sağlayabilirim. Stellan yargılamaz tabii. Ama dünyanın ne kadar acımasız ve zalim olabileceğini biliyorum. Bu yüzden gizlilik hem onun hem de benim için en önemli öncelik.

"Anlaşıldı," diye cevapladı Stellan. "Ağzımı kapalı tutacağım."

"Öyle yap," diyorum, hala pencereden onu izliyorum. Şimdi arkasını dönmüş, göremediğim biriyle konuşuyor. Ama görünüşe göre onu mutlu ediyorlar çünkü kahkahalarla gülüyor. Umarım bir erkek değildir. Buradaki herkesi tanıyorum ve bir arkadaşımın suratını dağıtmak istemem.

"O zaman gitmemi istemiyorsun herhalde." Bunun üzerine kardeşime dönüyorum.

"Hayır."

"O zaman aramayı ve mesaj atmayı bırakayım mı?" "Bu günlerde mesaj attığına inanamıyorum."

Omuz silkiyor. "Şeyler değişir."

"O seni değiştirdi,"

diye sonlandırdım.

"Öyle bir şey."

Bu duygu acı tatlı bir duygu ve "Senin için mutluyum" derken bunu saklamıyorum. "Ama hala beni dövmek istiyorsun."

Çenemi sıkıyorum. "Evet."

"Bil diye söylüyorum, istersen yapabilirsin."

Biliyorum. Benim kemiklerimi kırdığı gibi onun kemiklerini de kırmama izin vereceğini biliyorum. Ama bunun istediğimi elde etmemi sağlamayacağını da biliyorum. Hayatıma devam etmem gerekiyor ve bunu yapmama yardım edebilecek tek bir şey var. Evde kız kardeşimle konuşan o kız. Aslında, Küçük Çilek'im zehri çoktan yok etmeye başladı bile. Bu yüzden ya o ya da hiçbirini olduğunu biliyorum.

"Benden uzak dur. Bir süreliğine," diyorum.

Beni birkaç saniye izliyor. Sonra, küçük, çarpık bir gülümsemeyle, "Demek böyle bir his bu, ha? Reddedilmek." diyor.

"Sen de yeterince yaptın."

O da başını sallar, yutar. "Öyle yapacağım. Yani, senden başka bir şey söyleyene kadar uzak duracağım. Sadece..." Yine yutar ve sözünü bitirmez. "Sadece burada olduğumu bil. Her zaman. Bu her şeyi telafi etmez, belki hiçbir şeyi telafi etmez, ama sen benim ruhumun diğer yarısısın ve senin diğer yarığın berbat olabilir, ama benimki gurur duyduğum biri."

Bununla birlikte ayrılır ve onu geri çağırmak için içimde bir dürtü hissedirim. Ama bunun daha iyi olacağını biliyorum. Bana ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama ne yazık ki söylediklerim doğru. Kendimi düzeltmek için ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Pencerenin önüne döndüğümde, kız gitmiş. İç çekerek ben de içeri girmeye karar veriyorum. Artık yiyecek kalmamış uzun piknik masasının önünden geçiyorum ve bir ses duyunca bira şişesini masanın üzerine bırakıyorum. Bir zil sesi. Ses yerden geliyor. Aşağıya bakıyorum ve çimlerin üzerinde, aceleyle düşürülmüş gibi duran bir çanta görüyorum. Tanrım, Callie ve milyonlarca arkadaşı.

İç çekerek telefonu alıp açtım ve çalan cep telefonunu çıkardım. Ekranında uyurken gördüğüm yüzü gördüğümde vücudum bir anda gerildi. Ekranında gülümseyen kızın yanında başka bir kızıl saçlı kız vardı. Kızın baktığı kız kardeşi olmalıydı. Çalan telefona odaklanıyorum ve ekranda bir erkeğin adı belirler belirmez geriliyorum. Jeremy. Jeremy de kim ve neden bu saatte kız arkadaşımı arıyor?

Aramayı kabul ettim ama bir şey söylemeden, on yıldan fazla bir süredir duymadığım bir ses duydum. Çocukken bana korku, büyüdüğümde ise öfke veren bir ses.

Aynı ses şu anda kulağımda yankılanıyor: "Seni orospu karı, nerelerdeydin? Bizi görmezden gelebileceğini mi sanıyorsun? Beni görmezden mi geliyorsun? Hayatımı mahvetmene izin vermeyeceğim, duydun mu? Hayatımı mahvetmeyeceksin, yoksa *ben seni* mahvederim. Seni ve orospu anneni mahvederim..."

'ın sözlerini tekrar tekrar farklı şekillerde söylemeseydi, sarhoş saçmalıklarını daha dikkatli dinlerdim. Bizimle yaşarken, sarhoş eve gelip gürültü çıkarırken, tencere tava fırlatıp kapı ve pencereleri yumruklarken yaptığı bir şeydi bu.

Ama mesele bu değil. *Asıl mesele*, sarhoş, işe yaramaz, *yıllardır* görüşmediğim babamın, bir yıl önce gördüğüm andan beri takıntılı olduğum kıza neden telefon ettiği?

On ikinci bölüm

KELEBEKLER VAR.

Büyük, acımasız, vahşi kelebekler karnımda kanatlarını çırpıyor ve o kadar şiddetli ki, gerçekten uçup gidebilirim. Çünkü yarın geldi ve *yarın* onunla birlikte gideceğimi söyledi. Böylece seks yapabiliriz. Böylece yıllardır takıntılı olduğum adamla seks yapabilirim. Ki o adam aynı zamanda üvey kardeşim.

Sanırım ona söylemeliyim. Ona gerçekte kim olduğumu ve aramızdaki bağı anlatmalıyım.

Ama ona söylersem ve o fikrini değiştirirse, ki değiştireceğini biliyorum çünkü ben yıllardır ona ve kardeşlerine yalan söyleyen *aptal bir yalancıyım*, onun oyunu ne olacak? Hayatına devam etme planı ne olacak? Gerçi dürüst olmak gerekirse, planının işe yarayacağından bile emin değilim. Onun işe yarayacağını düşündüğünü biliyorum, ama ya onu hayatına devam ettiremezsem? Ya da benimle seks yapar ve "*meh, o kadar da iyi değilmiş*" diye fark ederse? Çünkü bakireler sekste kötüdür, değil mi? Yoksa bu sadece bir efsane mi?

Yeterince düşündüm. Fazla *düşündüm* ve gerçekten çok gerginim. Ve geç kaldığı için daha da gerginim.

O hiç geç kalmaz. Hatta birkaç kez erken geldi. Bu beni hep şaşırttı, çünkü benim vardiyam saat 5'te başlıyor ve zamanında gelmesi için saat 3'te antrenmanından çıkması gerekiyor. Erken geliyorsa, 3'ten daha erken çıkıyor demektir, koçları buna bir şey demiyor mu? Belki ona bunu sorabilirim. Benimle konuşmayı kabul etti, belki bu da konuşabileceğimiz konulardan biri olabilir. Defterime yazdığım diğer konuların yanı sıra.

Evet, onunla konuşmak istediğim şeylerin bir listesini yaptım.

Ama gelmezse bunun bir önemi kalmaz. Ama neden gelmesin ki? *Gelir*. Bunu istiyordu. Sonra aklıma bir şey geliyor: Ya başı belada ise? Tanrım, ya bir *kaza* geçirmişse? Ya bir çukurda yatıyorsa...

"Adın ne?"

'a içki servisi yaptığım masadaki misafirlerden birinin sorduğu soruyu duyarım ve kaçan düşüncelerim kesilir. "Uh, Jupiter."

Üç kişilik bir grup, hepsi gömlek ve kravat giymiş, muhtemelen işten çıkıp buraya geldiklerini söylüyorlar. Buradaki çoğu erkek gibi, iş çıkışı stres atıyorlar. Ancak içlerinden biri bana özel bir ilgiyle bakıyor.

Bu kulüpte kimsenin ilgi odağı olmaktan hiç hoşlanmamıştım, ama bu gece bundan kesinlikle nefret ediyorum. Yine normal kıyafetlerimi giydim: karnımın bir kısmını ve göbek piercingimi gösteren dantelli, ince askılı bir üst ve en sevdiğim topuklu ayakkabılarla kısa bir etek. Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıp halo'mu taktım. Bu yabancıнын gözlerinin vücudumda dolaşmasından, ona ait olmayan yerlerde takılmasından nefret ediyorum.

"Güzel isim," diyor.

Çok sahte görünmemesi umuduyla ona küçük bir gülümseme atıyorum ve son içkileri masaya koyuyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

he

psi "Saat kaçta işten çıkıyorsun?" diye sordu, öne doğru eğilerek.

mi O, diğer iki arkadaşının arasında, kabinin ortasında oturuyor ve bana ?" dokunamayacak kadar uzakta olduğu için

. Tepsiyi göğsüme sıkıştırarak vücudumu onun gözlerinden saklıyorum.

"Müşterilerle dışarı çıkmamız yasak."

Bana asılan adam başka bir şey söyleyemeden, bana en yakın arkadaşı alaycı bir şekilde güldü. "Ciddi misin sen?"

Biraz geri çekilip yalan söylüyorum, "Evet. Patronum müşterilerle arkadaşlık etmemizi istemiyor."

Arkadaşı yine alaycı bir şekilde güldü. "Burası striptiz kulübü tatlım. Arkadaşlık işin bir parçası."

Bu beni sinirlendirir. "Benim iş tanımımda yok, başka siparişiniz yoksa ben gidiyorum."

Tam bunu yapmak üzereyken, bana asılan arkadaşım değil, hayır dediğim için sinirlenen arkadaşım bile değil, diğer arkadaşım bileğimi tutup beni durdurdu. Diğer ikisiyle aynı görünüyordu, gömlek ve kravat giymiş, siyah saçları geriye taranmış ve parlak, ama arkadaşlarından daha iriydi ve yalan söylemeyeceğim, iriliği

bana korku veriyor. Kalabalık bir kulüpte olduğumuzu ve güvenlik görevlileri olduğunu biliyorum, ama bu tür durumlar beni her zaman çok korkutur.

"Lütfen beni bırakır mısın?" diye soruyorum, sesimi sert tutmaya çalışarak.

O ise tutuşunu daha da sıkılaştırıyor. "Buradaki arkadaşım sana bir soru sordu ve sen onu başından savdın. Çoğu parasını bahşişten kazanan bir garson için pek iyi bir fikir değil."

Elimi onun elinde sıkıştırıyorum. "Bak, bana dokunmanı istemiyorum. Lütfen..." "Bırak onu."

Arkamdan gelen sesle donakaldım. Ses kaba ve kalın. Fazla sakın ve bir şekilde hala tehditkar. Kalbim göğsümde çarpıyor. Karnımdaki kelebekler çılgınca kanat çırpıyor. Vücudumdaki tüm kaos ve kargaşaya rağmen, onun gelişi sonunda rahat nefes almamı sağladı.

Tanrıya şükür burada. Tanrıya şükür *güvende*.

Ancak, onun arkamda hareket ettiğini hissettiğimde rahatlamam sadece bir saniye sürer. O kadar yakın ki, onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Göğsünün gücünü, kükrerkenki öfkesini hissedebiliyorum. "Bırak onu *lanet* olasıca!"

Sonra yana adım atıp görüş alanıma giriyor ve elimi tutan adamın üzerine eğiliyor. Gözlerimi kırpmadan, hiçbirimiz kırpmadan, kolunu uzatıp parmaklarını beni tutan adamın boynuna doluyor ve devam ediyor: "Yoksa elini keserim."

Adamın gözleri büyürken, sonunda elimi çekebilecek kadar gevşetir ve ben de Shepard'a dönerim. Yüzü sert ve öfkeli, daha önce hiç görmediğim kadar sert ve öfkeli, ama diğer adamı hala bırakmıyor.

Ben ona sormadan, neredeyse sıradan bir sesle mırıldanır, "Ya da üçüncü seçenek: her halükarda kaybedersin." Adamın boynunu sımsıkı kavrayarak devam eder, "Çünkü o istemediği halde ona dokunma cüretini gösterdin."

Adam titreyerek, "Ben... ben yapmadım... O... Sen... Sen Wrecking T-Thorn'sun, değil mi?" diye kekeliyor.

Diğer arkadaşları da aynı anda korku ve hayranlıkla karışık bir şekilde konuşmaya başlıyor, ama onların söyledikleri umurumda değil. Tek umursadığım Shepard ve kalabalık bir kulübün ortasında aşırı bir şey yapmadan onu oradan uzaklaştırmak.

"Shepard, lütfen," diyorum, tişörtünün kolunu tutarak. "Bırak onu. *Lütfen* bırak."

Beni tutan pisliğe seslenirken pazılarının şiştiğini fark ettim. "Evet, benim. Belki sana neden bana öyle dediklerini gösterebilirim."

Adam başka bir şey söyleyemeden, Shepard'ın kolunu çekerek onu kurtarmaya çalışıyorum. Ama iki elimle bile onu zar zor sallayabiliyorum. "Shepard, hayır. Lütfen. Bırak onu. Bırak gitsin."

Sonunda bana dönüyor, gözleri kararmış ve kısılmış, neredeyse kan dökme arzusuyla sarhoş gibi. "Sana dokundu." "Umurumda değil," diyorum ve gerçekten umurumda değil.

Burun delikleri öfkeden genişledi ve sözlerim onu daha da öfkeliendirdi. "Sana dokunmamalıydı.

Sen istemedin."

Eğer adamdan uzaklaşıp bana gelmezse, ben ona yaklaşacağım. Vücudumu onun vücuduna yapıştıracam ve her santimetresiyle ona tek istediğimin o olduğunu, benim için duyduğu öfke olmadığını söyleyeceğim. "Önemli değil. Bitti."

"Ona bir ders verilmeli," diye ısrar ediyor, gözleri hala bulanık.

Onun kolunu bıraktım ve çenesini avuçladım, her şeyi görmezden geldim, adamın boğulma seslerini, masadaki arkadaşlarının nefes nefese kalışlarını. "Hayır, yapmaz. Bırak onu. Lütfen. Benim için. Benim için yap."

Birkaç saniye boyunca, ondan çok şey istediğimi düşündüm. Bunu yapmayacaktı ve kesinlikle benim istediğim için yapmayacaktı. Aramızda bir bağ olabilir ve ben onun çaresizce ihtiyaç duyduğu dikkat dağıtıcı şey olabilirim, ama onun hayatında o kadar da önemli biri değildim. Reddedilmenin acısını hissetmeye başladığım anda, adamı bıraktı. Arka planda çarpma ve gürültü sesleri duyuyorum, bazı homurtular ve inlemelerle karışık. Ama gözlerim sadece ona dikilmiş, o dik durmuş ve üzerimde yükselmiş. Ve dünya bize daha fazla müdahale etmeden, elini tutup masadan çekiyorum. Onu yerden sürükleyerek kalabalığın içinden geçiyorum. Onu her zaman sinirli ve öfkeli olduğunda götürdüğüm yere götürdüm. Şu anda olduğu gibi hızlı ve çılgınca nefes alırken ve ısısı beni bile yakacak gibi olduğunda.

Her zamanki odamız boş, ama ona her zamanki gibi kapıyı açması için fırsat vermiyorum. Kapı koluna uzanıyorum, çeviriyorum ve tek nefeste içeri giriyorum. Ama bana verdiği tek fırsat bu, çünkü kapı arkamızda gürültüyle kapanır kapanmaz, elimi çekiyor ve sert vücuduna çarpıyorum. Bir saniye sonra ikimizi de döndürüyor ve tüm ağırlığını kapıya vererek beni kapıya sıkıştırıyor.

Göğsünü göğsüme, karın kaslarını karnıma bastırıyor. Hatta bacaklarımı açmam için zorluyor, böylece bacaklarımın arasına girebiliyor. Böylece pelvisini benim pelvisime bastırabiliyor. Benim için sorun değil, hoşuma gidiyor. Hatta bir adım daha ileri gidiyorum. Parmak uçlarına basıp bacaklarımı onun kaslı bacaklarına doluyorum. Sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı eğiyorum, böylece bana daha iyi girebiliyor.

Sanki aynı yapbozun iki parçası gibiyiz. Ya da belki de yapboz parçaları değiliz, birbirimizi yok ediyoruz. Ben onun çileği, o da benim keskin dişlerim. Beni parça parça yiyecek, ben de damarlarında akan zehri öldüreceğim.

Ne olursak olalım, birbirimizden doyamayacağımızı biliyorum. Onu gözlerimle yiyip bitirdiğimi biliyorum ve o da aynısını yapıyor. Saçlarını çekiyorum ve tişörtünü yumrukluyorum, o da belimi yoğuruyor, saçlarımı çekiyor.

"Korkmuştun," diye homurdanıyor.

Yutkunarak tişörtünü
çekiştiriyorum. "B-biraz,
ama..." Etimi sıkarak acıtıyor.

"Hayır, çok." "Ama ben
iyiyim. Ben..."

"Gördüm." Yaklaşarak kemer tokası karnıma batıyor.

"Hissettim." Evet, eminim hissetmiştir. O benim zihnim
okuyan adam, değil mi? Yüzünü ellerimle kavrayıp "Ama
Shepard..." diyorum.

"Beni durdurmamalıydın. Sen..." Derin bir nefes alır. "Oraya geri
dönmeliyim. Benim..."

"Hayır, gitmemelisin," diyorum, bacaklarımı ona sıkıca dolayarak.

"Burada kal. Benimle."

Bana öfkeyle bakıyor. Hoşuna gitmemiş gibi. Onu buna zorladığımı, o üç aptala yapmayı planladığı cehennemi yaşatmasına engel olduğum için hoşuna gitmiyor. Ama umurumda değil. Nefret etmesi umurumda değil. Onu burada istiyorum. Ona ihtiyacım var. Bu yüzden onu tutmaya devam ediyorum.

"Başka bir yere dokundu mu?"

diye soruyor. Hayır anlamında
başımı sallıyorum. "Hayır.

Hayır, dokunmadı."

"Emin misin?" Ama bana onaylayıp onaylamadığımı söyleme şansı vermeden devam ediyor, "Çünkü eğer dokunduysa, başka bir yere dokunduysa, ben..."

"Hayır, Shepard, beni dinle," diyorum, kalbim hızla atıyor, topuklarım onun uyluğunun arkasına batıyor. "Daha kötü bir şey olmadan çok önce geldin, tamam mı? Ve sen durdurdun. Beni kurtardın." Sonra, "Bunu yapan tek kişi sensin."

Öyle. Aylar önce sapık patronumu kovdurmaktan, gece yarısı dolabımdaki ayakkabılarımı düzenlemeye kadar (). Bana orospu dememeleri için birine para vermekten, borcumu ödemek istemeye kadar. Benim için çok büyük ve küçük şeyler yaptı. Ve bunu yapan tek kişi o.

Kendimi ve kız kardeşimi, pisliklerle dolu bu dünyadan o kadar uzun süre korumak zorunda kaldım ki, bu görevi benimle paylaşabilecek başka birinin olabileceğini bile düşünmemiştim. Birinin bunu yapmasının nasıl bir his olacağını bile bilmiyordum. Böyle hissedileceğini bilmiyordum: değerli ve hafif. Güçlü olmanın iyi bir şey olduğunu söylerler, ama güçlü olmanın aynı zamanda çok yorucu olduğunu söylemezler. Ablalık harika bir şey, ama onun bana verdiği molalar dışında hiç mola yok. Evet, bu bulutların üzerinde yürümek gibi bir his. Çiçeklerle dolu bir tarlada gün batımına doğru taşınmak gibi. Ama şu anda her şey o kadar ağır ve duygularla dolu ki, patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Ona olan ihtiyacımla.

Bu yüzden, o olmadan önce devam ediyorum: "İşte böyle. Gördüğün şey buydu. Sana söz veriyorum. *Lütfen* bana güven."

O anda yüzünde bir şey parıldadı, anlamadığım ama kesinlikle yanlış olmayan bir şey. Ve vücudumdaki parmakları dondu. Kendisi de birkaç saniye dondu, kocaman göğsü taş gibi hissediliyordu. Uylukları kalın ağaç gövdeleri gibiydi. Ona ne olduğunu sormak üzereyim ki, birden canlanır, elleri tekrar itip çekmeye başlar, vücudumu yoğurur, saçlarımı avuçlar. Ve gözleri, içinde gizli bir çikolata havuzu olduğunu bilmeme rağmen, şu anda güzel ve kapkara, belli bir niyetle bana bakar.

Sonra, "Aslında bu onun suçu değil, değil mi? Sende erkekleri çıldırtan bir şey var."

Yutkunarak kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım. "Diğer erkekler umurumda değil." "Öyle mi?"

"Hayır, sadece seni," diye itiraf ediyorum ve şimdiye kadar söylediğim ya da söyleyeceğim hiçbir şey bundan daha doğru olamaz. Ona başka şeyler hakkında yalan söylüyor olabilirim, ama bu tek şey her zaman doğru olacak.

"Öyle mi?"

O zaman saçlarını çekerim, çünkü her şey olmadan önce başka endişelerim vardı. "Geç kaldın." O da belimi sıkar.

"Öyle."

"Sen hiç geç kalmazsın," sanki bilmiyormuş gibi söylüyorum.

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor.

"Neden, , benim için endişelendin mi?"

Yutkunuyorum. "Evet. Düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

Onu bir kez daha kollarımın arasına sıkıştırıp vücudumuzu birbirine yapıştırıyorum. "Sana bir şey oldu sandım."

Göğsü nefes alıp verirken benim yüzümü inceliyor ve ilk kez kızaran tenim ya da milyonlarca çilim umurumda değil. Söylediği gibi onları benim için sayacağını biliyorum. Ve bunu yapabilecek tek kişi, benim zehirli üvey kardeşimdir.

"Bu gece beni senden uzak tutabilecek hiçbir şey yoktu," der boğuk bir sesle, vücudunu bana daha da yaklaştırmak için kemer tokası etime batar. "Bu gece beni senden uzak tutabilecek hiçbir şey yok."

Ses tonu karnımı titretti. Çok sahiplenici. Daha önce hiç bu kadar sahiplenici konuşmuş muydu? Sanmıyorum. Sahiplenici olmaktan öte, dengesiz gibi geliyor. Akli bir parmakta gibi. Öyle görünüyor da. Yanakları kızarmış, nefesi hızlanmış. Bu gece bana seçim şansı vermeyecek gibi görünüyor. Sanki planladığı her şeye hayır diyemeyeceğim gibi. Bana izin vermeyecek. Tanrım, bu beni çok ıslak yapıyor. *O kadar ıslak ki, külotumun içime yapıştığını hissedebiliyorum.* Ama bu beni korkutuyor da.

Ya her şey onun hayal ettiği gibi olmazsa? Ve tecrübesizliğim ve aceleci davranışım yüzünden, korkuya odaklanmayı seçiyorum. "B-beklemeliyiz."

Beni bir an inceler. Sonra, "Neden?"

"Çünkü vardiyamda," diye cevaplıyorum, gerginliğime rağmen, her zaman yapmak istediğimiz şeyi yapabilmemiz için hala birkaç saat daha olması nedeniyle hafif bir hayal kırıklığı hissederek.

Bir an bekledikten sonra yavaşça başını sallar.

"Hayır, değilsin." "Ne?"

"Artık burada

çalışmıyorsun."

Kalbim güm güm

atıyor. "Ben..."

"Geç kalmamın sebebi," diye açıkladı, sesi alçak ve gergin, "ve o orospu çocuklarının dışarıda sana sataşabilmelerinin sebebi, senin pislik patronunla konuşmamdı. Senin benim olduğunu bilmesini sağladım."

"G-George ile mi konuştun?"

"Eğer seni tekrar işe alırsa, bunun hesabını bana vereceğini söyledim," diye bitirir. "Ve az önce olanlardan önce, eğer seni geri işe alma hatasını yaparsa, onu dövmeden önce konuşma şansı verirdim. Ama şimdi" —çenesini ileri geri hareket ettirir—"ağzını açtığı anda tüm kemiklerini kırarım."

"Ama—"

"Sana ne dediğimi anlıyor musun? Sen" —sözlerini vurgulamak için başımı geriye çekip parmak uçlarını çıplak belime batırır—"bu gece bu cehennem çukuruna bir daha adımını atmayacaksın. Anlaşıldı mı? Erkeklerin seni bir et parçası gibi izlemesinden ve senin bunun farkında bile olmamanından bıktım."

Yutkunuyorum, sırtım kamburlaşıyor, kalbim göğsümde çarpıyor.

Vardiyam bittikten sonra George ile konuşacaktım ve dürüst olmak gerekirse, bunu pek istemiyordum. İyi bir patron olsa da, haber vermeden istifa edeceğimi söylersen çok kızacağını biliyordum. İki hafta önceden haber vermeden istifa eden müzelerini sevmezdi, haber vermeden istifa edenleri ise hiç sevmezdi. Ve onu bırakmam için nasıl ikna edeceğimi hala bulamamıştım. Bu yüzden Shepard'ın benim için halletmesi o kadar yardımcı oldu ki, omuzlarım rahatlamaktan çöktü.

"Teşekkür ederim." Ve nedense açıklamak zorunda hissediyorum: "Yani, onunla işten ayrılmak hakkında konuşmak için pek istekli değildim. Bundan hoşnut olmayacağını biliyordum. Ve şey... Sana yaptığın tüm şeyler, büyük küçük her şey için hiç teşekkür etmedim. Hatta benim... borcuma yardım etmek istemen için bile. Ve hala garip geliyor," diye iç çekiyorum, "ama kız kardeşime yardımcı olacaksa bunu kabul etmeliyim. Yapmalıyım..."

Tanrım, neden ona tüm bunları anlatıyorum bilmiyorum. Gerçi doğru ama. Para konusunda hâlâ rahat değilim ama Snow'un üniversiteye gitmesi için kullanacağım. Ve bunu onun üvey kız kardeşine yardım etmesi olarak düşüneceğim. Tabii ki onun haberi olmadan.

Her neyse, belki de tüm bunları söylüyorum çünkü bu benim için çok önemli bir an. Hayatım için. İlk kez seks yapacağım. Beni güvende hissettiren tek erkekle. Ona diğer gerçekleri söyleyemem ama belki bunu söyleyebilirim.

"Ve ben... Hayatımda hiç kendimi güvende hissetmedim. Ya da önemsendiğimi. Ya da önemsenmeye değer olduğumu. Ama seninleyken kendimi güvende hissediyorum. Sen yanımdayken, hiçbir şeyin bana dokunamayacağını biliyorum. Kötü hiçbir şey. Sen izin vermezsin. Bu yüzden gerçekten minnettarım."

Çenesi titriyor ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de duygularla hiçbir ilgisi olmayan biri için bu çok duygusal bir şey. Ama ne olursa olsun. İçimi döktüğüm için mutluyum. Ayrıca, bana verdiği tek şey para değil. Konuşacağına da söz verdi, bu yüzden bu duygusal

tavırlara alışması gerekecek.

Ama düşüncelerim, onun alçak sesle verdiği sözle, daha çok tehdit gibi, kesiliyor: "O zaman bu gece senin şanslı gecen. Çünkü ne kadar çok olduğunu gösterme şansın olacak."

Bacaklarımı tekrar ona sıkıştırarak
fısıldadım, "Korkuyorum."

"Biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Nasıl?"

Saçlarımı ve vücudumu kavrayan elleri sıkılaştır. "Uylukların titriyor." Haklı olduğunu fark edince kaslarımı gererek titrememi durdurmaya çalışırım. "Ben..."

"Ve boynundaki damar," diye devam eder, sanki sözünü vurgulamak istercesine başımı geriye ve yana doğru çeker. "Yaklaştığımda deli gibi atan ve her nefesinle beni ısırıp boynuna morluklar bırakmak için baştan çıkaran damar, hiç görmediğim kadar hızlı atıyor."

"Sadece..."

"Bunun için kendime pay çıkarmak isterdim, ama hepsi benim sayemde değil, değil mi?" "Ben bakireyim," diye patladım.

Gözlerinde, ancak yırtıcı bir parıltı olarak tanımlayabileceğim bir ışık çakar ve kalbim mideye iner. Karanlık bir gölge gibi üzerime eğilir ve "Öyle mi?" der.

Sarsakça başımı sallarım, ya da sallamaya çalışırım, ama saçlarımdaki parmakları acımasızca hareket ediyor. "Yani, sen zaten biliyorsun..." "Biliyorum."

"Tamam. O yüzden ben... ben hazırlıklı geldim," diyorum.

"Hazırlıklı."

"Bu
gece
için."

"Anlat."

Yutkunuyorum. "Ben... Bir gecelik çanta getirdim."

"Çantada ne var?"

"Diş
fırçası."

"Başka?"

"Nemlen
dirici."

"Güzel bir cilt
önemlidir."

"Biraz giysi
ve..."

Parmaklarını belime batırıyor. "Onlara
ihtiyacın olmayacak." Sıçrayarak tekrar
yutkunuyorum. "Yedek külot?"

Yine başını sallar. "Hayır."

Giydiklerim tamamen ıslak ve yapış yapış olduğu için en azından
külot konusunda ısrar etmeliyim. Ama mesele o değil, değil mi? Mesele
başka bir şey, bu yüzden ona karşı dürüst olmaya karar veriyorum.
"Ama ya işe yaramazsa?"

"Ne işe yaramaz?"

"Yani, ben..." Dudaklarımı yaladım.

"Daha önce seks yapmadım." Benimkine
bakarak, o da kendi dudaklarını yaladı.

"Bakire ne demek biliyorum."

"Evet, yani..." Devam ederken saçlarını yumruklarım. "Bana
futbolunda yardım edebileceğimi ve dikkatini dağıtabileceğimi
düşündüğünü biliyorum, ama ya yapamazsam? Ya beceremezsem? Ya
iyi değilsem ve..."

O daha da eğildi. O kadar eğildi ki burun uçlarımız birbirine değdi.
Ağzı benimkine milimetrelerce yaklaştı, *çok, çok yakındı*, dokunmak
üzereydi, öpmek üzereydi... Tanrım, sonunda öpüşecektik... ama tam o
anda, "Ben de senin gibi, düşünmem gereken çok şey var. Aslında, dün
gece seni banyoda bıraktığımdan beri tek yaptığım şey düşünmektir.
Düşündüm, düşündüm, *lanet olasıca* düşündüm ve ne fark ettim biliyor
musun?"

"Ne?"

"En büyük trajedi," diye boğuk bir sesle söylüyor, burunlarımızı
birbirine çok yumuşak bir şekilde sürtüyor, parmaklarıyla vücudumu
hırpaladığı kadar yumuşak, bu sözleri söylediği kadar sert, "tüm bu
olanların içinde benim için tek sen varsın."

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, sanki onun kalbini de besliyor
gibi, çünkü birbirimize yapışmış gibiyiz.
Kalplerimizin senkronize olmaması imkansız, ama yine de kafam karışık.
"Ben..."

"Şimdi," diye sözümü keserek başlıyor ve aniden beni bırakıyor.
Sıkı kucaklaşmamızdan kurtuluyor, bacağımı onun bacağından çözüp
yere iniyorum, kollarım yanlarıma düşüyor. Sanki bu yetmezmiş gibi,

bir adım geri atıyor ve boyu nedeniyle bu da çok büyük bir adım oluyor, bu yüzden hiçbir uyarı olmadan aramızda kilometrelerce mesafe var gibi görünüyor ve ben kapının yanında yapışıp kalıyorum.

Gözlerini benden ayırmadan geriye uzanıp cüzdanını çıkarır. Cüzdanı havaya kaldırarak emredici bir sesle, "Bunun ne olduğunu söyle" der.

Ellerim geriye gidip kapıya tutunur, uyluklarım yine titremeye başlar. Durdurmak, kaslarımı sıkmak istesem bile yapamam, titremeler çok şiddetlidir. Ve şu anda umurumda bile değil. Çünkü bu kadar, değil mi? İşte burada bana karşı büyük bir pislik olacak ve bunu ucuz bir şeye indirgeyecek. Çünkü o böyle biri. Ama kendime bunun sorun olmadığını hatırlatıyorum. Pisliklik dönemi geçtikten sonra onu iyi tarafa çekeceğim. İnsanların yetişkin gibi konuştuğu ve büyük duyguların normal olduğu tarafa.

Cüzdana göz attım.

"Cüzdanın."

"Cüzdanımda ne var
sence?"

Yüzüm kızarır. Hem de çok. Tırnaklarımı kapıya geçiririm, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. "P-para."

Bana bakışlarıyla çiviledi. "Evet, para. Daha spesifik olarak, *bu*." Cüzdanı açtı ve hala gözlerime bakarak, katlanmış bir deste banknot çıkardı. Ve devam etti, "Bu, geçen gece striptizci arkadaşına verdiğimden daha fazla."

Kalın desteyi görünce gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ama bu..." "İki katı."
"Ne?"

Yan tarafa eğilip masanın üzerine koydu. "Bu her şeyi karşılar." "Her şey ne?"
"Bu gece verdiğim tüm zarar."

Karnım sıkışır. "Shepard, bence..."

"Yani, sana yapmak istemediğin bir şey söylersem, buna bir bak." Parmaklarıyla masayı vurarak parayı işaret etti. "Bana hayır demek istediğin her seferinde, bu gece ne kadar para kazanacağını düşün. *Kolay* para. Bu kasabanın pislikleri tarafından saldırıya uğramaktan daha kolay." Orada olanları hala atlatamamış gibi dişlerini sıkarak duraksadı. "Bu cehennem çukurundan geçen ve onlara para gösteren her pislik için bacaklarını açmak zorunda olan tüm kızlardan daha kolay. Bana bir şey yapmamı istemediğin her seferinde, o pisliklerden birine sırtını dönüp iyi bir kız olacağını ve yine de bana izin vereceğini düşün."

Bunu yapmayacağımı zaten biliyorum. Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayabilecek tek kişinin o olduğunu zaten biliyorum. Bu yüzden onun parasına bakmam gerekmiyor, sadece ona bakmam gerekiyor. Tüm yürek parçalayıcı, zehirli ihtişamıyla.

"Sadece bil diye söylüyorum, yine zehirli bir pislik gibi davranıyorsun" derken utanç her santimetrekaire derimi yakıyor.

Yüzünde pişmanlığa benzeyen bir duygu belirliyor ve bu beni şaşırtıyor. Yanlış gördüğümü düşünüyorum, ama o kadar çabuk kayboluyor ki, ilk başta orada olup olmadığını bile anlayamıyorum. Sonra yüzü geriliyor ve şöyle diyor: "Evet, ve bir şekilde, sen hala benim zehrimi kesebilen Küçük Çilek'sin. Benim için mükemmel."

Gözlerim yanar ve boğazımda bir yumru oluşur. Bunun bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Başa çıkabileceğimi sanmıştım. Ama yine de sorun değil. Sıra bana gelecek. O zamana kadar güçlü olacağım. O ne isterse, o olacağım. Sonra da damarlarında dolaşan zehri kesip atacak Küçük Çilek olacağım.

Sonra masaya oturur. Önceki tüm geceler gibi, kenarda oturur, sırtı dik, omuzları düz. Gözleri beni izliyor, her hareketimi dikkatle takip ediyor. Sonra, sert bir ifadeyle emreder, "Giysilerini çıkar."

On Üçüncü Bölüm

Daha önce hiç kimsenin önünde çıplak kalmamıştım.

Ve bu gece çıplak kalmam gerektiğini bilsem de, bunun burada olacağını hiç hayal etmemiştim. Bir striptiz kulübünde. Beni kendi evine, şu anda kaldığı çocukluk evine götüreceğini sanmıştım. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu dört gözle bekliyordum. Onu ilk kez orada görmüştüm ve bunu yapmak, hiç buraya geleceğimizi düşünmediğim halde bu büyük adımı atmak, şiirsel bir şey gibi geliyordu.

Ama dediğim gibi, kabul ediyorum.

Bu yüzden gözlerimi ondan ayırmıyorum, tek umursadığım şey o, ve halo'mu çıkarmak için uzanıyorum. Sonra eteğimin fermuarını açmak için eğiliyorum. Etek yere düştüğünde, üstümün kenarını tutuyorum ve o daha da kenara kayıyor, bakışları parmaklarıma düşüyor, daha yoğunlaşıyor. Daha odaklanmış ve yoğun. Belki de bu yüzden bu kadar kolay. Üstümü yukarı kaydırıp, nefes nefese kalan göğüslerimin üzerinden çıkarmak çok kolay. Çıkarıncaya kadar devam etmek çok kolay, sonra da eteğimin yanına, yere attığım eteğimin yanına atıyorum.

Beyaz sütyen ve külotumla, onun ya da başka birinin önünde hiç bu kadar çıplak kalmamıştım. Kendimi örtmek için koşmam gerekirdi. Cildimi, göğsümü ve boğazımı kaplayan kızarıklık, kaburgalarımın ve belimin yanlarındaki çiller için bir şeyler yapmam gerekirdi. Ama yapmıyorum. Önceden gergin olmama rağmen, bu daha çok ona istediğini verememekle ilgiliydi, ona vücudumu sergilemekle ilgili değildi. Yani hayır, saklanmak istemiyorum.

Ondan değil.

Ayrıca, o da bunu çok uzun zamandır istiyordu. Ve şu anda dev bir pislik gibi davransa da, yarı çıplak vücudumun onu etkilediğini biliyorum. Göğsünün hareketlerinden nefesinin kesildiğini açıkça görebiliyorum. Şu anda *o kadar* hassas ki, bir tüy bile onu devirebilir. Ve sanki bu küçük, kırmızı ışıklı odada hava çok sıcak ve yoğunmuş gibi, elinin tersiyle ağzını siliyor. Ve tüm bunlar, ona istediği şeyi, çaresizce arzuladığı şeyi verdiğim için. Tanrım, ona hayır diyerek ne

kadar aptalmışım.

Daha fazla uzatmadan, geri kalan kıyafetlerimi de çıkarırım. Ön tarafındaki kopçaları açıp omuzlarımı döndürerek sütyenimi çıkarırım ve onun göğsünün hareketlerinden ipek dantelden yapılmış gibi görünen, aynı derecede itici beyaz külotumu da bacaklarımdan aşağıya doğru indiririm. Sonra vücudumda kalan tek şey en sevdiğim topuklu ayakkabılarım ve göbek piercingim olur.

Onun bakışları da.

Onun bakışları da benim vücudumda. Karanlık ve delici. *Dokunuyor*, cildimde tüylerimi diken diken ediyor. Her şeyi eskisinden daha ağır, daha titrek, daha sallantılı hale getiriyor. Daha ıslak. O kadar ıslak ki, uyluklarımdan birbirine sürtündüğünü *duyabileceğime* yemin edebilirim. Aşağıda yaptığım dağınıklığın ıslak seslerini duyabiliyorum. Ve o durmazsa, durum daha da kötüleşecek. Bana böyle bakmayı bırakmazsa.

Sanki ben gerçek değilmişim gibi.

Sanki onun rüyaymışım gibi. Gerçekleşen rüyası. Pembe ve kızarmış, *olgun*. Çilek gibi, keskin dişleri için hazır, ve o beni ilk önce nereden yiyeceğine karar veriyor. Görünüşe göre, koyu pembe meme uçlu kabarık göğüslerimle parlak uyluklarım arasında kararsız kalmış. İkisi arasında gidip geliyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, onu daha fazla bekletmek istemiyorum - eğer beni yemek istiyorsa, yapabilir - ama gözleri yukarı kayıyor ve "Hayır" diyor.

Parmaklarımla yumruk yapıyorum çünkü bakışları karanlık, ele geçirilmiş, aç gibi. "Ama..." "Dizlerinin üzerine çök."

Donup kalıyorum. "Ne?"

Bir an geçmesine izin verdi. Kalbim yavaşladı, nefesim kesildi. Çünkü çıplak ve pembe olan her santimetrem, onun bir şey söylemesini bekliyordu. Söyleyeceğinden korktuğum şeyi.

"Bana sürün," diye emreder, yüz hatları o kadar gergin ki dudakları zar zor hareket ediyor.

Kahretsin.

Karnım hem düşüyor hem titriyor. Utançtan o kadar çok irkiliyorum ki ayaklarım takılıyor. Sürünemem, değil mi? Çıplak sürünemem. Bu aşağılayıcı ve küçük düşürücü ve onun pislik davranışları ya da

istemediğim parası bunu telafi edemez.

Öyleyse neden yapmak istiyorum? Neden dizlerimin üzerine o kadar hızlı çöküp kanatmak istiyorum? Neden amım o kadar sert atıyor ki dokunmak için büyük bir dürtü duyuyorum? Bu cesaretle ya da ona karşı koymakla ya da daha önce düşündüğüm her ne haltla ilgili değil. Bu, bunu yapmak istememle ilgili. Bunu yapmak için can atıyorum. Utanç tenimi kızartsa bile.

Tanrım, bu çok sapkın ama ona bakmaya devam ediyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Sanki ona itaat ettiğim için memnuniyetle nefes alıyormuş gibi göğsünün inip kalkışını izliyorum. Dört ayak üstüne çöküp sürünmeye başladıkça daha da azıyorum.

Onun için. Ona.

Zemin sert ve soğuk, şimdiye kadar dokunduğum her şeyden daha sert ve daha soğuk. Ve içten içe, rahatsız hissetmem gerektiğini biliyorum. Soğuğun kemiklerime işlediğini, sertliğin çıplak dizlerimi ve avuç içlerimi sıyırdığını hissetmem gerekir. Bu kadar savunmasız ve açıkta olduğum için daha fazla utanmam gerekir. Sürünürken göğüslerimin sallanması, meme uçlarımın o kadar sertleşip ağrıya neden olması. Uzun saçlarımın omuzlarımdan sarkıp yere sürmesi.

Ve tüm bunları hissediyorum. Utanç da dahil olmak üzere her şeyi.

Sadece beni daha da tahrik ediyorlar. Beni daha da ateşli, daha da terli hale getiriyorlar. Ter, bacaklarımdan akan sıvılar gibi boynumdan aşağı akıyor. Karnım titriyor ve sallanan göğüslerime dokunmanın bir yolunu bulmak istiyorum. Sertleşmiş meme uçlarımla oynamak için bir yol bulmak istiyorum. Hepsi ona gözlerimi diktiğim için. Hepsi onun karanlık, *koyu* gözlerine bakıp durduğum için. O gözler o kadar yoğun, odaklanmış ve tatmin olmuş görünüyor ki, ona ulaşmak için sabırsızlanıyorum. Onun bacaklarının arasına girmek için sabırsızlanıyorum, böylece her tarafım onunla çevrili olur. Böylece bana ne kadar iyi olduğumu söyleyebilir.

Ama bu olmaz.

Ona dokunacak kadar yaklaşır yaklaşmaz, kolunu uzatıp boynuma doluyor. Dizlerine çarpmadan beni durduruyor ve yukarı çekiyor. Ellerim titreyerek sert bacaklarına tutunuyor, bizi birbirimize yaklaştırıyor, çok yaklaştırıyor, ama henüz dokunmuyoruz.

Nedense *hiç* dokunmuyoruz.

Yaptığımız onca şeyden, az önce yaptığım şeyden sonra bu çılgınca gelebilir, ama dokunmaya aç olduğumu inkar edemem. Öpücüğe açım. Beni öpmesini istiyorum. Beni kollarına almasını, kucağına oturtmasını

istiyorum. Giysilerini çıkarmasını istiyorum, böylece onu da görebileyim.

Onu istiyorum.

"Hatalıydım," diyor, sesi sert ama aynı zamanda muhtaç geliyor; o da hem sert hem muhtaç görünüyor

· "Y-yanlış," diyorum, gergin bir şekilde.
Gözlerini kısıyor. "Hoşuma gideceğini sanmıştım."

"Ama sevmedin mi?" diye korkarak soruyorum, çünkü korktuğum şey bu değil miydi? O başını sallar. "Hayır."

Kalbim durdu. "Shepard..."

"Çok seviyorum," diyor, boynumu sıkarak. Gözlerimi kırptıyorum. "Ne?"

"*Ve çok seviyorum*" — vurgulamak için sanki — "*o kadar çok* seviyorum ki ne yapacağımı bilmiyorum."

Ne yapacağım? Onsuz nasıl yaşayacağım bilmiyorum." Kafam karışmış bir şekilde tırnaklarımı uyluklarına batırdım. "Nonsuz mu?"

Bir an bekledi, dudaklarını yaladı. "Senin dizlerinin üstünde benim için olmadan."

Yine gözlerimi kırptıyorum, kalbim hızla atıyor ve göğsümde *çarptıyor*. "Bu yüzden mi..." "Bu yüzden ne?"

"Sen hep," yutkunarak, "topuklu ayakkabılarla dans etmem için ısrar ettin. Bu yüzden mi yaptın? Çünkü tökezleyip düşmemi istedin."

Aklıma geldi, ve bu doğru değil mi? Çünkü her tökezlediğimde, o birden uyanık hale geliyordu. Bakışları keskinleşiyordu. Omurgası dikleşiyordu, muhtemelen sonunda ona aşık olmamı bekliyordu.

Bir anlığına gözlerimin içine baktı. "Topuklu ayakkabılarla dans etmeni ısrar ettim ki, sonunda benim için dizlerinin üzerine çöküp, hayatımda gördüğüm en güzel gözlerin ayaklarımdan bana bakarken, onlardan daha güzel bir şey göremeyeceğimi anlayayım."

Kalbim hızla çarparak fısıldarım, "Gözlerimi güzel buluyor musun?"

"Gözlerin güzelden de öte," diyor, sesi sert ama okşayıcı. "Senin her şeyin güzelden de öte. Senin her şeyin lanet olasıca güzel, parlak, canlı

"Ben neyim?"

Cevap vermek için zaman ayırıyor, beni içine alıyor, koyu, yoğun gözleriyle yüz hatlarımı izliyor. "Unutulmaz."

Hiç kimse için unutulmaz olmadım. Aslında, insanlar beni kolayca unuturlar. İnsanlar beni kolayca görmezden gelirler. En azından benim için önemli olan insanlar. Ama o değil, anlaşılan. Benim için olması gerekenden daha önemli olan adam. Bana verebileceği en güzel iltifatı yapan adam. En güzel iltifat, dikenlerle süslenmiş bir fiyonkla sarılmış. Tıpkı onun gibi.

"Gerek yok," diye
fısıldadım. "Neyin
gerek yok?"

"Beni dizlerimin üzerinde izlemeden yaşamak."

Yüz hatları yeniden şekillenir, sertleşir, gerilir, boynumdaki parmakları da öyle. "Evet, haklısın."

"Ne..."

Gözlerini benden ayırmadan, daha önce yaptığı gibi yerinden kalkar ve cebinden bir şey çıkarır. Cüzdan ya da para ya da bunlara benzer bir şey değildir. Telefonudur ve onu önüme tuttuğunda kafam karışır. Ta ki "Bunun ne olduğunu söyle" diyene kadar.

Bunu bana açıkça gösteren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki gözlerindeki bakış, çenesinin sert eğimi. Sanki benim sadece ne olduğunu değil, neden bunu yaptığını da bilmemi bekliyor gibi.

"Sen..." diye başlıyorum, sözlerim
kekeliyor. "Sen bunu yapamazsın..." "Artık
çalışan değilsin," diye hatırlatıyor.

"Ama ben..."

"Gerçi," diyor, telefonu tutmaya devam ederken ve boynumu sıkımsamaya devam ederken bir santim öne eğilerek, "daha önce bunun beni hiç engellemediğini itiraf etmeliyim."

Karnımı içime çektim. "Sen... Beni daha
önce kaydetmiştin." "Evet."

"Mesela, ben..." Devam edebilmek için bir saniye nefes
almam gerekiyor. "Senin için dans ettiğimde mi?" "Evet."

"Ama sen... Nasıl? Hiçbir şey görmedim. Hiç..."

Başıyla masayı işaret etti. "Onu sakladım, sen de pek dikkatli
değilsin. Bana başladığında, başka hiçbir şey umurunda olmaz."

Bu konuda haklı. Onun peşine düştüğümde, ondan başka hiçbir şey
görmüyorum. Vücudumda onun sert ellerinden başka hiçbir şey
hissetmiyorum. Onun çilek kokusu dışında, un tatlı ve yoğun kokusu
dışında başka hiçbir şey solumuyorum.

"Ama bu..." Tırnaklarımı uyluklarında yukarı aşağı gezdiriyorum.

"Hiçbir şey söylemedin. Hiç... Bu yanlış.

Bu..."

"Lanet olası bir pisliklik, biliyorum. Suç, onu da biliyorum," diyor. Sonra boynumu tekrar sıkarak, "Ve istersen, bundan sonra seni polise götürebilirim, ama elimde tek şey buydu. *Seninle ilgili*. Ekranın önünde benim için dans ediyordun. Kucağımda benim için parçalanıyordun. Sesin, inlemelerin. Uçmuş, kızarmış muhteşem yüzün. Senin için sahip olduğum tek şey, benim için bir gül gibi *açan sendin*. Her gece seni kollarımda tutuyordum ama yine de eve boş ellerle gidiyordum. Yine de eve gidip senin nasıl hissettiğini hatırlamaya çalışıyordum. Kokunu hatırlamaya çalışıyordum. Ne kadar yumuşak olduğunu, cildinin ne kadar yumuşak olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Vücudunun benimkine göre ne kadar küçük olduğunu. Seni ezmek istersem ne kadar kolay olacağını, seni sevmek ne kadar kolay olacağını. İçine girmek ne kadar kolay olacağını ve kendimi sana sığdırıp sana zarar vermemek ne kadar zor olacağını. Evet, seni beklerken birkaç kanunu çiğnediğimi itiraf ediyorum."

"Benim için,"

diye nefes
veriyorum.

"Evet demek
için," diye
tamamlıyor.

"Her gün videolarımı izledin mi?" diye
soruyorum, sesimde inanamama belli oluyor.

"Tekrar tekrar."

"Sen..."

"Antrenmandan önce konsantre olmama yardımcı oldu."

Kalbim yine bir atım atladı. "Öyle mi?"

"Evet. Ama hala berbatım.

Sadece biraz daha az."

"Berbat değilsin," diye
savunuyorum.

Bir nefes verir. Sonra, "Sonra geceleri de
izledim." "Ama her gece odamdaydın."

"O zaman sen hesapla."

"Sen..." Yutkunuyorum, ya da yutkunmaya çalışıyorum, ama tüm

duygularım boğazımda düğümleniyor. "Benim odamdayken o videoları mı izledin? Ama ben... Ben oradaydım."

"Ve sen tam *buradaydın*," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Kucağımda, ama yine de sana sahip değildim. Evet, sen sadece birkaç metre uzakta uyurken seni ekranımdan izledim. Çünkü sen tam oradaydın, ama yine de milyonlarca kilometre uzaktaydın.

Ve sen bana yaklaşmama izin vermediğin için yumruğumu da sıkmiştım. Beni sana yaklaştırmadın."

"Sen..." Nefesim boğazımda takılır ve hıçkırık olarak çıkar. "Sen delisin. Takıntılısın."

Göğsü titrer. "Sana takıntı hakkında bir şeyler öğretebileceğimi söylemiştım." Sonra, "Hala benimle güvende hissediyor musun?"

Evet, bana bir şeyler öğretebileceğini söylemişti. O zaman ona inanmamıştım, ama şimdi inanıyorum. Kendimin de bu kadar deli olabileceğime inanmamıştım, onun kadar, ama görünüşe göre öyleyim, çünkü bundan nefret etmiyorum. Hatta hoşuma bile gidiyor olabilir. Seviyor olabilirim. Tıpkı gecenin ortasında odama gizlice girmesi için penceremi açık bırakmak kadar. Tıpkı *bunu* onun için yapmak kadar.

O bana bu kadar takıntılıyken, nasıl olur da kötü bir şey ya da biri bana dokunabilir? Aramızdaki birkaç metre, ona bin kilometre gibi gelirken.

Ama bundan daha çok, ona yardım etmeyi seviyorum. Beni izlemesinin ona odaklanmasına yardımcı olduğunu biliyorum. Bu konuda endişeliydim, değil mi?

Belki de endişelenmeme gerek yok. Belki onun acısını dindirebilirim. Belki de başından beri o haklıydı ve ben daha fazla beklemek istemiyorum. Bir saniye bile.

Uyluklarını sıkıca kavrayarak, acil bir şekilde söylüyorum, "İstiyorum. Hemen."

Beni bir an izliyor, muhtemelen ne demek istediğimi anlamaya alışıyor. Ama ona söylememe gerek yok çünkü yüzümden okuyor. Ve kendi yüzü de bir an sertleşiyor, sanki boğazından çok fazla duygu çıkarmak istercesine, tıpkı az önce benim yaptığım gibi. Sonra, "Bana bir gösteri yapmak ister misin, bebeğim?"

"Evet," diyorum, utanç ve gururun aynı anda tenimi karıştırdığını hissederek.

Yüzümü inceledikten sonra, "ünkü sen de bunu benim kadar istiyorsun, değil mi?" der. Ben de başımı sallayarak, karnımda bir heyecan hissederek kızarıyorum. "Evet."

Ayağa kalkıp kucağına oturuyorum, her zaman istediği gibi onun için dans ediyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp sonunda, *sonunda* dokunabilelim diye. Hatta öpüşebilelim diye. Ama o bana izin vermiyor. Hala beni sıkıca tutuyor, hatta biraz geri çekiliyor. Sonra

gözlerimizi birbirinden ayırmadan telefonuyla oynuyor. Başparmağının basıp kaydırmasını izliyorum, sonra diyor ki, "Bu gece dizlerinin üzerinde kalacaksın."

Bu kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, onun emir veren ses tonuna uymak için bacaklarımı sıkamak zorundayım. Hatta, hala " " telefonunu elinde tuttuğunu da unutmamak lazım. "Çalışıyor mu... Çalışıyor mu?"

"Evet," diyor.

O anda karnımda, tüm vücudumda hissettiğim yanma hissi daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Sanki üzerimde bir spot ışığı, büyük bir halojen ışık var ve ruhumun her bir sinir ucunu, her bir zerresini ortaya çıkarıyor. Ama saklanmak yerine, bu beni daha da ortaya çıkarmak istiyor. Omuzlarımı geriye atmak, sırtımı kamburlaştırmak, ona görmesi gereken her şeyi göstermek istiyorum.

"Yani bunu kameraya söyleyeceksin," diye devam ediyor. Titreyerek yutkunuyorum. "N-ne söyleyeceğim?"

Gözleri parladı. "Benim için ne kadar ıslak olduğunu."

Nefesim kesilir ve bir kez daha telefona bakarım. "Kameraya mı?"

"Evet. Bana bir gösteri yapmak istiyorsun, değil mi?" Kesin bir şekilde başımı sallıyorum ve o devam ediyor. "Bana izleyecek, hatırlayacak bir şey vermek istiyorsun. İşte bunu böyle yapacaksın. Kameraya bak ve bana tüm sırlarını anlat. Her birini. Böylece sen gittiğinde, onu tekrar tekrar izleyip nasıl olduğunu *hatırlayabilirim*."

Belki de onun sözlerini bir kenara yazmalı, endişelenmeliyim. Çünkü nedense, çok kesin geliyorlar. Kötü haber gibi. Sırlar. O kadar çok sırrım var ki, ne olursa olsun, ona asla söyleyemem. Ama burada olan şey bu değil. Bu başka bir şey. Bu onunla benimle ilgili. Aramızdaki bağ, birbirimiz için hissettiğimiz bu çılgın kozmik şey. Bu, ilk kez onu penceresinden izlememi ve yıllar sonra *onun da beni* yeşil tişörtüm ve mor saç tokamla izlemesini sağladı.

Bu gece aramıza başka hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim. Ne ailelerimiz, ne de onun sevdiği kız ve bunu yapmamızın sebebi. Sadece biz varız.

Bu yüzden istediğimi yapıyorum, kendimi süsleyip ona vücudumu, tüm kıvrımlarımı ve eğrilerimi gösteriyorum. Kalbim göğsümde

arparken kameraya bakıyorum. "Ben... ben ıslandım." Parmakları boğazımda kasılır ama ben devam ediyorum. "Şu anda çok, çok ıslandım."

Bu sırada karnımın alt kısmında bir spazm oluyor ve amım titriyor. Tüm vücudum utanç ve tahrikle kızarıyor ve yanıyor. Ve bu çok doğal geliyor. Sanki bunu daha önce yapmışım gibi. Sanki bu an öncesinde milyonlarca kez kamera önünde poz vermişim gibi ve ne yapmam gerektiğini tam olarak biliy .

Dudaklarımı nasıl ısırمام gerektiğini, nasıl göz kırpıp lense bakmam gerektiğini ve tüm sırlarımı fısıldamamı biliyorum. "Çok ıslakım, damlıyorum," diye devam ediyorum ve onun kenarda sertleştiğini hissediyorum. "Ben de hissedebiliyorum."

"Neyi hissediyorsun?" diye sorduğunu duyarım.

Dudaklarımı yalayıp kameraya cevap veriyorum, "K-kukam atıyor." "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, tırnaklarımı uyluklarına batırıyorum. "Ve sen... boğazıma baskı uygulayıp nefes almama izin vermediğinde, sanırım ben..." Dudaklarımı tekrar yalıyorum. "Biraz boşalıyorum."

Sonra bunu yapar, boğazımı sıkarak nefes almamı zorlaştırır ve ben sarsılırım. Uyluklarım titrer ve kanalım o kadar sıkı kasılır ki, tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp inlemektir.

"Böyle mi?" diye soruyor.

Nefes nefese, gözlerimi açıp kameraya bakıyorum. "Evet." "İyi hissettiriyor, değil mi?"

"Çok iyi."

O mırıldanıyor. "Evet, sen de çok güzel görünüyorsun. Nefes nefese, parmaklarımın altında boğuluyorsun. Sanki sana her şeyi yapabilirim ve sen bana izin verirsin gibi."

"Evet, her şeyi. Bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

Keskin bir nefes verip boğazımı tekrar sıkıyor. Nefes nefese inleyerek ellerimi uyluklarından çekip bileğini, ön kolunu kavıyorum. Avuçlarımın altında sert kıllarını hissediyorum. Damarlarının atışını hissediyorum ve şu anda nasıl görüldüğümü düşünüyorum.

Yüzüm kızarmış, sersemlemiş, aklımı kaçırmış gibi görünüyor olmalıyım. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, ağzım aralık. Boynum kamera dışında bir adamın acımasız parmakları tarafından kavranmış, arkaya doğru eğilmiş. Parmakları birkaç saniyede bir nabız gibi atıyor ve her atışında karnım titriyor, sıvılarım kanalımdan sızıyor. Sanki içimdeki sıvıları sıkıyor gibi. Çilekli amımdan.

Ve sonra o adam, tüm bunlardan etkilenmemiş gibi değil, sesinde bir çatlakla, "Nedenini söyle" diyor. "Neden?"

Sonra yaklaşır, üzerime biraz eğilir, boğazımı daha sıkı kavrar ve sırtımı daha da kamburlaştırır. "Bunu neden bu kadar çok sevdiğini söyle bana. Biliyorsun, değil mi?"

Onun sesine, dokunuşuna hipnotize olmuş gibi başımı sallıyorum.

"Çünkü ben... ben bir fahişeyim."

Başparmağını nabzıma o kadar sert bastırdı ki acıdan çığlık attım. Zevkten çığlık attım. Sonra, "Bu aradığımız cevap değil, değil mi?"

"Özür dilerim. Ben..."

"Tekrar dene," diye emrediyor. "İyice düşün ve neden beni boğmamı sevdiğini söyle. Neden

Neden nefes alamadığında amın ıslanıyor?" Ve cevap

aklıma gelir, . "Çünkü ben... ben *senin* fahişenim."

Göğsü memnuniyetle nefes alıp verirken ben de nefes alabiliyorum. Yani, onun izin verdiği ölçüde ve onu memnun etmekten kalbim göğsümde yerini buluyor.

"Evet, benim. Fahişe değil, benim fahişem."

"Evet."

"Çünkü bunu herkes için yapmıyorsun, değil mi?" diye devam etti, sözleri hem tatlı hem sert, aşağılayıcı ve sevimliydi.

"Hayır."

"Başka kimse için dans etmiyorsun."

"Hayır. Hayır, etmiyorum."

"Başka kimse için gösteri yapmıyorsun." "H-hayır. Sadece *senin* için."

"Evet, sadece benim için," diyor sert bir sesle, sesinde şiddet var, beni daha da yakıp kavuran bir sahiplenme duygusu var. "Şu anda olduğu gibi bacaklarını açmıyorsun, sanki aralarında bir şey olmasını istiyormuşsun gibi, herhangi biri için. Şu anda olduğu gibi göğüslerini sunmuyorsun, kızarmış ve sallanıyor, sanki birinin emmesini istiyormuşsun gibi. Sadece emmesini değil, emip içmesini istiyormuşsun gibi."

"Asla."

Yine keskin, kesik kesik nefes alıyor.

"Söz mü?" "Evet. Senden başka kimseye olmaz."

"Güzel," dedi düşük bir sesle. "Çünkü ben öldüğümde bile, bunu sadece benim için yapacaksın. Hala havayı becerecek, göğüslerine dokunacak, onlarla oynayacaksın. Sadece *benim* için."

Birkaç saniye boyunca ne dediğini anlamıyorum. Sonra meme uçlarımda bir çekilme hissediyorum ve aşağıya bakıyorum. Kendi ellerimin göğüslerimle, meme uçlarımla oynadığını, onları yoğurduğunu, çektiğini görüyorum. Göğüslerimi ellerimle topluyorum, bir araya getiriyorum, bir vadi oluşturunuyorum, sonra ayırıyorum. O da dediği gibi havayı beceriyorum. Kalçalarım kıvrılıyor ve kıvranıyor, uyluklarımın arasındaki yer beklentiyle titriyor.

"Şimdi gördün, değil mi?" diye boğuk bir sesle soruyor.

Ve yukarı bakıyorum. Ona bakmak, yüzüne bakmak istiyorum ama gözlerimi kameradan ayırmıyorum. Çünkü ona bir gösteri sunuyorum, daha sonra hatırlayacağı bir şey. Şu anda kendi ihtiyaçlarımı bir kenara bırakıyorum çünkü onun bana ihtiyacı var.

Çünkü biliyorum ki o daha sonra bana bakacak. Bunu *biliyorum*.

O benim güvenli limanım.

"Evet," diye fısıldıyorum, hala göğüslerimle oynuyor, kalçalarımı sekiz rakamı şeklinde sallıyorum.

"Söyle," diye emrediyor, sesi daha da heyecanlanıyor. "Kameraya bakmaya devam et ve 'Ben Shepard'ın fahişesiyim' de."

Nefes almadan, düşünmeden cevap veriyorum. "Ben Shepard'ın fahişesiyim." Ve kendimi durduramadığım için ekliyorum, "Her zaman

Shepard'ın fahişesi olacağım. Onun ve başka hiç kimsenin. Çünkü sadece o beni böyle hissettiriyor. Sadece o bana bunu yapabilir. Çünkü

o beni çok ıslatıyor. Beni çok azgın, çok huzursuz hissettiriyor. Çok güvende hissediyorum. Tanrım, o kadar *güvende* ki ben..." Sözlerim

boğazımda düğümleniyor çünkü yine bir şey hissediyorum. Ama bu sefer, vajinamda. Vajinamın üzerinde. Beni sıçratıp aşağı bakmamı

sağlayan bir dokunuş. Ve Tanrım, gördüğüm şey beni bayılttı.

Uyluklarım hala açık ve pembeye dönmüş. Hala benim sıvılarıyla parlıyorlar. Ama nefesimi kesen ve kalbimin durmasına neden olan durduran şey, onun botunun tam orada olması. Siyah botunun sivri ucu bana dokunuyor.

Tam orada.

Şişmiş ve ıslak amımda.

Sonra kalbim tekrar atmaya başlıyor çünkü o hareket ediyor. Botunun parmağını hareket ettirip amımın dudaklarının arasına sürüyor. Ama orada durmuyor. Bir şekilde tam yeri, klitorisimi buluyor ve botuyla oraya dokunduğunda kalçalarım zıplıyor. Dans ediyorlar. Botunun kenarında kıvrılıyorlar ve içimden bir inilti çıkıyor.

"Ve bunu kimse yapamaz, değil mi?" diye sorar.

Gözlerimi açıyorum ve o tekrar yapıyor. Botuyla klitorisimi ovuşturuyor ve tek yapabildiğim inlemek. Tek yapabildiğim göğüslerimi daha sıkı kavramak ve onun hareketlerinin ritmine göre kalçalarımı hareket ettirmek ve cevap vermek: "Hayır, s-sadece sen."

"Evet, sadece ben. Sadece *ben* Küçük

Çilek'imi botumun üzerinde dans

ettirebilirim." Kızarıp inleyerek cevap

veriyorum.

Ama o bundan memnun değil, bu yüzden şöyle devam ediyor: "Ama yine de, sen benim olduğun için sana söylediğim her yerde dans edeceksin."

"Senin," diye onaylıyorum.

"Her zaman

benim

olacaksın."

başımı sallarım.

"Her zaman."

"Seni terk etsem bile, başka kimsenin sana sahip olmasına izin vermeyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?" "E-evet."

"Kamera," diye hatırlatıyor. "Kameraya söyle."

Gözlerim onun botundan kayar, amımı okşarken, hala tuttuğu telefona doğru kayar ve kalçalarımı hareket ettiririm. "Shepard beni başkasına vermez, çünkü ben onunum."

"Evet, öylesin."

Gözlerimi sıkıca kapatıp kıvranmaya

devam ediyorum. "Shepard, bana...

lazım..." "Neye ihtiyacın olduğunu

biliyorum."

Sonra beni kendine doğru çeker. Elini boğazıma koyarak beni kendine doğru çekerken, aynı anda botunu öyle bir hareket ettirir ki, kendimi neredeyse botunun üzerine oturmuş bulurum. Aklım hala olanları anlamaya çalışırken, vücudum ne yapacağını çoktan biliyor ve ağzımdan şu sözler dökülür: "Teşekkür ederim."

Göğüslerimi bırakıp baldırını tutup botuna sürtünmeye başlamadan önce. Amımı botuna sürtmeye başlıyorum. Aşağıya bakıyorum ve bu, hayatımda gördüğüm en müstehcen şey olmalı. Hayatımda gördüğüm en tahrik edici şey. Amım deri üzerinde açılıyor, ıslaklık izleri bırakıyor, parılıyor. Neredeyse botunu cilalıyor.

Tanrım, neden bu kadar utanç verici ve aynı zamanda bu kadar tahrik edici? Durmak istiyorum ama aynı zamanda asla durmak istemiyorum. Ona bundan nefret ettiğimi ama aynı zamanda sevdiğimi söylemek istiyorum. O kadar çok seviyorum ki kalçalarım hareket etmeye, sarsılmaya ve orgazmdan daha büyük bir şeyin peşine düşmeye devam ediyor. En azından kıvranıp kıvranıp kıvranırken, tırnaklarımı baldırına geçirip, azgın bir hayvan gibi inleyip sızlanırken öyle hissediyorum. Onun için azgın bir orospu.

Ve o yaklaştıkça durum daha da kötüleşiyor. Elini saçlarımda hissetmeden önce telefonunun yere düşen sesini duyuyorum. Saçlarımı

avuçlayarak başımı geriye çekiyor, alnını alnıma dayıyor ve emrediyor: "Söyle. Botunu sürmeme izin verdiğin için teşekkür et, Shepard."

"Teşekkür ederim..." Nefes nefese, gözlerim kapalı, ellerim artık bileklerinde, devam ediyorum, "botuna binmeme izin verdiğin için, Shepard."

"Beni bu kadar iyi hissettirdiğin için teşekkür ederim."

"Beni bu kadar iyi hissettirdiğin için teşekkür ederim," diyorum, inleyerek, çok yakın, çok çok yakın. Ama bir şey eksik. Ondan bir şey istiyorum. Bir şey, bir öpücük gibi. Ve bunu söylemek için ağzımı açıyorum. Ondan bunu istiyorum, aylar önce başladığımız şeyi bitirmesini istiyorum. Hayatı altüst olmadan önce, o otoparkta başladığımız şeyi.

Yani, mantıklı, değil mi? O zamanlar hayatı altüst olmuştu. Şampiyonluğunu kaybetmişti. Sevdığı kızı kaybetmişti. Bütün dünya ona sırtını dönmüştü. Ama bu gece, her şeyi geri alacağız. Ya da en azından, başlayacağız. Bu gece her şeyi düzeltmenin başlangıcı. Bizim başlangıcımız. Öyleyse öpüşmeliyiz, değil mi?

Ama ben bir şey söyleyemeden, o emrediyor, "Gel, hadi. Botuma gel.

Bir fahişe gibi gel.

Benim iyi küçük fahişem."

Ve sonra bunu yapmaktan başka seçeneğim yok. Gelip yapmaktan başka seçeneğim yok. Her zaman bunun uydurma olduğunu düşünmüştüm. Birinin bedenine kendi isteği gibi emir verebileceğini. Ama değil. Gerçek. Birinin kalbine emir vermesi kadar gerçek. Birisi kalbini daha hızlı attırabiliyorsa, kanını daha hızlı pompalayabiliyorsa, neden bedenine de emir veremesin ki?

Hayatımdaki her şeye emir verirken neden bunu yapamam? O benim sevdiğim adamken.

Bu düşünce bir anlık olarak kafamdan geçer, ben hala onun botuna boşalırken, hala bileklerine tutunurken, alınlarımız birbirine yapışık, birbirimizin nefesini solurken. Ve sanırım hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, o söylemeden. "Beni boşalttığın için teşekkür ederim."

Zirveden inerken beni daha sıkı tutuyor ve fısıldıyor, "Belki de teşekkürüne bir şey eklemelisin. Belki şöyle demelisin: Bunu yapmak zorunda değildin, Shepard, çünkü ben bir yıldan fazladır sana yalan söyleyen sinsi *bir orospuyum*. Ama ben sadece bu değilim. Ayrıca, telefonumu herkesin ulaşabileceği bir yerde bırakıp, uzun zamandır saklamaya çalıştığım sırrımı ortaya çıkarmam için çok aptalım." Sonra parmaklarını yüzüme daha da sertçe bastırarak devam etti: "Ve ben buna ne derdim biliyor musun, *Jupiter*? Hiçbir şey için bana teşekkür etmene gerek yok derdim. Çünkü *fahişe* üvey kız kardeşine yardım etmeyen ne tür bir erkek kardeşim olurum?"

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Ve eğer o geriye yaslanıp gözlerime öfke, nefret ve saf bir öfkeyle bakmasaydı, bu bir dakikadan daha uzun sürerdi.

Ya da belki de elini tekrar boğazıma götürüp, " " diye bastırıp nefes boruma bastırırken, şakağındaki damar atarak, "Bana, aileme, kız kardeşime ve onun ailesine yaklaşırsan, hayatını mahvederim, anladın

mı?" dediği içindir.

Bununla beni itiyor ve o kadar sert itiyor ki yanıma düşüyorum ve beni orada, morarmış ve hırpalanmış halde bırakarak odadan çıkmasını izliyorum. Mahvolmuş.

Bölüm II

On Dördüncü Bölüm

HAZIRLIKLIL GELMİŞ.

Üç hafta geçmesine rağmen, aklıma gelen tek şey bu. Deri ayakkabı giymiş olması. Hiç böyle ayakkabı giymez, parlak cilalı, burun kısmı kaplı. Koşarken veya spor yaparken genellikle spor ayakkabı giyer, diğer zamanlarda ise kalın bağcıklı, büyük motosiklet botlarına benzeyen ayakkabılar giyer. Her zaman onun ayakkabılarının birine iki ayağımın sığabileceğini düşünmüşümdür. Her zaman onun ayakkabılarını sevdiğimi düşünmüşümdür.

Onun hakkında sevdiğim pek çok şey gibi. Onu sevdiğim gibi.

Seviyordum, değil mi? *Seviyorum*. Yani, yıllarca onu uzaktan izledikten sonra, bu noktada bunu fark etmem biraz saçma. Onu sevdiğim çok açık. Onu ilk gördüğüm andan itibaren sevdiğim çok açık, ama aynı zamanda çok karmaşık, onunla ilgili her şey gibi. Çünkü onu uzaktan izlemek, onu gerçekten tanımaktan çok farklı. Onun büyürken yaşadığı her şeyi ve o zorluklardan nasıl çıktığını hayal etmek, o trajedilerle şekillenen adamla tanışmaktan çok farklı.

Sanırım o trajedilerin etkilerini hiç hesaba katmadım. Onun gücüne, azmine o kadar hayranlık duyuyordum ki, o kadar güçlü olmanın ona neye mal olduğunu hiç düşünmedim. Gücün bir bedeli vardır, değil mi? Bunu herkesten daha iyi bilmeliyim. Güçlü olmak sizi yıpratır ve sizi farklı birine dönüştürür. Benim durumumda, beni kız kardeşim dışında bir kimliği olmayan, kendi hayalleri ve hırsları olmayan, sadece onu korumak için yaşayan birine dönüştürdü. Onun durumunda ise, duygusal olarak sakat, en ufak bir tahrikte ısırp ailesinin iyiliği için her şeyi yapabilecek zehirli bir yılan haline geldi.

Hayır, onu gördüğüm andan itibaren sevdiğim belli değil. Belki de onun *fikrini*, onun masalını sevdim. Ama şimdi onun ardındaki adamı seviyorum. Onun niteliklerini seviyorum. Kusurlarını seviyorum. Diş gibi kazıyan, bıçak gibi kesen pürüzlü kenarlarını seviyorum. Yumuşak yanlarını da seviyorum, bana değer verdiğini, benim de birinin ilgisine layık olabileceğimi fark etmemi sağlayan yanlarını. Beni hiç 'da hissetmediğim kadar güvende hissettiren yanlarını.

Ama mesele bu değil. Mesele, onun hazırlıklı gelmiş olması, ya da daha doğrusu onun *da* hazırlıklı gelmiş olması. Benim bir gecelik çantam varken, onun sivri burunlu deri ayakkabıları vardı. Ve şimdi her o ayakkabıları gördüğümde, siyah ve deri, bir an donup kalıyorum.

Aynı ayakkabılar olabilir diye donup kalıyorum. şu ayakkabılar... "Hey, iyi misin?"

Kahve makinesinden dönüp sesin geldiği yere, Joe'ya doğru bakıyorum ve yüzüme bir gülümseme takmaya çalışıyorum. Ayrıca, az önce yaptığım kahveyi tezgahın üzerine dikkatlice koyduktan sonra, yığından bir kapak alıp üzerine kapatıyorum. Kahveyi paket servisi tezgahına kaydırıp, etiketindeki ismi seslenerek Joe'nun sorusuna cevap veriyorum. "Selam, evet. Evet, sadece düşünüyordum."

Kahve dükkanında vardiyamdayım, ama birkaç dakika sonra çıkacağım. Bu yüzden, bir sonraki kişi gelmeden önce tezgahları silmeye ve eşyaları yerlerine koymaya başlıyorum. Bunu Joe ile konuşmak ve ona iyi olduğum hakkında yalan söylemek zorunda kalmamak için de yapıyorum.

Gözlerini yüzümde gezdiriyor ve ben de yine yüzümü sertleştirip çok meşgul görünmeye çalışıyorum, yalanımı fark etmesin diye. "Tamam. Paylaşmak ister misin?"

Ona umursamazca omuz silkiyorum. "Hâlâ Snow'u üniversitelere bakmaya ikna etmeye çalışıyorum ama o hâlâ bakmamakta kararlı."

."

En azından bu gerçek. Hala üniversite konusunda fikrini değiştirmedii. Hatta benimle tartışmak için, bana uygun olduğunu düşündüğü tüm dans programlarının broşurlerini bastırdı.

bana mükemmel olacağını düşündüğü tüm dans programlarının broşurlerini yazdırdı. Ve ne zaman üniversite konusunu açsam, kaşlarını kaldırıp broşurleri bana uzatıyor. Kız kardeşimi seviyorum ama başımın belası. Çünkü bana bu broşurleri her gösterdiğinde, beni de istemeye itiyor. Asla sahip olamayacağım şeyleri istemeye itiyor. Üniversite, seçenekler, maceralar.

"Kız kardeşinden ayrılmak istemiyor," diyor gülümseyerek ve neyse ki düşüncelerimi bölerek. "Onu suçlayamazsın."

Ben de ona bir gülümsemeyle cevap veriyorum. Birincisi, onun benimle flört etmeye çalıştığını biliyorum, ikincisi, son günlerde onun

tek yaptığı şeyin benimle flört etmek olduğunu fark edemiyorum ve yüzüme bakmak yerine, gözleri göğüs bölğeme kayıyor. Neden bunu daha önce fark etmedim bilmiyorum, ama şimdi fark ettiğim için gözlerimi alamıyorum.

Ama daha da önemlisi, bu durum göğsümün ortasında bir acı yaratıyor. Çünkü bu tür şeyleri neden fark etmeye başladığımı biliyorum. Erkeklerin bazen bana gereğinden fazla uzun süre bakması, bazen bana gülümsemem için aşırı nazık davranması, bazen de benden bir tepki almak için aşırı kaba davranması gibi şeyler. Her zaman başka şeylerle meşguldüm — ev hayatım, kız kardeşim, geçimimi sağlamak gibi — bu yüzden şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.

"Yarın akşam benimle akşam yemeğine çıkmak istemediğinden emin misin?" diye tekrar sordu ve kalbim göğsümde o kadar sıkıştı ki, kahve makinesine su doldurmayı bırakmak zorunda kaldım.

Randevumuz şimdi çok uzak görünüyor. Ama son randevumuzun felaketinden sonra, ertesi gün ona özür diledim. Kız kardeşimin aradığı yalanını sürdürdüm ve ona tekrar bir araya gelmemiz gerektiğini söyledim. O zamanlar bunu kin, isyan ve öfkeden yapıyordum. Joe da kabul etti. Bir şans daha vermek istemem onu rahatlatmıştı.

Ancak o zamandan beri işler dramatik bir şekilde değişti — önce iyiye, sonra üç hafta önce kötüye —ve ben de bundan kurtulmak için bahaneler uydurmaya çalışıyorum. Bazen ona gerçeği söylemeliyim diye düşünüyorum. İlgilenmediğimi. Hiç ilgilenmedim. Onunla çıkmayı kabul etmiş olabilirim, ama o sadece sıkışmış durumdaydım ve hayatıma devam etmeye çalışıyordum. İronik bir şekilde. Ve şimdi, her şeyden sonra, acıyla başa çıkmak için kendi tavsiyemi dinlemeye çalışıyorum ve sadece kendime odaklanmak istiyorum.

"Aslında, o konuda," diye başlıyorum, *neden olmasın diye* düşünerek. "Şu anda pek iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Çıkmak, yani. Ben sadece," mantıklı bir kelime ya da cümle arıyorum, "bazı şeylerle başa çıkmaya çalışıyorum ve kendime odaklanmam gerekiyor."

Joe dikkatle bana bakıyor. "O mu?"
Kalbim çarpıyor. "Ne?"

Kalçasını tezgaha dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bak, seni sevdiğimi biliyorsun. İlk günden beri senden hoşlanıyordum ve sonunda benimle çıkmak istemene çok sevinmiştim. Ama sonra birdenbire her şey değişti. Önce restoranda karşılaştık, bunu tesadüf olarak kabul edebilirim, ama sonra her gün kahve dükkanında görmeye başladım. Bir gün çok huysuzsun, ertesi gün kızarıyorsun. Sebepsiz

yere gülümsüyorsun, sonra da sebepsiz yere insanlara ters ters bakıyorsun. Ve şimdi birdenbire ortadan kayboldun, oysa her sabah saat gibi aynı saatte gelirdi. Sen de zombi gibi dolaşıp, dalgın dalgın, bir şeyler düşünüyorsun." Yüzünü eğip gözlerime bakıyor. "Ben aptal değilim. Seninle ünlü Wrecking arasında bir şeyler var..."

"Hiçbir şey yok," diye sözünü kesiyorum, çünkü onun o şekilde bahsedilmesini dinlemek istemiyorum; bu beni çok yakından ilgilendiriyor. "Bak, sana duygularımı paylaşmadığım için üzgünüm. Ama sen benim patronumsun ve bu işe gerçekten ihtiyacım var, bu yüzden çıkma ve akşam yemeği olayını unutabilirsek çok iyi olur."

Joe elini uzatıp omzumu sıkıyor. "Hey, sorun değil. Anlıyorum. Açıklamana gerek yok." Sonra omzumu tekrar sıkarak, "Ama şunu bil ki, ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı?"

Bununla birlikte, bakışlarını göğsüme indiriyor ve ben burnumu kırpmamak ve onun ulaşamayacağı bir yere çekilmek için kendimi zor tutuyorum. Neyse ki, beni bırakıyor ve temizliği bitirmem için beni yalnız bırakıyor. O gözden kaybolur kaybolmaz, kaçınılmaz olarak cam kapıya dönüp dışarıya bakıyorum. Boş sokağa. Ya da daha doğrusu, her zaman orada olduğunu düşündüğüm tek kişinin olmadığı, yabancılarla dolu sokağa.

Böyle düşünmenin delilik olduğunu biliyorum. Olanlardan sonra benim yakınımda olabileceğini düşünmek delilik, ama ensemde aptalca bir karıncalanma var. Son günlerde bu hissi rastgele yaşıyorum, sanki biri beni izliyor gibi. Sanki o izliyor, ama ne zaman dönüp baksam kimse yok.

İşime odaklanmaya devam ediyorum ve on dakika sonra mesai bitip eve giden otobüse biniyorum. Bu hala garip geliyor çünkü genellikle kahve dükkanından sonra striptiz kulübüne yürüyerek gidip vardiyama başlıyorum. Bazı günler, biraz geç kalacağım için kaldırımda yürürken rujumu sürüyorum. Diğer günler ise, bütün gün dükkanda ayakta durmaktan boynumu veya sırtımı masaj yapardım, çünkü kulüpte aynı şeyi sekiz saat daha yapacaktım. Bütün akşamın boş olması da garip geliyor. Eve gidip kendime ve Snow'a akşam yemeği pişirebilirim, sadece fıstık ezmesi ve reçel veya ramen ile idare etmek zorunda değilim. Kız kardeşimle de telefonla konuşmak yerine, gerçekten vakit geçirebilirim.

Yirmi dakika sonra, birinci kattaki dairemin kapısını açarken birden duruyorum. Annem, bit pazarından aldığım kahverengi deri koltukta

oturuyor ve Snow da hemen yanında. Kız kardeşim geldiğimi görünce koltuktan fırlayıp, görünürde rahatlamış bir şekilde koşarken, annem acele etmiyor. Önce beni içeri aldı, dağınık saçlarımı, kızarmış yüzümü, buruşuk üniformamı ve yıpranmış spor ayakkabılarımı gördü. Sonra kırmızı rujlu dudaklarından sigarayı çıkardı ve bir nefes duman üfledi, bu da hemen sinirlerimi bozdu; ancak o zaman ayağa kalkmaya tenezzül etti.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve Snow'a bakıyorum. "Odana git."

Kar yutkunuyor, annemden uzaklaşmaya başlamış, ama annem hala soruyor, "Emin misin?" "Şimdi," diyorum ona.

Tekrar yutar ama rahatlamış nefesini hissedebiliyorum, başını sallar ve neredeyse kaçır gibi uzaklaşır. Kız kardeşim ne kadar küstah olsa da, annem dahil olmak üzere diğer insanlara karşı çok gergin biridir. Annem, bana karşı oynadığı çarpık oyunlarda Snow'u piyon olarak kullanmanın yanı sıra, en ufak bir provokasyona bile hemen sinirlenir, özellikle de ben işin içindeysem, bu yüzden Snow barışı korumaya çalışır.

Snow'u benimle yaşamaya ikna etmeye çalıştığım ve annem onu bırakmadığı zamanlarda, Snow annemi ziyaret edeceğine söz vererek onu yatıştırmaya çalışırdı. Sanki bir tür velayet davası varmış gibi. Bunun için paramız yoktu ve bir yargıcın, lise mezunu ve striptiz kulübünde çalışan yirmi yaşındaki birine küçük kız kardeşinin velayetini vereceğini sanmıyorum. Her halükarda, annem sırf bana zarar vermek için elinden gelen tüm engelleri koydu ve Snow daha da içine kapandı. Ancak tüm bunlar, Snow'un kalp rahatsızlığı ortaya çıkınca anlamsız hale geldi ve annem onu sanki hiç istememiş gibi bıraktı.

Snow, annem kapımıza gelirse beni araması gerektiğini biliyor ve eminim denemiştir, ama annem ona fırsat vermemiştir.

"Biliyorsun, rol yapmayı seviyorsun," diyor annem, hala sigara içerek, kalçasını yana doğru çevirerek, "ama sen onun annesi değilsin."

Annemi en son görmeyeli birkaç ay oldu. Her zamanki gibi görünüyor, makyajlı, güzel, kızıl saçlı ve yeşil gözlü. Benim gibi onun da çilleri var ama benimkiler gibi yüzünü kaplamıyor, benimkiler milyonlarca parçaya dağılmış gibi görünürken, onun çilleri burnunda ve elmacık kemiklerinde neredeyse bir desen oluşturuyor.

Her neyse, annem makyajına ve elbiselerine çok düşkündür. Güzel görünmek onun için çok önemlidir ve ne olursa olsun, görünüşüne çok özen gösterir. Biyolojik babam öldükten sonra evde tembellik yaptığı günlerde bile, postayı alırken birine rastlama ihtimaline karşı en azından saçını yapar ve ruj sürerdi.

İnsanların, özellikle erkeklerin onu fark etmesini sever. Özellikle de fark etmemeleri gereken erkeklerin onu fark etmesini sever. Mesela, o sırada birlikte olması gereken adamla dışarıda dolaşırken. Sanırım Jeremy'yi de öyle tanışmıştır, babamla dışarıda dolaşırken, " "

filmindeki gibi güzel görünürken. Onlar Jeremy yüzünden kavga ederken, annemin bunu söylediğini duydum.

Her neyse, ben bu tuzığa düşmüyorum ve yerine şöyle diyorum: "Ne düşünüyorsun? Burada sigara içemezsin. Snow'un yanında sigara içemezsin. Bunu biliyorsun."

Evet, biliyor. Doktor tüm kuralları anlattığında orada olduğu için değil, Snow'un ameliyatından sonra ilk kez geldiğinde ona *söylediğim* için. O zaman da sigara içiyordu ve onu söndürmesini söyledim. Hoşuna gitmedi ama siktir et. Snow'u az kalsın kaybediyorduk, sigarasını birazcık bırakabilir.

Ancak annem bu sefer de acele etmiyor. Beni biraz daha inceliyor, bu sefer yüzünde açıkça görebildiğim bir sinirlilikle, sonra eğilip yarısı içilmiş sigarayı cam masaya söndürüyor. Harika. Gerçekten harika.

Kafamı sallayarak spor ayakkabılarımı çıkarıp onun arkasını temizlemeye gidiyorum. Sigara ve Snow'un ona getirdiği boş meyve suyu bardağını alıyorum. Bunu ilk kez yapmıyorum. Tüm çocukluğum ve gençliğim, onun arkasını temizleyerek geçirdim. Onun için bir şeyler yaparsam, belki o da benim için bir şeyler yapar diye boşuna umut ediyordum. Belki beni sevmeye bile başlar diye. Ama tabii ki böyle bir şey asla olmadı. Bunun gerçekleşeceğine dair çok az umudum olsa da, onun neden burada olduğunu açıklaması için beklerken yapacak bir şeyim olduğu için mutluyum. Eminim bunun, hala cevaplamadığım sürekli telefon aramalarıyla bir ilgisi vardır.

Koridordan mutfağa doğru yürürken, o da peşimden geliyor. "Ameliyatının üzerinden aylar geçti. Bir sigara onu öldürmez."

Bardağını lavaboya bırakıp derin bir nefes alıyorum ve ona dönerek söylüyorum. "Aslında öldürebilir. Ve lütfen aynı cümlede Snow ve öldürmek ya da buna benzer kelimeleri kullanma, teşekkürler."

Omzunu buzdolabına dayamış, umursamaz ve güzel görünüyor. "Onu çocukmuş gibi şımartmana gerek yok. Hastaydı, şimdi iyi. Hayatını yaşamalı, ondan korkmamalı."

"Onu şımartmam gerekiyor çünkü a, bu şımartmak değil, dikkatli olmak. Ve b, kalp rahatsızlığı var ve eğer yaşamasına istiyorsak, dikkatli olmak tek yol."

"Artık çok sorumlu oldun, değil mi?"

"Eğer kahve masasının kül tablası olmadığını bildiğim için soruyorsan," diye karşılık veriyorum, onu kışkırtma dürtüsüne yenik düşerek, "o zaman evet, öyleyim."

Sözlerim üzerine alaycı bir gülümsemeyle yüzü acımasız ve çirkin bir hal alır. "Madem bu kadar büyüdün, neden işsizsin?"

"Ne?"

Bana başını sallar. "Striptiz kulübüne gidip seni sordum ama görünüşe göre artık orada çalışmıyorsun."

Hayır, yok. Bu yüzden akşam boşum.

Sonradan düşündüm, onun yaptığını, George'la benimle konuşmadan önce konuşarak beni kovdurduğunu. Yani, ertesi gün yatakta battaniyenin altında yatarken, Snow hasta olduğumu düşünerek beni kontrol etmeye gelip dururken düşündüm. Ona da öyle söyledim. O gün evde kalmamın sebebinin bu olduğunu söyledim. Çünkü bir şeyim vardı. Yalan söylüyordum ama inanması zor değildi çünkü gerçekten bir şeyim varmış gibi görünüyordu. Gözlerim şişmiş, burnum kızarmıştı. Ayrıca kendimi çok zayıf hissediyordum ve öyle görünüyordu ki her an yere yığılabiliyordum gibi.

Her halükarda, siyah deri ayakkabılarının yanı sıra, beni işten attırmak da muhtemelen uzun yapılacaklar listesindeki bir başka maddeydi. O işi hiç sevmediğim onun için sır değildi. Kendimi güvende hissetmiyordum. Sadece mecbur olduğum için yapıyordum. Ayrıca, planladığı gibi benimle ilişkisini keserse, işi bırakmayacağımı da biliyordu. Bu yüzden beni kovdurdu. Birkaç gün sonra George'u aradığımda, o da telefonu yüzüme kapattı, bu yüzden bir daha oraya dönemeyeceğimden de emin oldu. Eski patronuma ne söyledi de onu bu kadar korkuttu, Tanrı bilir.

Ve biliyorum, dışarıdan bakıldığında her şey acımasız ve pislikçe görünüyor, ama o tüm bunları bana yardım etmek için yaptı. Kendi çarpık yöntemleriyle. Bu çok garip, çünkü şimdi benden nefret ediyor, ama aynı zamanda ona çok benziyor.

Dikenlerden

yapılmış güvenli
alanım. "Hayır,
sevmiyorum," diye
onaylıyorum.

Ve annem bundan hoşlanmaz. "Şimdi ne düşünüyorsun? O senin en yüksek maaşlı işindi. Şimdi kız kardeşine nasıl bakacaksın? Tüm bu tıbbi masrafları ve diğer her şeyi halletmek bir yana, bu çatı altında nasıl kalacaksın?"

Meğer, buna gerek yokmuş.

Çünkü onun yapılacaklar listesindeki bir başka şey de benim borçlarımı ödemektir. Evet, onu da yaptı. Beni güvensiz işimden

kurtarmanın yanı sıra, tüm borçlarımı da ödedi. 102.327 doların tamamını. Bunu iki gün sonra, George'u aradıktan sonra öğrendim. Panikledim ve adresine girip mali durumumu kontrol ettim. Ama bu çılgın olaylar hakkında konuşmak için aradığım kişiye göre, borcum her şeyin mahvolduğu gün ödenmişti. Yani, temelde bir madde daha tamamlanmıştı. Keşke anlamadığımı söyleyebilseydim, ama anlıyorum. Çok, çok iyi anlıyorum.

Bunu bana yardım etmek için yaptı. Aramızdaki bağ yüzünden yaptı. Ben o bağı lekelemiş olmama rağmen yaptı. Yalan söylememe ve ona ihanet etmeme rağmen yaptı. Muhtemelen şimdi o bağı da benden nefret ettiği kadar nefret ediyordur.

Onu suçlamıyorum.

Keşke ona teşekkür edebilseydim. Ona gidip hayatımı değiştirdiğini söyleyebilseydim. Hayatımı daha iyi hale getirdiğini. Her şeyi daha iyi hale getirdiğini. Ve onu sevdiğimi. Onun botuna binerken ona aşık oldum, daha doğrusu onu ne kadar sevdiğimi fark ettim. Beni aşağılamak ve yalancı bir kaltak olduğum için intikamını almak için bana yaptırdığı bir şeydi.

"O işi sevmiyordum," diyorum anneme, o da bana gözlerini kısıyor. "Nefret ediyordum. Bana büyük bahşişler için gülümsediğim için bunu istediğimi düşünen sarhoş pisliklerden emir almaktan nefret ediyordum. Hepsi bana garson değil de fahişeymişim gibi bakıyordu. O iş beni güvensiz hissettiriyordu anne. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi."

Fahişe ne ilginç bir kelime, değil mi? Çoğu durumda aşağılayıcı, ama bazılarında özgürleştirici. Dünyanın geri kalanı beni aşağılayıcı bir şekilde fahişe gibi hissettirirken, onun bana öyle demesi özgürlük gibi geliyordu. Ona olan arzumun kanatları açılmış gibi hissediyordum. Ona karşı pis şeyler hissedebiliyordum, ama yine de *kendimi* pis hissetmiyordum. Onun kollarında kendimi güzel hissediyordum.

Dizlerimin üzerinde, çıplak ve emeklerken bile, beni arzu edilir hissettirdi. Kendim gibi hissettirdi.

Annem alaycı bir şekilde gülüyor. "Sen hep böyle dramatik bir kız oldun. 'Erkekler bana çok bakıyor, anne. Erkekler beni çok istiyor. İstemediğim halde bana dokunuyorlar.'" Başını sallıyor. "Anne gibi davranmayı seviyorsun, değil mi? Anneler böyle yapar. Fedakarlık yaparlar. Erkekler seni çok isterse ne olmuş? Sen güzelsin. Gençsin. Çekicisin. Şey..." Yüzümü bir saniye inceler. "Gerçekten çaba

gösterdiğinde, ama sızlanmayı keser misin? Dünya böyle işliyor. Dokunmak istiyorlarsa, senden bir şey alabildikleri sürece bırak bırak. Aldın, hatırlamıyor musun? Para.”

"Benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun?" diye patladım. Ona bu soruyu hiç sormadığımı inanamıyordum. En azından açıkça. Ama şimdi soruyorum. "Sadece Jeremy'den nefret ettiğim ve onunla evlenmeni istemediğim için olamaz. Yani, onun ne kadar pislik olduğunu biliyorsun. Biliyorsun. *Gördün*. Peki benimle sorunun tam olarak ne?"

Annemin gözleri sertleşir, göğsü öfkeden inip kalkar. "Hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi hatırlamıyorum?"

Beni bir an izledikten sonra, "Sen yaptın. Sen söyledin."

Kalbim deli gibi atıyor ama nedenini bilmiyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Göğsü keskin bir öfkeyle sarsıldı. "Jeremy'yi babana sen söyledin."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o devam etti: "Annenin bir adamla olduğunu gördüğünü ağzından kaçırdın. Babam yokken ziyarete gelen bir arkadaşımızdı. Ona, uzun süre yatak odamızda kaldığımızı ve benimle aptalca oyununu oynayamadığını çünkü meşgul olduğumu söyledin."

Aklım karışık. İnanamıyorum. Bu kesinlikle doğru olamaz. Öyle değil mi?

O zaman neden annemin bornoz giymiş, gülerek sigara içtiği görüntüler gözümün önüne geliyor? Ve Jeremy'nin genç hali gibi görünen bir adam, onunla gülüşüyor, onu öpüyor. Neden annemin yatak odasının dışında durmuş, aralık kapıdan içeriye bakıyormuşum gibi hissediyorum? Annem beni gördüğünde, beni azarlamak için yanıma geldi ve kapıyı yüzüme kapattı. Ona o kadar kızmıştım ki, o gece babam işten geldiğinde, annemin erkek arkadaşıyla meşgul olduğu için benimle oynamadan beni kovduğunu şikayet ettim.

"Şimdi hatırladın mı?" Annem dişlerini sıkarak devam ediyor, muhtemelen yüzümdeki farkındalığı inceliyor. "Sen vardın. Hayatımı mahvettin. Seninle olan *sorunum*, Jupiter, babanın hayatımda sevdiğim tek erkek olması. Onu o kadar çok sevdim ki, istediği her şeyi verdim. Baloda bekaretimi de verdim, ve sen hamile kaldım. Büyükbaban ve büyükbaban, Katolik kilisesine giden kibirli pislikler olduğu için kürtaj yapmama izin vermediler. Baban ise ne olursa olsun benim yanımda olacağına söz *verdi*. Ama evlenir evlenmez ve seni doğurur doğurmaz, o sözünü unuttu. Ben evde sana bakarken, bildiğim kadarıyla iki kez beni aldattı. Sonra, babana bana yaptıklarının intikamını almak istediğimde, sen benim için her şeyi mahvettin.

"Ama hepsi bu kadar değil, değil mi? İki çocuğa *tek başıma* bakmamı istedin. Bana bakacak kimsesi olmayan bir kadın olarak. Bir erkek olmadan. Jeremy'nin en iyi seçenek olmadığını fark ettim. Onun karısını benimle aldatan bir alkolik ve pislik olduğunu hep biliyordum. Ama yalnız yaşamaktan iyidir. Yani kısacası, senden nefret ediyorum Jupiter, çünkü hayatıma, rahme 'da girdiğin andan itibaren, benim için her şeyi mahvettin. Hayatımdaki tüm güzel şeyleri benden aldın ve ben

en iyisini yapmaya çalıştığım da onu da beğenmedin. Benimle kavga ettin, sinir krizleri geçirdin, Jeremy'yi sana yanlış baktığı için suçladın, sanki sen evde küçük şortların ve dar tişörtlerinle dolaşıp her saniyesinden zevk almıyormuşsun gibi. Ve şimdi, telefonlarıma bile cevap vermiyorsun. Sana yardımına ihtiyacım olduğu için seni arıyorum, arıyorum ama sen benimle konuşma nezaketini bile göstermiyorsun. Sanki yalnız kalmamı istiyorsun. Mutsuz olmamı istiyorsun."

Ah, demek bu yüzden. Beni hayatının mahvettiğim için nefret ediyor. Sevdiği tek adamı benden uzaklaştırdım. Çünkü çenemi kapatamadım. Anladım. Ondan ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum. Belki sonunda benden nefret *etmediğini* söyleyeceğini düşündüm. Belki de hepsi benim kafamda uydurduğum bir şeydi. Ya da belki de benden nefret ediyordu, ama sadece birazcık. Ve belki de... birbirimize geri dönebilirdik. Sonunda şifreyi çözüp annemin beni sevmesini sağlayabilirdim. Bana olan nefretinin bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum.

Birdenbire yine kendimi zayıf hissettim. Her şey olduktan hemen sonra hissettiğim gibi. Her an çökebilirmişim gibi hissettim. Çökmek, parçalanmak ve ağlamak normal şeyler olsa da, bunları sadece yalnızken yapabiliyorum. Kız kardeşimin başımdan geçenleri bilmesini istemiyorum ve annemin kesinlikle bilmesini istemiyorum. Annemin gitmesi gerekiyor, bu yüzden "Bu sefer ne kadar lazım?" diye soruyorum.

Yardıma ihtiyacı varsa, bunun tek bir anlamı olabilir ve ben haklıyım. Kirayı ödeyemediği için üç yüz dolar ihtiyacı olduğunu söylüyor. Jeremy yine kovuldu ve yeni bir iş bulamadı. Borcum olmasa bile benim için çok para ama yine de veriyorum. Çünkü ona her zaman borç veririm, striptiz kulübünde fazla mesai yapmam gerekse bile. Çünkü o benim annem ve beni sevmese bile ben onu seviyorum. Ve şimdi ortaya çıktı ki, hayatındaki tüm sorunların sebebi benim.

Sonunda annem üç yüz dolar daha zengin olarak evden çıkıyor ve ben önce Snow'u kontrol etmeye karar veriyorum. Ama koridordan onu çağırdığımda cevap vermiyor. Onu yatakta uyurken bulduğumda ve yatma saati olmadığı için uyandırmaya çalıştığımda uyanmıyor. Ve duşta dağılmak için beklememe gerek olmadığını anlıyorum, çünkü 911'i ararken çoktan dağılmış durumdayım.

On Beşinci Bölüm

ORGAN NAKLİ REDDİ.

Kız kardeşimin sorunu bu. Bu yüzden yirmi dört saat geçmesine rağmen uyanmıyor. Bu yüzden ateşi hızla yükseldi ve o kadar yükseldi ki şimdi nefes almak için yardıma ihtiyacı var. Görünüşe göre, daha önce hiç fark etmediğimiz uzuvlarında da şişlik var. *Ben* hiç fark etmedim. Fark etseydim, bu kadar kötü durumda olmazdı. Hayat memet bir durum. On yedi yaşındaki kısa hayatında ikinci kez.

Ama doktorlar bunun benim hatam olmadığını söylüyor. Bazen semptomlar bizim fark edebileceğimiz kadar net veya şiddetli olmaz. Bazen işler öyle olur. Her zaman reddedilme ihtimali vardır, ancak çoğu hasta ameliyattan sonraki ilk altı ay içinde semptomlar gösterir. Yani bunu bilemezdim. Kimse bilemezdi.

Ama onlar ne bilirler ki?

Onu korumam gerekiyordu. Ona bakmam, onu korumam, sağlıklı ve mutlu olmasını sağlamam gerekiyordu. Ve şimdi, görevimi yapmadığım için o...

Hayır, böyle düşünmemeliyim. Yapacak o kadar çok şey varken, şimdi değil. Önümde devasa bir dağ varken.

Görünüşe göre, bu sefer kemik iliğine ihtiyacı var. Kanının sağlıklı olduğunu ve yeni kana, bu hastalıkla mücadele edip uzun, sağlıklı ve mutlu bir hayat sürmesi için yeni bir kaynağa ihtiyacı olduğunu söylediler. Ve tabii ki, kalp nakli gibi, kemik iliği nakli için de uygun bir donör bulunması gerekiyor. Kardeşler her zaman en iyi seçenektir.

İşte burada dağ tırmanışı devreye giriyor, çünkü ben uygun değilim. Muhtemelen onun sadece üvey kız kardeşi olduğum için. Ama başka kardeşleri de var, değil mi? Evet, onlar da üvey kardeşler, ama bu şans kaçırıyorum. Onu kurtarabilecek en ufak bir ihtimal varsa, bunu denemeliyim.

Bu yüzden yapacağım. Onlara kim olduğumu söyleyeceğim. Snow'un kim olduğunu ve onların yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyeceğim.

Kolay olmayabilir. Hatta, söylediğim onca yalanı düşünürsek, neredeyse imkansız ol . Üstelik o gece bana söylediklerini de

hatırlıyorum. Benden, ondan ve ailesinden, Callie'den uzak durmazsam hayatımı mahvedeceğini söylemişti. Ve dürüst olmak gerekirse, öyle yaptım. Son üç haftadır onun aramalarını ve mesajlarını görmezden geliyorum. Son birkaç haftadır tüm arkadaşlarımla aramalarını da kaçırıyorum. Bana dışarı çıkmak için teklif ettiklerinde bahaneler uyduruyorum.

Bu yüzden Tempest'in benden haber aldığına hem şaşırmış hem de rahatlamış olduğunu düşünüyorum. Snow'la olanları ve yapmam gerekenleri anlattığımda, doğru şeyi yaptığımı söylüyor. İstersem bana yardım edeceğini söylüyor. Callie ve Ledger'ı olanlara hazırlayıp işimi kolaylaştırabilir. Ama ona istemediğimi söylüyorum. Tüm yalanlar benim suçum, bu benim savaşım. Zaten onların öğrenmesinin zamanı geldi. Hayatımın geri kalanında onlara yalan söylemeye devam edemem. Umarım beni o kadar çok nefret etmezler ki kız kardeşime yardım etmeyi reddetmezler.

Dokuz yıl önce olduğu gibi, evlerinin önünde durmuş, beton yolu yürüyerek çıkmaya, merdivenleri tırmanmaya ve kapıyı çalmaya hazırım. Callie ve Thornes ailesini birkaç yıldır tanıyorum, ama çocukluk evlerine hiç girmedim. Genellikle Callie'nin Reed ve bebekleriyle birlikte yaşadığı evde buluşuruz. Aslında, ilk başta Callie ile orada buluşmak istemiştik, ama birkaç saat önce onu aradığımda, onunla ve kardeşleriyle konuşmam gereken bir şey olduğunu söylediğinde, buraya gelmemi söyledi. Çocukluk evlerine. Anlaşılan bir tür aile gecesi yapıyorlar ve herkes çoktan toplanmış.

Bu yüzden, yıllar önce buraya ilk geldiğim geceyi düşünmem çok doğal. O geceye göre, saat geç değil, gece yarısı değil ve pencerelerden ışıklar sızıyor. Ev neredeyse aynı görünüyor. Aynı tuğla cephe ve eğimli çatı, ama bazı farklılıklar var. Bahçe biçilmiş görünüyor. Merdivenler artık çürümüş görünmüyor. Sanırım ön kapı da yakın zamanda boyanmış. Sanki biri bu eve bakıyor, ona yeniden hayat vermeye çalışıyor gibi.

Ve sanırım kim olduğunu biliyorum.

Bana bakan, burada olmamı istemeyen adam. Evinin merdivenlerine çıkmamı, merdivenleri tırmanıp kapıyı çalmamı istemezdi. Ama yine de yapıyorum. Çünkü ben burada kendim için değil, kız kardeşim için buradayım. Ve " "deki annemin söylediği doğrudu: bir anne fedakarlık yapmalıdır ve ben Snow'un annesi olmasam da, ona olabildiğince

yakınım.

Kapıyı çaldıktan sonra beş saniye bile geçmeden kapı açıldı. Tempest'ti. Ona yardım etmesine gerek olmadığını söylememe rağmen, ne olursa olsun benim için burada olacağını söylemişti.

Sanırım bu onun tarzı. Çünkü kapıyı açar açmaz bana sıkıca sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum çünkü buna ihtiyacım var. Kardeşimle ilgili işaretleri kaçırarak her şeyi mahvettikten ve tüm o yalanlar ve saklamalarından sonra, şu anda bunu hak etmesem de biraz ekstra güce ihtiyacım var.

"Hey," diye
fısıldadı.

"Hey," diye
fısıldadım.

Kucaklaşmayı bırakıp bana, "Kimseye
bir şey söylemedim" diyor.

Yutkunuyorum. "Tamam, teşekkürler."

Endişeyle bana bakar. "Emin misin? Sana yardım edebilirim. *Lütfen* izin ver. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Gözlerim o kadar acıyor ki, bir an kendime gelmem gerekiyor. Ama şu anda dağılmanın bir seçenek olmadığını kendime bir kez daha hatırlatıyorum. Dağılmak için daha sonra, çok sonra, buraya gelme amacımı gerçekleştirdikten sonra zamanı var. "Hayır, sorun yok. Yapabilirim. Yapmak zorundayım."

Tempest bir saniye bana bakar, sonra gözlerini kapatır ve mırıldanır, "Tanrım, ne kadar inatçısın." Sonra gözlerini açar, "Yine de elini tutacağım. Herkesin olduğu yemek odasına giderken, tamam mı?"

Küçük bir kahkaha attım, çünkü o bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşı ve bu bana, on iki yaşında öğrendiğimden beri milyonlarca kez düşündüğüm eve girmek için ihtiyacım olan gücü veriyordu.

Elimi tuttu ve beni oturma odasından geçirdi. Gözümün ucuyla bir sürü deri koltuk ve köşede dev bir kitaplık gördüm. Sonra bir koridora çıktık. Koridorun başında merdivenler ve her iki yanında yatak odalarına açılan birkaç kapı vardı. Başka bir durumda olsaydım, her şeyi inceleyip, gizemleri çözmeye ve üvey ailem hakkında sonuçlara varmaya çalışırdım. Ama şu anda değil. Şu anda tek yapabileceğim yürümek.

Aniden durduk, koridorun daha geniş, açık bir alana açıldığı yerin hemen önünde, ve Tempest bana döndü. "Peki, sana diğer şeyleri anlatmamı ister misin? O bir aydır burada yaşıyor. Bu evde, ve sana anlatabilirim..."

"Önemli değil." Elini sıkıyorum. "Bilmek istemiyorum."

Öncelikle, onun burada yaşadığını zaten biliyorum. Haftalar önce

randevumu mahvettiği gece bana söylemişti ve onun benim yüzümden burada olduğunu biliyorum. Ama bunu Tempest'e ya da kimseye söyleyemem. Üç hafta önce ve ondan önce aramızda olanları. Buraya sırrımı açıklamaya gelmişken, bu sır her zaman gömülü kalacak. Sadece üvey kardeşim olmasının yanı sıra en iyi arkadaşımın kardeşi olduğu için değil, aynı zamanda bunu paylaşmak istemediğim için. Buna, *onlara*, o anlara, anılara çok düşkünüm. Bana hissettirdiği her şeye çok düşkünüm: heyecan, titreme, korku, öfke. Şehvet, aşk ve *güvenlik*. Bu yüzden bunların bana ait olmasını istiyorum.

Beni bir an izler ve elimi sıkar. "Tamam. Gidelim."

Yürümeye devam ediyoruz ve sonunda dev bir yemek masasının bulunduğu açık alana varıyoruz. Hepsi masanın etrafında toplanmışlar ve onların birbirine çok bağlı bir aile olduğunu önceden bilmesem, şimdi anlardım: Conrad baş tarafta oturmuş, solunda Wyn var. Ardından Callie ve Reed geliyor. Reed'in hemen yanında bir mama sandalyesi var, muhtemelen gece uyuyan Halo için. Ve yüksek sandalyenin yanında, muhtemelen uyuyan küçük Flora için küçük bir yükseltici koltuk var. Stellan ve Isadora'yı görmüyorum ve bir an için nerede olduklarını ve geç kalıp kalmadıklarını merak ediyorum. Ama masanın ayak ucundaki boş sandalyeyi görünce tüm bunlar aklımdan uçup gidiyor. Bu sandalyenin ona ait olduğunu çok iyi biliyorum.

Ama o burada değil.

Callie herkese birazdan geleceğimi söylemiştir, belki de beni görmek istememiştir. Beni görmek istemediği için, burada olacağını *bildiğim* halde gelmemeyi tercih etmiştir. Çünkü o hiçbir buluşmayı kaçırmaz. Kardeşleri çeşitli nedenlerle ara sıra gelemeyebilir, ama o her *zaman*, her zaman gelmek için zaman ayırır.

Ve kendime dürüst olursam, içten içe bu gece onu göreceğimi düşünmüştüm. Sadece bir anlık, başka bir şey değil. Sadece emin olmak için... Nedenini bilmiyorum, sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Ve burada olmadığı için büyük *bir kayıp* hissediyorum. O kadar acı ve yalnızlık hissediyorum ki, gözlerimi birkaç kez kırpmam gerekiyor. Şu anda aptalca davrandığımı biliyorum. O olmasa her şey daha kolay oluc . Bu küçük merhamet için şükretmeliyim. Yaptığım şey için benden nefret etmesine rağmen sırrımı saklamayı seçtiği için de şükretmeliyim.

Bu yüzden onun için endişelenmeyi bırakıp, buraya neden geldiğimi düşünmeye başlamalıyım. Callie, telefonda konuşacağımız konunun

kardeşlerini de ilgilendirdiğini söylediğimde kafası karışmış gibiydi. Muhtemelen ciddi bir şey bekliyor, ama buraya ne söylemeye geldiğimi onun bile tahmin edemeyeceğini düşünüyorum.

Yine de, harika bir arkadaş olarak, beni görür görmez koltuğundan fırlayıp yanıma koşuyor. Tempest gibi, beni sakinleştirmek için sıkıca sarılıyor. Sonra sıra Wyn'e geliyor, o da koşarak bana sarılıyor ve onu tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Bu yüzden, karşılama bittiğinde Conrad sakin ama otoriter bir ses tonuyla konuşması iyi oluyor. "Hadi oturma odasına geçelim."

Emri üzerine sandalyeler gıcırda ve insanlar koltuklarından fırlayarak kalkar. Sonra herkes koridordan geçerek oturma odasına doğru yürür. Herkes bulabildiği bir yere oturur, Callie beni köşedeki bir koltuğa doğru iter. Nazikçe oturmamı işaret eder ve koltuğun koluna oturur. Tempest hemen yanımda duruyor ve Wyn de ona destek olmak için onun yanında duruyor. Bunu yapmaları gerekmiyordu ama yaptıkları için minnettarım.

Ve sanırım konuşmaktan başka yapacak bir şey yok.

"Ben..." diye başlıyorum, ellerimi şortumun ve uyluklarımın üzerinde gezdirip gözlerimi yere sabitliyorum. Onlara gerçeği söylerken yüzlerine bakarsam dayanamayacağımı düşünüyorum. Önce her şeyi anlatmam, Snow'u savunmam lazım, ancak o zaman onların yargılarına, nefretlerine ya da tepkilerine ne olursa olsun yüzleşebilirim. "Öncelikle, bunun tuhaf olduğunu biliyorum. Böyle gelmem. Bu yüzden özür dilerim... tüm bu tuhafılık ve her şey için." Dudaklarımı yalayıp ayakkabılarına bakarak devam ettim. "İkincisi, bu anı kafamda yüzlerce kez canlandırdım. Evinize gelip... hepinizle konuşmayı hayal ettim. Size bu hikayeyi anlatmayı..."

Başımı sallayıp terli ellerimi uyluklarımın üzerinde silmeye devam ediyorum. Tempest cesaret vermek için omzumu sıkıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. "Her şeyi anlaman için baştan başlamam gerek sanırım. Annem babamla evliyken başka bir adamla ilişkisi vardı. Babam bunu öğrendi" —gözlerimi sıkıca kapatıyorum—"benden ve bizi terk etti. Annemle boşandı ve bir daha geri dönmedi. O zamanlar ben beş yaşındaydım. Birkaç ay sonra annem bu adamla evlendi. Yıllarca Pennsylvania'nın küçük bir banliyö kasabasında yaşadık. Annem hiç çalışmadı ama üvey babam çalışıyordu. Burada orada ufak tefek işler yapıyordu. Ta ki işlerinden kovulmaya başlayana kadar. Şey, içki içtiği için."

Sonra ayakkabılarının hareket ettiğini fark ettim. Kanep 'da oturan birinin hışırtısını duydum. Başka biri bacaklarını açtı, sanki tetikteymiş gibi. Sanki bunun nereye varacağını anlamaya başlamış gibi. Ama

devam ettim, yoksa bunu asla söyleyemezdim. "Her işinden kovulur, eve gelir ve sinirlenirdi. Sinirini annemden çıkarırdı."

Bu sefer hafif bir nefes sesi duyuyorum ve Callie'den geldiğini düşünüyorum çünkü elimi tutup sıkıyor. Ben de onun elini sıkıp devam ediyorum. "Ama sorun yok. Her şey yolunda. Çünkü annem kendine bakmayı biliyor. Nasıl... karşılık vereceğini biliyor, sanırım. Tanrım, ne diyorum ben?" Devam etmeden önce gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Hiçbiri iyi değil. Ama bu hikayenin konusu bu değil. Konu şu ki, yıllar geçti ve üvey babam burada bir iş buldu. Bardstown'da. Biz de eşyalarımızı toplayıp evden taşındık ve buraya geldik. O zamanlar on iki yaşındaydım ve o zaman öğrendim. Hepsi hakkında. Çünkü üvey babam," dişlerimi sıkıyorum, "senin baban. Jeremy Thorne."

Bunu duyunca Callie elimi *sıkıca* tuttu. *Sertçe*. Üvey kardeşlerimin pozisyon değiştirip tetikte beklediklerinde ayak sesleri ve kanepenin gıcırdamasının yanı sıra birkaç erkeksi homurtu da duydum. O anda başımı kaldırıp ne düşündüklerini görmek istedim. Ama hikayenin tamamını anlatmam gerekiyordu.

"Biliyorum," diye başlıyorum, Callie'nin elini sıkarak ve beni çok fazla nefret etmemesini umarak. "Bu birçok soru ortaya çıkarıyor ve hepsine cevap vereceğim. Ama üzülerek söylüyorum ki, hikayenin ana noktası bu değil. Ana nokta, annem babanla ilişkisi varken hamile kalmış olması. Kız kardeşimle. Kimseye söylemedi, babama da kesinlikle söylemedi. Ta ki ilişkisi ortaya çıkana ve babam sonunda kız kardeşimin onun kızı olmadığını, ama," derin bir nefes daha, "Jeremy'nin kızı olduğunu anlayana kadar."

"Ne oluyor lan?"

Bunun Ledger'dan geldiğini kesin olarak biliyorum.

Ama yine de devam ediyorum. "Tanrım, her saniye daha da berbat hale geldiğini biliyorum, ama sana söylemek istediğimi bilmeni istiyorum. Yıllar boyunca pek çok kez söylemek istedim... Ama sizi kasabada her gördüğümde, çok *mutlu* görünüyordunuz. Birlikte, sanki... bir aile gibi. Benim hiç sahip olmadığım türden bir aile. Kendim için istediğim türden bir aile... Ve yapamadım. Sizi tüm o boktan şeyleri bir kez daha yaşatamazdım." Yutkunuyorum. "Ve Callie ile arkadaş olduğumda" — eli benim elimde titriyor ve ben bir kez daha sıkıyorum — "ve sizin nasıl olduğunuzu, birbirinizi ne kadar sevdiğinizi ve birbirinize ne kadar değer verdiğinizi *gördüğümde* ve birbiriniz için orada olduğunuzu gördüğümde, bunu asla açamazdım. Onu asla

gündeme getiremezdim. Ama yine de, bu..."

Koltuğumun kenarına doğru eğildim, nefesim kesik kesik ve boğulmak üzereydi. "Kız kardeşim, yardıma ihtiyacı var. Hasta. O... Kalp rahatsızlığı var. Genetik bir hastalık ve geçen yıl büyük bir ameliyat geçirdi, kalbini değiştirdiler. Her şeyin yoluna gireceğini söylediler. Uzun ve mutlu bir hayat süreceğini ve... Ama dün gece tekrar hastalandı. Vücudu yeni kalbini reddediyor. Kanında bir sorun olduğunu ve acil yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyorlar.

... Başka bir ameliyat olması gerekiyor. Kemik iliği nakli gerekiyor. Kardeşlerin en uygun donör olduğunu söylüyorlar ama ben... Ben uygun değilim. Ona yardım edemem. Yapamam...

"Bak, bunun çok şey istediğimi biliyorum. Beni Callie'nin arkadaşı dışında tanımıyorsun ve şimdi bir yalancı olduğumu da biliyorsun. Sana söylemem gereken şeyleri sakladım... Söylemem gereken zamanlarda. Daha önce sana gelmeliydim ve bunun bir ihanet gibi geldiğini biliyorum. Ama lütfen, *lütfe*n Snow'u bunun için cezalandırma. Öyle yapacağını söylemedin ama ben... Kız kardeşim çok tatlıdır. Henüz on yedi yaşında, kitapları ve futbolu çok seviyor. Tanrım, futbolu ne kadar seviyor. Hepinizi çok seviyor. Tüm maçlarınızı izledi. Bilgisayarında ve telefonunda sizin duvar kağıdınız var ve... Ve üniversiteye gitmek istiyor. Ona gitmesi gerektiğini söyleyip duruyorum ama beni terk etmek istemiyor. Ben gitmeden gitmeyeceğini söylüyor, ama o çok akıllı. Çok *zeki* ve onu çok seviyorum. Bu hayatta tek varlığım o. Onu kaybedemem. Onu kaybedemem... O benim bebeğim. Ve... Telefonumda onun resmi var, gösterebilirim. Gösteririm..."

Ama sözlerim yarıda kalıyor çünkü birincisi, telefonumu nereye koyduğumu bilmeme rağmen, arka cebimde olmasına rağmen, bir şekilde ulaşamıyorum. Muhtemelen ellerim çok titriyor. İkincisi, konuşmayı bırakıp telefonumu aramaya başladığım anda, gecenin en sıkı kucaklaşmasıyla sarılınıyorum.

Callie tarafından.

Ve fısıldadı, "Sorun yok. Her şey yolunda. Artık ailenle birliktesin."

Ve sanırım bu bardağı taşıran son damla oldu, çünkü ağlayarak yıkıldım. Onun kollarında rahatlamış, yorgunluktan bitkin, ona olan tüm sevgimle sarkarak durdum. Onun bunu hiç bilmediğini biliyorum, ama ben onu her zaman bir arkadaştan daha fazlası olarak gördüm. Ona her zaman bir kız kardeş gibi baktım ve onun da aynısını yapmasını çok istedim. Ve şimdi öyle, değil mi? Hiç çaba gerektirmedi. Tek yapmam gereken gerçeği söylemekti ve o beni olduğum gibi kabul etti.

Bu bana gözlerimi açıp sonunda yukarı bakma cesaretini verdi.

Ama gözlerim bir şekilde görmek istediğim son ve tek kişiye takıldı. O. Kenarda duruyor. Aslında oturma odasında bile değil, koridorun girişinde, merdivenlerin yanında. Ne zaman geldiğini veya fark etmeden oraya nasıl gittiğini bilmiyorum - muhtemelen arka kapıyı kullanmıştır, ama emin değilim - ama bir şekilde her şeyi duyduğunu biliyorum. Her saniye oradaydı ve her kelimeyi duydu. O gece bana bir

açıklama yapma şansı vermedi.

Bana zamanını borçlu olduğu için değil, ama öyleyse ona her şeyi anlatırdım. Her şeyi anlatırdım. Onu ilk gördüğüm anı ve yıllarca onu takip ettiğimi. Muhtemelen kalbimdeki her şeyi ona anlatırdım, böylece o da kalbimi parçalayabilir ve intikamını alabilirdi. Belki de bu, beni çıplak bir şekilde yerde bırakıp, botunun dokunuşuyla kalbimin çarpıntısını hissettirmekten daha tatlı olurdu onun için.

Ve şimdi her şeyi bildiği için, şu anda ne düşündüğünü hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, gözlerinin bana kilitli olduğu.

O kadar sıkı ve *sert bir şekilde* bana bakıyor ki, görebildiği tek şeyin ben olduğumu biliyorum. Çünkü şu anda *benim* görebildiğim tek şey o. Dünyanın geri kalanı yok olmuş ve tek odaklandığım şey o. Geniş ve iri vücudu. Geniş duruşu ve yumruklarını sıkmış elleri. Hızlı ve sert nefes alıp vermesi, biraz çılgınca, göğsünün şişmesine neden oluyor. Dağınık saçları. Yüzündeki sert hatları.

Tanrım, onu görmeyeli yıllar geçmiş gibi geliyor.

Ama o hiç değişmemiş. Hayır, hala aynı. Hala onunla bir bağ hissediyorum. Hala o samimiyeti, o güven duygusunu hissediyorum. Bana bakışlarından hala kendimi değerli hissediyorum. Bunun doğru olmadığını bilsem de. Hepsi kafamda.

Ama bu duygular üzerinde durmam mümkün değil, çünkü biri kapıyı çalıyor. Aslında, biri kapıyı yumrukluyor ve o an bozuluyor. Sonunda odanın geri kalanını, diğer adamları, Conrad'ı, Ledger'ı ve Reed'i görüyorum ve hepsi tetikte. Koltuklarından kalkıyorlar, gözleri kapıya kilitlenmiş durumda ve Ledger kapıya doğru gidiyor.

Callie ve ben de ayağa kalkıyoruz ama o elimi bırakmıyor. Hatta Tempest diğer elimi tutuyor ve Wyn de ikimizin elini üstüne koyarak bana tüm güçlerini veriyor, sessizce benim için orada olduklarını söylüyorlar ve göğsüm minnettarlıkla ısınıyor.

Her neyse, kapıyı açan Ledger'dı ve o anda tüm desteğe ihtiyacım olduğu ortaya çıktı çünkü kapı annemi ortaya çıkardı. İlk başta rüya gördüğümü sandım. O burada olamazdı. Bu dünyada benden daha çok nefret ettiği ya da en azından benim kadar nefret ettiği tek şey Thornes'lardı. Onların varlığından kesinlikle *nefret ediyordu*.

Büyürken, özellikle Bardstown'a taşındıktan sonra, Jeremy ve annemin onlar hakkında çok kavga ettiğini duyardım. Jeremy, onları görmek istiyordu, ama sadece para istemek için, kardeşlerin kendileri için ne kadar başarılı olduklarını görmek için. Ama annem her zaman

reddederdi. Onlarla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Onları, Jeremy'yi benden alabilecek bir tehdit olarak görüyordu.

Bu yüzden bu gerçek gibi gelmiyor. Ta ki öfkeli gözleri bana takılana ve yüzü öfkeyle çarpılana kadar. "Biliyordum. Seni burada bulacağımı biliyordum. Buraya gelip kapılarına *yalvaracağını* biliyordum. Onlarla hiçbir şekilde görüşme demiştim sana kaç kez? Onlara bakma bile demiştim."

Bir adım içeri girer ve hala uzakta olmasına rağmen, ben geri çekilirim. Muhtemelen bana saldırmasından endişelenmemeliydim, çünkü bir şekilde benimle onun arasında biri var. Merdivenlerin orada duran biri, ama şimdi burada, annemin karşısında duruyor. Çok alçak bir sesle, daha çok hırıldayarak, "Ben olsan bir adım daha atmazdım" diyor.

Annem ona bir bakış atıyor. Gözlerinin yüzünde dolaşmasını izliyorum, sonra alaycı bir gülümsemeyle, "Sen ikizlerden birisin, değil mi? Sizin çok var, takip etmek zor. Hangi ikiz olduğunu tam bilmiyorum ama kızıma yaklaşmama izin vermezsen, sen..."

"O senin kızın değil," diye sözünü keser, yine aynı alçak sesle, neredeyse sakın ama aslında değil. "Ne dedin?" diye annem tersler.

"Artık değil," der ve uzun nefesiyle geniş sırtının titrediğini fark ederim. "Ve hemen geri çekilmezsen, adımı hatırlayacaksın."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Sen benim ailemi tehdit ediyorsun, ben de seni tehdit ediyorum."

Annem alaycı bir şekilde güldü. "O benim kızım. Senin ailen değil."

"Tekrar söylüyorum, o senin kızın değil," der adam, yavaşça başını sallar. "Ve ben pek sabırlı bir adam değilim."

Kadın onu baştan aşağı süzer. "Onun 'zavallı ben' numarasını yuttun galiba. Bil diye söylüyorum," sonra odadaki herkese bakar, "o hep böyle yapar. Kendini kurban gibi göstermeye çalışır. Eminim sana bunun onun suçu olduğunu söylememiştir." Kadın konuşmaya devam ederken ben kaskatı kesilirim. "Snow'a ne oluyor? İşaretleri görmedi. Daha erken fark etseydi, benim kızım bu hale gelmezdi. Kendini sorumlu, her şeyi bilen biri olarak görmeyi seviyor ama bir işte bile duramıyor. Sana bunu söyledi mi? Para kazandığı tek işinden kovuldu ve şimdi..."

"O iş yerinde her gün tacize uğruyordu," diye sözünü keser ve kalbim sıkışır.

Annemin gözleri ona dikilir. "Bu fikirleri kafasına sokan sen misin? Kimse ona saldırmıyor. O uydurmayı seviyor ve eğer kızımı benden

alabileceğini sanıyorsan..."

"Yeter," Shepard sözünü keser ve bu sefer sesinde o kadar tehdit vardır ki annem irkilir. Sonra biraz öne eğilerek, "Hemen dışarı çık yoksa seni dışarı atarım. Ve bu konuda nazik olmayacağım," der.

Annem geriye yaslanır ama öfkesi tamamen geçmemiştir. "Görünüşe göre, sizler çok uzun süredir ebeveyn gözetimi olmadan büyümüşsünüz, ya da belki anneniz size hiç terbiye vermemiştir, ama..."

"Annem seni ilgilendirmez, onu ağzına bile almaya kalkma," diye bağırır. "Ve hazır başlamışken, kızımın adını da ağzından çıkarma, yoksa sana ailem söz konusu olduğunda terbiyemin ne olduğunu ayrıntılı olarak anlatırım."

Annem başka bir şey söyleyemeden Ledger öne çıkıyor. "O tek değil. Benim de ailemi tehdit edenlere karşı terbiyem sıfırdır."

Ben buna cevap veremeden, Reed de gruba katılır. "Onlar fazla nazik davranıyorlar. Ama benim öyle bir sorunum yok. Neden kalmıyorsun? Biraz daha takıl da, ailemizi tehdit edenlere ne yaptığımızı gör."

Eğer bunun hepsi olduğunu düşünseydim, yanılmış olurum, çünkü bu odada bir kişi daha var, daha doğrusu bir kardeş, ve o da konuşuyor. "O bizim. Ve insanların aile işlerimize karışmasından hoşlanmayız. O yüzden gidin. Hemen."

Demek böyle bir şey bu. Ailenin olması. Arkanda birinin olması. *Bir yere ait olmak.*

On Altıncı Bölüm

YIKICI DİKEN

Kardeşlerimin annemizin hata yaptığını söylediğini duyduğum zamanlar oldu.

Yani, çok erken çocuk sahibi olmakla ya da çok fazla çocuk yapmakla hata etti. Özellikle de babamızın ne kadar pislik olduğunu bilirken. Bu sözler çoğunlukla Conrad'dan geliyordu, en büyük ağabeyimiz, kardeşlerimizden çok mantıklı bir ebeveyn gibiydi. Bu yüzden Callie lise öğrencisiyken hamile kaldığında çılgına döndü; dürüst olmak gerekirse, hepimiz çılgına döndük, çünkü onu hamile bırakan adam bu kasabanın en büyük pisliği Reed Jackson'dı. Her neyse, bir yıl sonra Ledger, Tempest'i hamile bıraktığında Con da aynı tepkiyi verdi. Sebepleri farklıydı ama evet, tepkisi hemen hemen aynıydı.

Bütün bunları anlatmak istediğim şey, annemin bir hata yaptığını hiç düşünmedim. Kardeşlerimin sayısının daha *az* olmasını hiç istemedim. Çünkü sorunlarımıza rağmen, birbirimiz olmasaydık, başaramazdık. İnsanların hakkımızda hikayeler anlatmayı sevdiğini biliyorum ve çoğu şey abartılı olsa da, hayatımızın zor olduğu gerçeği abartı değil. Zorlu zamanlarda birbirimize destek olduğumuz da abartı değil.

Tüm *bunları* söylemek için, ben de hiç kardeşimin olacağını beklemiyordum. Ama görünüşe göre, bir kardeşim var. Bir üvey kardeşim, Snow.

"Benim" diyorum ve üç çift göz bana odaklanıyor, ikisi mavi, biri benimki gibi koyu kahverengi, tartıştıkları şeyi bırakıyorlar.

Arka bahçede toplanmışız: ben, Con, Ledger ve Callie. Stellan burada değil çünkü sözünü tutuyor. Ona zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da bana zaman veriyor. Hoşuma gitmiyor ama gerekli. Ve bunu ne kadar istesem de - hepimiz birlikte, sadece kardeşler, eskisi gibi - bunu da sevmiyorum.

Tartışılmaması gereken bir şeyi *tartışmamız*

hoşuma gitmiyor. " , ne olacak?" Con, sallanan sandalyesinde otururken soruyor.

Ama çok huzursuzum, oturamıyorum, bu yüzden kenarda, korkuluğun yanında duruyorum. Çünkü yine, bundan hoşlanmıyorum. İnsanların arasında olmaktan *hoşlanmıyorum*, o insanlar ailem olsa bile. Son üç haftadır kimsenin yanına yaklaşmak istemiyorum.

"Kemik iliğini bağışlayacağım," diyorum.

Callie, Con'un yanındaki sandalyesinde doğruldu. "Hey, bunu sen karar veremezsin. Öncelikle, uyumlu olup olmadığını öğrenmelisin.

İkincisi, oylama yapacağımızı sanıyordum, bu yüzden buraya toplandık."

Ledger merdivenlere oturmuş, bacaklarını açmış, dirseklerini bacaklarının üzerine dayamış. Callie'nin sözleri üzerine, "Oylama olaksa, Callie oylamaya katılamaz" diye araya girer.

"Pardon? Neden olmasın?"

"Birincisi, sen bizim küçük kız kardeşimizsin ve biz buna izin vermeyiz. İkincisi, kocan da izin vermez, çünkü sen bir ameliyat daha geçirmek zorunda kalırsan çılgına döner. Flora için acil sezaryen ameliyatını hala atlatamadı. Üçüncüsü, annesine muhtaç iki çocuğun var. Bu yüzden tekrar hastaneye yatman mantıklı değil."

Callie, Ledger'a öfkeyle bakar. "Birincisi, siz bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz, çünkü ben sizin küçük kız kardeşiniz olabilirim ama artık o kadar da küçük değilim. Aynı şey kocam için de geçerli. Hatta ona ne yapacağını *ben* söylerim. Mesela, o burada değil, değil mi? Ona uzak durmasını söyledim çünkü bu bizim aramızda bir mesele ve bunu bir aile olarak, kardeşler olarak halletmemiz gerekiyor. Ve..."

"Tamam, yeter. Bu konuda tartışmayacağız," diye Callie'yi keser Con. "Callie hariç hepimiz yarın teste gireceğiz ve..."

"Hayır, yarın sadece ben test yaptıracam," diyorum ve dikkatlerini tekrar üzerime çekince devam ediyorum, "Ve eğer uyumlu çıkarsam, donör ben olacağım."

"Peki ya uyuşmazsan?" diye sorar Con.

"O zaman sen de teste girebilirsin ve uyumlu olan kişi donör olabilir. Ama birden fazla uyumlu kişi çıkarsa, donörün kim olacağına ben karar veririm."

"Peki bunu *sen* neden karar veriyorsun?" diye itiraz etti Ledger.

Ona bir bakış atarım. "Çünkü işler böyle yürür." "Ne işler?" Callie araya girer.

"Bu."

Kaşlarını çatıyor. "Bu ne demek ki..."

"Kemik iliği bağışının ameliyat anlamına geldiğini, dolayısıyla iyileşme süresi gerektirdiğini biliyorsunuz, değil mi?" Conrad, Callie'nin sözünü keserek, beni dikkatle izler.

"Evet, bunun farkındayım," diyorum ona.

"Ve birkaç hafta sonra sezonun başlayacağını *da* biliyorsun." "İyileşme süresi yaklaşık bir hafta ile on gün arasında. Yani sezon için geri dönebilirim."

"Zaten geride kalmışken antrenman zamanını da kaybedeceksin," diye hatırlatıyor Con.

Çenemi sıkıyorum. Oyunum daha iyi, ama sezonun bu kadar yaklaşmışken hala olması gereken seviyede değil. Conrad, yönetim kurulunu beni takımda bırakıp birkaç maç oynamama izin vermeleri için ikna etti. Aksi takdirde, sezonun geri kalanında beni yedek kulübesine oturtacaklardı. Evet, ameliyat olmak zaten berbat olan durumumu daha da zorlaştıracak. Şansımı, kaptanlığımı, hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeyi kaybedebilirim. *Ama* önemli değil. Çünkü başaracağım.

"Her şey yoluna girecek," diyorum Con'a da aynı şeyi.

O öne eğilir, dirseklerini uyluklarına dayar. "Sana sezonun başından beri kaçırmak istemediğin bir sezonu kaçırmadan önce, henüz kesinlikle gerekli olup olmadığını bile bilmeden bu ameliyatı yaptırmaya bu kadar kararlı olduğun nedenini bir daha söyle."

Öfke kanımı kaynatıyor ama sakinliğimi koruyorum. Kardeşim tüm hikayeyi bilmiyor ve bütün resmi göremiyor, ona kızmam için hiçbir neden yok. Çünkü ona anlatmayacağım. Hiç kimseye anlatmayacağım. Burada durup bunu tartışıyor olmam bile kafamı biraz karıştırıyor, başka bir şey anlatmam imkansız. Çünkü bu benim.

Bu *durum* benim.

O benim.

O Callie'nin en iyi arkadaşı olabilir ve onu ilk kez Callie tanıştırmış olabilir, ama onu ilk *ben* buldum. Önemli olan her açıdan, onu ilk *ben* gördüm. Saklanma ve kenarda durma eğilimi, bir yabancı gibi

görünmesi, ait olmak istemesi - ve şimdi nedenini biliyorum - onu ilk fark eden bendim. Tabii ki, onun sırrını ilk öğrenen de bendim.

Yani evet, benim.

Conrad'ın dediği gibi *onların* değil. Ve lanet olsun, onun ona öyle demesi de hoşuma gitmedi. Hala çok kızgıyım. Ve bu beni daha da kızdırıyor, benim işime burnunu sokup sorular soruyorlar.

"Şeyler değişir," diye

sonunda ona

söylüyorum. "Ne

değişir?"

"Önemli şeyler. Seninle ilgisi olmayan şeyler."

Dışarıdaki birçok erkek gibi, bir kızın ilk erkeği olmak hakkında hiç düşünmemiştim. Aslında, bunun çok fazla iş olacağını düşünmüştüm. Çok fazla sorumluluk. İhtiyacım olmayan çok fazla sorun. Ama yanılmışım. Birinin ilk erkeği olmak istiyorum. *Onun* ilk erkeği olmak istiyorum.

Onun ilk öpücüğü. İlk dokunuşu. Ona her şeyi ilk öğreten, iki insan arasındaki ilişkinin nasıl olduğunu, birbirimize ne kadar takıntılı olduğumuzu gösteren ilk kişi. Onu ilk kez kucağımda dans ettiren, penceresinden odasına gizlice giren ilk kişi. Onu ilk kez uyurken izleyen ilk kişi. Onun tüm yüklerini ilk kez alan, sorunlarını ilk kez çözen ilk kişi. Onu ilk kez *güvende* tutan ilk kişi.

Seninle kendimi güvende hissediyorum...

Çünkü onun kalbini kıran ilk kişi de benim. Onu mahveden, paramparça eden. Ve hepsi lanet olası öfkemi yenemediğim için. O telefon görüşmesinden sonra öfkemi yenemedim. İhanet. Sırtımdan bıçaklanmış gibi hissettim.

O pislik babamın onu neden aradığına dair kafamda milyonlarca senaryo canlanıyordu. Ta ki liseden arkadaşım olan ve bir güvenlik şirketi sahibi olan Ark Reinhardt'a ulaşip onun geçmişini araştırmasını isteyene kadar. Ve gerçek durumu öğrendim, milyonlarca yıl geçse bile asla tahmin edemeyeceğim bir şey. Milyonlarca yıl geçse bile, annesinin babamla evli olduğunu asla tahmin edemezdim. Onun benimle bir bağlantısı olduğunu. Benim kontrolüm dışında bir şekilde benimle bağlantılı olduğunu. Yıllar önce benim kontrolümden çıkmış bir bağlantı.

Bu ihanet, onunla olan bu istenmeyen bağlantı beni o kadar sinirlendirdi ki, kendimi kaybedene kadar.

Tek istediğim ona zarar vermektir. Bana yalan söyleyerek, benden bir Şeyler saklayarak *bana* verdiği acıyı ona vermektir.

Onun bakış açısını bir kez bile düşünmedim. O kadar çok Şeyin onun kontrolü dışında olduğunu. Ya da babası pis bir adamsa, üvey babasının da pis bir adam olması mantıklıydı. Ve belki, sadece *belki*, o da bizim yaşadıklarımızı yaşamıştı.

yaşadıklarımızı yaşamış olabileceğini. Durumlarımızın benzer olduğunu biliyordum, ama ne kadar benzer olduğunu bilmiyordum. Ve bunu öğrendiğimde, onun dediği gibi onun güvenli limanı olmak yerine, kalbini kırdım. Vücudunu mahvettim.

Ama ruhunu değil.

Tanrıya şükür, yoksa dünyayı yıkmak, gökyüzünü parçalamak, herkesi öldürmek, kendimi mahvetmekten başka ne yapardım bilmiyorum. Ama o cesur. O güçlü. O muhteşem ve onu kanepede oturmuş, hikayesini anlatırken, Snow'dan bahsederken gördüğüm anda anladım. Onun gibi başka kimse olmadığını anladım.

"Başka planın var mı?" Conrad, düşüncelerimi bölerek sordu. "Ne?"

Beni izlemeye devam ediyor. "Ameliyatı düşündüğüne göre, eminim başka şeyler de düşünmüşsündür düşündüğüne eminim."

Genelde planlarımı paylaşmayı sevmem ama bu konuda onların yardımına ihtiyacım olacak, o yüzden onlara da söylemeliyim.

. "Onun dairesi çöplük gibi."

Conrad kaşlarını çatıyor. "Çöplük gibi." "Şehrin kötü bir mahallesinde."

"Peki planın ne?"

"Burada yaşayacak," diyorum.

"Burada. Bu evde mi?"

"Evet."

"Ama *sen* burada yaşıyorsun," diyor sanki bilmiyormuşum gibi.

"Sezon birkaç hafta sonra başlıyor, değil mi? O zaman burada yaşamayacağım," diye açıklıyorum. "O zamana kadar yer yeter."

Con yine birkaç saniye beni izliyor. "Başka?" "Annesi bir kaltak."

"O konuda itirazım yok."

"Bu yüzden güvenlik sistemi kurduracağım, kameralar, " alarmları, her şey," diyorum, çünkü annesi tekrar gelebilirmiş gibi hissediyorum. Sırf ona sataşmak için. Onda kötü bir şey var. Ve bunu söyleyen ben, şiddet uygulayan bir ebeveynle yaşamış biri olarak söylüyorum.

Conrad düşünceli bir şekilde başını sallar ama bir şey söylemeden Ledger araya girer, "Sence gelir mi? Babam."

Hepimiz arasında, Ledger ve Stellan babamıza en çok benzeyenler. Ledger'ın bu endişeye kapılması gayet normal, bu yüzden "Sanmıyorum. Eğer yaklaşmak isteseydi, çoktan yapardı. Anladığım kadarıyla, annesinin tam kontrolü altında." diyorum.

Anlaşılan, annesi ve babam, o hala bizimle yaşarken bir ilişki yaşamışlar. O zamanlar babam, farklı kasabalardan geçen bir nakliye şirketinde çalışıyordu ve bu şekilde tanışmışlar. Babamın Callie'nin doğumundan sonra aniden bizi terk etmesinin nedeni annesiydi. Babamın başka bir ailesi olduğunu öğrenince sırlarını ifşa etmekle tehdit etmişti. Tabii bunu yapmazdı, çünkü kocasını, Jupiter'in babasını çok seviyordu.

Tüm bunları anlatmak için, babamız aptal bir morondur ve bu tehdide inanarak bizi terk etti. Dürüst olmak gerekirse, her türlü sorumluluktan nefret ettiği için muhtemelen terk etmekten memnundu. Sadece bir bahane arıyordu. Sonra annem Snow'a hamile kaldı. Birkaç yıl sonra evlenene kadar ilişkilerini sürdürdüler. Ve evlendiklerinde, annesi ona bizimle asla iletişime geçmeyeceğine söz verdirdi. Onlarla kalacağına söz verdirdi. Ve her seferinde, görünüşe göre sadece para için, dendiğinde annesi onu çeşitli şeylerle tehdit etti. Onun elinde ne vardı bilmiyorum ama her neyse, aynı kasabada yaşamamıza rağmen onu bunca yıl bizden uzak tuttu.

Gerçekten bir kayıp olmasa da, babamızın hayatımızdan kaybolması, bir açıklama olması beni mutlu ediyor.

"Sizce," Callie tereddütle söze başlar, hepimize bakarak, "şimdi nasıl görünüyor? Babam? Yani, sadece fotoğraflarını gördüm ve o kadar uzun süredir bu kasabada yaşıyordu ve..."

"Hayır," Conrad sertçe söyler.

"Hayatta olmaz," Ledger ekler.

"Bize gerçeği söylemedi çünkü bizi korumak istedi," diyorum, sesim

fkeden titriyor. "Bizi ın saçmalıklarına bulaştırmak istemedi, bu yüzden kendisi saçmalıklarla yaşadı. Yıllarca onunla yaşadı. Yıllarca *mücadele etti*. Yalnız. Yanında ona bakacak kimse yoktu. Şu anda tek yapmamız gereken onu burada hoş karşılanmış hissettirmek. Buraya ait olduğunu hissettirmek, çünkü o buraya ait, anlaşıldı mı? Bu da demek oluyor ki, lanet olası *babamızı* unutun ve ona odaklanın."

Callie kızarır ve başını sallar. "Evet, zr dilerim. Orayı söylememeliydim."

Birkaç saniye sessizlikten sonra Conrad derin bir nefes alarak odadaki herkese seslendi: "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden iyi dinleyin. O iki kız artık bizim ailemiz. Keşke onları daha önce tanısaydık, ama olan oldu ve bunu kabul etmeliyiz. Bu da demek oluyor ki, bu gecedan itibaren onlar benim korumam altında." Sonra bana bakar ve anlamlı bir şekilde ekler: "*Jupiter* benim korumam altında. Şu anda kafandan neler geçiyor, neden onunla ilgili kararları senin verdiğini düşünüyorsun, bilmiyorum ama şunu açıkça belirtmek istiyorum: ona herhangi bir şekilde zarar verersen, *bana* hesap verirsin."

Tek cevabım çenemi sıkarak ve ayaklarımla geniş bir duruş sergileyerek onun için savaşmaya hazır olmak oldu. O ise devam etti: "Şu anda çok zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Umursamıyormuş gibi davranıyorsun ama umursuyorsun. Yoksa Stellan ve Isadora bu gece burada olurdu. Ya da sen hala berbat bir şekilde çalmıyor olurdun. Ama bu, başkasına zarar vermek için bir mazeret olamaz. Söylediklerimi anlıyor musun? O, barda tavladığın kızlardan biri değil. Seni eğlendirmek için *kullanabileceğin* biri değil.

"Ve bu ikinizin de iyiliği için. Çünkü bu ortaya çıkacak, değil mi? İnsanlar öğrenecek. İki yeni kız kardeşimiz olduğunu öğrenecekler ve sen ve o salak kardeşlerinin yıllardır medyada yarattığı ilgiyi düşünersek, o iki kız her yerde olacak. Ve kötü çocuk Wrecking Thorn'un üvey kız kardeşine aşık olduğu ortaya çıkarsa, sezonunu ve belki de kariyerini eline yüzüne kapak yapabilirsin. Tekrar söylüyorum, ondan uzak dur yoksa bana hesap verirsin."

Conrad konuşmasını bitirdikten sonra onu bir süre izledim, o da beni izliyordu. Ledger ve Callie'nin de ikimizi dikkatle izlediğinin farkındaydım. Muhtemelen ne yapacağımı görmek için.

Bu iyi bir şey, çünkü böylece bunu sadece bir kez söylemek zorunda kalacağım. "Sen ve ben çatışıyoruz, ama sana saygı duyuyorum. Hem ağabeyim hem de koçum olarak. Tanıdığım en iyi adamlardan birisin. Senin için canımı veririm. Ve tüm saygımla, benim işime karışma. Koçum olarak bana emirler yağdırabilirsin, istersen beni kenara alabilirsin, ama onunla ilgili kararları ben vereceğim, çünkü onunla ilgili her şey beni ilgilendirir. O benim işim ve şu anda bu işi bitirmememin tek nedeni, ikimizin de aynı hedefe sahip olması: onu güvende tutmak." Korkuluktan uzaklaşıp uzaklaşmaya başlıyorum. Ama sonra durup 'a dönüp gruba genel olarak sesleniyorum. "Ve o benim lanet olası kız kardeşim değil."

Bunun üzerine arkasını dönüp uzaklaşmaya devam ediyordum. Eve girip koridordan geçiyordum.

Kapılardan birinde duruyorum; kasabaya geldiğimde kaldığım çocukluk odamın kapısı. Kapıyı açtım ve işte orada, yatakta yatıyordu. Kızıl saçları yastığının üzerine dağılmış, küçük bedeni sırtüstü ve yorganın altında, uyuyordu. O kaltak annesi gittikten sonra eve gitmek istemişti ve bize anne babamızın nasıl tanıştığını anlatmıştı. Ama Callie, Tempest ve Wyn onu burada kalmaya ikna etmişlerdi. Yarın sabah hep birlikte hastaneye gidip Snow'u göreceğiz.

Conrad yanılmış. Ondan uzak durmam gerekmiyor, *onun benden uzak durması gerekiyor.*

Çünkü ondan uzak kaldığım son üç hafta içinde bir şeyin farkına vardım. Onunla birlikteyken nefes alabiliyorum. *Rahat* nefes alabiliyorum. Bu çok garip çünkü nefes almakta zorlandığımı bile bilmiyordum. Hayatım boyunca boğazımda bir şey varmış gibi nefes almışım.

Onunla birlikteyken odaklanabiliyorum. Dünyanın benim oyunum ve geri dönüşümle ilgili saçmalıklarını duymuyorum. Kendim bile inanmaya başlamıştım. Onun bana olan inancını görene kadar bunun farkında bile değildim. Kardeşlerimin benim için endişelenmelerini ve şüphelerini duymuyorum, ki bu hiç istemediğim bir şeydi.

Onunla birlikteyken kendimi özgür hissediyorum. Ve özgürlük bağımlılık yapar.

O bağımlılık yapıyor. Ve ben o tadı aldım.

Bu da demek oluyor ki, o tadı tekrar yaşamak için her şeyi yaparım. Önümdeki her şeyi yok ederim, herkesin arkasından iş çeviririm. Herkese ihanet ederim. Yalan söylerim, hile yaparım, çalarım, onu tekrar elde etmek için *her şeyi* yaparım. Ona dokunmak, kokusunu almak için. Gülüşünü izlemek, utangaç gülümsemesini yakalamak için. Ondan istemediği şeyleri almak ve onu buna alıştırmak için. Onu kendime göre şekillendirmek, ona boyun eğdirmek için her şeyi yaparım.

Ama sorun şu ki, yapabileceğim tek şey bu.

O gece yaptığım gibi ondan bir şeyler alabilirim, onu kullanabilirim, ama ona verecek hiçbir şeyim yok. Bana zehirli diyor, değil mi? Haklı. Damarlarımda zehir var. Bitmeyen bir acı, ekşilik, kendi ikiz kardeşimden uzak durmak istememe neden olan bu artan huzursuzluk. Bu beni mutsuz ve kendi aileme karşı öfkeli yapıyor, kendi ailem içinde

yalnız bırakıyor. Hepsi bir kez lanet olası aşık olduğum ve nasıl ayağa kalkacağımı bilmediğim için.

Onsuz nasıl ayağa kalkacağımı bilmiyorum.

Ama bunların hiçbirini umursamazdım, ona verebileceklerimi ya da veremeyeceklerimi, hak ettiklerini. Onu kullanırdım, kullanırdım ve bitene kadar kullanırdım. Tüm acım geçene ve hissizleşene kadar. Tıpkı onun uyuşturucu gibi.

Bana Yıkıcı Diken derler çünkü sahada yıkım makinesi gibiyim, asla durmam, kimsenin hedefime engel olmasına izin vermem. Ama artık bu doğru değil. Oyunum yüzünden Yıkıcı Diken değilim. Yıkıcı Dikenim çünkü ona ulaşmak için önümdeki her şeyi yok ederim.

Ve bu onun için iyi bir şey değil.

On Yedinci Bölüm

Thorne evine taşınıyorum.

Bunu söylediğime bile inanamıyorum, çünkü gerçek gibi gelmiyor. On iki yaşındayken gördüğüm bir rüya gibi. Onları ilk kez öğrendiğimde ve kasabada gördüğümde. O zamanlar onların evine taşınmak ve Snow ile birlikte onların ailesinin bir parçası olmak istiyordum. Ama tabii ki bu delilikti.

Bu kadar çılgınca olduğu kadar. Son birkaç hafta olduğu kadar çılgınca.

Her şeyden önce, kardeşim iyi. Yardım için gittiğim insanlara teşekkürler. Çok şey istediğimi biliyordum. Beni pek tanımadıkları için değil, beni tanıdıkları kadarıyla da Callie'den öğrenmişlerdi. Ama aynı zamanda hepsinin artık aileleri var, ayrıca sezon yaklaşıyordu ve hepsinin en iyi formda olması gerekiyordu.

Ama hiç soru sormadılar, itiraz etmediler. Hepsi test yaptırdı ve Conrad tek uygun donör çıktı. Snow'un durumu çok ciddi olduğu için ameliyatı bir an önce yapmak istiyorlardı. Ama Bardstown'daki hastane zaten doluydu, bu yüzden istedikleri kadar çabuk yer bulamadılar. Conrad işin başına geçti ve ısrarı üzerine Snow'u hemen kabul edebilecek New York'taki bir hastaneye naklettiler. Şimdi kız kardeşim her geçen gün iyileşiyor. Conrad da öyle bu arada. İşine geri döndü ve yola çıkmaya hazırlanıyor.

Annemin karşısında beni savunduktan sonra, Snow'a yardım etmek konusunda endişelenmeyeceklerini bilmeliydim ya da en azından tahmin etmeliydim. Tüm kardeşler, annemle aramda bir duvar oluşturmuşlardı ve tüm arkadaşlarım ve üvey kız kardeşim beni ayakta tutmak için bana sarılmışlardı. Dedikleri gibi, ben onların ailesiydim, kendilerinden biriydim.

Bu, dünyadaki en gerçeküstü duygu olmalı. Birinin ailesi olmak. Bir yere ait olmak. Güvenebileceğin insanlar olması. Üvey babandan uzak durmak için yatak odanın kapısını kilitleyerek ya da yatağın altında beyzbol sopası saklayarak uyumamak.

Belki de bu yüzden Snow'un ameliyatından başka olan biteni kafamda oturtamıyorum. Yani, Conrad' , hastane yatağında yatarken,

dairemizden taşınacağımızı ve onların evine taşınacağımızı açıkladı. Mahallemizin berbat olduğunu, Snow'a yardım etmem gerektiğini ve başka şeyler hakkında çok ikna edici argümanlar sunsa da, tek yapabildiğim ağzım açık, gözlerim fal taşı gibi ona bakmak oldu.

Wyn, Conrad'ın yanında elini tutuyordu ve bana sakın bir gülümseme attı. "O genelde istediğini alır. Onu dinlesen iyi olur."

Callie arkamda sandalyelerden birinde otururken alaycı bir şekilde güldü. "Tabii, tabii. Hayır, Wyn'i dinlemelisin.

O patronun patronu."

"Benim patronum yok," diye Callie'nin yanındaki koltuktan Reed araya girdi.

Sıra, Reed ve Callie'nin karşısında oturan Ledger'a geldi. "Bunu, kaka dolu bezlerle yüzücü bir adam mı söylüyor? Hepsi karısının gece yarısı uyanmasını istemediği için. Bu, ezik davranış."

"Hey, kardeşime zorluk çıkarma," dedi Tempest yanından. "Geçen hafta ikizlerin altını değiştirdin çünkü yeni manikürümü mahvetmemi istemedin."

"Bu çok centilmence, Ledge," dedi Wyn.

"Aynen," diye onayladı Callie. "Bu, karına boyun eğdiğin anlamına gelmez, onu çok sevdiğin ve onun için her şeyi yapacağın anlamına gelir."

"Sen başlattın lan," diye homurdandı Ledge.

"Lanet olası diline dikkat et, tamam mı? Karımla konuşuyorsun," diye tartıştı Reed. "Kız kardeşimle istediğim gibi konuşabilirim," diye karşılık verdi Ledger.

"Kocama öyle konuşma," diye araya girdi Tempest, sonra Ledger'a dönüp ona bir öpücük gönderdi. "O zaman kocana bana bulaşmamasını söyle," diye Ledger'ın tonuyla homurdandı Reed.

"Hey, kendi tavsiyene uymak ve karıma nasıl konuştuğuna dikkat et," dedi Ledger. "Sen..."

"Tamam, yeter," diye bağırdı Conrad, aralarındaki bitmek bilmeyen atışmayı durdurdu. "Tartışmak yok. Ve şunu netleştirmek için" — Wyn'e döndü, mavi gözleri yoğun ve dudakları titriyordu — "patron o, ve bu benim köle olduğum anlamına geliyorsa, o zaman ben köleyim."

Wyn kızardı ve herkes bağırıp alkışladı. Ve ben de *bunun istediğim şey olduğunu* düşündüm. Her zaman istediğim şey buydu, bir aile, dostluk, şakalaşma, birbirini seven insanlarla çevrili olmak. Tabii ki bunu, her zaman zehirli ve dram dolu bir ortamda yaşamış olan tatlı ve utangaç kız kardeşim için de istiyordum. Ve eğer bunu elde etme şansı varsa, bu şansı değerlendirmeliydim.

Ben de evet dedim – hayır deme şansım yoktu zaten – ve hemen o anda hep birlikte oturup bir plan yaptılar, kim neyi hangi gün yapacak diye bir program hazırladılar. Callie, Tempest ve Wyn sırayla bana ve Snow'a yemek yapacaklardı, böylece yemek pişirme derdinden kurtulacaktım. Erkekler ev sahibimle konuşup, haber vermeden bir an önce taşınabilmemiz için eşyalarımı toplamama yardım edeceklerdi. Çamaşır yıkama ve Snow'u doktor randevularına kim götürecektir gibi görevler de vardı. Ben işe gitmem gerektiğinde Snow'a kim bakacak gibi.

Ve ben hepsini üstlenirdim. Aslında, hepsini üstleniyorum, ama hiçbirinin gerçek olmadığı ve her an elimden alınabileceği için tamamen bunalmış ve çıldırmış hissetmiyorum.

Ta ki Callie üniversite konusunu açana kadar. Snow'un üniversitesi değil, *benim* üniversitem.

Taşınma günü. Snow'un ameliyatından bu yana birkaç hafta geçti ve bugün onu hastaneden eve getirdik, yani yeni evimize: Thorne evine. Taşınma işi bitti. Ledger ve Reed tüm kutuları taşıdı, kızlar da benimle birlikte kutuları açıp benim ve Snow'un odalarını düzenledi. O, Callie'nin eski odasını üst katta alacak, ben de hayatımın değiştiği gece uyuduğum alt kattaki odada kalacağım. Buzdolabı dolu. Kiler dolu. Akşam yemeği için dana chili ve tatlı olarak çikolatalı vanilyalı kek var. Herkes gitti; Tempest ve Ledger, bakıcının yerine geçmeleri gerektiği için erken çıkmak zorunda kaldılar; Wyn de Conrad'ın yanına gitmek için eve gitti ve Reed de Callie'yi yakında alacak.

Bu bombayı bana atmasını hiç beklemiyordum, ama benim için üniversiteler araştırdığını ve Bardstown Community College'da dans programı olduğunu söyledi. St. Mary's'de okurken Juilliard onu kabul etmeseydi, kendisi de geri dönmek istemiş. İlk tercihi olmasa da, balerin olduğu için dans etmeyi hala istiyordu ve dans eğitimi almak için üniversiteye gitmek için her fırsatı değerlendirirdi.

Kaba olduğunu biliyorum ama sözünü yarıda kesip "Ama ben... üniversiteye gidemem" dedim.

Mutfak lavabosunun önünde durmuş, öğle yemeğinden kalan kirli bulaşıkları yerleştiriyoruz. Wyn ve Tempest yardım etmekte ısrar ettiler ama ben onları uzaklaştırdım. Zaten çok şey yaptılar; bulaşık makinesine koymam gereken birkaç kirli bulaşığı ben halledebilirim. İlginç bir gerçek: Geçen gece geldiğimde bulaşık makinesi yoktu sanırım. Üstelik çeliği çok parlak ve yeni görünüyor. Çılgınca, ama Snow ve ben taşındığımız için taktırmadılar, değil mi? Çünkü bu biraz delilik olurdu.

"Neden olmasın?" diye soruyor Callie.

"Çünkü Snow üniversiteye gitmesi gerekiyor," diye cevap veriyorum. "Sen neden gidemiyorsun?" diye soruyor.

Yanaklarım kızarır ama ısrarla devam ederim. "Üniversiteye gitmek için para lazım ve benim pek param yok."

Callie beni dikkatle izliyor. "Sana yardım edeceğimizi söylesem, gücenir misin?" Sırtım dikleşir ve karşılık vermek için ağzımı açarım ama o devam eder. "Bunu bir tür borç olarak düşünsen nasıl olur?"

Bir an ona bakıyorum, kalbim hızla atıyor, umutla dolu, dileklerim var. Ama sonra, "Bu... çok nazik ama yapamam. Zaten onun ameliyat ve diğer tıbbi masraflarını sigortanızla karşılıyorsunuz. Üniversite masraflarımı da sizin ödemeniz iyi bir fikir mi bilmiyorum" diyorum.

Sigortayı değiştirmek kolay bir şey değil, ama Conrad bazı bağlantılarını kullandı ve onu kendi sigorta poliçesine dahil ettirdi. Bu sayede onu çok hızlı bir şekilde başka bir hastaneye nakledebildik. Böyle bir maddi yardımı kabul etmek de çok garipti, ama başka seçeneğim yoktu. Ama bu çok fazla. Zaten bizim için çok şey yapıyorlar. Bunu da yapmalarına izin veremem. Tek ihtiyacım ve istediğim şey bir aile olmak, hepsi bu.

"Bak," diyor Callie, bana dönerek. "Benim için ailemiz neredeyse hiç yoktu, ama yine de büyük bir ailem vardı. Kardeşlerim beni kolluyor, bana bakıyor, yardımına koşuyorlardı. Bu yüzden her şeyi tek başına yapmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Hayal bile edemiyorum, bu yüzden belki bunu söylemeye hakkım yok, ama senin artık bir ailen var. Henüz yeni olduğunu ve alışmanın zaman alacağını biliyorum, ama lütfen bunu düşüneceğini söyle ."

Ona söz veriyorum ve Reed ile birlikte gittikten sonra, Snow'u kontrol etmek için yukarı çıkıyorum. Yatakta, televizyonda futbol maçı

izlerken bir kitap okuyor. Komodininin üzerinde, son birkaç gün içinde herkesin gönderdiği çiçekler ve geçmiş olsun kartları var. Ayrıca, bu sabah onu almaya gittiğimizde Ledger'ın getirdiği birkaç balon da yatağının ayaklarına bağlanmış.

Snow beni kapıda görünce kitabı kapatıp gülümsüyor. "Merhaba."

Biraz solgun görünüyor ve sanırım biraz kilo vermiş, ama genel olarak çok daha iyi. Daha fazla yiyor; bugün öğle yemeğinin çoğunu bitirdi. Nefesi de daha iyi. Üst kattaki odası ve her gün merdivenleri çıkması konusunda biraz endişeliydim, ama doktor onun iyiliği için olduğunu söyledi.

Yatağının yanına oturup gülümsüyorum.

"Merhaba, iyi misin?" "Evet, sadece biraz yorgunum," diyor.

Kitaba anlamlı bir şekilde bakıyorum. "Neden acaba?"

O gülümsüyor. "En güzel kısmına geldim."

"Sen hep en iyi kısımdasın."

"Sen de okursan sen de öyle olursun. Okumak sihir gibidir."

"Sözüne inanacağım," diyorum, çünkü okulu hiç sevmezdim ve eğlence için kitap okumaya hiç vaktim olmadı. Sonra odaya bakarak ekliyorum, "Bu yeni bir şey, değil mi?"

Snow da aynı şeyi yaptı, yavaşça oturup bir an beni izledi.

"Onları çok seviyorum, Juju." Kalbim sıkıştı. "Öyle mi?"

"Hepsi çok," diye bir kelime arıyor, "nazik ve tatlı. Conrad bile."

"Conrad'ın tatlı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum, sadece onu tanımlamak için kullanmayacağım bir kelime olduğu için gülerek. Her ne kadar o, tanıdığım en iyi erkeklerden biri olsa da.

"Yani, biraz korkutucu," diye itiraf ediyor Snow. "Ama o..."

bir baba figürü gibi. Gerçekten önemseyen biri." Yine yutkunuyorum, boğazım duygularla doluyor. "Evet, öyle."

"Ve Callie en tatlısı," diye devam ediyor. "Yani, sen hep öyle derdin ama ben ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Benim için yeni bir cupcake tarifi üzerinde çalışıyor, beni ailesine kabul etmek için özel bir şey hazırlıyor, bu yüzden en sevdiğim tatlıları sordu."

Callie de bana aynı şeyi söylemişti, ama o benim en sevdiğim tadı, ananası zaten biliyor ve bana piña colada cupcake yapacak. "Evet, öyle."

"Oh, ve Ledger çok komik." Gülüyor. "En azından Tempest'e karşı davranışları çok komik. Yine, hikayeleri duymuştum ama ne kadar komik olduğunu bilmiyordum. Aslında, Callie söz konusu olduğunda Reed de çok komik."

Kıkırdamak. "Öyleler. Olmaları gerektiği gibi."

"Ama," Snow devam ediyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. "En sevdiğim hala o."

Bunu söyleyeceğini biliyordum. Ya da daha doğrusu, bir şekilde ondan bahsedeceğini biliyordum. Çünkü o benim kardeşim ve kalbimin her köşesini biliyor. Snow'dan çok az sırrım var ve o, benimle onun

arasında olanları bilmiyor, çünkü kimse bilmiyor, çünkü asla paylaşmayacağım, ama son iki haftadır onu aradığımı biliyor.

Kayıp değil, sadece pek ortalarda görünmüyor.

O gece geç saatte, haberim olmadan gelip beni kurtardıktan sonra, onu bir kez bile görmedim. Dükkânda çalıştığım zamanlar hariç, neredeyse tüm zamanımı onun ailesiyle geçirdiğim düşünülürse, bu çok büyük bir başarı gibi görünüyor.

Bizimle hastaneye gitmedi. Ama Callie söyledi, test yaptırdı. Ayrıca, bunu ilk yapanın o olduğunu da söyledi. Sonuçlar negatif çıkınca diğerleri de test yaptırdı. Nedenini sordum, omuz silkti ve "Onun emri" dedi.

Herkes kahve dükkanındaki vardiyamdan sonra çoğunlukla bana yardım etmek için gelirdi, ama o her zaman ben yokken gelirdi. Bunu biliyorum çünkü bir gün mobilyalarımın bir kısmının kaybolduğunu fark ettim — Thorne'ların evinde ihtiyacım olmayacağı için atacağımızı konuşmuştuk — ve Callie'ye sorduğumda, onun gelip aldığını söyledi. Ayrıca, ev sahibiyle haber vermeden taşınmamıza izin vermesi için onunla konuşan kişinin de o olduğunu biliyorum.

Callie ve kızlar hastanede yardım planları yaparken onun adı hiç geçmedi, ama son birkaç hafta boyunca, ben hala eski dairedeyken tüm market alışverişini ve diğer ihtiyaçları o halletmişti. Ve bugün alışverişini de onun yaptığını biliyorum. Bunların hepsi Callie'den duyduğum ve diğerleri tarafından da doğrulanan bilgiler.

Ama en önemlisi, son iki hafta boyunca Snow'u hastanede ziyaret ettiğini biliyorum. Bunu bana o söyledi. Ayrıca, en sevdiği şeyleri sorduğunu da söyledi: en sevdiği atıştırmalıklar, en sevdiği akşam yemeği yemekleri, içecekler. Hepsi aşağıda stoklanmış durumda. Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanır? Ne tür kitaplar okur? Hepsi komodinin üzerinde duruyor. En sevdiği futbol takımı var mı? Hatta en sevdiği rengi bile sordu. Bugün odasına girip duvarların o renge boyandığını, yeni çarşaf ve nevresimlerin de aynı renkte olduğunu görünce çok garip buldum.

Ve ben... Bu konuda *duygularım* var. Hem de çok fazla.

Bir yandan, kardeşim, yani onun da kardeşi olan kız kardeşimi yeni ailesine kabul etmeye çalışmasından dolayı gerçekten çok, çok, çok mutluyum. Dediğim gibi, uzun süre işlevsiz bir ailede yaşadıktan sonra, kardeşim istikrar ve sevgiyi hak ediyor. Evinde kendini güvende hissetmeyi hak ediyor ve ben de onun için tek istediğim bu. Ama

herhangi bir anneye ya da küçük kardeşini çocuk gibi seven bir ablaya sor, çocuğuna sevgi ve şefkat gösterirsen, o da sana aşık olur. Ve benim buna ihtiyacım yok. Ona şu anda olduğumdan daha fazla aşık olmaya ihtiyacım yok.

Bana yalan söylediğim için
benden nefret eden üvey
kardeşimle. Beni görmemek
için elinden gelen her şeyi
yapan üvey kardeşimle.

O da bunu yapıyor, değil mi? Bu yüzden ben yokken ortaya çıkıyor. Bu yüzden bugün bütün gün ortalarda yoktu, oysa burada *yaşıyor*. Ve şimdi ben ve kız kardeşim de burada yaşayacağız. Onunla birlikte. Ve onun çatısı altında yaşarken benden nasıl kaçacağını hiç bilmiyorum. Beni bu kadar çok nefret ediyorsa, sezonuna kadar birkaç hafta boyunca bile olsa, nasıl bir arada yaşayacağımızı da bilmiyorum.

Ama Snow'un yanına dönüp "Sevindim"
diyorum. Koyu renk gözleri fal taşı gibi
açılmış. "Oda benim için boyattırmış,
Juju." Benim gözlerim de karışık
duygularla yaşar. "Biliyorum."

"Ve okumak istediğimi söylediğim tüm kitapları aldı," diyor
neredeyse saygıyla. "Ve Xbox'ı kurup FIFA oynayabileceğimizi
söyledi. Futbolu sevdiğim için bana öğretecek."

Gülümsemeye devam ediyorum. "Ben de sevindim, Snow."

Sonra, gözleri endişeyle dolarak şöyle der: "Sence medya peşimize
düşer mi? Conrad'ın dediği gibi.

Annemin ilişkisini ve beni ve...

Elini tutarım. "Hey, şu anda bunun için endişelenmene gerek yok.

Ben hallederim. Hep birlikte hallederiz." Yutkunur. "Sadece bizim
onlara yük olduğumuzu düşünmelerini istemiyorum."

"Kar," dedim, elini sıkarak. "Öyle düşünmeyecekler, tamam mı?
Onlar iyi insanlar. Bizi kollarını açarak karşıladılar. Uzun süredir
belirsizlik içinde yaşadığımız için endişelendiğini biliyorum. Ama sana
söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Sen iyi olacaksın."

Olacak. Bunun için elimden geleni yapacağım. Conrad bize
medyada çıkabilecek karmaşadan bahsetmişti. Ama bahsetmeseydi bile,
medyanın bize ilgi göstereceğini tahmin ederdim. Özellikle de sezon
yaklaşırken. Thornes ailesi ünlüdür, özellikle de o, ve bu, nişanlarının
bozulması ve nişanlısının onu aldatmasıyla birlikte, medyanın üzerine
atlayacağı bir başka ilginç hikaye. Birdenbire ortaya çıkan iki kız
kardeş.

Dürüst olmak gerekirse, Snow'un korkularını anlıyorum çünkü ben d

'da da aynı korkuları yaşıyorum. Hiçbir zaman gerçek bir destek sistemimiz olmadı, bu yüzden şimdi bir tane olacağına inanmak zor. Herkes çok nazik ve sıcak davransa da. Ama ona söylediğim gibi, her şeyi ben halledeceğim. O sadece iyileşmeye odaklansın.

"Peki ya sen?" diye

sordu. "Bana ne

olacak?"

"Belki bu senin için bir fırsat

olabilir..." "Hayır," diye sözünü

kestim.

"Ama onu çok uzun zamandır seviyordun ve..."

Elini tuttum. "Onu sevip sevmediğim önemli değil. Onu o şekilde düşünmemeliydim. O benim üvey kardeşim. *Senin* üvey kardeşin. Ama en önemlisi, artık bir aileyiz. Bu bizim için, senin için yeni bir başlangıç. Geçmişteki duygularımı buraya karıştırmak istemiyorum."

Bu doğru, değil mi? Tempest de benim için aynı endişeyi duyuyordu ve ben de ona aynı şeyi söyledim.

Onun ailesinin bir parçası olmayı hayal ederken onu bu şekilde düşünmek asla doğru değildi, ama artık ben onun ailesinin bir parçasıyım. Kız kardeşim de onun ailesinin bir parçası. Uzun süre onlara yalan söyleyip sır saklamama rağmen bizi kollarını açarak kabul eden bir aile. Artık onların güvenini suistimal edemem. Onların arkasından iş çevirip, yine yalan söylemeye başlayıp, ailelerinden biriyle gizlice görüşemezdim.

Onunla benim aramda bir geçmiş, bir bağ var ve dolayısıyla bir sır var. Bunu kimseyle paylaşmak istemiyorum, durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Snow'u hiçbir nedenle strese sokmak ya da işleri onun için gereğinden fazla zorlaştırmak istemiyorum.

Üstelik, bir şey olursa ve medya bunu öğrenirse, manşetlerin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Son birkaç aydır haberlere çıktığı için zaten başı yeterince dertte, bu onu daha da incitecek.

Yani hayır, bu benim şansım değil. Zaten hiç şansım olmadı çünkü o benden geçici bir eğlence dışında bir şey istemedi. Ve şimdi de istemiyor çünkü benimle hiçbir ilgisi olmak istemiyor.

On sekizinci bölüm

Saat gece 10 civarı, Snow'un yatma saati çoktan geçti, ön kapının açıldığını duyunca yataktan fırladım.

Sohbetimizden sonra, Snow ve ben akşam yemeğinden önce onun yatak odasında birlikte bir film izledik. Snow'a ilacını verdim, sonra onu 17 yaşında değil de 5 yaşında gibi yatırdım ve o da izin verdi çünkü olan biten her şeyden hala çok korktuğumu biliyor. Sonra aşağı inip, yatmaya hazırlanmadan önce son eşyalarımı yerleştirip odamı düzenledim. O zamandan beri uyumaya çalışıyorum, ama bunun benim için çok erken olduğunu biliyorum. Striptiz kulübünde bir yıldan fazla gece geç saatlere kadar çalışmak beni bir gece kuşu haline getirdi.

Tabii, son birkaç haftadır uyuyamamanın başka bir nedeni daha var. Bir şekilde, uyurken odama gizlice girmesine alıştım, daha doğrusu *bağımlı* oldum. Sanki beni koruyormuş gibi. Aynı zamanda telefonundan da beni *izliyordu*.

Ve şimdi, o burada olduğu için *kesinlikle* uyuyamayacağımı biliyorum.

Bunu fazla düşünmeden, yorganı üzerinden atıp yataktan atlıyorum. Komodinin çekmecesini açıp ihtiyacım olan şeyi alıp pijama cebime koyuyorum ve odadan koşarak çıkıyorum. Yavaşça yürümem ve biraz kendimi sakinleştirmem gerektiğini biliyorum, ama ayaklarım beni dinlemiyor. Beni mutfığa kadar olabildiğince hızlı taşıyorlar, çünkü onun orada olduğunu biliyorum, çünkü hareket ettiğini duyabiliyorum. Buzdolabının ve dolap kapaklarını sessizce kapatarak gürültü yapmamaya çalıştığını da fark ediyorum.

Ama yine, bu evde artık yalnız olmadığını bildiği için düşünceli davrandığı gerçeği üzerinde durmadan, iki hafta sonra ilk kez onu görüyorum. Lavabonun önünde, bana sırtını dönmüş duruyor, ama önemli değil. Çünkü onu görür görmez, kafamdaki tüm düşünceler, vücudum gibi aniden duruyor.

Çünkü o çıplak.

Yani göğsü çıplak. Yani tişört giymemiş. Neden tişört giymemiş? Daha da önemlisi, bu gerçek mi? Omuzlarının genişliği - ki bunu elbette biliyordum ve birkaç kez " "da tutmuştum, ama nedense

tişörtsüz görene kadar etkisini fark etmemiştim - ve hareketleriyle seçiren sırtındaki kanat gibi kasları. Kolunu kaldırıp elindeki su şişesinden içmek için başını geriye attığında ortaya çıkan o titreme. Artık omuz bıçaklarının neden öyle adlandırıldığını biliyorum. Çünkü çok keskinler, belirgin bir şekilde ortaya çıkarak ölümcül görünüyorlar.

En azından onun omuz kemikleri öyle.

Şişeyi indirirken gözlerimi omurgasına ve sivrilen çizgisine kaydırıyorum ve omuzları kadar belinin de ince olduğunu fark ediyorum. Bunu bilmem gerekirdi, çünkü onu daha önce *görmüştüm*. Ama onu gömleksiz görmemişim, bu yüzden ne kadar ince olduğunu tam olarak fark etmemiştim.

Ve aman Tanrım, *her şeyi* durdurun. Sırtında iki küçük çukur mu var? Gri eşofmanının bel kısmının sarkık olduğu yerde. Öyle, değil mi? Ve tabii, o sevimli küçük şeyleri görünce birkaç saniye nefes alamadığım için kimse beni suçlayamaz, çünkü genişliğini, inceliğini ve diğer özelliklerini biliyor olabilirdim, ama gamzelerini kesinlikle bilmiyordum. Dilimi içine daldırmak istediğim için ağzım salya dolarken boğazımın kuruyacağını kesinlikle bilmiyordum.

Tüm bunlar, o sonunda arkasını dönmeden önce oluyor ve sonra bir adım geri atmak zorunda kalıyorum çünkü şimdi göğsünün görüntüsüyle bombardımana tutuluyorum. Tabii ki omuzları kadar geniş ve sırtında kanatlar varken, göğsü sıkı ve kavisli bir yapıya sahip ve çeyrek büyüklüğünde küçük meme uçları var. Onun gamzelerini yalamak istediğim gibi, bu meme uçlarını yalamayı düşündüğüme inanamıyorum ama düşünüyorum.

Sonra da altı paket karın kaslarını yalamayı düşünüyorum.

Çünkü o sahip. Altı paket karın kasları, demek istiyorum. Yine, onların varlığını biliyordum ve bunu belirsiz bir şekilde değil, çok daha net bir şekilde biliyordum. Çünkü bir süre önce her gece, onun kucağında dans ederken onları vücuduma hissediyordum. Onları kendi yumuşak karnımda hissettim. Bir gece, kalçalarımı sallarken o kaslı karın kaslarına sürtünmemi istediği için orgazm oldum bile... *Tanrım, bunu düşünme...* Ama yine de, onlara bakana kadar ne kadar muhteşem olduklarını bilmiyordum.

Ya da daha da aşağıya inmeden önce dilimi onun sıkı göbek deliğine daldırmak istediğimi. Gri eşofmanının şişkinliğine...

O anda bakışlarımı yukarı kaydırıp sonunda yüzüne bakıyorum. Her zamanki gibi güzel, ama aynı zamanda gergin ve sert, çenesi sıkı, bana bakıyor. Ayakları açık, parmakları boş şişeyi sıkıca kavıyor. Muhtemelen kızgın, kesinlikle sinirli.

"Merhaba," diyorum.

Çenesi daha da sıkılaşıyor, sanki sesim ve varlığım onu rahatsız ediyormuş gibi. Ellerimi önümde ovuşturuyorum. "Şey, hepimiz taşındık."

Bunun üzerine çenesinde bir tik başlar, bu da benim her saniye daha da sinir bozucu olduğum ve muhtemelen hemen ondan uzaklaşmam gerektiği anlamına gelir.

"Ama tabii, bunu zaten biliyorsun," dedim, sonra sessizce ekledim, *çünkü ben güvenli bir şekilde yatağa girene kadar eve gelmemem gerektiğini biliyordun.* Sonra, "Şey, ben sadece..." Başımı salladım, gözlerimi bir saniye kapattım. "Üzgünüm, ama neden üstünde tişört yok?"

Buna karşılık, sonunda cevap verme lütfunda bulunur. "Çünkü eve gelmeden önce koşuya çıktım."

"Tamam, peki," diyorum, gözlerimi onun çıplak göğsünden uzak tutmaya çalışarak, ama şimdi bu daha da zor çünkü sonunda onun terlediğini fark ediyorum. Neden daha önce fark etmedim acaba? Yani, terden parıldıyor. Boynunun yanından bir damla kayıp köprücük kemiğine damladığını fark ettim. Sanırım çıplak vücudu ve muhteşem kaslarına o kadar hayran kalmıştım ki, başka hiçbir şeyi fark etmemiştim.

"Ve çünkü her zaman böyle bakılmak çok hoşuna gidiyor," diyor, sözlerinde alaycı bir ton var.

Kızarıyorum ve başımı eğiyorum. "Özür dilerim. Ben sadece..."

"Bir şey mi lazım?" diye sordu ve ben başımı kaldırdım.

Ama onun tezgahdan uzaklaşıp bana yaklaştığını fark ettim.

"Yok, ben sadece..." "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, sözümü kesip bana doğru yaklaştı.

Yutkunarak bir adım geri çekildim. "Y-hayır. Her şeyin yerini gösterdiler. Callie, Ledger ve diğerleri."

Bana doğru ilerlerken bakışlarımızı birbirinden ayırmıyor, bir adım ya da iki adım bile değil. Bana doğru ilerlerken şöyle diyor: "Çünkü ben sana yardım etmek istemiyorum, hatta sana ev sahipliği yapmakla

uzaktan yakından ilgilenmiyorum. Ama bu gece benim evimde ilk gecen olduğu için bir istisna yapabilirim."

Sırtım merdivenlerin hemen altındaki karşı duvara çarpana kadar geri çekiliyorum. "İlk tanıştığımız geceyi mi kastediyorsun?"

Nişan gecesi, beni bir ağacın arkasında saklanırken, çaldığım şampanyayı içerken bulduğu gece. O gece ben gerçekten hizmetçiydim ve o, hayatının aşkı yanında, partinin yıldızıydı.

Benden birkaç santim uzaklıkta durur, gözleri beni süzüyor. "Bu benimle ilk konuşmandı. Ama uzun zaman önce tanışmıştık, değil mi?"

Yutkunup ellerimi duvara yapıştırıyorum. "Evet."

Gözlerini kısarak devam etti, "Belki de sandığımdan daha uzun zaman önce."

Ona söylediğim tüm yalanlar ve söylemediklerim aklıma gelince kalbim sıkışır. Ona tam olarak ne zaman tanıştığımızı, daha doğrusu onu ilk kez ne zaman gördüğümü söyleme dürtüsü beni sarar. Bu evde, kaldığım yatak odasının penceresinden görmüştüm onu. Çünkü bu sadece *bir* oda değil, onun odası. Benim için vazgeçti. Bu gece onunla konuşmam gereken şeylerden sadece biri.

Ama nedense, anlamlı bir şey söylemek çok zor, bu yüzden "Y-yemek yedin mi?" diye soruyorum. Tek cevabı, sorum cevabı hak etmiyormuş gibi bana bakmaya devam etmek.

Yutkunuyorum. "Buzdolabında bolca yemek var. Callie..." "Aç değilim," diyor kısaca.

"Ama az önce koşuya çıktın ve sezon için çok sıkı antrenman yapıyorsun..." "Lanet olasıca sadede gel," diye emretti.

Doğru. Doğru.

Haklı. Buraya bir neden için geldim ve bunu uzatmanın bir anlamı yok. Bu yüzden tekrar yutkunuyorum. "Benden kaçıyorsun."

"Yine de buradasın," diyor. "Ben..."

"Demek ki mesajımı iyi veremiyorum,"

"Ne dediğini biliyorum," diyorum. Sonra kendimi düzeltiyorum, "Yani, o gece söylediğini *hatırlıyorum*."

Çenesi daha da sertleşir ve öfkesini, sert ellerinin dokunuşu gibi hissedebiliyorum. Yine de devam ediyorum, "Senden ve aileden uzak

durmakla ilgili... Ben sadece... Snow'a olanlar için 'da olmasaydım, asla..."

"Biliyorum," dedi, ağzı o kadar sıkıydı ki, sözleriyle birlikte neredeyse hiç hareket etmiyordu.

"Ve ayrıca bilmeni istiyorum ki bunu kasten yapmadım," diye devam ediyorum. "Callie ile arkadaş olmak demek. Callie ile arkadaşlığım gerçek. Aslında, onunla konuşmadan önce bir yıldan fazla onu kaçırdım. Ama sonra..."

"Biliyorum," diye aynı sert ve kırılğan ses tonuyla tekrarlar.

"Nasıl?"

"Çünkü sen de beni *kim* bilir ne kadar zamandır kaçıyordun," diyor, sesi artık keskinleşmiş, ben de irkiliyorum. "Yani evet, biliyorum."

Dokuz yıl. Dokuz yıl boyunca ondan kaçtım, ta ki nişan gecesinde beni bulana kadar. Ona bunu söylemek istiyorum ama yine kendimi tutuyorum. Bunun yerine, "Sana söylemek istedim" diye patlıyorum. Yüzünde okumak istediğim ama okuyamadığım bilinmeyen bir duygu beliriyor. Bu yüzden, devam ediyorum. "Özellikle de benim... dikkatini dağıtmamı istediğin zamanlarda. Bu, hayır demeye devam etmemin nedenlerinden biriydi çünkü ben... Sen bilmiyordun ve ben... Aldatıyormuşum gibi hissediyordum, sanki... Seni aldatıyormuşum gibi ve o gece sana söylemek istedim ama sonra benden nefret edeceksin diye düşündüm ve..."

"Artık bunun için endişelenmene gerek yok, değil mi?"

Hayır, sanmıyorum. O zaten benden nefret ediyor. Yani olacağını düşündüğüm şey oldu. Burada şiddetle ve açıkça kızarıyorum ve ondan uzaklaşmak istiyorum ama yapamıyorum. Bu kadar uzun süre gerçeği sakladıktan sonra en azından bunu yapabilirim, artık ondan saklanmamalıyım. "Sadece... özür dilediğimi bilmeni istiyorum. Sakladığım her şey ve bu kadar uzun süre sakladığım için bu kelimenin yetersiz olduğunu biliyorum. Ve neden böyle hissettiğini anlıyorum ve..."

Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum ama bir ses duyunca irkiliyorum. Bir çıtırtı duyuyorum ve aşağıya bakıyorum. Elini boş şişeye sıkıca kapatmış ve öfkesiyle şişeyi ezmiş, plastiği tanınmayacak hale getirmiş. Göğsüm çok acıyor çünkü o benim kalbim, değil mi? Öyle hissediyorum. Sanki o plastik şişeyi değil, benim kalbimi acımasız parmaklarıyla ezmiş gibi. Ve bunu hak ediyorum.

Yutkunarak başımı kaldırıp onun parıldayan simsiyah gözlerine bakıyorum. "Ama tüm bunlara rağmen, ailen beni ve kız kardeşimi kollarının arasına aldı. Bize evini açtın. *Sen...* Snow'u evine kabul ettin ve ben..." Gözyaşlarımı geri tutuyorum. "Kimse onun için bunu

yapmadı, anlıyor musun? Hiç kimse. Kimse ona kabul edildiğini ve ona bakılacağını göstermedi. Onun odasını boyadın. Ona kitaplar ve en sevdiği yiyecekleri aldın. Sen... Sen ona bir yuva yaptın ve o çok mutlu görünüyor.

"Ben yapmadım."

"Ne?"

Bir an beni izler, sanki bir şey üzerinde düşünüyormuş gibi, sonra sonunda şöyle der: "Sen buradasın diye mutlu." Sonra şöyle açıklar: "Ameliyattan önce ona buraya taşınmak ister mi diye sordum, o da sadece sen gelersen taşınacağını söyledi. Yani bu benim sayemde değil. Senin sayende. Sen burayı onun için bir yuva yaptın. Ben sadece son rötuşları yaptım."

Gözlerimden akan yaşlar yüzünü bulanıklaştırıyor, ama ben hiçbir şey yapamıyorum. Onun nazik sözleri karşısında kalbimin hem sıkışıp hem de kabardığına engel olamıyorum. Sözlerini isteksiz bir tonla söylemiş olabilir, ama bu çabasını takdir ediyorum. Özellikle de bu koşullar altında.

Ama ona teşekkür etmeden önce aklıma başka bir şey geliyor. "Ameliyattan önce." "Ne?"

"Dedin ki," dudaklarımı yaladım,

"ameliyattan önce ona sordun." "Ee?"

"Ama ben Conrad sandım. Ameliyattan *sonra* bana sordu ve..." Kalbim göğsümde çarpıyor. "Senmişsin.

Hepsi senin yapmandı."

Bilmeliydim. Snow'un en sevdiği şeyleri konuşmak için onunla konuştuğunu zaten biliyordum, o zaman neden bu eve taşınmak onun fikri olmasın ki? Bu arada, bu ev Conrad'dan satın aldığı için onun evi. Mutfakta yeni bir bulaşık makinesi bile var. Bütün bunlar onun izlerini taşıyor. O böyle şeyler yapar. Küçük şeyler, büyük şeyler. Herkesin hayatını kolaylaştıran şeyler. Annemden bizi korumak için eve güvenlik kameraları ve alarm sistemi kurmak gibi şeyler. Aslında, Conrad'ın o gün taşınmamızla ilgili olarak değindiği noktalardan biri de buydu.

Yani kısacası, her şey onun fikriydi ve ailesi de ona yardım etti.

"Sen... Snow'u sigortana ekledin mi?" Çenesini sıkarak tek cevabı ve cevabımı aldım, bu yüzden devam ediyorum, "Demek ekledin. Hastane değişikliği de senin fikrin miydi?" Bir kez daha çenesini sıkıyor ve cevabımı alıyorum. "Ama neden önce sen test oldun? Onların içinde.

Callie dedi ki..."

"Callie'nin ne dediği umurumda değil," diye sözümü kesiyor. "Ne demeye çalışıyorsun?" Kendimi durduramadan, "Hayatımı değiştirdin," diyorum.

Gözle görülür bir şekilde irkildi. Vücudu gerilmeden önce, çıplak kasları gerginleştirdi, sanki bunu yapmamdan nefret ediyormuş gibi. Çok duygusal ve hassas davranıyordum. Ama bunu yapmak zorundaydım. Bunu söylemek için çok uzun zamandır bekliyordum. Tam olarak beş hafta. Her şeyin mahvolduğu geceden beri.

"Sen daha iyi hale getirdin," diyorum, sesim kısılmış. "Her şeye rağmen, sen... Sen benim borcumu ödedin. İşimi bırakmamı sağladın. Bana seçenekler sundun. Buna mecbur değildin. Beni orada bırakmak için her türlü sebebin vardı. Beni bulduğun yerde bırakabilirdin, ama yapmadın. Bana yardım etmeyi seçtin. Ve bu, bana fark ettirdiğin ve..."

"Ne fark ettirdim?"

"Benim bakılmaya değer olduğumu," diyorum ona açıkça. "Sana söylemiştim. O gece."

Burun delikleri yine genişledi ve kaslı göğsü uzun, duyulabilir bir nefesle hareket etti. Sonra, "Öncelikle, annen pisliğin teki." Ben irkildim ama o devam etti, "Bunu bilmeni istiyorum. Biyolojik baban da pisliğin teki. Babanın seni terk etmesi senin suçun değil. Öyle demiştin, değil mi?"

Evet, çünkü tüm bunları düşünmeye vaktim olunca, belki de benim hatam *olduğunu* anlamaya başladım. Eğer hiçbir şey söylemeseydim, belki babam hala burada olurdu. Jeremy hayatımızın bir parçası olmazdı. Belki annem bu kadar işlevsiz ve nefret dolu olmazdı. Babam gitmeden önce nasıl biriydi hatırlamıyorum ama sanırım beni bu kadar çok sevmiyordu.

"A-ama ben babama ilişkinizi anlattım," diyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Anneme kızgındım ve ben..."

"Kaç yaşındaydın?"

"Beş."

Öfke yüzünde belirir. "Hatalıymışım. O bir pislik ve baban da öyle." "Ama..."

"Annemi aldatmaya sen mi zorladın?" diye sorar ve ben dudaklarımı ısırarak başımı sallar. "Hayır, yapmadın. O kendi başına yaptı. Sen bir şey söylemeseydin, başka biri söylerdi. Ya da baban başka bir şekilde öğrenirdi. Ama öğrenirdi. Yani hayır, senin suçun değil. Sen daha beş yaşındaydın. O bunu sana yüklememeliydi ama yaptı çünkü hayatını mahvettiği için kendinden başka birini suçlamak istiyordu. Anlıyor musun?"

Yutkunuyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış. Bu şekilde düşünmemiştim.

"Anladığımı söyle," diye ısrar ediyor, sesi alçak. "Evet," diyorum hemen.

"Ve eğer bir gün geri gelirse, bana

söyleyeceksin." "Söyleyeceğim."

O memnuniyetle başını sallar ve karnım titrer. Ben bunun üzerinde durmadan, devam eder: "Baban ise, öyle ya da böyle terk ederdi. Çünkü gitmek *istiyordu*. Aldatan karından boşanıp, hayatının geri kalanında çocuğunu görmezden gelemezsin. Tabii gerçekten istemiyorsan. Uzun zamandır gitmek istiyorsan. Bunun seninle bir ilgisi olmadığını biliyorsun, değil mi? Senin suçun değil. Bazı erkekler sorumluluk almayı bilmeyen piçler olarak doğarlar."

Evet, tıpkı babası gibi. O kendi isteğiyle gitti. Annemin bu konuda parmağı olduğunu biliyorum ama belki o da bir bahane arıyordu. Ve kendimi durduramadan fısıldıyorum, "Tıpkı senin... baban gibi."

Öfkesi artık hissedilebilir ve sırtımı duvara dayayıp ellerimi yumruk yapıyorum. Bu konuyu açmamam gerektiğini biliyorum. Konuları açmamdan hiç hoşlanmaz ve eskiden bunu yapabilirdim ama şimdi kesinlikle hakkım yok. Ama geri adım atmadan, alçak bir sesle "Evet" diye cevap veriyor.

Ve rahat bir nefes alıyorum.

"O gece neden seni aradı?" diye sorar.

Telefonumu ve dolayısıyla sırrımı bulduğu geceyi kastediyor. Boğazım düğümlenerek cevap veriyorum, "Sanırım para istemek için. Bana hiç aramaz, konuşmaz, hiçbir şey yapmaz. Ama annem para istemek için beni arıyordu ve..." Gözlerinin kısıldığını görünce hemen açıklığa kavuşturuyorum, "Ama ona artık para vermeyeceğim. Ve dediğim gibi, gelirse sana söylerim."

Cevabım onu pek rahatlatmadı çünkü gözleri hala kısık ve derisinin altında daha önce hiç görmediğim bir şey titriyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve o sordu: "Babam hiç..."

"Hayır," diyorum hemen. Sorusunu bitirmesine bile izin vermiyorum çünkü ne soracağını zaten biliyorum.

Babasının bana hiç zarar verip vermediğini soruyor ve vermedi. O şekilde değil. Bana hiç şiddet uygulamadı.

"Emin misin?"

"Evet," diyorum.

"Çünkü eğer yine yalan söylüyorsan..."

"Söylemiyorum."

Yani, teknik olarak değil. Çünkü evet, bana zarar vermedi ama denemedi ya da istemedi de değil. Ama bu konuyu açmayacağım. O

geçmişte kaldı. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmayacak. Artık güvendeyim. Gerçekten ve mutlak 'da güvendeyim. Hiç olmadığım kadar güvendeyim. Snow da öyle.

Beni bir an izledikten sonra uzun ve derin bir nefes verdi. Sanki sonunda tekrar nefes alabiliyormuş gibi. Burada durup ona gitmemek çok zor. Ona dokunmamak, sarılmamak. Ona iyi olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu söylememek. Benim için bu kadar endişelenmesine gerek olmadığını söylememek. Zaten çok şey yapıyor. Üstelik olanlardan sonra bunu hak etmediğimi düşünüyorum.

Hiçbir şey söyleyemiyorum çünkü bana bağılıyor, şimdiye kadar unuttuğum bir konuyu açıyor: "İkincisi, sana değerini fark ettirdim, o zaman neden üniversiteye gitmek istemiyorsun?"

Nasıl... Tabii ya, doğru. Tanrım, gerçekten kendime gelmeliyim. Her şeyi onun yaptığını, her şeyin arkasında onun olduğunu zaten söylemedim mi? Öyleyse Callie'nin daha önce bahsettiği üniversite meselesinin arkasında da o olmasın?

"Nasıl," diye sordum, kendimi durduramadan, "dans olayını öğrendin?"

Dans öğrenmek istediğimi."

Keşke soruma gözlerinde gizemli bir şey olduğunu söyleyebilseydim, ama söyleyemem. Gözleri, ifadesi, tüm vücudu, dans etmek istediğimi nasıl bildiğini bana tek bir şeyle haykırıyor. Bunu herkesten daha iyi biliyor çünkü dans ettiğim tek kişi o. Bakışlarındaki samimiyet beni öldürüyor, bu yüzden o "Bu aptalca bir soruydu" derken başka yere bakmak zorunda kalıyorum. O devam ederken, çıplak ayak parmaklarımı kıvrarak yüzümü buruşturuyorum. "Snow da bizim sohbetimizde bunu doğruladı."

Yüzüme bakıyorum. "Snow'a beni sordun."

Cevap vermeden önce çenesini ileri geri hareket ettiriyor. "Seni en iyi o tanıyor, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Evet, ona seni sordum." Uyluklarımı sıkıyorum. "Bana ne sordu?"

"Umutların ve hayallerin. Kalbinin tüm arzuları." Kızarıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Sen..."

"Bana her zaman dans etmek istediğini söyledi."

Uyluklarımı sıkıp ayaklarımın üzerinde huzursuzca hareket ediyorum. "Evet, ben... Küçükken dans etmek için uzaklara gitmekten

bahsederdim, dans okuluna gitmek gibi değil ama burada orada bazı programlara bakmıştım. Snow da benimle birlikte gideceğini söylerdi. Bir gün bunu gerekleştireceğimi düşünmüştüm. Her zaman o evden çıkmak, Snow'u oradan uzaklaştırmak istedim. Bir gün bunu başarmanın bir yolunu bulurum ve sonra günlerimizi dans ederek geçiririz diye düşündüm. Snow kitap okur, ama..." Dudaklarımı yalarım. "Bu, niversiteye gitmek istediğim anlamına gelmiyor. Sadece... keşfetmek istiyorum."

Bir saniye ağzımı izliyor, belki de kahve dükkanında yaptığımız benzer bir konuşmayı hatırlıyor, ben de parmaklarımı duvara tırmalayarak yine huzursuzca hareket ediyorum. Sonra başımı kaldırıp "O zaman bunu yapmak için bir şansın var" diyorum.

"Ama ben... Param yok. Sen bir şey söylemeden önce, masrafları senin karşılayacağını biliyorum. Ama sen zaten çok şey yapıyorsun, çok şey yaptın, ben..."

"Seni orada bırakabilirdim," diye sözümü keserek dişlerini gıcırdatarak. "Haklısın. Seni bulduğum yerde bırakabilirdim ama yapmadım. *Yapamadım*. Seni o striptiz kulübünde, bu kasabanın pisliklerine hizmet ederken gördüğümden beri, seni oradan kurtarmaktan başka bir şey düşünmedim. Seni o cehennem çukurundaki daireden kurtarmaktan başka bir şey düşünmedim. Evet, çünkü biz birbirimize bağlıyız. Sen yle demiştin, değil mi? Çünkü sen de benim yaşadıklarımı yaşadın. Belki de daha kötüsünü, çünkü senin kimsene yoktu. Ve bana çok minnettarsın, değil mi? Sürekli ağzını açıp bana ne kadar minnettar olduğunu söylüyorsun. Lanet olasıca huzurlu gecemi, bana ne kadar minnettar olduğunu söylemek için bldn. Demek bana böyle teşekkür ediyorsun. Sana verdiğim fırsatı değerlendirip lanet olasıca hayatını yaşa. Kolay yolu seç.

Çünkü bu doğru gelmiyor. Çünkü o dışarıda herkesin işini kolaylaştırırken, benim için. Ona yalan söyleyen kız için. Onun işini kim kolaylaştıracak?

Bunu unutmadım. Son iki hafta içinde çok şey oldu, ama bu hep aklımın bir köşesindeydi. Benden ne istediği. Nereye doğru gittiğimiz. Oyunu, odaklanamama hali. Beni, onun kalp kırıklığından uzaklaştırabileceğimi düşünmesi.

"Peki ya sen?" diye soruyorum, sesim boğulacak gibi. "Peki ya ben?"

"Senin... sorunun ne olacak?"

O sertleşir, parmakları yumruk olur ve hala elinde tuttuğ 'ın şişesi daha da ezilir ve bunu göğsümde hissederim. "Bunu dert etmene gerek yok."

"Ama sezon sadece birkaç hafta kaldı ve..." "Seni ilgilendirmez."

Öne eğilip ısrarla devam ettim: "Ama hala yardıma ihtiyacın var. Hala herkese yanıldıklarını kanıtlaman gerekiyor ve..."

"Evet, o zaman bana yardım edecek misin?" diye sordu, sesi kaba, alçak, biraz... baştan çıkarıcıydı.

Sırtımı geriye yaslayıp tekrar duvara yaslanıyorum. "O şekilde değil."

"O zaman nasıl?"

Bunu sevmeyecek. Bunun tamamen farkındayım. Hatta öfkelenebilir ama başka seçeneğim yok. Söylemek zorundayım. En azından teklif etmeliyim. Son birkaç gündür düşündüğüm bir şey. Ona söyleme fırsatı bulacağımı bile bilmiyordum ama işte buradayım ve cesaretimi toplayarak diyorum ki, "Düşündüm... Düşündüm de, arkadaş olabiliriz."

Yüzünde, hatta tüm vücudunda tehlike belirir. "Arkadaş."

"Aramızın bozuk olduğunu biliyorum ve yaptığım şeyden sonra arkadaşım olmak bile istemeyebilirsin..." "Evet, haklısın."

Geri çekildim. "Ama gerçekten yardım etmek istiyorum. Gerçekten. Seni kenara atmalarını ya da hayallerini elinden almalarını istemiyorum, Shepard. Sırf şu anda zor bir dönemden geçiyorsun diye."

Birkaç saniye hareketsiz kalır, gözleri kararmış ve sabit bir şekilde bakarak beni izler, karnımı titretir. Şu anda düşünmemem gereken tüm şeyleri düşünmeme neden olur. Sonra, "Sana söyledim. Lanet bir terapistte ihtiyacım olsaydı, gider bir tane bulurdum. Hayatımda daha fazla neşe isteseydim, gider bir ponpon kızla yataardım. Sana çok özel bir hizmet için geldim. Eğer bunu sağlamayacaksan, senin arkadaşın olmakla ilgilenmiyorum. Aslında, sana sertçe beceren ve çılgınlıklarıyla bu evin camlarını parçalayan adamdan başka bir şey olmakla hiç ilgilenmiyorum."

Birkaç saniye nefes alıp veriyorum. İçeri, dışarı. Duygularımın boğazıma düğümlenmesini önlemek için yutkunuyorum. Ayrıca ellerimi yumruk yapıp açıyorum. Yüzüne yumruk atmamak için. Çünkü her zamanki gibi, hem beni ağlatmayı hem de bana kızdırmayı başardı. Ve bunu beklememe rağmen, katlanmak o kadar da kolay değil.

Ama bunun üzerinde durmamam lazım. Beni ısıtır ısırmayacağını bildiğim halde, bu acıyı kafama takmamam lazım. Dişlerinin keskin olduğunu biliyordum. Bu yüzden aramızdaki son meseleye geçiyorum. Pijama cebime uzanıp, eski dairemde bile komodinin çekmecesinde bir delik açacak kadar yakıcı olan şeyi çıkarıyorum.

"Bunu geri almalısın," diyorum ve ona uzatıyorum.

O aşağıya bakıyor ve onun ne düşündüğünü tahmin etmeme gerek yok, ona parasını geri verdiğimi düşünüyor. O gece bana verdiği parayı. Yanılmıştı. Bridgette'e verdiği paranın iki katı değildi. Üç katından fazlaydı. On bin dolardan fazlaydı. Ve bana yardım etmek için verdiğini biliyorum. Böylece birkaç hafta, hatta birkaç ay ikinci bir iş

aramadan geçinebilirdim. Muhtemelen benden daha fazlasını almayacağımı da biliyordu, bu yüzden o gece geldiğinde hazırladığı şeylerden biriydi bu da.

Gözle görülür şekilde öfkeli. Çenesi sertleşmekle kalmıyor, vücudunun hatlarının da sertleştiğini fark ediyorum. Özellikle omuzları ve pazı kasları. Keşke gömlek giyseydi de öfkelendiğinde tüm vücudunun nasıl korkutucu bir hal aldığını görmek zorunda kalmasaydım.

Ama yine de sabırlı olmalıyım. "Ve bence..." Bir saniye duraksıyorum çünkü o da başını kaldırıyor ve gözleri de tehditkar bir şekilde parıldıyor. "Bence o videoyu da silmelisin. Telefonundan."

Nedense, bu ona parasını geri vermekten daha çok canımı yakıyor. Çünkü o video... O benim ona hediyeimdi. Onun beni sadece intikam almak ve aşağılamak için kaydettiğini biliyorum. Ama ben onun için bir gösteri yaptım çünkü istedim. Çünkü ona kendimi ona vermeye karar verdiğim ilk geceyi hatırlamasını istedim. Benim için özeldi. Değerliydi.

Sonrasında olan her şey de öyleydi. Böyle düşünmenin delilik olduğunu biliyorum ama beni zorlamasını, daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirmesini sevdim. Sadece onunla hissedebildiğim şeyler. O derin güven, güvenlik, teslimiyet duygusu. Bana bakacağını bilmek. Ona karşı bu kadar açık olabileceğimi ve onun beni incitmeyeceğini bilmek.

Bana zarar verdi ama o şekilde değil. Kalbimi kırdı ama nedense ona olan güvenim eskisinden daha da güçlü. Ama hepsi gitmeli, video, para, her şey. Çünkü bu yeni bir başlangıç.

"Neden?" diye soruyor.

"Çünkü biz... Çünkü sen benim üvey kardeşimsin ve ben senin üvey kız kardeşimim. Bu... uygun değil. Sen..." "O da değil," diye kesiyor.

"Ne?"

"Sen benim yeni kız kardeşimin kız kardeşi olabilirsin ama *benim* lanet olası kız kardeşim değilsin," diye dişlerini sıkarak söylüyor. Yine irkiliyorum. "Üvey kız kardeşim."

"Her neyse. Sen 'kız kardeş' kelimesinin geçtiği hiçbir şeysin."

Nefesim kesilir ve şöyle derim: "Sana yalan söylediğim için çok suçlu hissediyorum. Callie'ye. Ailenin geri kalanına uzun zamandır

yalan söylediğim için. Kendimi çok... kirli hissettim. En yakın arkadaşımınla her konuştuğumda, onu ihanet ediyormuşum gibi hissettim. Her geldiğimde ve kardeşlerini gördüğümde, sırlarımın ağırlığı altında omuzlarım çöküyor gibi hissettim ve... Sırlar acı verir. Her zaman her şeyi mahvederler. *Seni* incitirler. Seni çok kızdırdılar. Artık seni incitmek istemiyorum. Artık *kimseyi* incitmek istemiyorum. Özellikle de senin aileni. Artık onlar da benim ailem gibi. Hiç sahip olmadığım bir şey ve... Snow'un ailesi. O kadar uzun süre belirsizlik içinde yaşadık ki, ben... Onun mutluluğunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Üstelik, bu evde bir arada yaşamayı öğrenmemiz gerekiyor ve...

Aramızda olan her şeyi... Lütfen bu parayı al ve o videoyu sil, çünkü aramızda zaten olan sırlardan daha fazlasını istemiyorum."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Sadece beni duygusuz ama affedilemez bir ifadeyle izler ve ben ne düşüneceğimi bilemem. Hala parayı ona uzattığımı fark ederim, bu yüzden kolumu indirip parayı cebime geri koyarım çünkü onun almayacağını zaten biliyorum. Ne olursa olsun.

Sanki benim bunu fark etmemi bekliyormuş gibi, hayır, parayı geri almayacak, çünkü parayı cebime koyar koymaz harekete geçiyor. Önce ezilmiş şişeyi fırlatıyor ve şişenin yere düşerken çıkardığı hışırtı sesi beni irkiltiyor. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ona daha önce de bu kadar yaklaşmışım, hatta geçmişte onun vücuduna sarılmışım, ama bu sefer daha yakın hissediyorum.

Bu, nedense daha samimi geliyor, çıplak göğsü benden birkaç santim uzakta. Sıcaklığı beni yakıyor, keskin gözleri kalbimin kaslarını kesiyor. Misk, ter ve çilek kokusu. Tanrım, *her zaman* çilek. Ve boynundaki o nokta. Haftalar önce onu ısırduğım yer. Aptalca, ısırığının bu kadar gün geçmesine rağmen hala durması imkansız olmasına rağmen izini arıyorum.

Sonra elini duvara koyup eğilerek, alçak ve sert bir sesle diyor: "Benimle bir arada yaşamak için bir yol bulmak mı istiyorsun? Bana verdiğim parayı yüzüme sallayıp geri almamı isteme, bunun beni sinirlendireceğini *biliyorsun*. Bu kural bir. Kural iki: Bana ne yapacağımı söylemeyeceksin. Ne yapacağını *ben söylerim*. Sen de sorgulamadan, düşünmeden yaparsın. Yani, üniversiteye gideceksin. Seçeneklerini araştıracaksın. Çünkü sen olağanüstü birisin. Ama sen sadece bu değilsin, değil mi? Sen unutulmazsın. Senin için dans ettiğin, vücudunu hareket ettirdiğin, kucagımda kalçalarını kıvırdığın anları her düşündüğümde, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sanki müzik yapıp dans etmek için kalp tellerimi çekiyormuşsun gibi, kalbim sızlıyor. Ve sen gideceksin, dışarıda neler olduğunu göreceksin ve hayatında yapmak istediğin şeyin bu olup olmadığını anlayacaksın. Bu konuyla ilgili konuşacağımız tek şey bu."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama o devam ediyor, daha da eğiliyor, yüz hatları daha da sertleşiyor. "Kural üç: yolumdan çekil. 'ın koridorunda yürürken beni görürsen, hemen diğer tarafa dön. Hatta en yakın kapıyı bul ve kendini içeri kilitle, anladın mı? O kocaman, yeşil gözlerinle bana gelip yardım etmek istediğini söyleme. Acımı

dindirmek istediğini söyleme. Benim arkadaşım olmak istediğini söyleme. Çünkü ben senin arkadaşın olmak istemiyorum. Seni ısırmak istiyorum. Bacaklarını açıp, seni o kadar derine girmek istiyorum ki, sen bile beni çıkaramayacaksın. Ve bence sen bunu istemezsin. Çünkü ben artık sadece senin zehirli pisliğın değilim. Ben senin zehirli pislik *üvey kardeşinim* ve sen benden uzak durarak doğru olanı yapmak istiyorsun." Sonra ekler: "Ve git lanet olası bir şeyler giy, lanet olsun."

Bununla birlikte uzaklaşır ve koridora doğru ilerlemeye başlar. Ne giydiğini hatırlamak için kendime bakarım. Boynumda dantelli pembe bir kaşkorse ve ona uyan pijamalar. Genelde yatarken giydiğim şeyler. Muhtemelen beni yatak odama gizlice girerken giydiğim şeydi. Daha az giydiğim şeyleri gördüğünü söylemeye gerek yok. Tanrım, beni *çıplak* gördü. Çıplak videom var. Silip silmeyeceğini hiç söylemedi. Tepkisinden silmeyeceğini tahmin edebiliyordum.

Ama bunların hiçbirisi umurumda değil.

Söyledikleri ya da beni burada, duygularım ve nefeslerimle baş başa bırakıp gitmesi umurumda değil. "Dokuz yıl önceydi" diye sesleniyorum. Arka bahçeye açılan kapının önünde duruyor. "Seni ilk kez o zaman gördüm. Evden gizlice çıkıp otobüse binip senin evine geldim. Kim olduğumu söylemeye gelmişim. Ama sonra yatak odanın penceresinden seni gördüm, şu anda kaldığım odanın penceresinden, ve seni izlemekten kendimi alamadım."

Sırtı gerilir ve ellerini yanlarına sıkıca yumrukladığını görebilirim, ama devam ederim. "O geceyi arka bahçende futbol topuna vurarak geçirdim ve o günden beri seni izliyorum. Dokuz yıldır seni izliyor ve aynı zamanda senden kaçınıyorum. Bir yıldan çok daha uzun bir süre. Bana takıntı hakkında bir şeyler öğretebileceğini söylemiştin, belki de öğretebilirsin. Ama zaman konusunda seni her zaman geçeceğim. Benim takıntım seninkinden çok önce başladı."

Ve senin sonun geldikten sonra da devam edecek çünkü aşk bitmez.

Ben sözlerimi bitirirken başı öne doğru eğilir, yere doğru.

Yeni bir başlangıç istediğimi söylerken neden ona bunu anlattığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, onun bunu duymak istediği. Nedense, bunu duymaya ihtiyacı olduğunu hissettim. Soruyu sormadı ama yine de cevabı bilmek istediğini hissettim. Belki hayal görüyorum, ama sanmıyorum.

Her halükarda, önemi yok. Çünkü birkaç saniye sonra yürümeye devam etti ve kapıyı çarparak çıktı. Sertçe.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün Callie'ye Bardstown Community College'da bazı derslere bakmaya karar verdiğimi söyledim. O çılgılık attı, ben de heyecandan çılgılık attım. Keşfetmek, dışarıda neler olduğunu görmek için çok heyecanlıydım. Ve belli birisi sayesinde artık bunu yapabilirdim.

Ayrıca, kardeşlerinin derslerimi ödemek için yaptıkları teklifi kabul edeceğimi de söylüyorum. Ama sadece yarısını benim ödeyeceğimi kabul ederlerse. Bunu yapıyorum çünkü bu ona ulaşacak. Çünkü uzun bir gece uykusuz geçirdikten sonra bir karar verdim. Ondan vazgeçmeyeceğim. Hayır, onun istediği türden bir ilişki kuramayız ama bir ilişkimiz olacak. Buna arkadaşlık denir, o bundan nefret eder ama bununla yaşamak zorunda kalacak.

Callie ile konuşmamdan otuz dakika sonra, telefonuma onun mesajı geldi.

Zehirli üvey kardeşim

Yine beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?

Kahve makinesini doldururken telefonum cebimde çaldı. Normalde bakmazdım ama bu sefer bir istisna yaptım.

JUPITER

Callie hızlıdır.

Zehirli üvey kardeşim

Callie bana karşı gelmemesi gerektiğini bilir. Sen de ondan ders almalısın.

JUPITER

O senin kölen değil. O senin kız kardeşin.

Ben de senin kölen değilim. Üvey kız kardeşimim.

Onu kızdırmak için söyledim, çünkü arkadaşlar birbirlerini kızdırır, değil mi? Ayrıca, egosuna biraz ders vermesi lazım.

Zehirli üvey kardeşim

Kim olduğunu hatırlatmana gerek yok.

Ama belki kuralları tekrar gözden geçirmeliyiz.

JUPITER

Evet, o konu. Benim de bazı kurallarım var.

Zehirli üvey kardeşim

Öyle mi?

JUPITER

Evet. Birincisi, bu iki yönlü bir yol, sen ve ben.

ZEHİRLİ ÜVEY
KARDEŞİM

Sen ve ben diye bir şey yok.

JUPITER

Maalesef öyle. Çünkü aynı evde yaşıyoruz. Buna "birlikte yaşamak" da denir.

Ya da birlikte yaşamak, her neyse.

Zehirli üvey kardeşim

Yine mi başladık?

JUPITER
Öyleyiz. Bazı konularda taviz vereceğiz.

Zehirli üvey
kardeşim

Taviz vermek
istemiyorum.

JUPITER

Bunu yapmak zorundasın çünkü işler böyle yürür.
Kurslarımın yarısını ben ödersem, geri kalanını sen
ödeyebilirsin.

Zehirli üvey
kardeşim

H
ay
ır.

JUPITER

Ah, çok sinir bozucusun!

Zehirli üvey
kardeşim

Aynı sana. İyi günler.

JUPITER

Hayır, dur! Geri
gel!

Zehirli üvey
kardeşim

Ne?

JUPITER

Bak, bunu gerçekten, GERÇEKTEN yapmak istiyorum.
Üniversiteye gitmeyi çok istiyorum, kısa bir süreliğine bile
olsa, sadece bana uygun olup olmadığını görmek için. Ve
bu şansı yakalayacağımı hiç düşünmemiştim. Sen gelene
kadar. Şimdi bunu halletmen gerek.
Her şeyi sen ödersen üniversiteye gitmem. Kendi
masraflarımı kendim ödemeliyim. Nokta. Karar senin: Ya
ben gider ve masrafların yarısını öderim ya da sen her şeyi
ödeyen maço adam olmaya devam edersin ve ben gerçekten
yapmak istediğim şeyi yapamam.

İstediğim cevabı alana kadar sabırla beklemem gerektiğini biliyorum.
ZEHİRLİ ÜVEY KARDEŞİM

Pe
ki.

JUPITER

Yaşasın. Teşekkürler, dostum.

Bunu da bilerek yaptım. Çünkü onu kızdıracağını biliyorum, ama aynı zamanda onu bu konuda ikna etmenin başka yolu yok. O Bazen yüzüne bir tokat atmak gerekir. Bu, o bana dişlerini geçirmemeden önce onu önce ısırarak olan yaklaşımımdır.

ZEHİRLİ ÜVEY KARDEŞİM

Bana ne dedin sen?

JUPITER

Özür dilerim. Neden bahsettiğini anlamadım.

ZEHİRLİ ÜVEY
KARDEŞİM

Şu anda benimle
uğraşma.

JUPITER

Oh, doğru. Ayrıca arkadaş olduğumuza karar verdim.

ZEHİRLİ ÜVEY
KARDEŞİM

Kesinlikle değiliz.

JUPITER

Üzgünüm, seni Noel kartı listeme ekledim bile.

Zehirli üvey
kardeşim

Yak şunu.

JUPITER

Liste mi?

Üzgünüm, olmaz. Yangına dayanıklı.

Ve kurşun geçirmez. Oh, ayrıca kafamın içinde de var, yani hiçbir yere gitmiyor.

Zehirli üvey
kardeşim

Biliyor musun, bununla uğraşacak vaktim yok. Bana ne dersen de, umurumda değil.

Kıkırdayarak, vitrine ürünleri dizmeye geri dönüyorum. Sonra, yaklaşık otuz dakika kadar sonra, dudağımı ısırıp yapıp yapmamayı tartışıyorum. Ama sonra, yapmam gerektiğini düşünüyorum. Her şey uzlaşma, bir arada yaşama ve ilerlemeyle ilgili, bu yüzden ona bir mesaj daha atıyorum.

JUPITER

O videoyu silmelisin bence.

Muhtemelen öyle başlamamalıydım. Önce kendi durumumu açıklamalıydım. Yani, onun parasını saklıyorum — her zaman yaptığımız gibi, anlaşmamızı yerine getirmiş olsaydık, Snow için biriktirecektim — bu yüzden uzlaşma olarak o videoyu silmeli. Bu adil. Bir sır olması bir yana, o gece benden intikam aldığına dair bir kanıt. Ben her şeyi aşkım için yaptım ve o videonun silinmesini istemem, ama o intikam için yaptı. Bu kadar karmaşık bir gecenin kanıtı tamamen silinmesi en iyisi.

Zehirli üvey kardeşim

Silindi.

JUPITER

Ne?

Zehirli üvey
kardeşim

Sildim.

Zehirli üvey
kardeşim

JUPITER
Sil mi?

Eve
t

JUPITER
Dün gece mi?

Zehirli üvey
kardeşim

H
ay
ır

JUPITER
Peki, ne zaman?

Zehirli üvey
kardeşim

Hemen sonra.

JUPITER
Gerçekten oldu mu?

Zehirli üvey
kardeşim

Evet

Bacaklarım o kadar titriyor ki kendi ayaklarımın üzerinde duramayacağımı düşündüğüm için tezgaha yapışmış duruyorum. Kalbim o kadar hızlı ve şiddetli atıyor ki sanki birden fazla kalbim varmış gibi hissediyorum. Sanki çok fazla kalbim ve çok fazla kalp atışım varmış gibi. Aklımda yankılanan tek bir kelimeyi yazabilmek için parmaklarım ekranda defalarca kayıyor.

JUPITER

Ned
en?

Zehirli üvey
kardeşim

Çünkü hatırlatmak için lanet olası
bir videoya ihtiyacım yok.

JUPITER

Ne yaptığımdan mı?

Zehirli üvey kardeşim

Ne yaptığımı.

Seni nasıl ağlattığımı.

JUPITER

Ağlıyordum?

Zehirli üvey kardeşim

Evet

Seni kendimden öyle sert bir şekilde itip yere

düşürdüğümde, gözyaşlarını içtim. Sonra da seni orada

bıraktım.

Görünüşe göre, seni terk etmişim. Senin inandığının aksine.

Bir saniye. Ben sadece... Biraz zamana ihtiyacım var. Kafamda bir şeyleri netleştirmem lazım: Ağladığımı hiç hatırlamıyorum. Hem de hiç. Yani, ağladım ama kulüpte değil ve kesinlikle onun önünde değil. Ama onun doğruyu söylediğini biliyorum çünkü bunu başka kimse fark edemezdi. Ben bile fark etmedim. Ve tabii ki, bu konuda kendini suçlayacak tek kişi o olurdu.

Bana kızgın olmasına rağmen hayatımı daha iyi hale getiren adam o

değil mi? Öyleyse, ben ona karşı hiçbir kötü niyetim olmamasına rağmen, benden intikam aldığı için kendini suçlamaması için ne sebep var?

JUPITER

Sana kızgın değilim.

Zehirli üvey kardeşim

O zaman dikkatini vermiyorsun.

JUPITER

Bunun için kendini suçlama.

Zehirli üvey kardeşim

Tekrar söylüyorum, dikkatini vermen lazım.

JUPITER

Sana yıllarca yalan söyledim, Shepard. Ne yaptığımı biliyordum. Eğer öğrenirsen ne olacağını biliyordum.

Zehirli üvey kardeşim

Ve ben de sana haklı olduğunu kanıtladım.

JUPITER

Sen sadece... kızgın olduğun için öfkelendin. Haklıydın. Ödeşmiş sayalım, olur mu?

Zehirli üvey kardeşim

Hayır

Çünkü iyi bir nedenin vardı yalan söylemek için. Ve gerçekten çok iyi bir nedenin vardı korkmak için de.

Sana saldırdım çünkü incindim. Çünkü seni ilk gördüğümde, aslında seni ilk kez görmüyordum. Çünkü sen beni önce gördün ve bu beni rahatsız etti. Seni ilk bulanın ben olmamam beni rahatsız etti.

Nasıl oldu da beni izledin, takip ettin ve ben senin varlığından bile haberdar değildim?

Telefonum parmaklarımın arasından kayıyor. Çünkü... Bu delilikten de öte. Kim böyle düşünür ki? Kim *ilk* olmayan için sinirlenir? Hem de herhangi bir şey için değil, birini ilk *bulan* için. Duygularımı yutmaya çalışıyorum ama duygularım şişip boğazımda düğümleniyor. Ve düşünmeden, parmaklarım klavyede uçarak cevabımı yazıp gönder tuşuna basıyorum.

JUPITER

Bundan nefret edeceğini biliyorum, ama az önce Noel kartı listemin en başına girdin. Ve doğum günü davetiyesi listemin de.

Sana mektuplar da yazacağım ve güvercinle göndereceğim.

ZEHİRLİ ÜVEY KARDEŞİM

Bitirdin mi?

JUPITER

Aslında değil ama seni affedeceğim.

Zehirli üvey
kardeşim

Tanrıya şükür.

JUPITER

Antrenmanında iyi günler! Sana inanıyorum!

Zehirli üvey
kardeşim

Tanrım, siktir, dur.

Durmayacağım.

Çünkü artık sadece arkadaşısı değilim. Aynı zamanda terapisti ve onun destekçisiyim. Onun için olabileceğim her şeyim. Çünkü haklıydım. O herkesin işini kolaylaştırırken, onun işini kolaylaştıracak

kim olacak?

Hayatında birine ihtiyacı var. Onun bana inandığı gibi ona inanan birine. Onun benim hayallerime sahip çıktığı gibi onun hayallerine sahip çıkacak birine. O her zaman başkalarına yardım ederken ona yardım edecek birine.

* * *

ÜST KATLA BAŞLIYORUM. Ona yardım etmekle, yani.

Yenilenmiş veranda ve bahçe, çocukluğunun geçtiği evi düzeltmeye çalıştığının bir göstergesi değilse, o zaman üst kattaki yarısı boyanmış ve içinde bir sürü çöp torbası olan oda göstergesidir. Bu odayı iki gün önce buldum ve daha yakından incelediğimde çöp torbalarının giysilerle dolu olduğunu fark ettim. Eski giysiler. O kadar eski ve tozluydular ki parçalanıyorlardı ve bir kadına aitti. Neye baktığımı hemen anladım: annesinin giysileri.

Annesinin odasını temizlemeye çalışıyordu, ama yarı bitmiş işlere bakılırsa - duvarlar, dolap sadece yarısı boşaltılmış - pek ilerlememişti ya da bitirememişti. Ben de onun için bunu yapacağım.

İşte onun evinde geçirdiğim üçüncü gecede, telefonum bir mesajla çaldı.

TOKSİK OLMAYAN ÜVEY KARDEŞİM

Neredesin?

JUPITER
Sana da merhaba.

O KADAR DA TOKSİK
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Yukarıda mısın?

JUPITER
Ev
et

O KADAR DA ZEHİRLİ
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Ned
en

Yerde oturmuş, annemin eski eşyalarıyla çevrili, dudağımı ısırıp yazıyorum.

JUPITER
Kız kardeşimle futbol maçı yapıyorsun sanmıştım.

O KADAR DA ZEHİRLİ OLMAYAN ÜVEY KARDEŞİM

Oyun adı FIFA ve ben aynı anda birden fazla şey yapabilirim.

Ayrıca çok fazla dikkatimi
vermem gerekmiyor.

JUPITER
Neden, kız kardeşim seni dövüyor diye mi?

O KADAR DA ZEHİRLİ
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Kız kardeşimin beni yenmesine
izin veriyorum.

JUPITER
Ne, neden?

TOKSİK OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Küçük kız kardeşime karşı kazanamam ki. Hele de oyuna yeni başlamışken. Üstelik her şeyden sonra moralinin düzelmesine ihtiyacı var.

Onu neşelendirmezsem ne biçim bir ağabey olurum?

Ona cevap vermek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama göğsüm o

kadar sıkışıyor ki, bir an kendime gelmem gerekiyor. Beklendiği gibi, o kadar da toksik olmayan üvey kardeşim ve kız kardeşim en iyi arkadaş oldular. O antrenmana çok erken çıkıp kahvaltıyı bizimle yapmazken, hatta bazen akşam yemeğini bile () bizimle yemiyorken, gün boyu mesajlaşarak iletişim halinde olduklarını biliyorum. İşten döndüğümde Snow'dan duyuyorum. Ama ne kadar meşgul olursa olsun, en sevdikleri futbol oyunu FIFA'yı oynamak için her zaman zamanında eve dönüyor.

Onların en iyi arkadaş olacaklarını hep biliyordum ve haklı olduğumu görmek içimi ısıtıyor. Snow onu hep uzaktan sevmiştii ve bunun sebebi çoğunlukla futboldu, ama şimdi onu kardeşi olarak da sevdiğini biliyorum. İlk kez, başka birinin yanında bu kadar rahat. Benim ya da arkadaşlarımdan biri olmayan biri. Bu, benim dışımda kurduğu bir ilişki ve dünyanın sadece benimle sınırlı olmamasına biraz kıskançlık duysam da, bunun için çok daha mutluyum. Güvenebileceği insanlara ihtiyacı var ve o bu iş için en uygun kişi.

Bu da o gece ondan uzak durma kararımın doğru olduğunu gösteriyor. Duygularıma yenik düşüp onunla bir şey başlatamam, onun istediği bir şeyi başlatamam. Çünkü onun istediği şey geçici. Bu da aramızdaki ilişkinin bir gün biteceği anlamına geliyor ve ya bu yüzden Snow'un kalbini kırarsak?

Onun benim mutlu olmamı istediğini biliyorum ve onunla aynı çatı altında yaşamam konusunda bir şeyler yapmam gerektiğini bana yeterince ima ediyor. Ama o, aramızdaki ilişkinin uzun sürmeyeceğini anlayamayacak kadar naif. Ve onun, benim için her zaman istediğim her şeye kavuştuğunda bunun onu etkilemesini istemiyorum.

O KADAR DA ZEHİRLİ OLMAYAN ÜVEY KARDEŞİM

Şimdi üst katta ne yapıyorsun?

JUPİTER

İşini kolaylaştırıyorum.

O KADAR DA ZEHİRLİ
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Ne

JUPITER

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Evle ilgili olanı. Buraya geldiğim ilk gece gördüm. Evi temizlemeye, yenilemeye çalışıyorsun. Ben de sana yardım etmeye çalışıyorum.

O KADAR DA ZEHİRLİ
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Bana
yardı
m et.

JUPITER

Fırça kullanmak, boruları değiştirmek ya da ne yapmayı planlıyorsan onu yapmak konusunda hiç becerikli değilim ama eşyaları ayıklayıp düzenlemeye çalışayım dedim.

Ve bu odadan başlamaya karar verdim. Bitirmediğin odadan.

Tabii ki cevap vermek için acele etmiyor. Eminim aşağıda öfkeyle bekliyordur. Seslerden anlaşılsa da. Televizyondan gürültü geliyor ve kız kardeşim sevinç çığlıkları atıyor. Muhtemelen gol attı. Ya da babam gol atmasına izin verdi.

Telefonum elime düştü ve parmaklarım ekranı açmak için atladı.

O KADAR DA ZEHİRLİ OLMAZ ÜVEY KARDEŞİM

Tamam

Zaten o odadan vazgeçmek
üzereydim.

JUPITER

Çünkü o senin annen odasıydı?

O KADAR DA ZEHİRLİ
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Eve
t

JUPITER

Acıttı mı? Önceden temizlemek.

Onun için çok kişisel bir şey, biliyorum. Ama geri adım atmayacağım. Onu yalnız bırakmayacağım. Bırakmayacağım. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Ayrıca, beni bu eve yaşamaya davet etti ve ben de bundan en iyi şekilde yararlanmak niyetindeyim.

O KADAR DA ZEHİRLİ OLMAYAN ÜVEY KARDEŞİM

Öyleydi.

Hepimiz için. Hiçbirimiz yapamadık. Ledger'ın odaya girer girmez kustuğunu ve bir daha geri dönmediğini hatırlıyorum. Stellan muhtemelen çarşafları çıkarmaya kalktı ama o kadar.

Con hiç girmedi. Callie çok küçüktü.

JUPITER

Sen ne yapıyorsun?

ZEHİRLİ OLMAYAN ÜVEY KARDEŞİM

Yatağı toplamayı bitirdim. Kalan yatak takımlarını da attım. Komodinden onun eşyalarını topladım. Ama hepsi bu kadar. Dolabındaki kıyafetlerine ve diğer eşyalarına dokunamadım.

Sonra Con odayı kilitledi ve kimsenin içeri girmemesi gerektiğini söyledi. Ve kimse girmedi.

JUPITER

Sen gelene kadar.

BENİM O KADAR DA ZEHİRLİ OLMAYAN ÜVEY KARDEŞİM

Evet

Dudaklarımı ısırarak, yıllar önce kardeşlerinin yapamadığı şeyi yapan tek kişinin o olduğunu düşündüm. Ve eminim ki Bunu kendisi için değil, onlar için yaptı. Eminim ki, onlara yardım etmezse nasıl bir kardeş olurdu diye düşündüğü için yaptı.

Tanrım, keşke bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olsaydık. Keşke aynı evde değil de, kilometrelerce uzakta gibi ekranlar aracılığıyla konuşmasaydık. Ama bunun en iyisi olduğunu biliyorum, onun aşağıda, benim yukarıda olmamın. Çünkü onu şu anda görsem ne yapardım bilmiyorum. Muhtemelen kendimi ona atar ve verdiğim tüm sözleri bozardım.

JUPITER

Neden şimdi fikrini değiştirdin?

O KADAR DA ZEHİRLİ
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Zamanı geldi.

JUPITER

Ne için zamanı?

O KADAR DA ZEHİRLİ
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Başladığım şeyi bitirmek için.

Kardeşlerim artık neredeyse hiç gelmiyorlar. Bu eve de çok nadiren uğruyorlar. Sanırım çok fazla kötü anı var. Bu yüzden onlara geri gelmeleri için bir neden yaratmaya çalışıyorum.

OLMAYAN ÜVEY KARDEŞİM

ZEHİRLİ OLMAYAN
ÜVEY KARDEŞİM

Tabii ki onları

özlüyorum. Onlar

benim ailem.

O KADAR DA ZEHİRLİ

Kardeşlerini özlüyorsun.

Yalnızsın.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve yalnız olduğum için gözyaşlarımı akıtıyorum. Yanaklarımdan süzölmelerine izin veriyorum çünkü evet, o yalnız. O çok, çok yalnız.

Bir nevi.

Yukarıda kalıp benimle ilgili daha fazla aydınlanma yaşayacak mısınız?

Plan bu.

Çünkü işleri benim için
kolaylaştırmaya çalışıyorsun.

Arkadaşlar böyle yapar.

Senin arkadaşın olmak istemiyorum, unuttun mu?

En azından senin düşündüğün
türden arkadaşlar değil.

JUPITER
Bizim arkadaşlığımız sadece bu kadar olacak.

BENİM O KADAR DA
ZEHİRLİ OLMAYAN
ÜVEY KARDEŞİM

Buradan kokunu alabiliyorken bunu
yapmak biraz zor.

JUPITER
Ne?

TOKSİK OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Bal ve gül kokun.

Ekrana kaşlarımı çatarak bakıyorum, zihnim kalbimle birlikte hızla
çalışıyor. Sonra titrek parmaklarla cevabımı yazıyorum.

JUPITER
Bu benim yeni parfümüm.
ZEHİRLİ OLMAYAN ÜVEY KARDEŞİM

Öyl
e
mi?

JUPITER
Yeni parfümümü çaldın mı?

ZEHİRLİ OLMAYAN
ÜVEY KARDEŞİM

Arkadaşlar birbirlerinin
eşyalarını paylaşır diye
düşündüm.

Teknik olarak o benim odam.

O KADAR DA ZEHİRLİ
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

O KADAR DA ZEHİRLİ OLMAYAN ÜVEY KARDEŞİM
İşlerin gidişatı ne kadar da komik.

Sanırım, evet, çaldım.

O KADAR DA ZEHİRLİ OLMAYAN ÜVEY KARDEŞİM

O KADAR DA ZEHİRLİ
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

Başka nasıl koklayabilirim ki?

O KADAR DA ZEHİRLİ
OLMAYAN ÜVEY
KARDEŞİM

JUPITER
Bunu seninle paylaşmadım.

JUPITER
Odama mı girdin?

JUPITER
Sen kalmam için ısrar etmiştin.

JUPITER
Shepard!

JUPITER
Beni koklamaman gerekiyordu.

Eğer sır saklamak istemiyorsan, sorun değil. Ama senin için sır saklamaktan çekinmem. Sana yakın olmak için hile yapmaktan, çalmaktan, yalan söylemekten ya da sen yokken odana gizlice girmekten çekinmem.

Sanki onu duyabiliyorum. Şu anda. Bana tüm bunları söylediğini duyabiliyorum, kulağıma fısıldıyor. Ya da daha çok, sesinin sertliğinden dolayı boğuk bir şekilde. Sesinde çakıl taşları var sanki. Şu anda kokusunu da alabiliyorum. Havada,

duvarlardan. Tatlı ve ekşi çilekler. Ama kim kandırıyorum ki, onu her zaman kokluyorum. Evde olmasa bile. Ama kendime sözümü, hedefimi hatırlatarak telefonu bir kenara bırakıp işime geri dönüyorum.

Ama birkaç gün sonra, iyi niyetime sadık kalmak gerçekten zorlaşıyor çünkü eve gelmiyor. Kız kardeşimle FIFA oynamak için eve gelmesi gereken saatte evde değil. Snow hayal kırıklığıyla yatmaya giderken, ben daha çok endişeleniyorum. Onu tanıyorum. Snow ile geçireceği zamanı asla kaçırmaz. Bir terslik olmalı.

Ve sonra nedenini öğreniyorum.

Telefonuma onun makaleleri ve haberleri hakkında uyarılar ayarlamıştım. Çoğunun yalan olduğunu biliyorum ama antrenmanlarda nasıl olduğunu bilmenin bir yolu yok. Makalelerin çoğu, sözde aşk üçgeni hakkında aptalca dedikodular ve gelecek sezonki istatistikleri hakkında korkunç tahminlerden ibaret olsa da, bazıları antrenmanlarda performansının arttığını söylüyor. Her şey mahvolmadan önceki sezonki formunda olmayabilir ama sezon öncesi antrenmanlar başladığında olduğu kadar kötü de değil. Onun daha iyi olduğunu bilmek içimi ısıtıyor. Tabii ki, ben onun "ponpon kızı" olmadığım için sorduğumda bana hiçbir şey söylemiyor ama bu beni caydırmıyor. Hala ona ne kadar inandığımı ve hepsinin yanıldığını kanıtlayacağını söylüyorum.

Ayrıca, bu uyarılar Snow'un korktuğu şeyin ne olduğunu da anlamamı sağladı. Yani, medya bizim hakkımızda bilgi sahibi. En azından benim hakkımda ve nasıl görüldüğüm hakkında.

Bir sabah uyandığımızda, bir makalede kahve dükkanındaki üniformamla çekilmiş fotoğrafımı gördük. Ben kasadaydım ve fotoğraf caddenin karşısından çekilmişti. Bu ciddi bir ihlaldi. Tek tesellimiz, Snow'un fotoğrafının olmamasıydı, sadece adı ve Thornes'un onun hastalığıyla nasıl ilgilendiği hakkında bilgiler vardı. Ailelerimiz ve kirli geçmişimizle ilgili hiçbir şey yoktu.

Ama kahve dükkanını öğrendilerse, striptiz kulübünü de öğrenebilirlerdi. Orada çalıştığımı itiraf etmekte bir sorun ya da utanç duymuyorum, ama bazı şeyleri öğrenmelerini istemiyordum. Mesela, akrabam olan ve son zamanlarda haberlere sıkça çıkan bir futbolcunun beni kulüpte ziyaret ettiği gerçeği. Yani, onu oraya giderken herkes görürdü ve o zamanlar ben sadece onun ilgisini çekmiş olabilecek isimsiz bir kıızıldım. Ama görünüşe göre artık isimsiz değilim (). Ya biri öğrenirse ve haberlere çıkarsa? Ya bu yüzden takımdan atılırsa?

Ama bu akşam ekranımda bir haber bildirimi gördüğümde, haber benimle, Snow'la ya da onun performansı hakkındaki tahminlerle ilgili değil. Daha da kötüsü. Isadora ve Stellan'la ilgili bir haber. Nişanlanmışlar. Gözlerim haberi okurken kelimeleri bir kerede anlamaya çalışarak hızla geçiyor. Haberde, arkadaşlarıyla dışarıdayken parmağında bir yüzük görüldüğü yazıyor. Ve onlara yakın kaynaklar, gizlice nişanlandıklarını ve bunu sakladıklarını söylüyor. Bunun nedeni, Stellan'ın ikiz kardeşi ve Isadora'nın eski nişanlısı olan kişiyi incitmek istememeleri mi? Ardından, Shepard'ın ona verdiği yüzük ile Stellan'ın evlilik teklifi için kullandığı yüzüğü karşılaştırıyorlar.

Ne pislik herifler!

Düşünmeden onu arıyorum. İkinci çalınıştta telefonu açıyor ve sesi kulaklarımı dolduruyor. "İyi misin?"

Sonra kalbimi doldurur, çünkü *ona* iyi olup olmadığını sormak için aramışım. Makaleyi okuduysam, eminim o da okumuştur. Herkesin önünde, antrenmanda öğrenmiş olabilir. Telefonumu elimde sıkıca tutarak, benim—onun—odasının kapısında donakalmış halde soruyorum, "Neredesin?"

"Siz iyi misiniz?" diye tekrar sorar.

"Evet. Evet, iyiyiz," diyorum, ona istediği cevabı vermeden cevap vermeyeceğini fark ederek. "Neredesin?"

Cevap vermek için birkaç saniye bekledi ve kalbim göğsümde sıkışıp durdu. Sonra. "Eve geç geleceğim."

"Doğru mu?" diye soruyorum ve onun ne yaşadığını bilmediğim için kendimi tutuyorum. Tek bildiğim, ona neyden bahsettiğimi söylememe gerek olmadığı, çünkü o biliyor. Çünkü son birkaç saniyedir tek kelime bile etmedi.

Nefes bile almamıştı.

Tanrım, ben de nefes alamıyorum. Göğsümdeki bu acı yüzünden nefes alamıyorum. Ama bir şekilde, omurgamı kapıya dayayarak fısıldamayı başarırım, "Eve gel. Lütfen, eve gel, Shepard."

"Neden?" diye soruyor, sesi

boğuk, çatlak. "Çünkü ben..."

Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum ve lütfen bunu düzeltmeme izin ver.

Nasıl olursa olsun. Ne istersen. Ne istersen yaparım. Lütfen eve gel.

"Çünkü sen ne yaptın?" diye öfkeyle, neredeyse işkence edercesine homurdandı. "Bana hak ettiğim şeyleri ve yaşadığım tüm zorlukları

anlat. Bana sürekli hatırlattığın tüm o saçmalıkları. Ya da belki de benim

benimle konuşmak ve bunu yapabileceğime ve onlara yanıldıklarını kanıtlayabileceğime dair inancınla beni boğmak mı istiyorsun?"

"Shepard, lütfen, sen..."

"Çünkü eğer yapmak istediğın buysa, sana kaç kez ve kaç farklı şekilde siktir git diyebilirim bilmiyorum. Senin lanet dostluğuna ihtiyacım yok. Benden ne istediğini biliyorsun. Bana bunu vermeye hazır değilsen, beni rahat bırak."

Yirminci Bölüm

Yarın ilk maçı için ayrılıyor.

Ve ilk ev maçına dönene kadar birkaç hafta uzaklarda olacak. Bu programları kim yapıyor ve nasıl işliyor bilmiyorum – Snow muhtemelen bilir – ama uzakta ve yollarda geçireceği zamanlar olacak. Ama eve de dönecek.

Banyo aynasının önünde hazırlanıyorum. Takımı sezonun başlangıcı için bir veda partisi, daha çok bir gala düzenliyor ve Snow'un ailesi olarak biz de davetliyiz. Açıkçası, çok gerginim. Bu tür etkinliklerde hizmet etmek için alışkınım, misafir olarak gitmeye değil. Elbise bile yoktu, o yüzden Tempest bana çok güzel ve seksi bir siyah elbise ödünç verdi.

Saten kumaştan yapılmış, bana tam oturan ve bir tarafında çok uzun bir yırtmaç bulunan bir bodycon elbise. Askısız olduğu için omuzlarım ve sırtım açıkta, ama striptiz kulübü tarzında değil. Daha çok bu tür etkinliklerde gördüğüm kadınlar gibi zarif ve şık bir tarzda.

Rujuma son rötuşları yaparken ön kapının açılıp çarpıldığını duydum. Aynada kendime kaşlarımı çattım. Kim o? Herkes şu anda partiye gelmiş olmalı. En azından burada yaşayan herkes, ben hariç. Çünkü ben hala hazırlanıyorum ve Tempest ile birlikte gitmem gerekiyor, ama o geç kalacağını söyledi.

Snow, Callie dün arayıp Snow'u evine davet ettiğini ve birlikte vakit geçirmek istediğini söylediği için günü Callie'de geçirdi. Snow da yeni üvey kız kardeşi ile yakınlaşmak istediği için kabul etti. Ayrıca, iyileşme sürecinde sürekli evde oturmaktan biraz sıkılmış olduğunu düşünüyorum. Planları, Callie'nin evinden partiye gitmekti.

Bu evin diğer üyesi, antrenmanından sonra doğrudan partiye gitmeliydi. Her ne kadar izin günü olmasına rağmen, şehirdeki spor salonuna ve futbol kulübüne gitmekte ısrar etti. Son günlerde bunu çok yapıyor, antrenman yapıyor, spor yapıyor. Snow ile oynamak için eve zamanında geliyor ama zamanının çoğunu evden uzakta geçiriyor. Sanki birkaç gün önce o gece eve gelmesini söylediğimden beri gelmek istemiyor.

Tempest'e gelince, anahtarı olduğunu biliyorum ama eminim ki kapıyı açıp girmek yerine zili çalacaktır.

Dışarı çıkıp bakacağım ama gerek yok çünkü cevabımı aldım.

Cevabım şu anda koridorda duruyor. Daha doğrusu, beni görünce aniden durdu. Ben de hareketimin ortasında durdum. Rujum hala elimde, ağzımın üzerinde, aynadan yarı dönmüş, çıkmak üzereyim.

Ve ilk aklıma gelen şey: yalnızız.

Gerçekten ve kesinlikle. Bu evde benden ve ondan başka kimse yok ve buraya geldiğimden beri böyle bir şey hiç olmamıştı. Snow her zaman bizimle birlikte. Ya da bazen Callie ya da Tempest. Ledger de uğrar. Reed bile. Conrad da bir keresinde Wyn'le birlikte gelmişti. Ama New York'ta yaşadığı için sık sık uğraması zor.

"Ne..." diye soruyorum, konuşabileceğimi hatırlayarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Tek cevabı bana bakmaya devam etmek. Gözleri beni, yüzümü, saçımı, ağzımı inceliyor. Tanrım, ağzıma çok uzun süre bakıyor. O kadar uzun ki dudaklarım titremeye başlıyor. Şişmiş ve acıyormuş gibi hissediyorum. Elimde tuttuğum rujuma da bakıyor, parmaklarım da titrediği için ruju indiriyorum.

Sonra ilerliyor, geri kalanımı da içine alıyor ve ben ne giydiğimi hatırlıyorum. Henüz elbiseyi giymemiştim. Saçımı ve makyajımı bitirirken kapının arkasına asmıştım. Giymeme muhtemelen iki dakika kalmıştı.

Ama şimdi bunun önemi yok. İki dakika ya da iki saat. Önemli olan iç çamaşırlarımla durmam. Straplez sütyen ve ona uyan külot. Hepsi siyah, hepsi dantelli ve o bana sanki... beni yemek istermiş gibi bakıyor.

Aslında, dişlerinin ısırığını şimdiden hissedebiliyorum. Isırık, acı. Lanet olası zevk.

"Sen... spor salonundasın sanmıştım," diye soruyorum, o henüz cevap vermeden.

Ve gerçekten çok çalışmış gibi görünüyor. Ter içinde ve spor tişörtü göğsüne ve vücuduna yapışmış. Kumaşın içinden karın kaslarının hatlarını görebiliyorum, bu çılgınca. Ayrıca, gri spor pantolonunun bile muhteşem bacaklarına biraz daha sıkı yapıştığını düşünüyorum. Ya da belki de her zaman

böyle olduğundandır ve onu görmeyi beklemediğim için aklım başımdan gitmiştir. Onun için bu kadar derin bir ihtiyaç duyacağımı beklemiyordum.

Onun için.

"Bu yüzden mi çıplak dolaşıyorsun?" diye soruyor.

Sesiyle gözlerimi ona çevirip ayak parmaklarımı kıvırıyorum. Hem sesinin sert ve incitici tonu hem de gözlerinin parlak ve simsiyah olması yüzünden. "Ç-çıplak değilim."

"Neredeyse."

"Ve ben ortalıkta dolaşmıyorum," diyorum, ayak parmaklarımı daha da kıvrırarak, çünkü sesi her saniye daha da sertleşiyor ve zihnim bana böyle yakalandığım için utanmam gerektiğini söylüyor. "B-banyodayım."

"O zaman neden kapın kilitli değil?"

"Çünkü evde kimse yoktu," diyorum, nedense hiç utanmıyorum ama onun tarif ettiği gibi çıplak olmadığım için hayal kırıklığına uğramışım. "Evde kimse olmaması gerekiyordu."

Ve onun önünde bir kez çıplak kaldığımı biliyorum ve o zaman pek iyi sonuçlanmamıştı. Yine de, keşke yine çıplak olsaydım. Keşke o şeyleri tekrar yapabilseydik.

Bana bir an baktı. "Ben de hazırlanmak için geri geldiğimde öyle düşündüm." Dudaklarımı yaladım. "Spor salonundan direkt geleceksin demiştin." Hareketimi izledikten sonra mırıldandı, "Fikrimi değiştirdim."

Sesini daha da alçaltmasıyla bacaklarımı tekrar sıkıştırıyorum ve gereksiz bir şekilde devam ediyorum, "Tempest beni almakta gecikti."

"Muhtemelen Ledge'dir," diye mırıldanıyor, bakışları yoğun ve sözleri benimki kadar gereksiz. "Her şeye geç kalır."

"Sanırım..." Ellerimi daha sıkı yumrukladım, nefes alıp verişiyile göğsünün hareket ettiğini fark ettim, bu da tişörtünü daha da sıkılaştırdı. "İkizler. Onlar, şey, zamanında hazır olamadılar."

O da mırıldanarak cevap verdi.

Bir kez daha saçma bir şey söylediğim için o sesi karnımda hissediyorum. "Bebekler, ha."

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyor.

Ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Konuşmamız sırasında bir tutam saçının kaşlarının üzerine düştüğünü ve çenesinin bir şekilde daha da

sertleştiğini fark ediyorum. Yüksek elmacık kemiklerini, şimdi daha da kızarmış olduğunu ve kıvrımlı kirpiklerini fark ediyorum. Sabahkinden daha kalın olan sakallarını ve her zaman onu daha da mükemmel gösteren burnundaki çıkıntıyı fark ediyorum.

Ve ne yaptığımı fark ettim. O felaket geceden sonra kulüpte onu gördüğümde yaptığımın aynısını yapıyordum. İşaretleri arıyorum. Acısını. Kalbinin kırıklığını. Isadora ikiz kardeşiyle nişanlandığı için şimdi iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Ancak yüzünde ve vücudunda yoğun bir ihtiyaç ve arzu dışında hiçbir şey göremiyorum. Bana karşı. İsteddiğini vermediğim için saldırganlık.

Nasıl yapıyorum bilmiyorum ama derin bir nefes alıp gözlerimi indiriyorum, aramızdaki bağı koparıyorum. Nedenini tam olarak hatırlamasam da, en iyisi bu. Şu anda kendi adımları bile zor hatırlıyorum, bu yüzden mantıklı geliyor. Kapı kolunu tutup kapıyı kapatıyorum. Ya da kapatmaya çalışıyorum, çünkü tam kapanmak üzereyken kapının hareket etmediğini fark ediyorum. Nedenini bildiğim için kalbim ağzıma geliyor.

O.

O kapıyı zorla açmadan, elini tahtaya dayayıp kendini göstermeden önce biliyorum. İçeri girip kapıyı arkasında kapatmadan önce biliyorum. Karnımın derinliklerinde, kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor ve ben çoktan ondan uzaklaşıyorum.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye nefes veriyorum.

Onun cevabı, kapıyı bir klik sesiyle kilitlemek. Çok yüksek bir klik sesi. Küçük alanda yankılandığını hissediyorum, irkiliyorum ve geri çekilmeye devam ediyorum. "Burada olmamalısın."

Burada gidecek pek yer yok ve sırtım çok çabuk karşı duvara çarpıyor. Çıplak sırtım, çıplak bacaklarım soğuk fayanslara sürtünüyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Kapının yanında duruyor, yaslanmıyor ama iri vücuduyla kapıyı tamamen kapatıyor, karanlık gözleriyle geri çekilmemi izliyor ve ben durduğumda, daha doğrusu aptal duvar yüzünden durmak zorunda kaldığımda konuşuyor. "Okul nasıl?"

"Ne?"

"Derslerin nasıl?" diye soruyor.

Ona birkaç saniye bakıyorum. Çünkü o zaten biliyor. Dersleri kast ediyorum. Şimdiye kadar sadece birkaç tanesine girebildim. Dönem çoktan başlamıştı, bu yüzden çok fazla ders yoktu. Tam zamanlı

öğrenci değilim

ama birkaç derse kaydolmayı başardım, hepsi teorik ve sıkıcı ama henüz bir şey söylemek için erken.

Bunları hepsini biliyor çünkü kayıt bürosundan çıktıktan sonra ona söyledim, daha doğrusu antrenmandaydı, mesaj attım. Ve tabii ki ilk dersimden eve döndüğümde de aynısını yaptım. Bu yüzden neden sorduğunu anlamıyorum ama yine de cevap veriyorum: "İyi. Biraz sıkıcı. Ama gelecek dönem dans edebileceğim için heyecanlıyım."

Gözleri hayranlıkla hafifçe nemlenir. "Ve sen bunda çok başarılı olacaksın." Duruma rağmen, göğsüm zevkle ısınır ve gülümserim. "Neden sen..."

"Okulda hala kimse seni rahatsız etmiyor mu?"

Kalbim hızla çarpar ve başımı sallarım. "Hayır."

Bu da onun bildiği bir şey çünkü her zaman sorar. Bir erkek beni rahatsız ettiğinde veya bana bir şey söylediğinde. Ve ben her zaman ona iyi olduğumu söylerim. Eğlendiğimi söylerim. Çok fazla arkadaşım yok çünkü arkadaş edinmekte pek iyi değilim — Callie ve kızlar grubumuz hariç — ama okula gittikçe daha çok heyecanlanıyorum. Geleceğimde ne olacağını veya profesyonel dansçı olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum ama bir kez olsun, anı yaşamak ve başka hiçbir şey için endişelenmemek istiyorum.

"Gazeteciler sana sataşılıyor mu?" diye soruyor. Ben de başımı sallıyorum. "Hayır."

"Son adamdan sonra yok."

"Kimse yok."

Görünüşe göre, spor sitelerinden birinde Redhead Watch adında bir şey var. Thornes'un üvey kız kardeşlerinin haberini ilk veren site. Nedense sürekli fotoğraflarımı yayınlıyorlar. Okula giderken, işten çıkarken, şehirde dolaşırken. Nedenini bile bilmiyorum. Ama neyse ki Snow o fotoğraflarda yok, ama takım, mahremiyetimi ihlal ettiği için siteyi dava etmeyi planlıyor. Shepard'ın ısrarı üzerine. Çünkü o bundan kesinlikle nefret ediyor. *Nefret ediyor*. İnsanların her yere fotoğraflarımı yayınlamasından ve mahremiyetimin ihlal edilmesinden nefret ediyor.

Thorne'lardan daha fazla maddi ve hukuki yardım almaktan nefret

etsem de - takım masrafları karşılıyor olsa da - bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Çünkü bu ürkütücü ve korkutucu. Bana karşı bu takıntıları devam ederse, ne bulabileceklerinden korkuyorum. Ve buldukları şey ona ve kariyerine zarar verebilir.

Bu arada, "Sen... iyi misin? Sezonla ilgili, yani." diye soruyorum.

Stellan ve Isadora'nın nişanlanmasından bu yana, sözde aşk üçgeni hakkında yazılan makaleler arttı. Ve bununla birlikte, onun performansı ve yaklaşan sezon hakkında spekülasyonlar da arttı. Onu ne kadar neşelendirebilirim neşelendirmeye çalıştım, ama gerçekten nasıl olduğunu bilmiyorum. Oyununun nasıl gittiğini veya kafasının nerede olduğunu bilmiyorum. Keşke bana söylese. Böylece ona yardım edebilirim.

"Hayır dersem, kendimi daha iyi hissetmem için istediğimi verir misin?"

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve bir şey söylemek için ağzımı açarım. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve o "Buna ihtiyacın yok" dediğinde öğrenemiyorum.

"Ne?"

Çenesini elime doğru uzatıyor. "O."

Aşağıya bakıyorum ve hala elime sıkıca tuttuğum ruj tüpünü görüyorum. "Ruj mu?" "Evet."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıyorum. "Şey, ben..."

"Çillerini saklamak için sürüyorsun, değil mi?"

Karnımı içeri çekiyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü birkaç gün önce kızlarla bunun hakkında konuşuyordun," diyor. "Aslında, tam olarak 'aptal çillerin' demiştin."

Birkaç gece önce Tempest, Callie ve Meadow bize ziyarete gelmişti. Partiyi zaten biliyorduk, bu yüzden kıyafetler, makyaj ipuçları ve genellikle yaptığımız tüm kızsal şeyleri tartışıyorduk ve yemek masasında hazırladığım piña coladaları içiyorduk. Onlara kırmızı rujla yaptığım numarayı anlatıyordum. Hepsi de çillerimin çok güzel olduğunu, saklamama gerek olmadığını söylediler. O anda, onun da benzer bir şey söylediğini hatırladım. Aslında, tüm çillerimi sayacağını söylemişti ama ben konuyu kapatmıştım.

"Duydun mu?" diye soruyorum. "Ama sen erkeklerle birlikteydin."

Ve Snow. Çünkü Snow, Thorne erkekleri ve onların arkadaşlarını çok sevdi. Sanırım tek ihtiyacı, kabuğundan çıkmak için güvenli bir yerdi ve şimdi buna kavuştuğu için çok mutluyum. O gece, Ledger,

Reed ve Riot ile birlikteydi, çünkü onlar genellikle eşlerinin gittiği yere giderler, ve tabii ki o da, Snow'un sevdiği video oyununu oynuyordu. Duyduğum kadarıyla kazanıyordu ve bunun sadece ona izin verdikleri için olduğunu sanmıyorum. Geçen hafta içinde oldukça iyi oldu.

Snow, kendime söylüyorum. Onu hatırlıyor musun? O senin kız kardeşin. Artık bu ailenin bir parçası. Onları seviyor. Onu seviyor. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapamazsın. Duygularını bu işe karıştırıp işleri karmaşık hale getiremezsin. Doğru olanı yapmalısın.

"Yaptım," diye boğuk bir sesle konuşarak düşüncelerimi bölüyor.

"Nasıl?"

"Çünkü seni her zaman duyuyorum."

Sonra, "Seni her zaman kokluyorum da."

"Çünkü parfümümü çalıyorsun."

"Suçluyum," diyor, hiç suçluluk duymadan ve bu kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

Dudaklarımı yaladığımda çenesi sıkılaşıyor ve "Sadece..."

Sayısızlar ve ben sadece..." derim. "Tabii ki sayısızlar," der.

"Gökyüzündeki yıldızlar gibi."

"Ben..."

"Ama mesele o değil," diye sözümü keser.

Ayaklarımın üzerinde kıpırdanıyorum, yanaklarım kızarıyor ve kızarıyor. "Önemli olan ne?"

"Mesele şu ki," diyor, gözleri bir anlığına ağzıma kayıyor, "ağzını şu anda olduğundan daha da çekici ve sulu hale getirmek istemezsin."

"Ne?"

Yine ağzıma bakıyor ve ben ağzımı açmak zorunda kalıyorum. Dikkat çekmek için değil, nefes almam gerekiyor. Ve o bana öyle bakarken, sanki çok açmış gibi, nefes alamıyorum.

"Yüzündeki hiçbir şeyi gizleyemiyor," diyor bir süre sonra, başını kaldırıp, gözleri yanarak. "Çillerin hala en sevdiğim kahvenin üzerine serpilmiş tarçın gibi parıldıyor. Ama ağzını daha da kötü gösteriyor. Zaten her çilek dudaklarını gördüğümde sertleşmekle mücadele ediyorum, bu arada her seferinde kaybediyorum. O yüzden bana inan, onları kırmızıya boyayıp, o rujun vücudumun hangi kısmına bulaşmasını istediğimi düşünmeme neden olma."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hangi kısmı?"

Beni bir an izledi, yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi. "D ile başlıyor ve K ile bitiyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıp duruyorum.

Ve eğlencesi o kadar artıyor ki dudakları seğiriyor ve bana yardım

ediyor. "Dört harfli bir kelime, bebeğim. Heyecanlandığında sertleşme eğilimi var. İnsanlar onun büyüklüğüne takıntılı ve ne kadar büyük o kadar iyi diyorlar. Benimki senin yanındayken hep sert ve muhtemelen hayatında göreceğin en büyüğü."

Bana tüm ipuçlarını verip bitirdiğinde, kızarıyorum. Burada hangisinin daha önemli olduğunu bilmiyorum, *penisi* hakkında söylediği tüm gerçekler mi, yoksa bana bebeğim demesi mi? Günlerce bana hiçbir şey demedikten sonra. O gece bana hiç demediği halde bana *Jupiter* dedikten sonra. Ya da sert ve büyük penisine rujumu sürmek istediğini ima ettikten sonra.

Yine de çenemi kaldırıp ona bakıyorum. "Bana açıkladığın için teşekkür ederim. Ama bunu ilk başta anlamadığım için suçlu sensin."

"Öyle mi?"

"Evet. Ben giyinirken buraya dalmasaydın, kafam bu kadar karışmazdı."

Dudakları tekrar seğirdi ve rahat, kendini beğenmiş bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ben ortaya çıkar çıkmaz kafan zaten lapa lapa oluyor."

Haklı olmasına rağmen, keskin bir nefes veriyorum. "Ve sen de kendi şeyinin büyüklüğünden oldukça emin görünüyorsun..." Elimi onun penisinin olduğu yere doğru sallıyorum.

Bu onu güldürdü. "Sadece gerçek olduğu için."

Ona bakmaya devam ediyorum ve o da bana çok hafif bir sırıtışla bakıyor. Kendimden çıkacakmış gibi hissediyorum ama o çok sakın görünüyor. Kendimi sakinleştirmek için elimi fayanslı duvara dayıyorum ve o da sanki bundan zevk alıyormuş gibi kapıya yaslanıyor.

Sonra, yutkunarak,

"Shepard?" "Evet?"

"Bence bunu konuşmamalıyız," diyorum olabildiğince ciddi bir sesle. "Hayır?"

"Hayır."

Eğlencesi biraz kaçır. "Çünkü yeni bir başlangıç istiyorsun." "Evet."

"Ve artık sırların ve yalanların olmasını istemiyorsun."

"Hayır."

"Ve kız kardeşine odaklanmak ve ona istikrarlı bir yuva vermek istiyorsun."

Boğazım düğümlenir. "Evet."

Gerçi bunu düşünüyordum. Özellikle de eve gelmediği, daha doğrusu çok geç geldiği geceden beri. Kapının açıldığını duydum ve yatağımdan fırladım, ona gitmeye hazırdım. Ama sonra kendimi durdurdum. Ya ona gidersem işler daha da kötüye giderse? Benden ne istediğini bana defalarca söyledi ve ben de yapamayacağımı söyledim. O yüzden oraya gidip onu daha da kızdırmanın bir anlamı yoktu, değil mi?

Ama bir yolu olmalı, değil mi? İkisini de yapabileceğim bir yol. Kurduğum bu yeni kırılğan aileyi korumak, Snow'u strese sokmamak ve aynı zamanda onunla birlikte olmak.

"Hepsi asil amaçlar,"

diye mırıldanıyor.

"Ben..."

"İyi nedenler," diye devam ediyor. "Ama sen çok iyi bir kızsın, değil mi?"

Kahretsin. Bunu söylememeliydi. Bana iyi kız dememeliydi, çünkü sanki bir düğme basılmış gibi oldu. Kalbim deli gibi atıyor. Avuçlarım terliyor. Düz durmak zor.

Bir anda, odanın diğer ucuna geçip üzerime atladı. Zaten oda çok büyük değildi. Ama yine de, bu kadar hızlı hareket etmesi nefesimi kesti. Bir hayvan gibi, keskin dişleriyle saldırgan bir avcı gibi hareket ediyordu ve birden parmakları boynuma dolandı.

Eskiden olduğu gibi. *Önceden.*

Ve sonra kaçma şansım kalmıyor çünkü bu daha da büyük bir tetikleyici. Anında hem tetikleniyorum hem de yumuşuyorum. Sırtım kavisleniyor. Amım kasılıyor ve hem onun dokunuşunun tehdidi hem de onunla ne yapacağını tahmin etmekten nefesim kesiliyor. Konuşmadan, "Ama istersem seni kötü bir kıza çevirebilirim, değil mi?" diyor.

Başımı sallıyorum, ya da sallamaya çalışıyorum, ama o tutuşunu gevşetmiyor. "E-evet."

"Evet, yapabilirim." Yüzünde memnuniyet belirir. "Seni benim tatlı Küçük Çilek'imden iyi Küçük Fahişem'e dönüştürebilirim."

Kaslarım seğirir, kasılırım. Tanrım, çok uzun zaman oldu. O bana öyle demeden bu kadar uzun zaman oldu. Bu hissi hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Bu derin aidiyet hissi, teslimiyet. Bu derin, *derin* doğruluk hissi. Ne olursa olsun bana bakacağı hissi. Kendimi güvende

hissetmeyeli çok uzun zaman oldu, çünkü o parmaklarını boynuma dolayarak bana boğucu bir kolye takmayı seçti.

"Ne zaman istersen," diye devam ediyor, parmaklarını boynuma sıkıştırarak. "Nerede istersen." Bir kez daha sıkıyor. "Ailemin önünde. Senin ailenin önünde. Bütün dünyanın önünde."

Korku omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve onun tişörtünü sıkıca tutarım. "Hayır."

O bana yaklaşır ve boğazımı daha sıkı sıkı sıkı. "Evet, lanet olsun."

Vücudum titrerken yumruklarımı beline geçiriyorum. "Hayır, yapma."

"Bundan korkuyorsun, değil mi? Artık bir aile olduğumuzdan." Boğazımı tekrar sıkıyor, inlememe ve nefes almama neden oluyor. "Her şeyin *çok karmaşık* olmasından. Ve Tanrı korusun, gizlice dolaşmak, yalan söylemek ve sır saklamak zorunda kalmamızdan. Ya büyük kardeşinin parmaklarının boğazını boğaz kolyesi gibi sardığı için paramparça olduğunu öğrenirlerse?"

Haklı. Paramparça oluyorum. Titriyorum. Titriyorum. Lanet olsun, yerden havada uçuyorum, çünkü bu ne? Bu ne *hissi*? Bana bunu nasıl yapabilir? Bu aşk değil, değil mi? Bu daha fazlası. Bu lanet olası bir aşk. Sözleri, dokunuşları. Kokusu. Her şey beni tahrik ediyor ve içimi dışıma çıkarıyor.

"Shepard—"

"Öyleyse sana yardım edip işini kolaylaştırsam ne olur?" diye devam etti, başparmağını titreyen şah damğıma batırarak. "Sırrını ifşa edip onlara göstersem ne olur? Onlara senin benim için ne kadar orospu olduğunu gösterirsem ne olur? Tek yapmam gereken, boğazını elimle sıkarken sana iyi kızım demek, sen de küçük bir fahişe gibi benim için gelmeye hazır olursun."

Tişörtünü çekiştiriyorum. "Shepard, ben..."

Parmakları kayar ve boynumla birlikte çenemi de kavrar, başparmağı yanağıma batar. "Konuşma."

Zor olsa da başımı sallıyorum. "Ama..."

Daha da yaklaşıyor, burnu neredeyse benimkine değiyor, büyük, terli, lezzetli vücudu titrek vücuduma neredeyse değiyor. Sonra bir çekme hissediyorum. Aşağıda, karnımda. Bakmadan bile, en sevdiği şey olan karnımdaki piercingime küçük parmağını takmış olduğunu biliyorum.

"Kokunu alabiliyorum," diyor. "Ve hayır, lanet parfümünden bahsetmiyorum." "N-ne?"

Dudaklarını yaladı ve o boğuk sesiyle "Amını
kokluyorum" derken bunu içimde hissettim.

Karnımı içime çektim. "H-hadi canım?"

"Benim için tamamen ıslak, değil mi? Benim için sırılsıklam olmuş."

Kafamı sallıyorum. "Dur. Sen..."

"Parmağımı oraya sokarsam, damlayarak çıkar, değil mi?"

Bu çok fazla, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O çok fazla. Dokunuşları, sözleri... Tek yapabildiğim "Evet" diye inlemek.

"Senin hiçbir parfümünden daha güzel," diye devam ediyor. "Senin amının kokusu. Hiçbir parfümden daha güzel." Parlak gözlerini kapatıp kokluyor, göğsünün ortasından bir homurtu çıkıyor. Hatta çok düşük, çok kaba ama açıkça duyulabilir bir inilti, ve sanırım bu beni biraz tahrik ediyor. Ya da belki de onun sonraki sözleridir.

"Onu şişeleyip vücuduma sürmek istiyorum, amının suyunu. Seni boşaltmak istiyorum" —gözlerini açıyor, göz bebekleri büyümüş, yanakları kızarmış—"Parmaklarımın üzerinde. Sonra seni bacağıma oturtup karnıma sürmek istiyorum. Ve tüm bunları yaparken, seni yüzüme oturtup dilimin üzerinde sürmek istiyorum. O amcığı boşaltacağım, boşaltacağım, *boşaltacağım*, ta ki her yerim seninle kaplanana kadar. Seni cildime sürmek zorunda kalmayana kadar, sen zaten içime sızmış olacaksın. Sen zaten kan dolaşımındasın. Sonra da iyiliğinin karşılığını vereceğim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Evet, biliyorsun.

Bir listem var."

"Ne listesi?"

"Vücudunda boşalmak
istediğim tüm yerlerin listesi."

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Sen..."

"Sonra ben de aynısını yapacağım. Gelip gelip gelip, senin tenine sürmek zorunda kalmayana kadar gelmeye devam edeceğim. Zaten orada, senin içine girene kadar. Kan dolaşımına sızana kadar..."

Sanki bunu hayal ediyormuş gibi sözleri kesiliyor. Onu suçlamıyorum çünkü ben de aynı şeyi yapıyorum. Kendimi çıplak, yerde yatarken hayal ediyorum. Saçlarım dağınık, çilli tenim onun gözlerinin önünde, o dizlerinin üstüne çökmüş ve beni spermleriyle kaplıyor. Beni pis bir tablo gibi boyarken, ben de bunu kabul ediyorum çünkü onun gibi bir sanatçıyı kim durdurabilir ki?

Bana takıntılı, azgın ve *deli* gibi.

Bir saniye gözlerimi sıkıca kapatıp kendime bir mola vermeye,

düşünmeye çalışıyorum. Ama o bana dinlenmeme izin vermiyor, yanağımı sıkarak, "Henüz kimse için dans ettin mi?" diye homurdanıyor.

Gözlerimi açıyorum, nefesim kesik kesik ve bozuk.

Hemen cevap vermediğimde, beni uyandırmak için yanağıma dokunuyor ve tekrarlıyor, "Cevap ver, bebeğim. Dans ettiğin erkekler var mı?"

Kafamı sallıyorum, daha çok duvara vurur gibi, ve bu soruyu sormaya başladığından beri ona verdiğim cevabı veriyorum. Derslerimi, muhabirleri ve beni rahatsız eden erkekler olup olmadığını sorduktan sonra, sınıfta hoşlandığım biri olup olmadığını soruyor. İlgilendiğim bir erkek var mı diye. "Hayır."

Her zamanki gibi tekrar sorar.

"Emin misin?" Kuru dudaklarımı yalarım. "Sadece sen."

Yüzünde bir memnuniyet dalgası geçer ve karnım kıpır kıpır olur. Ya da belki de parmağı yine yüzüğümü çekiyordur. Her neyse, bu beni eritiyor, onu memnun ediyor. Onun kişisel dansçısı olmak.

Çünkü onun için dans ediyorum.

Birkaç gün önce, annesinin odasını temizlerken bir müzik seti buldum. CD koleksiyonu olan eski moda kırmızı bir müzik seti. Ve bu bana bir fikir verdi. Dansımın ona konsantre olmasını sağladığını söylememiş miydi? Ve ona yardım etme görevim olduğu için, müzik setinin çalışıp çalışmadığını kontrol ettim, birkaç CD seçtim ve onu arka bahçeye çıkardım. O günden beri her gece müziği açıp dans ediyorum. Ve her gece o da beni izliyor, arka kapının eşiğinde duruyor ya da sanki bana atlamamak için kendini tutmaya çalışır gibi verandanın korkuluğuna tutunuyor. Bazen oturuyor, ama sadece birkaç dakika sonra korkuluğun arkasına geri dönüyor, sanki açıkta durmaya güvenmiyor gibi.

Ve her gösteriden sonra, arkasını dönüp içeri giriyor ve kapıyı sertçe kapatıyor. Çok sert.

Onunla ilk tanıştığımız gece, ona ne kadar uzun zamandır ona takıntılı olduğumu söylediğim gibi.

"Peki ya sen?" diye soruyorum, daha doğrusu cesaret ediyorum, çünkü son zamanlarda bu soru sürekli aklımdan geçiyor. "Bana ne olacak?"

"Yarın
gidiyorsun."

"Evet."

"O zaman..." diye sözümü kesip, uyluklarımı sıkarak gömleğini
yumruyorum.

Yüzümü inceliyor. "Yolda biriyle yatacak mıyım diye mi soruyorsun?"

Kalbim o kadar sıkışıyor ki, kendimi kıvrılmak istiyorum. Bunu
yapmamamın tek nedeni, onun burada, bana yakın olması. "Bunu daha
önce yaptın. Ve ben sana istediğini vermezsem, sen..."

Göbek piercingimi sertçe çeker, parmak eklemlerini çıplak karnıma batırır. "Eğer bir *saniye* bile olsa beynimde senden başka biri için yer olacağını düşünüyorsan, o zaman oturup sana sana ne *kadar* lanet *olasıca* takıntılı olduğumu açıklamam lazım. Ve bu sefer çalışma kartları, grafikler ve lanet olası Venn diyagramları da getireceğim, böylece bana bir daha bu saçma soruyu sormazsın."

Kalbim parçalanmış, uyluklarım da berbat haldeyken, "Ama..." diyorum. O yine boğazımı sıkıyor. "Senden başka kimse yok, unuttun mu?"

Buna bir şey söylemeden zil çalar. O kadar yüksek ve tiz bir ses ki, irkilirim. Kalbim de atar. Ve nerede olduğumuzu hatırlarım. Her şeyi hatırlarım. Bağlantıları, karmaşıklıkları. Tempest. Beni almaya geldi.

Yüz hatları bir an sertleşir ve elinin sıkılığı da artar. Sanki beni bırakmayacakmış gibi. Bırakmak istemiyor. Ama zil tekrar çalar ve beni bırakır. Kapıdan çıkar ve kapıyı çarparak kapatır. Onu geri çağırmak ve ona, onun için her şey olacağımı, benim için onun dışında hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemek istiyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

OLAY, yardım galasının yapıldığı aynı balo salonunda gerçekleşiyor. O balo, onun ani nişan törenine dönüşmüştü.

Diğerleriyle birlikte masada oturuyorum: Snow, Tempest ve Ledger, Meadow ve Riot, Callie ve Reed. Çocukları Callie'nin evinde: ikizler Halo ve Flora ile Riot'un kızı Sophie, birkaç bakıcıyla birlikte. Yani kısacası, her yerde bebek bezi, kaka ve emekleyen bebeklerin olduğu bir pijama partisi gibi.

Neyse, Conrad baş koç olduğu için diğer takım yöneticileriyle birlikte oturuyor ve Wyn de onun yanında. Shepard da kaptan olduğu için onların masasında olması gerekiyordu. Ama o, geldiğinden beri barın yanında, aynı bira şişesini emiyor. Biliyorum çünkü masamızdan onu görebiliyorum ve ona gizlice bakıyorum.

Benden bir saat sonra partiye geldiğinden beri, Tempest ve Ledger'ın şık smokinleri içinde, duştan çıkmış saçları alınına dökülmüş halde, huysuz bir ruh hali içinde. Bir kez bile gülümsemedi. Kimseyle konuşmadı, gülümsemek bir *yana*. Gördüğüm kadarıyla, yanına yaklaşanlara da ters davranıyor ve bunun banyoda olanlardan kaynaklandığını biliyorum.

Çünkü ona istediğini vermedim.

Ayrıca, bir şey fark ettim. Stellan ve Isadora yoklar, o ikinci baş antrenör ve o da onun kız arkadaşı, yani artık nişanlısı. Ayrıca takım sahibinin kızı. Ve bu ilk kez olmuyor. Yani, çok sık yoklar. Son birkaç haftadır eve hiç uğramadılar, toplantılar için bile. Gerçeği söylemek için davetsiz gittiğim aile yemeğinde de yoklardı.

Ve bunun onun yüzünden olduğunu biliyorum, değil mi? Aralarındaki durum kötü olduğu için.

Buna daha fazla bakamıyorum. Onun orada tek başına durmasını daha fazla izleyemem. Masadan kalkıp dışarı çıktığımda niyetimin ne olduğunu bilmiyorum. Belki biraz temiz hava almak için. Bir çözüm bulabilmek için. Bir şekilde ona istediğini vermek ve Snow'u korumak için. Ve yeni ailemi.

Yine de gözlerimi ondan ayırmıyorum ve onun tetikte olduğunu

anlayabiliyorum. Masaların ve karışık kalabalığın arasından, ağır tepsilerle yukarı aşağı koşuşturan garsonların arasından geçiyorum. Adımlarımda bir amaç, bir kararlılık, bir hedef var. Ve dolambaçlı yolumun ortasında, geçmemi engelleyen, smokin giymiş bir grup adamla karşılaştığımda, onun olduğunu anlıyorum. Ona, onun olduğumu söylemeye gittiğimi biliyorum.

Onlara yol vermelerini söylemeden önce, bana doğru dönüyorlar ve hepsinin onun takım arkadaşları olduğunu anlıyorum. Belki de onlara karşı daha sabırlı ve kibar olmalıyım. Tüm maçlarını defalarca izlemiş olmama rağmen, hangi pozisyonda oynadıkları dışında isimlerini hatırlamadığımı söylemeye çekiniyorum.

"Hey," diyor esmer saçlı, kahverengi gözlü, kalecilerinden biri. Nazikçe gülümsüyorum.
"Merhaba."

"Sen Jupiter'sin, değil mi?" sarışın, uzun boylu ve hafif Avrupa aksanlı ikinci oyuncu, defans oyuncusu, diyor.

"Evet," diye onaylayarak ona da gülümsüyorum.

"Yeni kız kardeş." Bu, gruptaki üçüncü adamdan geliyor. Isaiah adında bir siyahi adam, ama yanılıyor olabilirim.

Kötü bir niyetle söylemediğini bilmeme rağmen irkiliyorum. "Kız kardeş" kelimesinde çok karmaşık duygular birbirine karışıyor. Yüzümde soğukkanlılığımı koruyup gülümsüyorum, bir şey söylemek üzereyim ama Isaiah sözünü bitirmiyor. "Kaptanımız neden senin adın geçince bu kadar sinirleniyor, söyle bana."

"Ne?"

Isaiah açıklamaya fırsat bulamadan kaleci konuşur. "Seni kızdırmaya çalıştığın için sinirleniyor."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Ne, bu saçmalık. Yeni kız kardeşinin nasıl olduğunu bile soramıyorum?" "Adam yumruk atmaya hazırken olmaz."

Parmağıyla kaleciyi gösterir. "Hey, biz bir aileyiz. Birbirimize aile gibi davranırız. Tek yaptığım onun ailesi hakkında soru sormak ve..."

Onları dinlemiyorum. Alaylarının iyi niyetli ve dostça olduğunu biliyorum. Kötü niyet yok, ama kalbim sıkışıyor. Antrenmanlarından hiç bahsetmez, ama böyle bir stres faktörü daha yaşadığını bilmiyordum. Onlardan gözlerimi ayırıp bana doğru gelen Shepard'ı izliyorum. Aslında sadece birkaç adım ötede ve Tanrıya şükür ki onu gördüm, çünkü bir görevi varmış gibi görünüyor. Birini dövmek. Shepard'ın gözleri ona dikmiş olduğu için, muhtemelen Isiah'ı.

Sonra izin isteyip ayrılıyorum. Isiah'ı bile itmiş olabilirim, ama umurumda değil. Tek umurumda olan o ve buraya gelmeden onu durdurmak. Bu yüzden en sevdiğim topuklu ayakkabılarla neredeyse koşarak ona yetişiyorum. Elimi karın kaslarına koyup onu gruptan sadece birkaç adım uzaklıkta durduruyorum.

"Shepard, gidelim," diyorum, sert yüzüne bakarak. Ama gözleri omuzlarımın üzerinden gruba kilitlenmiş, kıpırdamıyor. Ben de tekrar deniyorum. "Shepard, hadi. Gidelim. Gitmemiz lazım."

Çenesinde bir titreşim var ve hala takım arkadaşlarına bakarken Isiah'ın "Üzgünüm dostum. Saygısızlık etmek istemedim. Ne sana ne de kız kardeşine" dediğini duydum.

Özrü samimi ve alaycı bir ton içermiyor olsa da, Shepard bundan hoşlanmaz. Hem de hiç. Çünkü bir adım öne doğru ilerler ve göğsünden gelen hırıltıyı hissedebiliyorum. "O benim kız kardeşim değil," der.

Bunun üzerine onu itiyorum. Bunu yapmak zorundayım, çünkü onun sakinleşmek için uzaklaşması gerekiyor, ayrıca insanlar gerginliği fark etmeye başladı. Sandalyelerinde dönüp, takım kaptanının takım arkadaşlarıyla karşı karşıya geldiğini gördüm. Tek tesellim, son birkaç aydır devam eden acımasız ve kötü reklamlar nedeniyle etkinliğe medyanın alınmamasıydı. Onu itmekle kalmadım, gömleğini sıkarak, "Lütfen, Shepard. Benim için. Gidelim. Hemen." dedim.

İntikam almak için kulübe geldiği gece de ona aynı sözleri söylemiştim ve durmuştum. Bu sefer de beni duyuyor. Göğsü keskin bir nefesle sarsılıyor ve yumrukları yanlarına sıkışıyor. Sanki içinde olan her şeye fren yapıyormuş gibi. Sonra göğsünü şişiren derin bir nefesle nihayet bana bakar. Bakışları karanlık ve şiddetle doludur, ama yine de umurumda değil. Ondan korkmuyorum. Hatta onu tekrar itiyorum ve o kolayca pes edip bir adım geri çekilince gömleğini bırakıp elini tutuyorum ve onu takım arkadaşlarından uzaklaştırıyorum. Onu kalabalıktan ve balo salonundan uzaklaştırıyorum. Aylar önce o gece

kullandığım aynı koridordan, aynı yoldan geçerek onu çıkışa götürüyorum.

Serin ama yıldızlı geceye çıkıyoruz ve çıkar çıkmaz tüm kontrolümü kaybediyorum. Çünkü artık kontrol onda. Elimi çekip beni durduruyor. Beni geri çekiyor ve sert vücuduna çarptığımda beni döndürüp duvara yaslıyor.

Beni yerleştirir yerleştirmez, ona yapıştım. Ceketinin yakasını tuttum ve hatta bacaklarımı açarak onun arasına yerleşmesini ve bacaklarımı beline dolamamı sağladım. Hiçbir yere gitmeyecekti. Kötü durumu daha da kötüleştirmesine izin vermeyecektim. Ayrıca ona söyleyeceklerim vardı.

İki eliyle yüzümü kavrar ve "Seni rahatsız mı ediyorlardı?" diye homurdanır. Ceketini çekerim.

"Hayır, beni rahatsız etmiyorlardı, Shepard."

Göğsü, sığ nefesleriyle hareket ediyor ve benimkine baskı yapıyor. "Seni rahatsız ediyor gibi görünüyorlardı." Uyluklarımı beline sıkıştırıp onu bana daha da yaklaştırıyorum. "Hayır, rahatsız etmiyorlardı."

"Ben..."

"Hayır, dur," diyorum ona, sesim sert, kalbim onun için acıyor ve acıyor. "Durmalsın. Bir erkek bana yaklaştığında her seferinde kendini kaybetmeyi ve deli gibi davranmayı bırakmalısın."

"Erkek değil," diye düzeltiyor, parmağıyla yanağımı okşuyor. "Ne?"

"Üç lanet herif," diye homurdanmaya devam ediyor. "Çünkü bir şekilde tek bir köpeği çekmiyorsun, tüm sürüyü çeken lanet bir mıknaş gibisin."

Dişlerimi sıkıyorum. "Onlar senin takım arkadaşların, Shepard. Ve dediğim gibi, hiçbir şey yapmadılar. Onlar..."

"Sana konuştular, değil mi?" diye bağılıyor, çenesi titriyor. "Sana baktılar. Kimse sana bakamaz. Kimse..."

Sonra elimi dudaklarına koydum. Susup dinlemesi için. Bu ona pek hoş gelmedi ama yine de siktir et. Her şeyi daha da kötüleştirip hayatındaki en önemli şeylerden birini kaybetmeden önce beni dinlemesi gerekiyor.

"Tamam, önce," diye başladım ve avucumun altında çenesinin titrediğini hissettim. "Sakin olmalısın. Benim için nefes almalısın. Yapabilir misin?" Bana bakmaya devam ediyor, kaşları çatık, saçları

ukuruma değiyor, vücutu benimkine sertçe yapışmış. Ama birkaç saniye sonra, dediğimi yapıyor. Avucumu ısıtan bir nefes alıyor. Tanrıya şükür. "Güzel."

Bunu söylediğimde gözlerini bana dikti ve ben kızardım. Bunu bana hep onun yaptığını biliyorum, bana iyi kızım diyor ve bana bir şeyler yapmamı söylüyor. Ama şimdi sıra bende. Kıskançlığı ve sahiplenme duygusu, bana olan karanlık takıntısı onu ele geçirmeden onu sakinleştirmek benim görevim.

Sonra dudaklarımı yalayıp, "İkincisi, hiçbir şey olmadı. O gece kulüpte olduğu gibi değildi, o zaman gerçekten korkmuştum." O geceyi hatırlatınca gerildi, ama ben devam ettim, "Ya da o kadar erkeğin bana baktığı diğer geceler gibi. Güvendeydim. Yemin ederim. Senin için daha çok endişelendim. Sanki o hale geldiğin için ne yapacağından korktum. Çok çılgınlaşıyorsun, Shepard. Deli gibi oluyorsun. Sebepsiz yere her şeyi yakmaya hazırsın. Ne zaman..."

O zaman elimi çekiyor. Bileğimi tutuyor, kaşlarını bile çatmadan elimi ağzından çekiyor ve boğuk bir sesle, "Sebebi var," diyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Shepard..." Gözleri

parıldıyor. "Sen."

Tanrım. Durması lazım. Durup nefes almama izin vermesi lazım. Çünkü boğuluyorum. Gerçekten boğuluyorum. Tüm bu duygular, hisler ve ona olan lanet olası aşkımla. Durmazsa kendimi kaybedeceğim ve ona onun olduğumu söyleyemeyeceğim. Şu anda hiçbir şeyin umurunda olmadığını. Sadece onun. Gerisini hallederim.

Gözlerimi kırıyorum. "Ve üçüncü olarak, bu en önemli kısım, tamam mı? Kendimi kurtarabilirim..." Sesi sertleşen vücudu daha da sertleşiyor ve bunun onun en sevmediği kısım olduğunu biliyorum. Ama devam etmeliyim. "Bunu duymaktan hoşlanmadığını biliyorum, ama bu doğru. Ben tamamen çaresiz değilim, tamam mı? Buna inanmalısın. Kendim için yapabileceğim bazı şeyler var. Kendimi *kurtarabilirim*. On yaşındayken yumruk atmaya öğrendiğimi biliyor muydun? Öğrendim. Kendi kendime öğrendim. Ve kapımı kilitli tutmama rağmen, beni koruyacağına güvenmediğim için yatağımın altında bir beyzbol sopasıyla uyuduğumu? Ve sonra kız kardeşimin kapısının onu koruyemeyeceğinden endişelendiğimde, aynı sopayla onun yatak odasının zemininde uyuduğumu? İdeal bir durum değildi ama yaptım. Yani nasıl yapılacağını biliyorum. Özellikle böyle zamanlarda. Kaybedecek çok şeyin olduğu zamanlarda, tamam mı? Senin var. Futbolu seviyorsun. Her şeye rağmen geri dönmeye çalışıyorsun. Aptal menajerini seni yedek bırakmaması için ikna etmeye çalışıyorsun, bu yüzden akıllı olmalısın. Sana..."

"Yatağının altında bir beyzbol sopasıyla uyudun,"

dedi boğuk bir sesle, gözleri garip bir şekilde uyanık.

"Ne?"

"Kendini kimden korumaya

çalışıyordun?" Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*. Ona bunu mu söyledim? Gerçekten, *gerçekten* beyzbol sopası sırrını mı açığa çıkardım? Aktif olarak saklamaya çalışmıyordum. Sadece... onunla veya ailesiyle konuşurken bu konunun hiç açılmasını istemiyordum. Ayrıca, babasının bana hiç zarar verip vermediğini sorduğunda da ona hiç söylememiştim. Kesinlikle.

Evet, lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun*.

Bunu öylece ağzımdan kaçırdığımı inanamıyorum. Sadece ağzımdan kaçırmakla kalmadım, o da duydu. Duydu ve tamamen farklı bir sonuca varıyor. Yüzünden okunuyor. Yüzünün karardığını ve gözlerinin üzerine bir gölge düştüğünü görebiliyorum. Beni tutuşundan hissedebiliyorum. Sıkı ve sert. Başparmağı bileğimin nabzını ezip duruyor. Yüzümdeki parmakları kıpır kıpır ve titriyor.

"Shepard..."

"Sen..." Göğsü çok yavaş ve tehditkar bir şekilde inip kalkıyor.

"Ben sana..."

Kafamı sallayıp hızlıca cevap veriyorum. "Hayır. Hayır, y-yalan söylemedim."

"Öyleyse," diyor, sesi kaba ve alçak, karanlık, yüzünün her santimi gibi, hatta vücudu gibi, "bana çok net bir şekilde açıkla, neden geceleri uyumak için kilitli bir kapı ve beyzbol sopasına ihtiyacın var, benim işe yaramaz babamın sana asla zarar vermediğini söylerken."

Tanrım, Tanrım, *Tanrım*.

Hiç bu kadar korkmuş olduğumu sanmıyorum. Onun evine gerçeği söylemeye geldiğimde bile. Her şey gerçek zamanlı olarak yaşanırken, babasının odama girip bana kötü şeyler yapacağından korktuğumda bile.

Ona gerçeği söyleyemem, değil mi? Ama yalan da söyleyemem. Ona bir daha yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum. Ama gerçeği söylersem, kendini *kaybedeceğini* biliyorum. Bunu biliyorum. Zaten kendini kaybediyor ve..."

Beni daha sıkı tuttu. "*Jupiter*."

Kahretsin. Bu konuyu bırakmayacak. İmkânı yok. Bu yüzden bacaklarımı beline olabildiğince sıkı sararım, topuklarım onun bacağına batır. Ayrıca ceketini sıkıca kavrarım. Onu kendime çekmek, istediğini vermeden önce yakınımda tutmak için elimden gelen her şeyi yaparım.

"Lütfen çıldırma," diye başlıyorum ve çenesi o kadar sertçe titriyor

ki dişlerinin birbirine çarpma sesini duyunca hemen pişman oluyorum. "Sana sorduğunda yalan söylemedim... O bana hiç zarar vermedi. Her zaman anneme zarar verdi ve ne zaman ona zarar vereceğini anlasam... saklanırdım. Belki de bu çok kötü bir şeydi. Annemi ona bırakmak, bilmiyorum. Ama Snow'u korumam gerekiyordu, bu yüzden onu da alıp evden çıkardık ya da odaya kilitlenirdik. Y-yani hayır, y-yalan söylemedim. Bana hiç elini sürmedi. Bir sonraki kısmı anlatırken bunu unutma."

Nefes verip bir saniye gözlerimi kapattım. "Ama bazen... bana bakardı. Garip bir şekilde. Biraz fazla uzun ve... Özellikle büyüdüğümde. Ve on iki yaşına geldiğimde, kapımın önünde dururdu. Yatak odamın kapısında. İlk kez ne zaman fark ettiğimi bilmiyorum, ama zeminin gıcırdamasını duyardım. Koridordan geçerken ve sonra aniden her şey sessizleşirdi, sanki durmuş gibi. Odamın önünde. Nefesini duyardım ve Tanrım, giysilerinin hışırtısını ve ben..."

Başımı sallıyorum. "Ne olduğunu bilmiyordum. Tahmin edebiliyordum ama... Okuldan bir beyzbol sopası çaldım ve onunla yatmaya başladım. Her gece eve sarhoş geldiğinde ve mutfakta dolaştığını duyduğumda, onu sıkıca tutar, bu gece o gece olabilir diye düşünürdüm ve... Sanırım birkaç kez denedi. Kapı kolunu çevirip kapımı açmaya çalışırdı, ama belki çok sarhoştur ya da başka bir şeydi, hiç zorla girmeye çalışmadı.

"Sonra ben... St. Mary's'e gittiğimde, Snow'a kapısını kilitlemeye başlamasını söyledim. Ondan önce onunla, onun odasında uyuyordum, ama nedenini hiç söylemedim. Ama gittiğimde söylemek zorundaydım. Kendini koruması gerektiğini söyledim. Ona sopamı verdim. Ama şunu bilmeni istiyorum, o ona hiçbir şey yapmadı. *Tanrıya şükür*, ona hiç farklı ya da tuhaf bir şekilde bakmadı. Sadece ben vardım. Bu da size daha önce gelmememin bir başka nedeniydi. Çünkü düşündüm ki... Ya eğer. Ya Callie'ye de aynısını yaparsa? O benim yaşımda ve onun başına böyle bir şeyin gelmesine asla izin veremem. Ben..."

Sonra sözlerimi yutmak zorunda kaldım.

Çünkü bir anda, benim zayıf tutuşumdan kurtuldu. Bacaklarımızın ve kollarımızın oluşturduğu karmaşık ağdan kendini kurtardı ve geri adım attı. Sadece bu da değil, ben nefesimi toplayamadan çoktan arkasını dönüp benden uzaklaşmaya başladı. Ne olduğunu anlamaya bile fırsat bulamadım. Ama aslında çok da düşünmeme gerek yok, değil mi? Ne olduğunu biliyorum. Ne yaptığını *biliyorum*. Nereye gittiğini bile biliyorum.

Tahmin edebiliyorum.

Bu yüzden peşinden koşuyorum. Onun uzun boyu ve uzun adımları, gitmek istediği yere ulaşma kararlılığı sayesinde, onu yakalamak için çimlerin üzerinde epey bir mesafe koşmam gerekiyor. Onu yakalamakla kalmıyorum, arkadan vücuduna çarpıyorum çünkü başka türlü onu durdurmanın imkânı olmadığını biliyorum. Onu yere devirip yakalayabileceğimi sanmıyorum. Tek yapabildiğim ona çok hızlı bir

şekilde çarpmak, omzumu incitmek ve onu birkaç adım öne sendelemektir.

Ama en azından biraz yavaşladı. Bu da onun beni durdurmadan önce hızla etrafından dolanıp vücuduna tırmanabileceğim anlamına geliyor.

Kelimenin tam anlamıyla tırmanıyorum ve bacaklarımı onun ince kalçalarına, kollarımı boynuna doluyorum. Ve bu gece onun yüzünü görebilecek kadar aydınlık olduğu için Tanrı'ya şükretmeli miyim, yoksa ona lanet mi etmeliyim, bilmiyorum, ama yüzündeki her bir duyguyu okuyabiliyorum. Şu anda hissettiği *her şeyi* görebiliyor ve hissedebiliyorum. Öfke, hiddet, acı, inanamama, şiddet. *Cinayet*. Kana susamışlığı. Hepsini görebiliyorum ve kendimi ona atıyorum.

Ona sarılırım. Sıkıca. Tüm gücümle.

Ve *hayır* diye bağıyorum. Bağırmaya devam ediyorum. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Tek duyduğum şey bu olana kadar ve umarım o da duyar. Daha da ötesi, umarım beni *dinler* ve durur. Ama tabii ki bu çok kolay olurdu, çünkü kollarını benim vücuduma dolamış olan kolları geriliyor ve sıkıyor ve mümkün olan en yumuşak sesle diyor ki. "Bırak beni."

Onu daha sıkı sarar ve başımı sallar. "Hayır. Hayır, hayır, hayır. Yapmayacağım. Yapmayacağım. Çünkü sen gitmeyeceksin. *Hiçbir yere* gitmeyeceksin."

Göğsü titriyor. "Bırak beni."

"Hayır, bırakmam. *Asla* bırakmam." Vurgulamak için vücuduna daha da tırmanıyorum, onu daha da sıkı sarıyorum. "Babanı görmeyeceksin. Oraya gidiyorsun, değil mi?" Vücudu tekrar titriyor, şüphemi doğruluyor. "Ona bir şey yapacaksın. Biliyorum. *Biliyorum*. Ama sana bir şey yapmana izin vermeyeceğim. Sana izin vermeyeceğim..."

Eli yavaşça yukarı kayar ve saçımı yumruklar, sesi hala alçak ve yumuşaktır ama artık biraz boğuktur. "Bırak beni, Jupiter."

Uyluklarımı beline sıkıştırıp saçlarını da yumruklarım. "Hayır, ben Jüpiter değilim. Bana öyle deme. O gece kulüpte de bana isimle seslendin ve bundan nefret ettim. Ben senin Küçük Çilek'inim ve bu kadar uğraşarak inşa ettiğin şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim. Yarın gidiyorsun. Hayatının en güzel sezonunu geçireceksin. Bunun önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermeyeceğim. Sen bile. O pislik babanın senden daha fazla şey almasına izin vermeyeceğim, tamam mı? O kazanamayacak. O..."

Konuşurken yumruğu salarımnda
sıkılaşıyor. "Uyumadım." "Ne?"

"Bizi terk ettiği gece," diyor. şimdiye kadar gözlerim kapalıydı, ama onun sözleriyle gözlerim birden açılıyor ve o devam ederken gece tekrar gözümün önüne geliyor. "Annem, okuldan döndüğümüzde onun gittiğini söyledi. Annem yıkılmıştı. Ayakta zor duruyordu. Callie yeni doğmuştu; ağlıyor, feryat ediyordu. Stellan onu aldı. Conrad annemi yukarı gönderdi. Ben akşam yemeğini hazırlamaya başladım. O karmaşa içinde Ledger'ı kaybettik. Anlaşılan oyun parkına kaçmış

oyun parkına kaçmış ve Con onu eve sürükleyerek geri getirmek zorunda kalmış. Her şey darmadağın olmuştu. Hepimiz darmadağın olmuştuk. Ama bir şekilde hepimiz uykuya daldık. Ben uyuyamadım ama. Uyuyamadım. İçimde bir şey vardı..." Göğsü tekrar titrer, nefesi kesilir. "İçimde bir öfke. Onu bulmak istedim... Onu bulup dövmek istedim. Onu..." Yine titredi ve nefesi kesildi. "Bu yüzden bütün gece uyumadım ve futbol oynadım. Serbest vuruşlarımı çalıştım. Çalıştım, *çalıştım*, ayak bileğim burkulana kadar çalıştım."

Nefes nefese kalıp onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum.

Ama o beni olduğu yerde tutar, dünyanın en sıkı kucaklaşmasıyla bana sarılır. Ve belki de buna ihtiyacı olduğunu anlarım. Bunu yapabilmek için benim kollarıma, yumuşak vücuduma, sıkı kucaklaşmama ihtiyacı var. İtirafını yapabilmek için. Bu yüzden onu tutmaya devam ederim.

"O öfkeyi içime gömene kadar. Çünkü öfkemi bu işe karıştıramazdım. Hepimiz o kadar öfkeliydik ki öfkemi ortaya çıkaramazdım. Ledger öfke nöbetleri geçirirken. Conrad her şeyi kontrol etmeye çalışırken. Stellan her zamanki gibi soğuk davranırken. Evde altının değiştirilmesi ve beslenmesi gereken bir bebek varken. Bu yüzden ayak bileğimi sardım, buzladım, yukarı kaldırdım, yapabileceğim her şeyi yaptım ve öfkem geçene kadar her gece oynamaya devam ettim.

"Ve sonra, bunu yapmaya devam ettim. Her şeyi gömmekle devam ettim, anlıyor musun? Çünkü ailemde daha fazla işlev bozukluğuna yer yoktu. Daha fazla öfke, kızgınlık veya keder. Annem kanserden öldü. Kimsenin giremediği, ölüm ve Clorox kokan yatak odasında eriyip gidiyordu. Ailemiz parçalanıyordu. Annem bu dünyadan ayrılmadan önce tüm kardeşlerim yas tutuyordu. Ben de koşmaya başladım. Her gece koşuyordum. Bu kasabada, çılgılık atma, bir şeyleri kırma, her şeyi kırma *dürtüsü* geçene kadar koşuyordum ve..."

Bir titreme daha, ama bununla bitmiyor, hayır. Titremesi devam ediyor. Göğsü kesik kesik nefeslerle titriyor ve kolları titriyor. Sanki içinde bir baraj var. Büyük, kalın, *güçlü* bir duvar, her şeyi, tüm bu şeyleri, tüm bu gizli sırları tutan bir kale ve şimdi o baraj yıkılıyor. Duvar çatlıyor. Tüm savunma duvarlarında derin çatlaklar var ve o parçalanıyor.

İşte bu, değil mi?

Parçalanıyor ve sanki onu bir arada tutan tek şey benim kollarım,

vücudum gibi hissediyorum, o ise devam ediyor: "Ama ben... Ben... Ben bilmiyorum... Nasıl... Nasıl bunu bırakabilirim? Ben bilmiyorum... Bilmiyorum..." Bir sonraki kelimeyle dişleri takırdamaya başlıyor. "Dikkatimi dağıtmak. Yapamıyorum... Yapmam lazım... Onu öldürmem lazım, yoksa..."

"Öp beni," diye fısıldıyorum, sözünü kesip onu sakinleştiriyorum.

Böyle söylediğimde kulağa çok saçma geliyor. Benim fısıltım onun içindeki tsunamiyi nasıl durdurabilir? Basit bir emir, bir istekle onun öfkesini nasıl yatıştırabilirim? Ne olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, bunun tek yol olduğu.

Onun dikkatini dağıtmanın tek yolu bu.

Onun dikkatini dağıtmam gerekmiyor mu? Onu sakinleştirmem, hayatına devam etmesine yardım etmem, acısından uzaklaşmasına yardım etmem gerekmiyor mu? İşte bu kadar. Zaten ona söyleyecektim, değil mi? Bizi kesmeden önce ona onun olduğumu söyleyecektim. İşte bu kadar. Ben onunum. Bunu mahvetmemek için bir yol bulacağım. Snow ve onun, benim yeni ailemi bu işten uzak tutmanın bir yolunu bulacağım. *Dünyayı*, aptal medyayı da bu işten uzak tutmanın bir yolunu bulacağım. Çünkü bunun onlarla hiçbir ilgisi yok. Bunun ondan başka kimseyle ilgisi yok. Onun için yüzlerce sır saklayacağım ve bu sırların yükü altında öleceğim. Çünkü o bunu hak ediyor. Onu böyle seven birini hak ediyor.

Yıkıcı Diken. Zehirli pislik üvey kardeşim.

Sevmesi çok *kolay* olan. Kaybolması çok kolay olan, uğruna mahvolması çok kolay olan. Ruhunun her santimi, kalbinin her kasını sevgiyle *dolu* olan birini nasıl sevmem ki? O sevgiden yapılmış. Ailesi için sevgi, sadakat ve fedakarlık. Kendini, duygularını, hislerini feda ediyor. Onları inkar ediyor, cesetler gibi gömüyor. Ailesinin büyümesi için kendini küçültüyor. Gelişmesi için. Oysa o, onlar olmadan solup gidiyor.

Bu onun gerçeği.

Onun gerçeğini görmek istedim, değil mi? Onun içini görmek istedim ve geçmişte bazı ipuçları yakaladım ama hiçbir zaman tam resmi, onun derinliğini göremedim. İşte bu.

Ondan uzaklaşmak için hareket ediyorum ve neyse ki izin veriyor. Yüzünde gördüklerim beni irkitiyor. Tüm çizgiler, keskin köşeler. Yanakları daha çökmüş, elmacık kemikleri daha belirgin. Gözleri sert ama bir şekilde hala kaybolmuş gibi. Dünyayı yakacak bir ateşle dolu

ama bir şekilde hala yaralı.

Savunmasız görünüyor.

Çıplak ve savunmasız. Çıplak bir kalp ve çıplak sinir uçları gibi. Ve Tanrım, onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, bu aşk yüzünden ölüyorum. Onun aşkı yüzünden bir enkaz oldum. Onun yüzünden bir enkaz oldum.

Yüzünü çerçeveleyerek fısıldıyorum, "Öp beni."

Burun delikleri genişledi, göğsü tekrar titremeye başladı. Titreme durmamıştı, ama yine de. Bu titreme daha şiddetliydi, o da fısıldayarak cevap verdi: "Seni öpeceğim."

"Evet."

O sadece bana bakarken, başparmağımı yanağına bastırıp "O adamlar bizi bölmeden önce, sana söylemek istediğim şey buydu. Sana umursamadığımı söylemek için gelmişim. Artık umursamıyorum. Yalanlar, sırlar, yeni bir başlangıç, hiçbir şey umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil. Neden umursadım bilmiyorum. Çünkü bunların hiçbir önemi yok. Sen dışında hiçbir şeyin önemi yok. Senden uzak duramam. Çok acı verici. Senin acı çekmeni izleyemem. Yalnız, kızgın, herkesten uzak dururken. İkiz kardeşinden uzak." O sertleşir ama ben devam ederim, "Onu özlediğini biliyorum. *Biliyorum*. Ama onun yanında olamazsın. Bunu da biliyorum. Bu yüzden eve hiç gelmiyor. Evet, umurumda değil. Ve umurumda bile değil" — alnımı alnına dayadım — "o gece senin için her şey bir oyunmuş gibi. Benim sana yaptığın her şeyi sevmeme rağmen, tek hissettiğin intikam arzusuymuş gibi. Tek istediğim eve gelmen. Bana gelmen. Beni öpmen."

"Sen sevmiştin," diyor,
sesi alçak. "Ne?"

Göğsü yine hareket ediyor, ama bu sefer duygularının titremesinden çok derin bir nefes almaktan kaynaklanıyor. Sonra ayaklarını açıyor ve kavrayışını sıkılaştırıyor, kolunu belime doluyor ve yumruğunu saçlarıma geçiriyor. Sanki o nefesle yeniden hayata dönüyor, savunmasını güçlendiriyor ve her şeyi ve herkesi dışına atıyor. Ama sorun değil. Önemli değil. Artık benden saklanamaz. Onu gördüm, her şeyini gördüm, bu yüzden ona izin vermeyeceğim. Ama bu sonra. Şu anda, beni öldürse bile onun olacağım.

Başımı geri çekip, gözleri karanlık ve tehlikeli bir şekilde, "Hoşuna gitti. Sana yaptıklarım." diye sordu. Utanmadan, çekinmeden başımı salladım. "Tüm o acımasız ve aşağılayıcı şeyler. Seni paramparça etmek için yaptıklarım."

Dudaklarımı yaladım ve o saçımı daha sertçe çekti. "O anda kendimi... kendim gibi hissetmedim. Senin gibi hissettim. Vücudum, kalbim, ruhum. İradem. Ve sen onları koruyacakmışsın gibi hissettim. Tüm organlarım, beni ben yapan tüm parçalar. Ruhumun dokusunu koruyacakmışsın gibi hissettim."

Ben bitirene kadar çenesi titriyor. Gözlerinde parlak ve bilinmeyen şeylerle dolu bir ışık var. Beni duraksatması, titretmesi gereken şeyler. Beni titretirler, ama duraksatmazlar. Beni bilinmeyene atılmak istememe neden olurlar.

"Bunu bana söylememeliydin," diyor,
parmaklarını kıvrarak. Kalbim
çarpıyor. "N-neden?"
Dudaklarını yaladı ve sert bir sesle,
"Çünkü açım," dedi. "Ne?"

"Ve yemek istiyorum." Düşük, yoğun ses tonuyla bacaklarım gerildi. "Yemek istiyorum, yemek ve sana verdiğim her şeyi *yemek istiyorum*. O gece." Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ağzım yarı açık kaldı, ama o devam etti, "Bu, gözyaşlarını yemek istediğim anlamına geliyor. Inlemelerini yemek istiyorum. Sana fahişem dediğimde yüzünün aydınlanmasını yemek istiyorum, boğazını biraz fazla sıktağında inlemelerini yemek istiyorum. Utançlarını, şehvetini, bana olan arzunu, çaresizliğini yemek istiyorum. Bu demek ki, bebeğim, *seni* yemek istiyorum. Çünkü belki de bunun sadece intikam olmasını istemiştım, belki de sana benim sana yaptığın gibi acı çektirmek istemiştım, ama öyle olmadı. Kapıdan içeri girip seni odanın diğer ucunda gördüğüm anda, her şey seninle ilgili oldu."

Gözlerimi kırpıyorum. "Ben mi?"

"Evet," diye gürler. "Bu yüzden seni reddetmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Bunun boktan bir fikir olduğunu söylemeyeceğim. Çünkü fırsatını bulursam seni yiyip bitireceğim. Seni tamamen yok olana kadar yerim. Yere yatana, kalbin kanayana ve ölene kadar. *Her parçan* mahvolana ve harap olana kadar. Anlıyor musun? O yüzden buna hazır değilsen benden seni öpmemi isteme."

Birkaç saniye ona bakıyorum, yüzündeki her çizgiyi fark ediyorum, şu anki halini, uçurumun kenarında, dönüm noktasında, yaklaşımadan önceki halini hafızama kazıyorum. Dudaklarımız birbirine değene kadar yaklaşıyorum ve fısıldıyorum, "Yıllardır hazırım."

Sonra gözlerimi kapatıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım ve ölüme atladım.

Yirmi İkinci Bölüm

Yıllardır sevdiğiniz birini öpmekle ilgili size söylemedikleri bir şey var.

Kitaplarda anlatılmaz, filmlerde gösterilmez. Okul koridorlarında konuşulmaz. Ya da belki konuşulur, ama ben hiç duymadım. Ya da duydum, ama şu anda hatırlamıyorum, ve bu yüzden, uzun zamandır öpmek istediğin birini öptüğünde, hiç durmadığını fark etmezsin.

Durmak *imkansızdır*, çünkü tüm kontrolünü kaybedersin. Her şeyini.

Ve bu abartılı olabilir, çünkü muhtemelen ağzımı onun ağzına koyalı sadece beş saniye oldu, o da ne olursa olsun geri çekilmeyeceğimi anladı ve pes etmeye karar verdi — *Tanrı'ya şükür* — ve beni öptü. Ama bu daha az doğru değil.

Ağızlarımız birbirine değdiği anda her şey alev alır.

Gökyüzünde yıldızlar patlar. Ay alev alır. Ağzının ne kadar sıcak, ıslak ve *yumuşak* olduğunu fark ettiğim anda —vücudunun geri kalanının sertliği kadar yumuşak— kalbim göğsüme çarparak acı verici bir ritimle atmaya başlar. Ve bunun nedeni, dudaklarımız birbirine değdiği anda, yüzyıllar süren bekleyiş, özlem, hayaller ve dileklerin ardından, onun kontrolü ele geçirmesidir. Kontrolümü, irademi ve beni kendimden alır.

Ve ağzımı istila ediyor.

Beni zorla, hakimiyetle, sanki her hakkı varmış gibi açtırıyor ve dilini içeri sokuyor. Bu tek başına sorun olmazdı, ama bunu benimle büyük bir yudum almakla birleştiriyor. Sanki ağzımın her köşesini, her kıvrımını, her deliğini tatmak istiyor ve hepsini aynı anda istiyor. Hepsini tek bir ısırıkta istiyor ve istediğini aldığı anda, beni tattığında inliyor.

Sanki beni gerçekten çok özlemiş gibi. Sanki yıllardır yemek yememiş *gibi*, ya da belki yemiştir ama benim kadar lezzetli bir şey tatmamıştır. Benim için yediği çileklerden bile daha lezzetli. Daha tatlı ve daha lezzetli.

O kadar ki, üzerime eğiliyor. Benim için uzattığım *uzun* saçlarıma parmaklarını gömüyor ve ağzını daha sertçe bana doğru eğiyor. Sert karın kaslarını yumuşak karnıma bastırıyor ve çılgınca nefes alan

göğsünü benimkine bastırıyor, sanki birbirimize yapışmak, öpüşmeyi asla bırakmamak istiyormuş gibi. Ya da belki de durmak zorunda kaldığında vücudunun izini bırakmak için. Her ne olursa olsun, bu dünyada her şeyden çok benim tadımı sevdiğini biliyorum, çünkü beni defalarca yalıyor ve her tadını aldığı anda inliyor.

Ve onun iradesi benim iradem olduğu için, ben de aynısını yapıyorum.

Ellerimi onun saçlarına gömüyorum, gür, kalın ve sürekli dağınık saçları alnına düşüyor ve tişörtünün yakasını okşuyor. Ona daha da yaklaşmak için sırtımı kamburlaştırıyorum, karnım onun ağır karnının altında tamamen düzleşiyor ve göğüslerim onun geniş göğsüne yaslanıyor. Ona olabildiğince yaklaştığımda, ben de onu yalıyorum ve bundan utanmıyorum. Bu benim ilk öpücüğüm olmasına rağmen, öyle davranmıyorum. İlk öpücük için fazla mı diye çekinip, utangaç davranmıyorum. Sanki bu, hayatımda istediğim her şey değilmiş gibi.

Çünkü *bu*, hayatımda istediğim her şey. Onu öpmek ve onun tarafından öpülmek hayatımın en büyük dileğiydi. Ama bundan da öte, onun tarafından tüketilmek en büyük dileğimdi. Yenmek, içilmek ve emilmek. Onun sadece bir diken olmadığını, damarlarında zehir olan acımasız bir engerek olabileceğini anladığımdan beri, ısırılmak en büyük dileğim oldu. Onun tarafından öpülmenin, sokulmakla eşdeğer olduğunu anladığımdan beri.

Dilim onun diline dolanıyor. Ağzını emiyorum ve o kalıcı çileklerin tadını alıyorum. O kadar çok yemiş ki, şimdiye kadar kanına karışmış olmalı. Ve onların benim kanıma karıştığını hayal ettiğimde inliyorum. Onun tatlı zehirinin damarlarımdan, şah damarımdan aktığını hayal ettiğimde, sadece inlemekle kalmıyorum, aynı zamanda kıvranıyorum.

Çünkü nasıl yapmam ki? Bu doğal. Bu içgüdüsel. Günlerce yaptığım şey bu ve o durmamı isteyene kadar yapacağım. Onun için dans etmek. Onun için kalçalarımı sallamak. Uyluklarımı beline dolamak ve karnı kaslarına sürtünmek. Onu bir direk gibi kullanarak vücuduna karşı hareket ediyorum, onu öpüyorum, öpüyorum ve lanet olsun öpüyorum.

Ama bunu yaparsam ne olacağını bilmeliydim. Onun için dans edersem.

Striptiz kulübünde ya da onun arka bahçesinde, onun zevki için vücudumu her hareket ettirdiğimde, benim de heyecanım artıyor. Karnımda bir titreme başlıyor ve uyluklarım titriyor. Göğüslerim ağırlaşıyor ve ıslanıyorum.

Şu anda ıslakım, her saniye daha da ıslanıyorum. Banyoda

karşılaştığımızda değiştirmek zorunda kaldığım külotum neredeyse mahvolmak üzere. Yapış yapış ve sırlıslam ve sanırım tüm sürtünmelerimden dolayı onun

gömleğine leke bırakacağım. Bu beni o kadar tahrik ediyor ki, tüm bu uyarılmadan neredeyse boşalacağım.

Ama sonra bunu yapmamam gerektiğini hatırlıyorum. Gömleğine ve ceketine leke bırakmamam gerekir. Burası striptiz kulübü ya da *onun* - bizim - arka bahçemiz değil. Biz, onun da baş konuklarından biri olduğu bir partideyiz. Benim sıvılarım ıslanmış kıyafetleriyle oraya giremez. Dikkatli olmalıyız.

Aslında, bunu burada, herkesin görebileceği bir yerde yapmamalıyız. Ya biri Wrecking Thorn'un yeni üvey kız kardeşini öptüğünü görürse? Ya bunu internete koyup herkesin görmesine neden olurlarsa? Kendimi umursamıyorum, ama onu ve ailesini umursuyorum, özellikle Snow'u. Kariyerini umursuyorum.

Bu yüzden ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Ama yine, bilmeliydim.

Eğer cesaretimi toplayıp öpüşmemizi yavaşlatırsam, beni daha da kendine çekecekti. Saçımı daha sertçe kavrayıp dudaklarımızı birbirine bastırarak dişlerimizi birbirine çarpacaktı. Hoşnutsuzlukla homurdanıp beni daha sert öpecekti. Beni vücuduna sürtünmeye *zorlayacak*, kıyafetlerine leke bırakacak, vücudumdan akan sıvılarla izler bırakacaktı. Bu, eskiden sevdiği bir şey değil miydi? Kucağına gelip kanıt bırakmamı çok severdi. Hatta kanıt bırakmamı sağlardı. Öyle sert ve çok boşalmamı sağlardı ki, pantolonunda benim sıvılarımın lekesi kalırdı. Ve bu beni her zaman çıldırtırdı. Daha da çıldırtırdı. Onun hakimiyeti, sahiplenmesi, benim orgazmım için neredeyse benim kadar çaresiz olması.

Ve ben de onu daha sert becerirdim, hala da beceriyorum.

Planım tamamen ters tepti ve yüzeye çıkmak yerine, içinde daha da boğuluyorum. Öpücüklerinin bataklığında boğuluyorum. Tavandan sarkmış, bir top gibi dönüyor. Ama bir şekilde, ilk hedefimi hala hatırlıyorum ve bir şekilde, saçlarını çekip dudağını ısırarak için yeterli gücüm var, onu hem titretip hem de inlemeye zorluyorum. Ama bu, bağlantımızı bir saniye için koparmaya yetiyor, böylece gözlerimi zar zor açıp, görmeden fısıldayabiliyorum: "B-burada olmaz. Kimsenin göremeyeceği bir yerde."

Bu bana, onun kulübe geldiği ve benim onu kalabalıktan uzaklaştırıp özel bir gösteri yaptığım önceki zamanlarımızı o kadar çok hatırlatıyor ki, o muhtemelen yalvarışımı görmezden gelerek beni öpmek için geri geldiğinde, ona izin veriyorum. Zaten elimden gelen tek şey buydu. Bu andan daha mantıklı ya da daha fazla var olamazdım. Onun

öpücüğünde, ağzında, dilinin itişlerinde ve sert ellerinde yaşarken gerçek dünyada yaşayamazdım. Tatlı tadı ve boğuk inlemeleri.

Ama yine, milyonuncu kez, bilmeliydim. O benim yalvarışımı görmezden gelmez, çünkü yürümeye başlar. Uzun ve hızlı adımlarıyla bizi bir yere götürdüğünü hissedebiliyorum, böylece açıkta kalmayız. Ayrıca bunu kendi çıkarları için yapmadığını da biliyorum, benim için yapıyor. Beni bu halde gören olursa, ona sarılmış, vücudum kıvranıp onu becerirken, dudaklarımız birbirine yapışmış, öpüşüp dururken, onu görürse, başı belaya girer. Ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum. Onun arzusunun, takıntısının nesnesi olmak için ne yaptığımı bilmiyorum. Grafikler ve diyagramlarla açıklayacağını söylediği, zehirli ve güzel, aşırı takıntısı.

Ama şansımın yakında tükeneceğini biliyorum. Şans asla uzun sürmez, özellikle de benimle. Bu durumda olmaz. Ama şimdi bunu düşünmenin sırası değil. O hala beni öpüp bir yere götürürken değil. Oraya vardığımızda her şeyin daha iyi olacağını bildiğimde değil. Başka bir şey, daha fazlasını alacağım.

Öpüşmekten daha fazlasını. Orgazm ya da çoklu orgazm gibi bir şey. Çünkü *daha önce* hep böyle olmuyor muydu? Ve nedense, bu gece sınırları aşacağımızı biliyorum. Aşmak zorundayız. Çok uzun bekledik. Aramızdaki şeyi çok uzattık. Kopması gerekiyor ve kopacak. Bu gece. Şu anda.

Beni kollarında ne kadar süre taşıdığını ve dudaklarımızın birbirine değdiğini bilmiyorum, ama birdenbire durduk. Sırtım bir şeye çarptı, sanırım bir ağaç, ve ben hazırım. Bunun olmasına hazırım. Hatta, bacaklarımı daha da açıyorum ki yerleşecek yeri olsun. Ayak bileklerimi sırtının arkasında çaprazlayıp pelvisimi onun pelvisine sürtüyorum. Hazineye ulaşana kadar *sürtüyorum*. Kutsal kase.

Onun penisi.

Sert ve sıcak. Hala kılıfında olmasına rağmen beni içimden deliyor.

Ve bu kadar uzun zaman sonra bu hissi duyunca o kadar azgın ve şehvetli oluyorum ki, daha da yüksek sesle inliyorum. Onu özlediğim için daha da hızlı hareket ediyorum. O hissi özledim. Bunu hafife almışım. Daha önce hissettiğimde. Sırtımda ve kıkımın çatlağında. Karnıma sürtüdüğünü, klitorisime çarptığını hissettiğim zamanlar vardı ve bunun bana verdiği zevkten çok *utanırdım*. O kadar utanırdım ki, bir vuruşta fahişe gibi boşalırdım.

Ama artık değil. Onun sikinin fahişesiysem, öyle olsun. Eğer bir

orospuysam, *onun* orospusuyum. O da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü açık bacaklarımın arasına yerleşir yerleşmez, kıkımını tutup hareket etmeme yardım ediyor. Aslında *yardım* kelimesi hiç de doğru değil. Bana yardım etmiyor, beni kendisi yukarı aşağı hareket ettiriyor. Kollardaki muazzam gücüyle beni neredeyse sikine doğru itip çekiyor. Sanki benim vücudumla kendini mastürbasyon yapıyor gibi.

Bunun üzerine boşalıyorum.

Zorunda kalıyorum. Beni rahatlatmak için vücudumu kullanması beni o kadar tahrik ediyor ki, kendimi tutamayıp orgazm oluyorum, sırtımı kamburlaştırıp başımı geriye atıyorum ve onun adını inleyerek haykırıyorum. Onu daha da yaklaştırmak için omuzlarını sıkıca kavrarken, orgazm dalgasının beni sürüklememesi için topuklarımı uyluklarına gömüyorum.

Ağzının açıldığını ve kulaklarımın hemen altında, boynumun yanında nefes nefese olduğunu hissediyorum. "Yapamıyorum... Nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

Başımı sallıyorum, bacaklarımı ve kollarımı ona daha sıkı sarıyorum, gözlerim kırpışıyor. "Durma." Göğsü benim göğsüme bastırıyor. "Ama durursam..."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Bunu istiyorum."

Bunun üzerine, benden biraz uzaklaşıyor ve kıcımı bırakıyor. Sert elleriyle yüzümü çerçevesiyor ve boğuk bir sesle "Bana bak" diyor.

Nefes nefese, itaat ediyorum. Gözlerimi açıp ona odaklanmaya çalışıyorum. Memnun kaldığında, yanaklarımı sıkıp gürültülü bir sesle soruyor, "Benden ne istediğini biliyor musun?"

Tırnaklarımı omuzlarına geçirip, şişmiş ve öpücüklerle dolu dudaklarımı yalarım. "Evet."

"Benden seni sikmemi istiyorsun," der, sanki bana inanmıyormuş gibi, ya da daha doğrusu, ne dediğimi anlamadığımı düşünüyormuş gibi, bir saniye onlara bakar.

Amım kasılır ve titrerim. "E-evet."

Göğsü sert bir nefesle hareket eder. "Ağaca yaslan."

Ellerimi omuzlarından çekip, sert ve kızarmış yüzüne koyuyorum.

Çok güzel. "Evet." O da beklentiyle dudaklarını yalıyor. "Bu senin ilk seferin..."

"Evet," diyorum, dudaklarının da benimki gibi şişmiş ve acıyan gibi olduğunu fark ederek. "Çünkü bunu güzel yapacağını biliyorum. İlk seferimi güzelden de öte hale getirmek için elinden geleni yapacağını biliyorum." Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, yumuşak ve neredeyse hissedilmeyecek kadar, fısıldayarak, "Çünkü sana güveniyorum, Shepard. Sana hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum."

Çünkü seni seviyorum.

Ve o sadece bana bakarken, elleri hala yüzümde, göğsü de donmuş

halde, sadece gözleri benimkiler arasında gidip gelirken, bir şey söylemek istiyorum ama o bana izin vermiyor. Sözlerimi yutuyor çünkü onları duymaya dayanamıyor, gözlerimde parlayan mutlak güveni görmeye dayanamıyor ya da daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı yok; sanırım ilk seçenek. Ve sonra bunu telafi etmeye başlıyor.

Ya da en azından, benim için hareket etmeye başladığında öyle hissediyorum. Hayır, hareket etmek değil. *Dans etmek.*

Tanrım, benim için dans ediyor, değil mi? Kalçalarını yukarı aşağı hareket ettirip, aletini benim bacaklarımın arasına sürüyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bunca zamandır hep ben hareket eden taraf oldum. Ya kendim ya da o beni zorladığı için dans eden hep bendim. Ama *benim için* hareket ettiği ilk kez bu. Vücuduma karşı kıvranıyor, kalçasını büküyor, karın kaslarını şişirip dalga gibi hareket ettiriyor, tıpkı bir erkek striptizci gibi.

Ve bu o kadar muhteşem, olağanüstü ve ustaca ki, beni bu şekilde tatmin edeceğini hiç *beklemediğim* için, onun kollarında sarsılıp kıvrılıyorum, boşalıyorum, boşalıyorum. Ve o sadece bir kez boşalmakla yetinmiyor. Benim için hareket etmeye, sürtünmeye, kıvranmaya devam ediyor, bu sırada üstümde beni öpüyor, ağzımı yalıyor, dilimden içiyor ve bir kukla, onun fahişesi, onun orospusu gibi, ben de vücudunun emirlerine itaat etmeye devam ediyorum ve zamanın nasıl geçtiğini unutana kadar orgazm olmaya devam ediyorum. Uzayın, kendimin farkındalığını tamamen kaybediyorum.

Bütün dünyam o ve vücudu, hareketleri, beni öpüşü. Ellerinin yüzümde ve saçımda çılgınca dolaşması. Göğsünün benimkine sürtünmesi, göğüslerimi ağırlaştırması ve meme uçlarımı sertleştirmesi.

Bir sonraki farkındalığım, onun aşağıda yaptığı aceleci hareketler. Elleri artık yüzümden ve saçlarımdan uzaklaşmış, elbiseyi uyluklarımdan yukarı itiyor; parmakları külotla kaplı amımı okşuyor, hepsi sıcak ve sabırsız ama bir şekilde tamamen sabırlı. İşe yaramaz külotumu kenara itiyor ve gece havasının ısınmış çekirdeğime dokunduğunu hissediyorum, ardından kemerinin tıkırtısı ve fermuarının açılma sesi geliyor.

Sert, sıcak penisinin uzunluğunu hissediyorum, içime girmeden önce titrek amımı okşuyor. Ve hayır, gerçekten içime *girmiyor*. Bir kerede içeri sokuyor. Tek bir hareketle. *Tek bir hareketle* bekaretimi yırtıyor ve tamamen içeri giriyor.

Neden böyle yaptığını biliyorum. Biliyorum. Öpüşme kısmını bilmiyor ya da hatırlamıyor olabilirim, ama bunu biliyorum. Bandı çekip çıkarmak gibi. Arkadaşlarım söylemişti. Tempest ve Meadow, hatta Callie ve Echo ve St. Mary'deki diğer arkadaşlarım. Böyle daha kolay olduğunu söylediler. Sert ve hızlı bir şekilde kırarlarsa. Ama bence yanılıyorlardı. Onları bulup sarsmak istiyorum. Hayır, öyle değil, bu şekilde daha kolay değil, demek istiyorum.

Ama ne olduğunu biliyor musun? Acı verici.

O kadar acı verici ki vücudum titriyor ve sırtım kamburlaşıyor. Başım geriye atılıyor ve ağzımdan çıkan inilti, sanki o benim bekaretimi parçalamış gibi ciğerlerimden kopuyor, yaralı bir hayvandan çıkan ses gibi. Çünkü ben öyleyim, değil mi? Ben *yaralıyım*. Amım morarmış, parçalanmış ve aman Tanrım, *kanıyor*. Kanın akışını hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum. Uyluklarımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum. Tıpkı onu hissettiğim gibi.

İçimde.

O kadar büyük ve kalın ki. Titriyor ve tehditkar ve aman Tanrım, neden bana söylemedi? Neden açık ve net bir şekilde, "*Jupiter, eğer bir ağacın dibinde ya da başka bir yerde bekaretini alırsam, öleceksin*" demedi? Eğer bana bunu söyleseydi, asla evet demezdim. Asla *bu işkenceye* evet demezdim ve durmak istiyorum. Durmak, durmak, *durmak* istiyorum. Çıkmasını istiyorum. Çık, çık, *çık*.

Ta ki.

Beni susturana *kadar*. Göğsünün benimkine çarpıp titrediğini hissedene ve onun titrediğini fark edene kadar. Büyük, sert vücudu titriyor. Daha önce olduğu gibi değil, farklı bir şekilde. Acı çektiğini düşündüren bir şekilde. Acı çekiyor. Muhtemelen hareket etmek istediği için. Erkekler her zaman bunu istemez mi? Sıkı, sıcak bir bakire amcığın içinde hareket etmek isterler, ama o istemiyor.

Bunun yerine bana *sarılıyor*.

Ya da daha çok, beni vücudunun içine gömüyor. Büyük elini başımın arkasına koymuş, diğer kolunu belime dolamış. Alnımı, nabzının attığını hissedebileceğim boynunun yan tarafına bastırıyor. Derisinin terlediğini hissediyorum. Sonra kulağıma fısıldıyor: "Seni tutuyorum. Seni tutuyorum, bebeğim."

Omuzlarını sıkıca tutuyorum, nefesim titriyor, amım tamamen gerilmiş ve acıyor. "Ben... Bu... Ben..."

"Benim suçum," diyor, kolunu bana daha sıkı sarıyor. "Benim." "Sen çok... k-kocaman."

Sözlerimle, penisi içimde zonkluyor ve ben yine acıdan inliyorum. Gerginlikten. Ve alnımı boynuna daha da bastırıyor. "Acıyor, değil mi?"

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür. "Evet. Sanırım yapamam..."

"Yapabilirsin," diye sözümü kesiyor. İtiraz etmeden önce yüzünü yana çeviriyor, sakalları yanağıma sürüyor ve kulağıma fısıldıyor:

"Çünkü sen benim için yaratıldın."

Kalbim bir an durdu. "Bence bu..."

"Şşş, sorun yok. Benimle birlikte nefes al, tamam mı? Yapabilir misin?" "E-
evet."

"Tamam, tamam, güzel," dedi. "Birlikte."

Sonra bana nasıl yapacağımı öğretmeye başladı. Bir nefes al, bir nefes ver, tekrarla. Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver, göğüslerimiz birbirine uyumlu hareket ediyor, ciğerlerindeki hava benimkilerle karışıyor. Yavaş ama istikrarlı bir şekilde.

O zaman fark ettim ki, çok aceleci davranmışım. Tüm arkadaşlarım haklıymış. Yapılması gereken buymuş. Çünkü daha önce kimse bana bu kadar özen göstermedi. Bu kadar yavaş ve şefkatli, yoğun bir özenle, tek bir nefes gibi, tek bir varlık gibi. O ve ben, bedenlerimiz ve nefeslerimizden başka hiçbir şeyin olmadığı bir yerde. Tek hissedebildiğim onun sıcaklığı, kokusu.

O benim içimde.

"Çok iyi gidiyorsun," diye fısıldıyor,
hala benimle nefes alıyor. "Ben mi?"

"Evet," diye cevaplıyor, kulağımı öpüp saçlarımı okşayarak.

"Benim için çok iyisin. Çok iyi." Amım tekrar zonklıyor ve acı veriyor ama artık o kadar da kötü gelmiyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, *lanet* olsun," aynı tonda söylüyor, parmakları sihirli hareketlerine başlıyor, sikini tekrar zonklatıyor. "Şu anda çok cesursun."

Onun övgüsüyle karnım titrerken, yüzümden bir damla daha yaş akıyor.

"Cesur hissetmiyorum."

"Öylesin, bebeğim. Beni böyle alırken çok cesursun. Beni içine alırken. Ve başka ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Sen de çok iyi hissettiriyorsun,"
diye inleyerek söylüyor. "Öyle mi?"

"Uh-huh," diye devam etti. "Beni çok sert titretiyorsun." "N-ne?"

"Sikim," diyor. "Alt tarafındaki damar." "Alt tarafında bir damar

var..."

"Evet, var," diyor. "Ve her yakınlaştığımızda, deli gibi zonkluyor." Dudaklarımı yalıyorum, büyülenmiş gibi.

"Yani, benim nabzım gibi mi? Boynumdaki."

"Evet. Aynen öyle," diyor. "Ve neden böyle olduğunu biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü ben hep biliyordum. Senin bir rüya gibi hissedeceğini hep biliyordum. Ve hissediyorsun. Sen lanet bir rüya gibisin, bebeğim."

"Oh."

"Bunu hayal ettiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sorar, sesi hipnotik. "Evet."

"Evet." "Milyonlarca kez," diye devam ediyor. "Sana girmeyi hayal ettim. Seni germeyi. Sıkı, sıkı, *çok sıkı* amını germeyi."

Sözleri sonunda kekeliyor ve sabrının taşmak üzere olduğunu anlıyorum. Ve onun sabırlı bir adam olmadığını çok iyi biliyorum. Ama benim için sabırlı davranıyor. Sabırlı, nazik ve benim için çok iyi davranıyor.

Bu yüzden ona bunu söylemem adil olur. "Sen de iyi davranıyorsun. Göğsü titrer ve gülümser, ama pek komik değil.

"Öyle mi?" "Benim için."

Bir başka sert nefes. Sonra, "Yani benden nefret etmiyorsun?"

Bu soru onun ağzından çıkınca o kadar çocuksu geliyor ki, kalbim göğsümün içinde sıkışıyor. Ortası biraz çatlıyor ve tüm duygularım dışarı akarken fısıldıyorum, "Senden asla nefret edemem."

Yüzünü boynumdan çekip bana bakar, yüz hatları sert ve terli, gözleri karanlık ve uyuşturulmuş gibidir. "Senin amcığın beni o kadar iyi emiyor ki, boşalabilirim. Aynen öyle. Şu anda senin içine boşalabilirim ve tek yapman gereken benim iyi kızım olduğunu söylemek."

"Ama ben senin iyi kızınım," diye fısıldadım.

Ve o içimde, bana doğru sarsılır, gözleri sıkıca kapalıdır. "Siktir, yapma."

Onun ani hareketine karşı acı hissetmem gerektiğini biliyorum ve hissettim de. Ama dikkatimi başka yere vermek daha kolay.

Ona odaklanmak daha kolay. Kontrolünü kaybetmesine odaklanmak ve tekrar fısıldıyorum, "Ama ben aynı zamanda senin fahişenim." O tekrar sarsılıyor ve inliyor.

Ben devam ediyorum, "Ve ne istersen yaparım. Bana yaptırdığın her şeyi yaparım ve bundan zevk alırım.

Çok seveceğim, Shepard ve ben..."

"Siktir, dur," diye inliyor, sikini içimde sabit bir ritimle pompalıyor.

"Hala seni tatmin etmem lazım."

İnleyerek sırtımı hafifçe kavradım.

"Zaten öylesin. Sen..." "Yeterli değil,"

dedi. "Tam da bu noktada değil."

"Hangi nokta?"

"Bana ilk kez konuştuğun

yer." "Senin..."

"Evet," sanki söylememi istemiyormuş gibi sözümü keser. Bunu yaparken o anı hatırlamak istemiyor. Bu kadar yakınken. İçimde zonklarken.

Saçlarını çekiştiriyorum. "O gece benden uzak durmamı söylemiştin."

"Evet," diyor, gözleri erimiş gibi. "Çünkü sana yaklaşırsan senden uzak duramayacağımı biliyordum. Ve ben..."

"Ne?"

Dudaklarını yalıyor ve bu beni daha da arzulandırıyor. Ağaçta birbirimize tatlı sözler fısıldamak yerine, yapmamız gereken şeyi yapmasını istiyorum.

"Şu anda yaptığımız şeyi yapmak istedim," diye cevaplar.

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve kalçalarım tekrar sarsılır, kanalım daha da ıslanır. "Sen benimle ağacın dibinde sevişmek mi istedin?"

Gözleri kızarmış yüzümde dolaşıyor, başparmağı yanağımı okşuyor. "Kız kardeşimin arka bahçesinde gördüğüm ilk andan beri aklımdan çıkaramadığım, çilek saçlı, tarçın rengi çilli bu güzel kıza, bir insanın olabileceği en yakın mesafeye yaklaşmak istedim."

Birkaç saniye boyunca sadece birbirimize bakıyoruz. O benim yüzümü inceliyor, ben de onun yüzünü. O içimde sert ve sıcak, benim kanalım ise onu saran sulu ve yumuşak. Göğsü hala benimkiyle aynı ritimde hareket ediyor.

Sonra dudaklarımı

yalayarak,

"Shepard? "Evet,

bebeğim?"

"Öp beni."

Bunun üzerine gözleri uyanır ve başparmağı yanağını okşamayı bırakır. Çenesi titrer ve burun delikleri genişler. Ve ben nefes almadan, dudakları dudaklarıma iner ve beni öper, öper ve ben de ona karşılık veririm. Ona kalbimdeki tüm sevgiyle karşılık veririm ve onun buna hazır olmadığını bilmeme rağmen umurumda değildir.

Bunun benim ilk seferim olması ya da içeri girdiğinde ne kadar acıttığı umurumda değil. Tam da beklediğim gibi halletti. Başlangıçta korkmuş ve durmak istemiş olabilirim ama artık istemiyorum. Asla durmak istemiyorum. Bu yüzden hareket ediyorum. Kalçalarımı onun kalçalarına sürüyorum ve biraz acıyor ve amım ağrıyor olsa da devam ediyorum. Acıyı bastırıyorum. Rahatsızlığı bastırıyorum ve onun için iyi davranıyorum, onun için cesur davranıyorum. Çünkü o da bana çok iyi davrandı. Ve çabalarımı bana karşı hareket ederek ödüllendiriyor. Her vuruşunda klitorisime çarpacak şekilde bana doğru eğiliyor.

Ve sonra birlikte dans ediyoruz.

Nefeslerimizle, inlemelerimizle, kalp atışlarımızla müzik yapıyoruz. Onun sözleriyle, benim onun iyi kızı olduğumu söyleyen boğuk sesiyle. Ben onun cesur, *cesur* kızıyım. Onun hayalini kurduğu, düşündüğü kızım. Bunun bu kadar güzel olacağını biliyordu ama bu kadar güzel olacağını hiç bilmiyordu. Benim amımla hayatını değiştireceğimi hiç bilmiyordu.

Sözleri afrodisyak gibi, beni çok iyi hissettiren ama aynı zamanda çok aç ve azgın yapan bir şey. Sözleri, onun içinde girip çıkarken, bizim birlikte aldığımız nefesler gibi, onu sıkıca sarılmamı sağlıyor. Ve kısa sürede, kıvranan bir yığın haline geliyorum. İnliyorum, nefes nefeseyim ve öpüşüyorum, onun sikinin etrafında o kadar yakınım ki, bu anda her şey beni doruğa ulaştırabilir.

Ama asıl önemli olan, öpücüğü aniden kesip dişlerini nabzıma batırması. Aşağıda bana sikini sokarken beni orada tatması. Ve bu tam da 'biz'e ait bir an: tatlı ve kirli, yumuşak kelekler ve keskin dişlerle dolu, güller ve dikenlerle dolu, sulu çilekler ve zehirli yılanlarla dolu, ben düşünüyorum.

Düşüyorum, düşüyorum ve daha da derine düşüyorum, onu da içime düşürüyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

YIKICI DİKEN

SUÇLULUK, sık sık hissettiğim bir duygu değildir.

Bence gereksiz ve boşuna. Yapmaman gereken şeyleri kafana takmana neden oluyor. Onları gömüp hayatına devam etmek daha iyi. Zaten geri dönüp bir şeyleri değiştiremezsin, değil mi? O zaman düşünmenin ne faydası var? Ama son zamanlarda ailem ve onlardan uzak hissettiğim mesafe konusunda bu duyguyu çok sık hissediyorum.

Onunla tanıştığımdan beri, daha doğrusu, aylar önce o galada onu kovaladığımdan beri, çünkü o hep benden kaçıyor, bunu daha da fazla hissediyorum. Ama bunu kafamdan atmayı, derinlere gömmeyi başardım. Yaptıklarımı haklı çıkarmayı, güzelce süsleyip püsleyip paketlemeyi başardım. Ne yaparsam yapayım, hangi sınırı aşarsam aşayım – seks karşılığında para teklif etmek, iş yerinde onu takip etmek, benimle olması için şantaj yapmak – bunu onun da bir çıkar sağladığı şeklinde düşünüyordum. Onun bana "yardım" ettiği karşılığında ona "yardım" ettiğimi düşünüyordum. O gece kulüpte yaptıklarımı, onu aşağıladığımı, o videoyu çektiğimi, botuma binmesini sağladığımı bile, incitildiğim için bana borcu olduğu bir şey olarak haklı çıkardım. Hala kendimi bok gibi hissediyorum ama kendimle yaşayabiliyorum.

Ya da en azından geceleri, aynı çatı altında onunla birlikte birkaç saat uyuyabiliyorum. Sezon hazırlığı yapıyorsan hiç de sağlıklı değil, ama şu anda umurumda değil. Şu anda aklımdaki son şey futbol.

Bunun yerine, aklımda olan şey, *bunu* nasıl gömeceğimi bilememek. İki gün önce olanlar. Yaptığım şey. Onun güvenini nasıl kırdığım. Yine, bunu yeterince kırdım, ama bu benim için yeni bir dip gibi geliyor. Ya da belki onun yüzünden vicdanım uyanmaya başlıyor. Belki o beni bir şekilde değiştirdi.

Her halükarda, ona
söylemeliydim. Benimleyken

güvende değil. Birçok, birçok,
birçok neden var.

Onun endişelendiği her şeyin doğru olduğunu. Evet, birlikte olmamız işleri karmaşıklatacak. Tabii ki onun için değil, benim için. Conrad bundan nefret edecek. Yeni üvey kız kardeşiyle yattığımı öğrenirse çılgına dönecek. O böyle delidir. O böyle *iyidir*. O gece ona benim işim olduğunu söylediğimden beri bana göz kulak oluyor. Eğer istediğini yaparsa - ki bence bunu bekliyor - onu benden alıp güvenli bir yere götürecektir. Çünkü onu nasıl izlediğimi biliyor.

Çünkü *hepsi*, tüm kardeşlerim, onu nasıl izlediğimi biliyorlar. Sanki o sulu bir meyveymiş ve ben dişlerimi ona geçirmek için sabırsızlanıyormuşum gibi. Yalan değil, evet, o sulu. Muhtemelen bu yüzden hepsi eve bu kadar sık uğruyorlar. Eskiden hiç uğramazlardı, ama şimdi her gün uğruyorlar ve bu gerçekten çok sinir bozucu.

O da Snow için endişeleniyor. Haklı olarak. Snow genç, ondan daha küçük. Ve Snow'un dünyanın işleyişi hakkında olabildiğince masum kalmasını sağladı. Muhtemelen bu konuda çok fazla şey bildiği için. Ve Snow, arkasında neler olup bittiğini öğrenirse mutlu olacak, biliyorum, ama aynı zamanda kız kardeşi ve benim için bir gelecek planlayacak.

Lanet olası medyadan bahsetmiyorum bile. Son birkaç aydır beni rahat bırakmadılar, şimdi de onu rahat bırakmayacaklar. Sadece benimle ilişkisi yüzünden. O henüz bilmiyor, ama her gün yerden yere vurulmak çok berbat bir şey. Şüpheyle bakılmak, eleştirilmek ve parçalara ayrılmak. Bunu atlatabilmemin tek sebebi o. Her zaman reddettiğim ve aşağıladığım "destekçiliği" sayesinde, ama son haftalarda bu benim kurtuluşum oldu.

O benim kurtarıcım oldu. Jupiter Jones. Bana nasıl yardım ettiğini bile *bilmiyor*. Benim Küçük Çilek'im, ne kadar kirli ve kötü yapmaya çalışsam da *iyi* kalpli kız. Bana çok net ve açık bir şekilde bir şeyin parçası olmak istediğini söyleyen kız. Bir aile istediğini söyleyen kız. Aldatmak ya da yalan söylemek istemeyen kız. Artık sır saklamak ya da kimseyi incitmek istemeyen kız. Ve yine de, onu lanet bir ağacın önünde benim kirli küçük sırrım yaptım. Sezonum için ayrılmadan önceki gece. Ve şimdi ne diyeceğimi bilmediğim için mesajlarını görmezden geliyorum.

Doğru kelimeleri bulamıyorum.

"Kime öyle bakıyorsun lan?"

Telefonumdan gözlerimi ayırıp yanımda oturan adama odaklanıyorum. New Orleans'ta, adını hatırlamadığım bir kulüpteyiz. İlk maçımızı yeni bitirdik. Şaşırtıcı bir şekilde kazandık. Güçlü forvetlerimiz Ledger ve Riot sayesinde. Ben gol atamadım ama sezonun başında antrenmanlarda yaptığım gibi her pası kaçıran aptal da değildim. Ve biliyor musun, ailemize iki yeni üye katıldığı haberi duyulduğundan beri beni sinir etseler de takım arkadaşlarımla gurur duyuyorum. Ben formda olmadığımda boşluğu doldurdukları için gurur duyuyorum.

Ama en önemlisi, eskisine göre daha iyi formda olmamın sebebi, o. Bu yüzden gurur duyduğum kadar, aynı zamanda çok yalnız hissediyorum. Onsuz. Kutlayacak kimse yok. Ya da bu çocukların kızlarının yaptığı gibi tribünden bana tezahürat edecek kimse yok. Acınacak kadar üzgün ve yalnızım ve zor kazanılmış ama aynı zamanda mucizevi zaferimizi kutlamak yerine onu görmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Bir şekilde onu benim formamı giyip fotoğrafını çekip bana göndermesi için ikna etmek istiyorum, böylece bir sonraki maça yanımda götürebilirim. Yani, o gece onu sanki intikam almak için kaydetmişim gibi davranmışım, ama aslında öyle değildi, ama doğru olanı yapmak beni ne zaman durdurdu ki?

İkilemimi anlıyor musun? Pislik olarak doğmuşum, ama başka bir şey olamayacak olmam kafamı mahvediyor. Neyse, bana soru soran adama geri dönelim: Adı Byron Bradshaw ve Bardstown'dan en eski arkadaşlarımdan biri. Liseye birlikte gittik, ama şimdi bizim yenilgiye uğrattığımız New Orleans takımının kaptanı. Ayrıca, yeni kız kardeşimin en sevdiği oyuncu olması da cabası. Snow, New Orleans'la oynayacağımızı öğrenince heyecanını gizleyemedi. Yalan söylemeyeceğim, bu beni biraz incitti. Onun en sevdiği kişi olduğumu sanıyordum. Ayrıca Byron, Snow'un seveceğini hayal edebileceğim türden bir adam değil, ama sorun değil. Boş verdim. Hatta ona Byron'un imzasını sürpriz yapacağım ve Snow'un onunla şahsen tanışabilmesi için Byron'dan birkaç ay sonra Bardstown'a gelmesi için söz aldım. Ve tabii ki, "ona yaklaşma" uyarısını da verdim. Kız kardeşimden bahsetme. Öyle bir şey yapmaz ama yine de, kim bilir? Erkekler pisliktir. Benim gibi.

Her neyse, ona cevap veremedim, yani telefon meselesine, köşede oturan başka bir adam benim yerime konuştu. "Kızlarla sorunların vardır herhalde."

Ark Reinhardt. O da en eski arkadaşlarımdan biri, ama hayır, futbolcu değil. Lisede oynardı ama profesyonel olmak gibi bir hedefi hiç olmadı. Bunun yerine, New York City ve Bardstown'da bulunan, Mississippi'nin doğusunda en saygın güvenlik şirketlerinden birinin sahibi. İş için şehre gelmiş ve maçı izlemeye karar vermiş, tabii ki maç sonrası etkinlikleri için de.

Üçümüz kalabalığın uzağında, kendi köşemizde toplanmışız. Şu anda pek iyi bir arkadaş olmadığımı kabul ediyorum, ama onların da bana bir şeyler sorup sormamalarını istemiyorum. Bu yüzden telefonumu cebime koyup önümdeki cam masadan biramı alıyorum ve "Ben kızlarla hiç sorunum olmaz. Muhtemelen kendini düşünüyorsundur" diyorum.

Ark kendi birasından bir yudum alıp sırttı. "Hayır, sen. Çünkü genelde onlarla uğraşan sensin."

"Dalga geçmiyorum," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, göğsüm sıkışıyor. Bunun bir şaka olduğunu biliyorum, ama onunla dalga geçtiğime dair şakalar duymak bile istemiyorum. Oysa tam da bunu yaptım ve yapıyorum. Muhtemelen yapmaya da devam edeceğim.

"Ah," diyor Byron, birasını yudumlarken şişeyi bana doğru eğip doğru tahmin ediyor. "Senin sorunun bu. O dalga geçti. Sadece kabul etmek istemiyor."

Göğsüm daha da sıkışır ve son günlerde insanlara yumruk atma dürtüsü çok güçlü olduğu için, parmak eklemlerimi kırarak sakallı çenesine yumruk attığımı hayal ederim. "Sen olsam çenemi kapalı tutardım."

Sinirli ses tonum işe yaramış olmalı ki, iki arkadaşım da eğlencelerini bırakıp dik otururlar.

Ark ilk konuşan oldu. "Nişanla mı ilgili?" Byron da hemen ardından sordu. "Hâlâ..."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye sözünü kesiyorum.

Öncelikle çünkü bu benim varsayılan tepkim. Onun hakkında kimseyle konuşmak istemiyorum. Mümkünse adını bile söylemek istemiyorum. Bu, her şeyi olduğundan daha gerçek ve acı verici hale getiriyor. En azından eskiden öyleydi.

İkincisi, bağlılık. Evet, o çok önemliydi. Yüzüme tokat atıp karnıma yumruk atan büyük bir "siktir"di. Antrenmana gittiğimde herkesin bana acıyarak baktığını gördüğümde öyle hissettim. Başta anlamadım. Ta ki

takımdan biri pası kaçırdığım için o kadar üzgün görünene kadar. O zaman her şeyi durdurup hepsine haddini bildirdim. O zaman anladım.

İkiz kardeşim nişanlanmıştı.

Bana ulaşmaya çalışmış ama ben telefonumu kontrol etmemişim. Nişanlarını özel olarak yapmışlar ve bunu dünyaya duyurmak gibi bir niyetleri yokmuş. En azından bir süre için. Bana saygılarından dolayı tabii. Ama böyle şeyler asla gizli kalmaz ve tüm dünya benden önce öğrendi. Evet, bu benim için büyük bir darbe oldu ve evet, bir an için kafayı yedim. Zehir damarlarıma yayıldı ve ikiz kardeşim ve koçum Stellan, formumla ilgili bir şey söylediği için neredeyse kavga ediyordum. Ledger bizi ayırmak zorunda kaldı. Daha sonra, Ledger ile kavga etmek üzereydim

kavgaya karıştım ve Riot araya girdi. O sırada *ona* yumruk attım, ya da atmaya çalıştım, ama bazı çocuklar beni tuttu.

Uzun lafın kısıası: Antrenmandan erken çıktım ve saatlerce arabayla dolaştım. Snow ile randevumu kaçırdım ve bu da beni gezegendeki en kötü pislik yaptı.

Ama sonra bir şeyin farkına vardım. Evet, beni üzen şey, bu kadar ani olduğu için nişanlanmak olabilir. Ama asıl mesele, benim Küçük Çilek'imın orada olmamasıydı. Ona mesaj atamamam, onunla konuşamamam, sesini duyamamamdı. Kokunu alamıyordum, Snow'la ilgilenişini izleyemiyordum. Mutfakta, Callie'den aldığı diyet planını titizlikle uygulayarak bizim için, özellikle benim için akşam yemeği hazırlarken onu görememiştım. Çünkü genellikle ben şehirdeyken haftalık menümü o hazırlar. Odanın içinde dolaşıp, arkamızdan temizlik yapmasını izleyemedim, her ne kadar ben arkamda dağınıklık bırakmamaya ya da o görmeden temizlemeye özen gösterse de. Ona benim için dans etmesini isteyemedim, böylece dünyadan, onların acıma dolu bakışlarından biraz huzur bulabilirdim.

Aslında, o anda görmek ve birlikte olmak istediğim tek kız olan ona gidememem daha önemliydi, çünkü gidersem, iki gece önce yaptığım şeyi yapardım, onu akılsızca becerirdim. Ve o bundan hoşlanmazdı, çünkü doğru şeyi yapmaya çalışıyordu, benim iyi kızım. Bu da beni o kadar sinirlendirdi ki, sağda solda kavga çıkarmaya başladım. O eve gelmemi istemesine rağmen, ertesi sabahın erken saatlerine kadar dışarıda kaldım.

Tüm bunları anlatmak için, hayır, nişanımdan ya da ikiz kardeşimin kız arkadaşından, nişanlısından bahsetmek istemiyorum, çünkü mesele onlar değil. Artık değil. Mesele o, son iki gündür mesajlarını görmezden geldiğim kız.

"Bak," diyor Byron, düşüncelerimi bölerek. "Ya bizimle konuşup neyin var neyin yok anlatırsın ya da bu sözde geri dönüşünü kutlamak yerine somurtarak dolanırsın."

"Geri dönüşüm umurumda değil," diyorum içtenlikle, çünkü o burada benimle bunu kutlamak için yok.

Ark öne eğilir, dirseklerini geniş bacaklarının üzerine koyar, dövmele parmaklarıyla bira şişesini sıkıca kavrar. "Tamam, bunu duymam lazım. Ünlü Wrecking Thorn için bir maçı kazanmaktan daha önemli ne olabilir ki?"

"Sikim ol," diye mırıldanıyorum.

"By haklı ama. Bize söyle, belki sana yardım edebiliriz. Ya da bütün gece köşende somurtarak oturabilirsin," diyor Ark.

Ona bir bakış attım. "Siz iki pislik, bu konuda bana yardım edebilecek son kişilersiniz." "Hey, siktir git," dedi Byron. "Kızlar konusunda senden her zaman daha iyiydim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bu yalan ve o kız değil ki."

"Demek ki var," Ark sırtıarak sonlandırır. "Ve cennette sorun var."

Evet, var. Ve bu sorun benim ve ona ulaşmak için yaptıklarım, yapacağım şeyler.

Şu ana kadar yaptıklarımı bir an için bir kenara bırakırsak, ki bunu yapamayız ama tartışma için yapalım, hangi *aşağılık* piç kurusu bir kızın bekaretini bir ağacın dibinde alır? Sadece bu da değil, hangi aşağılık piç kurusu, ne kadar kan olduğunu fark ettiğinde durmaz? Ve çok kan vardı. O anda hissedebiliyordum, sikimden damlıyordu. Kafamın içinde ona bunu yaptığım için kendime lanet ediyordum, ama bir yandan da belki bunun bir iyi yanı vardır, onu rahatlatmak için kayganlaştırıcı olarak kullanabilirim diye düşünüyordum.

Cidden, ne *halt yedim ben?*

"Her şeyi mahvettim," diyorum, midem sıkışmış, göğsüm daha da sıkışmış.

"Nasıl mahvettin?" diye soruyor Ark.

Bira şişesini parmaklarımla sıkıca kavrar, çenemi sıkar, insanlar bunu nasıl yapabiliyorlar diye merak ederim. Sorunlarını nasıl anlatıyorlar? Sonra, "Yapmamam gereken bir şey yaptım."

"Ne yaptın lan?" diye soruyor Byron diğer taraftan.

Bir kızın bekaretini bir ağacın dibinde aldım. O kız benim üvey kardeşim. Yani teknik olarak öyle ama aslında değil. Bana güvendiğini ve benimle kendini güvende hissettiğini söylemesine rağmen. Durup onunla konuşmalıydım ama yapmadım. Üstüne düştüm, onu incittim ve kanattım. Ama en kötüsü, korunmadan içine boşaldım.

Evet, onu da yaptım, değil mi?

Bu benim ikinci farkındalığımdı. Aç, takıntılı bir manyak gibi onun içine daldıktan sonra, anladım. Onun içinde çıplak olduğumu. İlk kez, o ince lateks tabakası olmadan bir vajinanın içini hissetmişim. Sanki ben de bekaretimi kaybetmişim, neredeyse şiirsel bir şekilde düşündüm. Ama geri çekilip zararı onarmak yerine, içinde kaldım. Korunma ve tüm o sorumlu, yetişkince konular hakkında onunla konuşmak yerine,

benim acımasız istilama alışmasına yardım ettim.

O çok genç. Çok narin. Çok iyi. Bunu benden hak etmişti. Ama temiz olduğumu biliyordum; ünlü bir zampara olmanın avantajları var, yani düzenli olarak test yaptırıyorum ve korunmadan bir kadına yaklaşmıyorum. Ve devam etmenin güvenli olduğunu düşündüm. O anda kimse beni ondan ayıramazdı, ama yine de. Ona bunu söylemeliydim.

Ona başka bir şey daha söylemeliydim. Çünkü korunmamakla ilgili tek endişe bu değil. Başka bir şey daha var. Bundan çok daha korkunç bir şey. Ve onun vajinasının yumuşak duvarlarını hissettiğimden beri, bu sonucun farkındayım. Aklımdan çıkaramıyorum. Bu sonucu nasıl *kullanabileceğimi*.

Ona verdiğim bebeği kendi lehime nasıl *kullanabilirim*?

Bak, bu benim en gurur duyduğum an değil. Sonucunun ne olabileceğini *bilerek* içine boşaldım. Bunun işleri daha da karmaşık hale getireceğini bilerek. Ailelerimizle. Medya ile. Hatta onun hayalleriyle. Üniversiteye yeni başladı. Hayal kurmaya yeni başladı. Ve planlanmamış bir hamileliğin bedelini ilk elden biliyorum. Callie de yaşamıştı ve şu anda çok mutlu olsa da, abisi olarak onun o belirsiz, zor zamanları yaşamamasını isterdim. Bu durum benim kariyerimi de etkileyebilir, ama etkileyebileceği şeylerin listesinde çok alt sıralarda.

Ama benim açımdan bakın: O benden kaçıp duruyor. Beni gördüğü ilk andan beri benden kaçıyor. *Ben onu* gördüğüm ilk andan beri benden kaçıyor. Ve her şeyi fazla düşünme, endişelenme alışkanlığı var. Hepsi asil, samimi şeyler, ama aynı zamanda onu benden uzak tutan şeyler.

Bu onu bana kalıcı olarak bağlayacak. Bu onu hayatımda sonsuza kadar tutacak. Çünkü gerçek şu ki, onu bırakmayacağım. Gerçek şu ki, o burada kalacak. Evimde kalacak. Ailemde kalacak. Hayatımda kalacak.

Ve onunla bir bebek mi? Tanrım, sevinçten bayılırım. Sevinçten gökyüzüne dokunurum. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir amaç, kararlılık ve mutlulukla dolduruyor. Bebeğimizi şımartırım. Onu çok severim, çünkü bir kızı seveceğim, hayatında hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak kadar çok severim.

Çünkü *lanet olası* gerçek şu ki, tüm bunlar ikiz kardeşimin kız arkadaşından uzaklaşmak istediğim için başlamış olabilir, ama artık mesele bu değil. Ne zaman değiştiğini tam olarak bilmiyorum ama Stellan'ın Isadora ile nişanlanmasına kızgınmış gibi görünüp arabayla

dolaştığım gece fark ettim — orada, onun adını söyledim ve hiçbir şey hissetmedim — artık onu unutmuşum. Sonunda onu unutmuşum.

Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum. Hayatımın devam ettiğine inanamıyorum.

Ama son birkaç haftadır, Stellan'ı ya da Isadora'yı bir kez bile düşünmedim. Şu anda aklımdaki her düşünce, her duygu onunla ilgili. Küçük Çilek'imle ilgili ve onu kaybetmek istemiyorum.

"Ben..." diye başlıyorum, onlara ne kadarını anlatabileceğimi düşünmeye çalışarak; her şeyi anlatmayacağım çünkü onları ilgilendirmez, ama belki temel bilgileri anlatabilirim. "Seks yaptım. Bir kızla. Ve ona bunun için özür dilemenin bir yolunu bulmam lazım. Ve ona bunu tekrar yapmak istediğimi söylemeliyim."

Çıplak, ham ve hiçbir koruma olmadan.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeyince, ensem ısınmaya ve karıncalanmaya başladı. Lanet olası yanaklarım da ısınmaya ve karıncalanmaya başladı ve yemin ederim, eğer bu kızarmaksa, bu iki pislikle birlikte bu lanet kulübü yakıp yıkacağım.

Byron sessizliği ilk bozan oldu. "Seks için özür dilemek, çünkü onu tatmin edemedin..."

"Siktir git, tamam mı?" Dikleşip sertçe konuşuyorum ve ikisi de pislikler gibi sırtıyorlar. "Siktir git, tamam mı, çünkü sen kim olduğunu sanıyorsun? Ve çünkü ona asla yapmam. Ona yapmam. O her şeyi benden alıyor. Her şeyi. Sadece..."

"Sadece ne?" Ark hala eğlenerek sorar.

Elimi yüzüme sürerim. "O bakireydi, tamam mı? Onun ilk seferiydi ve ben... Ben gereken özeni göstermedim ve onu incittim, kanattım. Ve Tanrım, bunu çok sevdim. Onun hissettiklerini çok sevdim. Nasıl..." Başım ağrımaya başladığı için şakaklarımı ovuştururum. "Ben sadece... Şimdi ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Nasıl özür dileyeceğimi ve durumu düzelteceğimi bilmiyorum."

Ve ona korkmakta haklı olduğunu söylemek. Benimleyken güvende değil, bu da demektir ki benden yine kaçacak. Ve bu sefer, onu bırakmayacağım. Evet, şu anda ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyorum.

Ona verdiğim sözü saymıyorum bile. Sonra.

Ağacın yanında olanlardan sonra, onu kamyonetime taşıdım. Yürüyemeyecek kadar kendinde değildi ve o halde onu partiye geri götürmem imkansızdı. Her yeri kan içindeydi. Ben de

evine götürdüm, o da yanımda uykuya daldı. Sonra onu eve taşıdım ve yatağa yatırdım. Bacaklarının arasını temizledim ve üzerini çarşafla örttüm. Ama gitmeden önce bana bir söz verdirdi.

"Babanın peşine düşmeyeceksin," dedi yataktan bana bakarak, ben de yatağın yanında diz çökmüş, elini tutuyordum. "Ne bu gece, ne başka bir gece. Asla."

Bir saat önce beynimde öfke hakimti, ama o sakinleştirdi. Vücudu, kokusu, teni. Ve o telaşlanmaya başladığı için başımı salladım. Yapmayacağımı söyledim. Söz verdim. Bu sözü tutabileceğimden emin değilim, ama şimdilik, beni dünyaya getiren o piç kurusunun peşine düşmeyeceğim. Şimdilik, iyi davranacağım. Onun için.

"Cep telefonu ne oldu?" diye soran Ark, beni gerçeğe döndürdü.

Kısa ve telaşlı bir nefes verdim. "Bana mesaj atıyor. Sadece oyunla ilgili şeyler. Henüz cevap vermedim."

Her zamanki gibi bana şans diledi, bana inandığını söyledi. Hatta benim için dans ettiği kısa bir video bile gönderdi. O gece onu telefonumla kaydettiğim için bu beni neredeyse öldürdü. Saygıdan onu silmem gerekirken, aptal gibi videoyu izleyip mastürbasyon yaptım ve oyun başlayana kadar tekrar tekrar izledim. Onun benim için dans ettiği için kazandığımıza inanıyorum.

Her halükarda, ona cevap yazıp nasıl olduğunu sormak istedim. İyi olup olmadığını, hala ağrısı veya sızısı olup olmadığını. Hala rahatsızlığı varsa kendini zorlamamasını söylemek istedim. Bu kadar zamandır mesajlaşmamıza rağmen Snow'u sormak istedim. Gittiğim için, önceden düşünmeden, ona layık olabileceğimden emin olana kadar onu kendime ait yapmak için beklediğim için çok üzgün olduğumu söylemek istedim. Dürüst olmak gerekirse, nasıl bekleyebilirdim bilmiyorum. Ona söylemek istediğim çok şey vardı, ama kendim hakkımda gerçeği söylemediğim için hepsi yanlış geliyordu.

Cevabım ikisinin de dik oturmasına neden oldu. Byron kaşlarını çatmış, Ark da aynı ifadeyle sordu: "Bir saniye, geri al. Onunla ne zaman seks yaptın?"

Gözlerimi kapatıp yine şakaklarımı ovuşturuyorum. "İki gün önce. Uçmadan önceki gece." "Ve onun ilk seferiydi, çok acımasızdı," diyor Byron.

Pişmanlık göğsümü deliyor. "Öyleydi."

"Ve şimdi iki gündür sana mesaj attığını söylüyorsun," diye ekler Ark. Ses tonundaki bir şey beni duraksatır ve başımı kaldırıp ona

bakarım. O anda Byron şöyle der: "Özetle, bu kızın bekaretini aldın ve sana göre bu konuda pek nazik davranmadın. Kız iki gündür sana mesaj atıyor ve sen onun hayatındaki bu önemli anın ardından ona tek kelime bile etmedin" — Ark'a bakar — "Yani, durum bu, değil mi? Bir kız bekaretini kaybediyor." Ark başını sallayınca devam ediyor: "Sen burada, ona zarar verdiğin için özür dilemek için doğru kelimeleri bulamadığın için somurtuyorsun. Sorunu görmüyor musun?"

O bitirmeden ben çoktan ayağa kalkmıştım. Çünkü ne halt yiyordum ben? Kafamdan ne geçiyordu? Doğru kelimeleri, doğru özrü, doğru hareketi bulmaya o kadar takılmıştım ki, hiçbir şey söyleyemedim.

Siktir.

"Bu, bana araştırmamı istediğin kız mı?" Ark, ben uzaklaşmaya başlarken sordu. "Evet," diye cevap verdim, dalgın bir şekilde.

"Yani yeni kız kardeşin, demek istiyorsun," diye devam ediyor Ark.

"Üvey kız kardeşim," diye bağırdım, öfke göğsümü sıkıştırıyordu. "Ve hayır, o benim kız kardeşim değil." "Onu seviyor musun?" Byron, tamamen sakin ve rahat bir şekilde, birasını yudumlarken sordu.

"O da kesinlikle hayır," diye sözünü kesiyorum, onun söyleyeceğini bildiğim L kelimesini söylemeden önce.

Aşk dünyadaki en zehirli şeyken onu neden seveyim ki? Aşk, hayatımı mahvetti, ikiz kardeşimi benden uzaklaştırdı, ailemden uzaklaştırdı, kariyerimi mahvetti, oyunumu mahvetti. Beni ilk seferinde ısırmaktan başka bir şey bilmeyen zehirli bir yaratığa dönüştüren aşka neden *tekrar* kapılayım ki?

Üstelik, bu konuda pek de iyi değildim, değil mi? Sevdığım kız beni kardeşim için terk etti. Ona dikkatimi vermem gerekirken, çilek rengi saçları ve tarçın rengi çilleri olan bir kız düşünüyordum. Dikkatimi dağıtması için istediğim kız.

Hayır, onu sevmiyorum. Sevmek, ona yapabileceğim en kötü şey. Ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü ona çok kötü şeyler yaptım. Hatta şu anda bile ona kötü şeyler yapıyorum. Ona henüz söylememiş olmam da dahil. Ona hayatıma devam ettiğimi söylemedim. Hâlâ Isadora'ya takılıp kaldığımı düşündüğünü biliyorum, ama öyle değil. Ve ona söylemeyeceğim de, çünkü ona kaçması için bir bahane vermek istemiyorum. Gidebileceğini bilmesini istemiyorum. Tam tersini

istiyorum. Onu bağlamak istiyorum, böylece asla gitmesin.

Ama.

Hayatımda ilk kez, *doğru olanı* yapmam gerekiyor. Yani, onun bana aşık olmaması ve bu süreçte hayatını mahvetmemesi için. İnsanlar neden aşkı bu kadar harika bir şey olarak görüyorlar, bilmiyorum.

bir Şey olduğunu anlamıyorum. Sana acıdan başka bir Şey vermez. Ve onu bundan korumak istiyorum. Onu elde tutmak için yalan söyleyip, aldatıp, kandırarak bir Şekilde hayatımı sürdürebilirim, ama en büyük suçu işleyip ona aşık olmayacağım.

Ya da onun bana aşık olmasına izin vermeyeceğim.

Uzaklaşırken Ark'ın fısıldadığını duydum: "Kendine öyle söylemeye devam et." Sonra, "Ve çiçekler. Ona çiçek al, seni aptal pislik."

Ardından Byron'ın kıkırdaması duyulur. "Ve önümüzdeki iki üç iş gününü dizlerinin üzerinde geçirmeye hazırlan."

Yirmi Dördüncü Bölüm

KANIMI YALADI.

Yani, uyluklarımdan. O gece. Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum, ama o olay hala beni titretir. Muhtemelen çok ilkel bir şeydi, kanımı temizlemesi, yalaması, kurumuş kanı dişleriyle kazıması. Ya da belki de dizlerinin üstünde olmasıydı. Yatağın yanında. Elinde de uyluklarımın arasını temizlemek için sıcak bir bez vardı. Ama sonra tüm o kanı gördü ve ağzını bana dayamaya karar verdi. Sıcak, ıslak ağızıyla beni bir hayvan gibi temizledi.

Onun beni taparcasına sevdiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sanki ben bir tanrıça ya da melekmişim ve o beni görünce o kadar etkilenmiş ki dizlerinin üzerine çöküp dudakları ve diliyle bana dua etmeye karar vermiş gibi. Onun diline bir kez daha orgazm olduğumu da hatırlıyorum. O kadar samimi bir yerde onun ağzının hissini hatırlamak isterdim, ama çok yorgundum. Kendimden geçmişim.

Tek hatırladığım şey, beyzbol sopası hikayemden sonra babasının peşine düşmeyeceğine söz vermesini istemektir. Sevdiğim adamdan çok şey aldığını, daha fazlasını almaması gerektiğini söylediğimde haklıydım. Ayrıca yatmaya gelmesini de istemiştim. Benimle, kollarımda uyumaya, çünkü savunması bir an için düşmüş ve zor bir gece geçirmişti. Duygusal ve fiziksel olarak bitkin düşmüş olmalıydı. Bu yüzden yüzünü göğsüme yaslayıp onu sıkıca sararak rahatlamasına yardım etmek istedim. Acısından uzaklaşmasına yardım etmek istedim. Tıpkı onun her zaman benim için istediği gibi.

Onun dikkatini dağıtmak.

Ama ben de duygusal ve fiziksel olarak çok bitkin düşmüştüm, bu yüzden sanırım uyuyakalmışım ve planladığımdan çok daha geç uyanmışım. Onu uğurlamak, sezon için şans dilemek, belki birlikte kahvaltı yapmak istemiştim, ama gözlerimi açtığımda çoktan gitmişti. Ona mesaj attım, uyuyakaldığım için özür diledim ve şans diledim. Hepsi bu kadar. Muhtemelen ona karşı son kez böyle hassas duygular hissettiğim andı.

Şu anda tek hissettiğim şey büyük bir öfke.

O kadar öfkeliyim ki bir şeyleri kırabilirim. Elimde tuttuğum bu lanet tabakları kırabilirim, lavaboda yıkamaya çalıştığım tabakları; bulaşık makinesine hala alışamadım. Tezgahın üzerinde duran, beş dakikada bir bildirim gelmiş mi diye kontrol ettiğim telefonumu kırabilirim. Ama yok. Mantıklı olarak bunun farkındayım. Çünkü telefonum sesli ve bütün gün mesajlar ve aramalar aldım. Aslında iki gün boyunca hiçbir sorun olmadan.

Yani sorun telefonumda değil. Sorun onda.

Sorun o. Zehirli pislik *üvey kardeşim*. Mesajlarıma cevap vermiyor, telefonlarıma çıkmıyor. Bana cevap vermemesi hiç ona göre değil. Yani, ona *bir şey* gönderdiğim anda cevap veriyor. Mesaj attıktan sonra, ondan haber gelmez diye düşünerek telefonumu kaldırmadan önce cevap veriyor.

Onun diğerleriyle de iyi iletişim kurduğunu biliyorum. Yani, Snow ile. Yani evet, sorun benim telefonumda değil, onda.

Yani, bana böyle davranması. Sanki yapışkan, kıskanç bir kız arkadaş gibi...

Tamam, belki öyleyim. Kıskançım ve yıllardır ona takıntılıyım, bu yüzden yapışkan olduğumu söylemek yanlış olmaz. Ama aynı zamanda onun kız arkadaşı olmadığımı da biliyorum. Bunun bir ilişki olmadığını biliyorum. En azından geleneksel bir ilişki değil, birlikte çıkıp vakit geçirdiğimiz türden bir ilişki değil. Öncelikle, tüm karmaşıklıklar yüzünden bunu yapamıyoruz. Gizlenip saklanmak zorundayız, ki bunu en başından istememiştim, ama sorun değil. Bununla barışacağım. İkincisi, onun da bunu istemediğini biliyorum. Geleneksel bir ilişki istemiyor. Bunu *biliyorum*. Başka birini sevdiğini ve hala ona aşık olduğunu biliyorum. Bütün mesele bu, değil mi? Mesele her zaman onun hayatına devam edememesi ve bunun için bana ihtiyacı olmasıydı.

Anlıyorum.

Ama bu, bana böyle hissettirebileceği anlamına gelmez. Reddedilmiş ve görmezden gelinmiş. Özellikle birlikte bu kadar çok şey atlattığımız halde. Özellikle bu kadar yol kat ettiğimiz halde. Özellikle o gece onu gördüğümde. Onun çöktüğünü gördüm. Ruhunun içini, kalbini gördüm ve ona daha da aşık oldum. Kendisi hariç herkese hayatı kolaylaştıran adama aşık oldum. O kadar sevimli ve sadık ki, sadece bu hayatta değil, öbür hayatta da ona aşık olabilirdim.

Tabii ki, onun da bu durumdan hoşnut *olmadığını* biliyorum. Hatta, her ne lanet olası sebeple olursa olsun, beni görmezden geldiği için kendini çok kötü hissediyor olmalı. Bana takıntılı olduğunu biliyorum. Benim için deli olduğunu biliyorum. İlk kez konuştuğumuz yeri tam olarak hatırlayan ve beni o yere götürüp bekaretimi alan adam o.

Ama biliyor musun, bu benim sorunum değil. Bütün bunları yapan o iken onu şımartmak ve kendini daha iyi hissetmesini sağlamak benim işim değil. O yüzden cehenneme gidebilir. Hatta onu telefonumdan engelleyeceğim. Onun da görmezden gelinmenin nasıl bir his olduğunu görelim. Çabucak bulaşıkları yıkayıp kurutma rafına koyuyorum. Telefonumu alıp onun numarasını arıyorum ve bir tıklamayla onu engelliyorum. Al sana, pislik.

Kızgın ve üzgün ve bunların arasında her türlü duyguyu hissederken, ön kapının açıldığını duyarım. Kaşlarımı çatarak telefonumu tezgahın üzerine bırakıp mutfaktan çıkarım, Snow mu geldi diye merak ediyorum. Tempest'te kalıyor, daha önce de birçok kez yaptığı gibi, çünkü Tempest, Ledger sezon için seyahate çıktığında onu yalnız bırakmayı sevmiyor. Snow da evde deli gibi olduğu için gönüllü olarak gitmişti. Ama dönmeden önce arayacaktı, böylece...

Koridora vardığımda duruyorum, çünkü gelen kardeşim değil. O. Kızgın olduğum adam.

Kapının hemen içinde duruyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Karanlık ve parıldayan gözler. Onun hakkında ilk fark ettiğim şey saçları, ki bu çok garip çünkü dikkatimi çekecek çok şey var. Ama saçlarından başlıyorum, dağınık ve alnına düşüyor ama normal bir şekilde değil. Saçları... heyecanlı görünüyor. Sanki parmaklarını saçlarının arasında gezdirmiş ve her yere dağılmış gibi.

Sonra gözlerim onun yüz hatlarına kayıyor, bir şekilde daha keskin görünüyorlar. Yanakları daha çökmüş. Gözlerinin altında çukurlar var, sanki iki gün önce ayrıldığından beri hiç uyumamış gibi. Muhtemelen tıraş da olmamıştır, çünkü sakalları her zamankinden daha kalın görünüyor. Tıraş kısmının doğru olamayacağını biliyorum, çünkü bu sabah maçını izledim ve her zamanki gibi görünüyordu. Bir futbol süperstarı gibi, kendinden emin ve kibirli, ancak her zamankinden biraz daha sert.

Her halükarda, ne olduysa, göğsünü hızla inip çıkaran şey, son birkaç saat içinde olmuş gibi görünüyor. Siyah tişörtü ve solmuş kot

pantolonu, şimdi buruş buruş olmuş, yaşadığı her şeyin izlerini taşıyor. Ve burada durup birbirimize bakarken, birkaç saniye boyunca kalbim onun için o kadar sıkı sıkı atıyor ki, uçup gidip kendimi kollarına atmak istiyorum. Ama sonra başka bir şey fark ediyorum. Tuhaf bir şey.

Çiçekler.

Elinde kırmızı ve mor çiçeklerden oluşan bir buket var — güller, laleler, hatta zambaklar bile olabilir. Çiçekler biraz yırtık ve solmuş görünüyor, sanki uzun süredir taşıyormuş gibi. Hem de yüzlerce kilometre boyunca. Benim için.

Öyle, değil mi? Beni görmezden geldiği, kendimi berbat hissettirdiği için bana çiçek getirdi ve bu... beni o kadar kızdırıyor, o kadar sinirlendiriyor ki, ellerimi yumruk yapıp yanına koyuyorum. Dişlerimi sıkıyorum. Çiçek getirdi diye onu affedeceğimi mi sanıyor? Sanki ben... Şey, beni kim ya da ne sanıyor bilmiyorum ama sırf her şeyi mahvettiği için bana güzel bir buket getirdi diye eriyip ayaklarına kapanmayacağım. Aslında o isteği de duyuyorum çünkü *lanet olsun*, bana hiç kimse çiçek vermedi. Ve eminim o da başka kimseye çiçek vermemiştir. Ona bile. Bunu nasıl biliyorum bilmiyorum ama biliyorum.

Hediyelerini görünce tavrımdaki değişikliği fark ediyor ve bir şey söylemek için ağzını açarken bir adım öne çıkıyor, ama ben ondan daha hızlıyım. Dönüp koşmaya başlıyorum. Düşünmeden, sadece koridordan koşarak uzaklaşıyorum. Ön kapının çarpıldığını ve onun küfürlerini duyuyorum, ama durmuyorum. Peşimden gelen ayak seslerini ve "Sadece, *lanet olsun*, bekle. Bebeğim, ben..." diye bağırmasını duymama rağmen durmuyorum.

Bebeğim mi? Ciddi misin? Ben onun bebeği değilim.

Odama koşuyorum — teknik olarak onun odası — içeri girip kapıyı çarpıyorum. O kapıya ulaşır vururken kilidi çeviriyorum. "Kapıyı aç, Çilek."

Siktir et onu! Gerçekten bana o isimle mi seslenecek? Sırf geçen gece kulüpte bana isimle seslendiğinde bundan nefret ettiğimi söylediğim için mi? Gerçekten bunun beni etkileyeceğini mi sanıyor?

Hayır, yumuşatmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Kapıdan geri çekiliyorum ve açma isteğine kapılmamak için geriye doğru adım atmaya devam ediyorum. "Hayır."

"Lütfen, tamam mı? Kapıyı aç da açıklamama izin ver," diye bağırıyor, hala kapıyı yumrukluyor.

"Açıklayacak bir şey yok," diyorum, uyluklarımın arkası yatağa çarpıyor ve geri çekilmemi durduruyor. "Sen bir pisliksin. *İşte.* Açıklaman bu."

Onun derin bir nefes aldığını duyarım. "Evet, ben bir pisliğim. Biliyorum. Lütfen, tamam mı? Kapıyı aç ve konuşalım."

Ellerimi yumruk yapıyorum. "Seninle konuşmak istemiyorum. Beni o kadar kızdırdın ki, dünyada en sevdiğim şeyi yapmak istemiyorum: *konuşmak*. Tebrikler, sen dünyanın en büyük pisiğisin."

"Bak, batırdığımı biliyorum," diyor kapının arkasından ve yemin ederim ki dişlerinin gıcırdamasını, çenesinin sıkıldığını *duyabiliyorum*, ya da belki de ona o kadar uyum sağlamışım ki, söylemediği şeyleri duyabiliyorum ve bu anda bundan nefret ediyorum. "Biliyorum. Bana bir şans ver de açıklayayım ve..."

"Aslında," diye bağıriyorum, kapıya dik dik bakarak.

"Neden beni cep telefonumdan aramıyorsun?" "Ne?"

"Evet, beni cep telefonumdan ara ve sesli mesaja bir açıklama bırak." Onun iç çekişini duyarım. "Bu çok kötüydü. Biliyorum, bebeğim, tamam mı? Ben sadece..."

"Hayır, dur, beni telefonumdan ara ve sesli mesajıma ulaşip ulaşmadığını bir bak." "Ne?"

Bu sefer sesi yumuşak ve ince bir tonda çıkıyor ve nedense kalbim bir an duruyor. Yine de devam ediyorum. "Evet, dene. Cesaretin varsa. Cesaretin varsa beni ara, pislik, çünkü seni engelledim. Ve biliyor musun?" Yataktan uzaklaşıp, onu ilk gördüğüm duvarın karşısındaki pencereye doğru yürüdüm. "Pencereyi de kilitledim." Kilidi kapatırken devam ettim. "Eğer seni dışarıda tutmak istiyorsan pencereni kilitle, diye söyleyip duruyordun. *İşte*, yaptım. Onu da yaptım. Kapımdan ve penceremden, hayatımdan, *lanet olası* hayatımdan, engellendin ve kilitlendin. Çünkü bitti, duydun mu? Seninle işim *bitti*, bu yüzden bana söyleyeceğin her ne varsa, duymak istemiyorum. Açıklamanı istemiyorum. Çiçeklerini de istemiyorum, bana *bebeğim* ya da Çilek demeyi de istemiyorum. Çünkü ben senin bebeğin ya da Çilek'in değilim. Senin yeni keşfettiğin üvey kız kardeşin ve üvey kız kardeşinin üvey kız kardeşi dışında senin *hiçbir şeyin* değilim, tamam mı? Şimdi git."

Tamam, biraz abartıyorum. Yani, onunla işim bitmedi. Ne yazık ki, ne olursa olsun, bana ne yaparsa yapsın, onunla işim asla bitmeyecek. Tek ihtiyacım olan biraz mesafe, ama ağzımdan öyle çıktı. Ayrıca şu anda ona çok kızgınım. Buraya çiçeklerle girip, her şeyi mahvettiğini fark ettiği için perişan bir halde görünmesini istemiyorum. Onun farkına vardığında kalbimin çarpmasına ve karnımın titremesine izin veremem. Yani, her şeyi mahvetti.

Ama son birkaç dakikadır ondan haber almadım ve bu da hoşuma gitmiyor. Gerçekten gitti mi? Dışarıda hareket ettiğini, nefes aldığını, homurdandığını ya da sinirli olduğunda yaptığı diğer mağara adamı gibi şeyleri duyamıyorum. Kendime engel olamadan kapıya koşuyorum. Elimi tahtaya koyup eğiliyorum. Şüphelerimin doğru olup olmadığını anlamak için kulağımı kapıya dayadığımda bir şey hissettim.

Boynumun arkasında bir karıncalanma hissediyorum ve hızla dönüyorum.

Onu camdan görüyorum, arka bahçesinin en uzak köşesinde, pencerenin tam karşısında duruyor. Göğsünün şimdi daha hızlı hareket ettiğini fark ediyorum, tişörtüne yumruk atıyor, bana bakarken kumaşı yırtacak kadar şişiyor. O kadar yoğun, karanlık ve yoğun bir şekilde ki, sırtımı kapıya bastırıyorum. Çiçekleri artık yok, ama elinde bir şey var.

Bir futbol topu.

Bazen arka bahçede tek başına oynarken tekmelediği futbol topu. Snow merdivenlere oturup ona tezahürat ederken, ben mutfakta ya da üst katta uzak dururdum, çünkü doğru olanı yapmaya çalışıyordum.

Şimdi topu uzun, esmer parmakları arasında çeviriyor ve bana bakıyor. Birkaç saniye boyunca, kilitli pencereden bana bakarken neden elinde bir futbol topu olduğunu anlamıyorum.

Sonra anlıyorum.

Topu havaya atmadan önce bile anlıyorum. Topun yere düşüp sekmesini bekliyor. Ve o anda harekete geçiyor. Bu hareketi daha önce yüzlerce kez görmüştüm, sahada, gol atmadan önce. Geri adım atıyor, bacağına havaya kaldırıyor ve topa yandan vuruyor. O kadar sert vuruyor ki, top havada parçalanıyor, moleküllerine kadar parçalanıyor ve ağlara doğru uçarak galibiyet golünü atıyor.

Ancak bu durumda, kale benim kilitli pencerem ve gol, camın parçalanarak devasa bir patlama yaratması.

Sanki burada bir bomba patlamış gibi, sesi çok yüksek ve gürültülü. Hatta öyle davranıyorum, çünkü kollarımı başımın üzerine koyup eğiliyorum. Bunun gereksiz olduğunu bilmeme rağmen. Durduğum yer, yıkımın yolundan uzakta. Camı parçalayıp duvara çarpan topun yolundan. Siyah beyaz bir futbol kupasının resmini yere düşüren yolundan. Resim de yere çarparak parçalanıyor.

İnanamadan ona bakıyorum. İnanamadan yere bakıyorum, etrafa cam parçaları saçılmış. Sadece yere değil, yatağıma da. Komodinin

zerine, pencerenin yanındaki Şifonyerin zerine. Koltuk zerine. Ama nedense bana ulaşmamışlar. Etrafımda, kol mesafesinde, ama nedense bana dokunmamışlar. Sanki o öyle planlamış gibi. Sanki pencereme saatte kaç kilometre hızla bir futbol topu fırlatmaya karar verdiğinde, cama nasıl parçalanacağını ve parçaların nereye düşeceğini de söylemiş gibi.

Bu... Bu gerçek hayatta olmaz, değil mi? İnsanların pencereleri bir adam tarafından patlatılmaz, sonra o adam içeri uzanıp kilidi açmaz, bir kez bile göz teması kurmadan.

Bir kez bile bakışlarını kaçırmadan, elini keskin cam parçalarıyla kaplı pencere pervazına koyar ve avucundan kan sızdığını görünce irkilirim. Kesik hissetmiyor gibi görünüyor, çünkü gözünü bile kırpmıyor. Sonra kendini yukarı çekerek içeri atılır, ayakları yere güm güm ses çıkarır. Bunu o kadar ustaca, o kadar zarif yapıyor ki, botlarının altında camların ıtırdaması olmasa, içeri girdiğini hiç duymazdım. Tıpkı o zamanlar, gece yarısı odama gizlice girdiğinde olduğu gibi.

ılgınca, bunun etkileyici olduğunu düşünüyorum. Ama başıboş düşüncelerimi kapatıp ona odaklanıyorum. Gözleri garip, neredeyse çılgın bir ışıkla parlıyor. Nefesinin gücüyle ağzı aralık ve camın kestiğı yerlerde kolları ve parmakları kanlı. Tehlikeli görünüyor. Tehditkar görünüyor. Dengesiz görünüyor.

O, akıl sağlığını neredeyse tamamen yitirmiş, yıkım topu gibi görünüyor, yürürken, bana doğru *sinsice yaklaşıyor*.

Ve şu anda hissettiğim şeyi daha önce hiç hissetmedim. Onun bunu yapmasını istiyorum. Bana ulaşmadan önce aklını kaybetmesini istiyorum. Onu dışarıda bıraktığım için bana bir ders vermesini, onunla bitirdiğimi söylediğim için beni mahvetmesini istiyorum. Ve asla bitirmeyeceğim.

Bende bir sorun var, değil mi? Onda da bir sorun var. İkimizde de bir sorun var, ama umurumda bile değil.

O bana ulaştığında titriyorum. O eğilip ellerini başımın yanındaki kapıya koyduğunda, beni kapana kısıtığında, avuçlarını genişçe açıp dirseklerini de vücudumun yanına dayadığında, sanki sınav ekecekmiş gibi görüldüğünde titremem daha da şiddetleniyor.

"Sen..." Yutkunuyorum, karanlık, parıldayan gözlerine bakıyorum. "Sen... pencereni kırdın."
Ağzını yalıyor. "Evet."

Sesi o kadar kaba ki, içimden geçerken bacaklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. Sonra, damarlı kollarında akan taze kanı görerek ekliyorum, "Kan... kanaman var."

"İyi."

Gözlerim tekrar ona döndü. "Sen... dedin ki... seni dışarıda tutmanın tek yolu buydu. Kilitlemek."

Kanlı pazıları, sanki kelimeleri vücudundan dışarı itiyormuşçasına gerildi. "İçeri girmek istersem beni dışarıda tutacak hiçbir şey yok."

Uyluklarımı tekrar sıkıp, boşuna

soruyorum, "Yani yalan mı

söyledin?" "Evet."

"Neden?"

"Seni

korkutmak

istememedim." "Şu

anda beni

korkutuyorsun."

"Biliyorum."

"Nasıl?"

Gözlerini benden ayırmıyor. "Çünkü

uylukların titriyor." "Ben..."

"Ve boynundaki damar" — sanki tadına bakmayı düşünür gibi, ya da *belki* de dilinde tadını alıyormuş gibi dudaklarını tekrar yalar — "ben yaklaştığımda çılgına dönen ve üzerinde diş izlerim olan damar, çok sert bir şekilde titriyor."

Biliyorum. Hissedebiliyorum. Boynumdaki diş izlerini de hissedebiliyorum. İki gece önce bıraktığından beri ara ara hissediyorum. Derimi parçalamamasına üzülüyorum. Beni amımdan kanatmadığına üzülüyorum. Kanatsaydı, morluğu daha uzun süre kalırdı. Şu anda çok çabuk kayboluyor, ona tutunamıyorum. Ve benim tek sahip olduğum şey buydu. Son iki gündür, çünkü nedense o yoktu.

"Neden..." Kalbim çarpıyor ve biraz çatlıyor, tırnaklarımı kapıya geçiriyorum. "Neden o gece kulüpte olduğu gibi hissediyorum?"

Öyle, değil mi? Ve sadece o gece yaptığımız konuşmanın aynısını yaptığımız için değil. Bana kıyafetlerimi çıkarmamı ve çıplak olarak ona doğru emeklememi söylemeden önce. Sonra da beni azgın bir fahişe gibi botuna bindirdi. Havada bir şey var, eskisi gibi tehlikeli bir kıvılcım. Göremediğim ama varlığımın tam merkezinde hissedebildiğim bir gerginlik. Tam merkezimde, çünkü o geceki kadar ıslakım. Aslında, daha da ıslakım çünkü artık nasıl bir his olduğunu biliyorum. İçimde nasıl hissettiğini biliyorum. Büyük, zonklayan, tehditkar, kulağıma tatlı ve müstehcen sözler fısıldayan.

"Çünkü öyle," diye fısıldadı, yine alçak, kaba bir sesle, ve içim o kadar sert attı ki irkildim. Kalın bir damla sıvımın uyluklarımdan aşağı

kaydığını hissettim.
"Öyle mi?"

"Evet, ama bu sefer," diye devam ediyor, gözleri delici, yanakları kızarmış ve sert, "bu sefer sen benim botumu sürmeyeceksin, onu yalayan ben olacağım."

Hareket etmiyorum. "Ne?"

Gözleri yüzümün hatlarını tarıyor ve onun bu hareketini... *şefkatli* olarak nitelemek delilik, çünkü onun her şeyi o kadar yoğun, o kadar acımasız, o kadar acımasız ki, kendimi parçalamadan dayanamıyorum. Ama onun bakışı öyle. Acı veren ama aynı zamanda ağlayacak kadar iyi hissettiren bir yara gibi şefkatli. Bakışı, benim bekaretimi aldığımda hissettirdiği gibi, paramparça olmuştum, ama o acı bir şekilde daha sonra gelen zevke dönüştü ve beni gerçekten ağlattı.

"Kayboldum," diyor, pazıları yine gergin, kanlı, damarlı, uzun ama kesik nefesleriyle göğsünü benimkine bastırıyor. "İki gün boyunca. En çok ihtiyacın olduğu anda. Lanet olası iki gün boyunca, senin yanında olmam gerekirken kafamda başka şeyler vardı. Sana bakmam, seni şımartmam gerekirken. Seni sevmeliydim, bana verdiğin hediye sevmeliydim ve seni özel hissettirmeliydim çünkü sen özelsin. Benim için özelsin, Strawberry. *O kadar özelsin ki göğsüm acıyor. Kalbim atlamıyor. Kalbimi, ruhumu çekiyorsun ama ben...*"

"Sen ne?"

Çenesi bir saniye sıkışır. Sonra, "Doğru kelimeleri arıyordum ve... Sanırım yok. Varsa da bilmiyorum. O yüzden haftalar önce yaptığım şeyi yapacağım. Seni incittiğim gecelerden birinde yaptığım şeyi."

Sonunda mücadeleyi bırakıp tişörtüne tutunuyorum. Parmaklarımla tişörtünü sıkıca kavırıyor, boynumu uzatıp fısıldıyorum, "Ne yaptın?"

Bana bakıyor, nefesi sıcak ve tatlı, çilek kokulu. "Kapıdan çıktım. O videoyu sildim. Hiç çekmemem gereken tüm videoları sildim. Kamyonetime yürüdüm ve sonra..." Ağzını bir kez daha yaladı, dudakları daha da parladı ve bu sefer bunu yaparken bir şeyi hatırladığından eminim. "İçine oturdum. Seni bindirdiğim botları çıkardım, üzerine boşaldığın botları, ve..." Bir duraklama daha. "Ve yaladım."

Zıpladım ve yumruğumu gömleğine daha da sıkı sıkı sıktım. "Sen kendi..."

"Evet," dedi açıkça, utanmadan, çekinmeden. "Yaladım. Botumdan senin menini yaladım, çünkü..."

"N-neden?"

Gözleri benimkilerle bir oraya bir buraya bakarken yanıyor. "Bu

kötü bir davranış, anlarsın ya. Benim için yaptığın şeyi boşa harcamak kötü bir davranış. Bana verdiğin şeyi. Hediye olarak."

"Ben..."

"Senin menini. Yaptın, değil mi? En değerli hediye gibi." Şaşkın bir şekilde başımı salladım.

"Evet, yaptın. Çok masumdun. Hala öylesin. Ama çok cesurdun. Her zaman çok *cesursun*. Çok iyi bir kızsın. Çalışkan bir kızsın, değil mi?" Tekrar başımı sallıyorum ve o devam ediyor, "Ve bunun için çok çalıştın. Çok, çok çalışmışsın. Kalçalarını kıvrıp, vücudunu kıvrıp, dik ve dolgun göğüslerinle oynuyordun. Benden istediğim lanet olası şovu yapıyordun. Bu yüzden yapmak zorundaydım. Y yapmak zorundaydım, çünkü amın beni sen yaptın. O, onu yiyip, yalayabilmem, içebilmem ve aç karnımı onunla doldurabilmem için yaptı. Ve uzun zamandır aç olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kırpıyorum, karnım uyarılmadan ağırlaşıyor. "Çok uzun zamandır," diye neredeyse inliyor, burun delikleri genişliyor. "Sana çok açım, bebeğim. Amına çok açım. Sana atacağın her parçaya çok açım."

Bundan o kadar titriyorum ki dizlerim neredeyse bükülüyor, ama ona tutunarak diyorum, "Ama artık böyle olmak zorunda değilsin. Ben buradayım. Sen..."

"Sonra botumdan senin spermlerini yaladım ve kafama tekme attım, sana, benim tatlı Küçük Çilek'ime karşı bu kadar acımasız, pis bir pislik olduğum için kendime lanet okudum. Ve senin tadın her ağzıma geldiğinde, sikim sertleşiyordu, değil mi? Uyluklarım boyunca büyüyor, şişkin ve ağırlaşıyor, ve sızmaya başlıyordu. Ama kendime dokunmadım. Kendime dokunmayı reddettim. Sana yaptıklarımın sonra kendime tek bir damla zevk vermeyi reddettim. Sonra bu bir ritüel haline geldi. Kendimi cezalandırmak istediğim her seferinde botumu yalayıp sikimin sertleşmesini bekledim. Ve bunu yapmaya devam ettim. Günlerce, haftalarca, deriyi temizleyip senin tadını alana kadar, aç bir köpek gibi yalamaya devam ettim çünkü ben öyleydim. Sensiz."

Tişörtünü bıraktım ve yüzüne yaklaşarak sert çenesini avuçladım.

"Shepard..."

"Eteğinin altına koklamak isteyen herkese köpek diyorum, değil mi? Ama gerçekte o köpek benim. Ben köpeğim. Bir hayvan. Eteğinin altına koklamak, tenini yalamak, vücudunu ısırarak isteyen. Senin içine

girip her yerine izimi bırakmak isteyen benim. İçine bile.”

"Shepard, lütfen, dinle..."

"Ve sonra, o haftalarda seni her gördüğümde, senin vardiyanda kahve dükkanına uğradığmda ve seni zgn ve kalbi kırık bir halde, lanet patronunla konuşurken gördüğümde, ben..." Dişlerini sıktı. "İçeri dalmak

ve yüzüne yumruk atmak istedim ve o yerde kanlar içinde yatarken, her şey için özür dilemek istedim. Her şey için."

O zamanlar onu hissettim. O günlerde. Beni izlediğini hissettim ve şimdi onu tanıdığım, bana olan deli gibi takıntısını bildiğim için bu tamamen mantıklı gelse de, hala nefesimi kesiyor. Hala kalbimin çarpmasına ve atlamasına neden oluyor. Beni nefret ettiğini düşündüğümde bile beni izlemiş olması.

"Her şey için mi?"

"Seni şantaj yaptığım için. O ilk günlerde her yere geldiğim için. Her gece sana lap dance yapmaya zorladığım için, odana gizlice girdiğim için. Bilmeden seni kaydettiğim için. Para karşılığında seninle yatmamı istediğim için. Nişanlandığım gece, seninle konuşmak için seni kovaladığım günden beri hayatında olduğum her gün için özür dilemek istedim."

Bunu zaten anlamıştım. Onun yapmak istediği şeyin bu olduğunu. Bu yüzden peşimden gelmişti, çünkü bana yakın olmak istiyordu. Kız arkadaşıyla sahte nişanlı olmasına rağmen, hala bana takıntılıydı. Ben diğer kızdım ve o benimle bir bağ kurmak istiyordu. Ama bunu söylemesi, bunu kabul etmesi beni çok mutlu etti ve aynı zamanda gözyaşlarına boğulmak istememe neden oldu. Çünkü böyle bir şeyi sadece o yapabiliirdi. Beni ne yapacağımı bilemeyecek kadar duygulandırmak.

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum," diye devam ediyor, düşüncelerimi bölerek. "Özür dilemekte pek iyi değilim. Bu yüzden botumu yalamaya devam ettim. Çünkü özür dilemek için bir yol bulmam gerekiyordu," diyor, pişmanlık yüz hatlarını keskinleştiriyor. "Verdiğim acıyı dindirmek için bir yol. Çünkü mesele şu ki, bebeğim" — bana yaklaşıyor

— "Öyle ya da böyle, sana zarar vermeye devam ediyorum, değil mi? Seni incitmek için sürekli aptalca şeyler yapıyorum." Hala çenesini avuçlarıyla tutarken, parmak uçlarına yükseliyorum. "O zaman dur. Beni incitmeyi bırak."

Çenesi avucumun altında ileri geri hareket ederken, "Nasıl yapacağımı bilmiyorum" der.

"Sadece *konuş* benimle," diye ısrar ettim. "Kendini kapatıp ortadan kaybolmak yerine, nasıl *hissettiğini* söyle. Sadece..."

Başını salladı. "Ben o konuda iyi değilim."

"Ama..."

"Mesele o değil," diye sözümü kesti. "Bak, buraya gelirken düşündüm de." "Neyi düşündün?"

"İçimde bir şey var," diyor, dişlerini sıkarak, "içimde. Senden uzak durmama izin vermeyen *ılgın* bir şey. Seni takıntı haline getiriyor. Seni hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyaç duyuyorum. Beni terk edeceğini düşündüğümde terlemeye başlıyorum. Gerçekte ne kadar zehirli olduğumu fark edip kaçacağından korkuyorum. İçimdeki bu şey, Jupiter, doğru olanı yapıp seni terk etmeme izin vermiyor. Beni senin için bir yıkım makinesi yapıyor ve... bunun sana sadece zarar vereceğinden çok korkuyorum. şu anda *ok korkuyorum*, sen gerçekten benimsin, beni hayatına aldın, ben sana daha çok acı vereceğim. Senin bekaretini aldığım gece verdiğim acıdan daha fazla, ve bunu istemiyorum. Seni incitmek istemiyorum bebeğim, ama senden nasıl uzak kalacağımı da bilmiyorum."

"Beni sevemediğini mi söylüyorsun?" diye soruyorum, açıkça.

Soruma irkildi. Sanki yüzüne tokat atmışım gibi. Aslında yle bile değil. Çünkü ona tokat attım ve hiç böyle tepki vermemişti. Bu daha çok sırtından bıaklanmak gibi. Beklemediği bir bıçak, bu yüzden şokunu gizleyemedi.

Sonra, yutkunarak ve boğazını temizleyerek başını sallar. "Yine mi?"

Demek bu kadar. Bana istediğimi veremeyeceğinden korkuyor. Kalbi zaten alınmış ve kırılmış olduğu için benim kalbimi de kıracağından korkuyor. Tanrım, o kadar...

O bir aptal. Ama aynı zamanda tanıdığım en sevimli adam. Onun sevgi ve sadakatten oluştuğunu söylemiştim, değil mi? Ve haklıydım. Bu sevgi ve sadakat. O tür bir sevgi değil, ama kesinlikle o tür bir sadakat. Onun bilmediği ve muhtemelen asla bilemeyeceği şey, o geminin çoktan yola çıktığı. Uzun zaman önce onun fikrine aşık oldum ve kusurlu adamlarla tanıştığımda ona daha da aşık oldum.

Yaralanmaktan, yanmaktan, incinmekten korkmuyorum. Korktuğum şey, onun ısırığını hissedememek, dişlerinin boynuma, kalbime, ruhuma batmasını hissedememek. Onun zehrini içip kanını tatlandıramamak. Onunla birazcık da olsa birlikte olamamaktan korkuyorum.

Ellerimi yanaklarına bastırıp bacaklarımı olabildiğince yukarı kaldırıyorum. "Eğer aramalarımı veya mesajlarımı görmezden gelersen ya da yine ortadan kaybolursan, o kadar çok kızarım ki hiçbir özür ya

da çiçek yeterli olmaz." Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirliyor, ardından yerini bir tür memnuniyet alıyor, ama ben devam ediyorum. "Ve senden korkmuyorum. Hiç korkmadım ve asla korkmayacağım."

Sanki hiç bakmak istemiyormuş gibi, sanki ben onun gördüğü en fantastik şeymişim gibi birkaç saniye gözlerimin içine bakar, sonra ağzını yaklaştırır ve dudaklarımı öper.

Yirmi Beşinci Bölüm

BU ÖPÜCÜK, ilk öpücüğümüz kadar her şeyi tüketici.

O benimle temas kurduğu anda kontrolüm yine kayboluyor, onunki ise başından beri hiç yoktu. Dudaklarımız morarıyor, dişlerimiz çarpışıyor. Saçımı çekerek boynumu geriye doğru uzatıyor, ben de tişörtünü çekerek onu daha da üzerime çekiyorum. Beni yerden kaldırıyor, ben de bacaklarımı beline doluyorum ve birbirimizin dudaklarını yalıyoruz. Öpüşürken, ısırırken, inlerken ve birbirimizin tadını alırken. O, her zamanki gibi çilek gibi tadı var ve ben öyle olmadığını bilmeme rağmen, o hala öyle olduğunu düşünüyor. Ağzı sıcak ve ıslak ve o kadar sahiplenici ki eriyorum ve benimki de aynı, sadece onun iradesine o kadar kolay boyun eğiyor ki o daha da sertleşiyor.

Birkaç saniye sonra öpüşmeyi kesiyor ve ben de çok erken bittiğini düşünüyorum. Beni yere indiriyor ve ben kendi ayaklarımın üzerinde durmaya hazır olmadığımı düşünüyorum. Ama bunların hiçbirisi önemli değil çünkü ayaklarım sert zemine değdiği anda o yere çöküyor.

Yani, önümde diz çöküyor.

Bu başlı başına şok edici bir manzara, ve sadece yere diz çökmüş olmasına rağmen yüzü benim nefes nefese kalan göğsüme kadar geliyor olması nedeniyle değil. Hayır, daha şok edici olan, *en* şok edici olan şey, o zeminin kırık camlarla dolu olması.

Yani, pencereden bir futbol topu fırlatıp onu milyonlarca parçaya ayıran zehirli pislik üvey kardeşim, şimdi kendi yarattığı enkazın üzerinde diz çökmüş durumda — kırık camların üzerinde, benim önümde *diz çökmüş durumda*.

Tişörtünü yumruklayıp, sanki bilmiyormuş gibi, "Shepard, her yer cam parçalarıyla dolu" diyorum.

Buna karşılık, ellerini belime koyuyor, aynı kırık camlardan kanayan büyük, çiziklerle dolu elleriyle beni sıkıca tutuyor. O beni kapıya doğru çekip, ben çığlık atıp gözlerimi sıkıca kapatırken, neredeyse omuzlarına koyarken, ben onun kaslı kollarını tutuyorum. Bir saniye sonra gözlerimi açtığımda, ona bakıyorum, yüzü solgun

bacaklarımın arasında, bakışları karanlık ve uyuşturulmuş gibi.

Sonra, popomun üzerinde, aslında giydiğim küçük mor geceliğin *altında* ve külotumun üstünde olan ellerini esneterek, "Bu yüzden bu senin koltuğun" der.

Çıplak ayak parmaklarımı kıvrıp ayak bileklerimi esneterek topuklarımı sırtına bastırıyorum. "Omuzların?"

Kafasını bir kez sallar, sakalları hassas tenimi kaşındırır, dudaklarımı ısırırım. "Hayır, ağzım."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve iki elimle saçlarını kavrarım. "Ama bu... Sen zaten kanıyorsun ve dizlerin..."

"Böyle eşit oluruz, değil mi?" diye gürlür, burnunu uyluklarıma sürter. "Ben seni kanattım, şimdi ben de senin için kanıyorum."

Saçlarını çeker, sırtımı kamburlaştırırım. "Ama buna gerek yok. Bunu yapmana gerek yok."

Kıçımı daha da sıkı kavrar, neredeyse eti yoğurur gibi. "Ama *benim* ihtiyacım var. Amını yalamam, sikmem, kırık camların üzerinde dizlerimin üstüne çöküp kanarken Fransız öpücüğü vermem lazım."

Amım onun sözleriyle kasılır. Sanki doğrudan ona, doğrudan benim muhtaç, azgın özüme konuşuyormuş gibi. Yine de bir saniye daha kendimi tutar ve ona mantıklı davranmaya çalışırım. "Ama biliyorsun... böyle olur. Bu böyle..." Çok şiddetli bir şekilde kızarıyorum ama yine de devam ederim, "Bir kız v-bekaretini kaybettiğinde kanar."

Ve evet, ben de çok korkmuştum, ama sonra o devam etti ve her şeyi daha iyi hale getirdi.

Parmak uçlarını kıçıma gömer, yüzünde öfke belirir. "Belki, ama *benim* kızım bunun için özür dilenmeden bir gün bile geçiremez. Ve ben zaten iki gün geç kaldım." Karnımı içeri çekiyorum ve o kıçımı daha sertçe kavırıyor, yanakları ayırıyor, kıvrımımı gerginleştiriyor ve bu o kadar yeni bir his ki, sanki özür dilemek için ona amımı sunuyormuşum gibi sırtımı tekrar kamburlaştırmadan edemiyorum. Sonra, "Ve seni tekrar emmeden ve amının tadını doğrudan musluktan almadan bir saniye daha duramayacağımı sanmıyorum. Saf ve yoğun, uyuşturucu gibi. Ayrıca, yapmam gereken başka bir iş daha var."

"Ne işi?"

"Dilimi kullanarak amına adını yazmak."

O sözü uzun zaman önce vermişti. Benim olmayı kabul edersem, amıma adımı yazacağına dair. O zamanlar aptaldım, onun bana verdiği

isim yerine kendi adımla seslenmesini istediğimi sanıyordum. Üstelik haklı da. O gece kanımı temizlemek için beni yalarken hissettiğim duyumların çoğunu kaçırdım, uyanınca doğru düzgün hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Ondan sonra hiçbir şey söylemiyorum. Ondan sonra hiçbir şey düşünebileceğimi bile sanmıyorum, özellikle de o devam edip burnunu amıma soktuğunda. Ya da daha doğrusu ıslak ve yapışkan külotuma. Onları kokluyor ve sanki beni yalamış gibi inliyorum. Gerçekten yaparsa ne yaparım kim bilir.

Bunu öğrenmek için çok uzun süre beklemem gerekmiyor, çünkü bir kez daha içimi kokluyor, yüksek sesle inliyor, beni tekrar inlemeye ve kollarında titremeye zorluyor, sonra da işine koyuluyor. Beni dağ gibi omuzlarında güvenli bir şekilde tutuyor ve ıslak külotumun kasıklarını kenara itiyor. Bu hissi o kadar çok kez yaşadım ki, amım onun parmaklarını tanıyor. Sert teninin ve pürüzsüz tırnaklarının en hassas yerimde gezindiğini, kalın ve uzun parmaklarının içimi okşadığını, yukarı aşağı hareket ettiğini, her şeyi ıslak ve buharlı hale getirdiğini biliyorum. Ve o bunu yaparken kendini izliyor. Parmaklarının amımı okşamasını sadece birkaç santim uzaklıktan izliyor. Ve bunu o kadar çok seviyor ki yanakları kızarmış. Her nefes alışında vücudu titriyor, sakalları iç bacaklarımın içini tırmalıyor.

Ama sabrını yitirip oyun zamanı bittiğinde, başını kaldırıp gözlerimizin çarpışacağını hesaba katmamıştım. Ağzını ıslak, zonklayan merkezime yaklaştırıp dilini uzun, yavaş bir hareketle gezdiriyor. Ve ben boşalıyorum.

Sadece dilinin bir yalamasıyla. Ya da belki de bunu utanmadan, neredeyse meydan okurcasına gözlerimin içine bakarak yaptığı içindi. Ya da belki de ağzını açtığında parlayan keskin beyaz dişleriydi. Çünkü bu onu gerçekten bir hayvana benzetiyordu. Damarlarında zehir dolaşan vahşi bir engerek.

Her neyse, kontrolümü kaybediyorum ve o bunu hissediyor. Çünkü inliyor ve dilini daha hızlı hareket ettiriyor, sanki her şeyi diliyle ıslatıyormuş gibi, ve tüm bunlar beni daha da boşaltmaya başladığında, ağzını sıkı, kasılmış deliğimin etrafına kapatıyor ve beni musluktan, kaynağından içiyor, ve Tanrım, neden bu kadar seksi olmak zorunda ki, beni kalın, gürültülü yutkunmalarla yutuyor ve sonra en memnun edici sesleri çıkarıyor. Sanki bu, hayatında tattığı en iyi şey gibi, yudumlar, inler ve şapırdadır. Tıpkı benim ağzım gibi. Gerçi benim ağzımı benim amımdan daha çok seviyor olabilir, çünkü sesleri daha yüksek ve vücudunun titremesi sanki içinde bir depresyon var gibi.

Bu durumda onun için endişelenirdim. Endişelenirdim. Ama sorun şu ki, kendim için daha çok endişeleniyorum, çünkü orgazmım

durmuyor. Hiç durmuyor. Hatta, dev dalgalar halinde vücudumda yayılmaya devam ediyor. İçimden atmaya devam ediyor ve o da içmeye devam ediyor. Beni emmeye devam ediyor, klitorisimle oynuyor, söylediği gibi amımı Fransız öpücükleriyle öpüyor. Ayrıca dilini klitorisime koyup adımı yazdığını da düşünüyorum ama emin olamıyorum. Şu anda durması gerektiği dışında hiçbir şeyden emin değilim. Durması gerekiyor.

Ben de onu kendimden uzaklaştırmak için saçlarını çekerek, "Yapamıyorum... Yapamıyorum, Shepard. Ben..." diye inliyorum.

Ama o dinlemiyor. Hatta kıcımlı daha da sertçe kavrayıp ağzına çekiyor. Dilini deliğimin içine sokup içimden yalıyor ve aman Tanrım, patlıyorum. Neredeyse patlıyorum, ya da amım patlıyor ve orgazmımın patladığını hissediyorum. İçimden fişkırıyor, kalçalarım kıvrılıyor ve sarsılıyor, uyluklarım yüzünün etrafında titriyor, ayak parmaklarım kramp girmeye başlayacak kadar kıvrılıyor.

Yine de durmuyor. Sıçrayan orgazmım boyunca beni yalıyor ve inlememe, sızlanmama ve hıçkırmamama neden oluyor, zihnim uyuşuyor ve vücudum kasılmalar ve spazmlarla sarsılıyor. Beni kaç kez boşalttığını sayamıyorum ki, aniden ayağa kalkıyor ve ağzı amımı mahvetmek yerine ağzımın üzerinde ve kendimin tadını alıyorum. Orgazmımın tadını onun dudaklarında ve dilinde, ekşi ve misk kokulu bir şekilde öpüyorum. Hatta parmaklarımı, her yere sıçrayıp çenesine, yanaklarına, hatta boğazına kadar ulaşan ve tişörtüne damlayan sıvımın içine gömüyorum.

Yine, tüm bunları, onun üzerine ne kadar çılgınca boşaldığımı düşünmek için dururdum, ama buna gücüm yok. Vücudum hala orgazmın, ya da daha doğrusu orgazmların kalıntılarından dolayı kasılmalar yaşıyor, kalçalarım kollarında rastgele sarsılıyor. Üstelik, şimdiye kadarki en ıslak öpücüğümüzde kendimi tatmamı sağlıyor. Her şey ıslak, kaygan ve salya akıyor. Muhtemelen titrek ağzımı kontrol edemediğim ve her şeyi kasten ıslattığı için. Tükürüğünü ağzıma itiyor ve hepsi çenelerimizden damlıyor. Üstüne üstlük, beni göğsüne yapıştırdı, kapıyı açtı ve şimdi beni odamdan uzaklaştırıyor. Parti gecesi gibi, beni bir yere götürüyor ve nereye gidersek gidelim, beni oraya güvenle ulaştıracağını biliyorum.

Ve öyle de yapıyor.

Sanırım onun odasındayız, ya da daha doğrusu, ben ve kız kardeşim taşındığımızda onun taşındığı odada. Üst katta; beni öpmeye devam

ederken merdivenleri çıktığını hissettim. Ve şimdi hissettiğim kadarıyla, yatağına doğru büyük adımlarla ilerliyor. Birkaç saniye sonra, sırtımda çarşaflarını hissediyorum. Üzerime geldiğini, sıcak bir battaniye gibi üzerime uzandığını hissediyorum. Ancak bu battaniye yumuşak ve nemli değil, sert ve kaslı, ve onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.

Öpüşmemizi sonlandırmamız ve sıcak, kızarmış, hala orgazmın etkisinde olan vücudumun sakinleşmesi epey zaman alıyor. Titremem ve garip aralıklarla sarsılmam durduğunda, o dudaklarımızı ayırıyor ve hafifçe yukarı doğru hareket ediyor. Yavaşça

gözlerimi açıp ona bakıyorum. Beni yalamaya başladığından beri ilk kez. Acaba ben de onun gibi miyim? Saçlarım dağınık, göz bebeklerim büyümüş. Yanaklarım kızarmış, dudaklarım ıslak ve şişmiş.

Başparmağını yanağımda gezdirip fısıldadı,

"Hoş geldin." Şişmiş, ağrıyan dudaklarımı

yaladım. "Ben... bayıldım mı?"

Gözleri yaşarır ve başını sallar. "Neredeyse."

Gözlerimi kırpıyorum ve en önemli şeyi

hatırlıyorum. "Dizlerin..." "İyi," diyor yumuşak

ama sert bir sesle.

"Ama—"

"Senin için daha çok endişelenelim."

Onu sarsmak istiyorum, beni her zaman ön planda tuttuğu için. Ama önce, bunun için gücüm yok. Tişörtünü zar zor yumruklayabiliyorum; ikincisi, şu anda onunla tartışmak istemiyorum. Son iki gündür ondan uzak kalmaktan nefret ettim ve her ne kadar birdenbire ortaya çıktığını bilsem de - New Orleans'tan uçarak geldiğini sonra konuşuruz - yarın bir ara Florida'ya gitmesi gerektiğinden eminim, çünkü yarın bir sonraki maçı var.

Bu yüzden tek yaptığım "Senin suçun" diye mırıldanmak.

"Evet," diyor ama pek üzgün

görünmüyor. "Çok yoğundu."

"Bu hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi."

Yüzüm kızarır, kanalım onun bana yaptırdığı şeyin anısıyla

titrer. "Bunu yapabileceğimi bilmiyordum." Başparmağıyla

kızaran yanağını okşar. "Neyse ki yapabiliyorsun."

"Neden?"

Gözlerinde şeytani bir ışıltı var, "Artık ne zaman içki içmek istersem, tek yapmam gereken dizlerimin üzerine çöküp amını o kadar sert öpmek ki, parlak şampanya gibi patlasın." Nefes nefese kalan dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Parlak, çilekli şampanya."

Ona bir bakış atmayı başardım. "Sadece bil diye

söylüyorum, hala çilek gibi tadı yok bence." Dudakları

seğirerek dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Ben

hala öyle olduğunu düşünüyorum."

Başka bir şey yapamadan ya da söyleyemeden, kendini benim üstümden kaldırıp yataktan atladı. Dirseklerimin üzerine kalkıp onu

izledim. Tişörtünün arkasını tutup hiç tereddüt etmeden vücudundan çıkardı. Uzun ve dağınık saçları alnına düştü ve uçları daha da kıvrıldı. Tişörtü umursamadan yere attı. Bu onun yapmayacağı bir şeydi.

Tişörtünü alıp çamaşır makinesine atmayı aklımın bir köşesine yazdım, çünkü dağınıklığı sevmez. Ayrıca kanlı olduğu için kot pantolonunu önceden ıslatmayı da aklımın bir köşesine yazdım. Evet, camda kendini kesmiş ve nasıl olur da hiç iz bırakmaz, bilmiyorum. Nasıl acı hissetmiyor? Ama yine de, ne derse desin, ne kadar tartışırса tartışsın, gece bitmeden yaralarına bakmayı kafama koyuyorum.

Bir saniye sonra, ellerinin kot pantolonuna indiğini fark edince düşüncelerim durur. Bana mı öyle geliyor, yoksa düğmede durakladı mı? Ve pantolonunu şişiren gerçekten onun aleti mi? Çünkü aman Tanrım, pantolonu şişmiş. Ve bu şişkinlik gerçekten büyük ve yüksek, muhtemelen kamp gezisinde birkaç kişiyi barındırabilir.

Ne düşünüyorsun, Jupiter?

Zihnimde başımı sallayıp ellerimle kendimi destekleyerek daha dik oturuyorum, gözlerim kot pantolonunun bel kısmına yapışmış durumda. Nefes alıp verirken karın kaslarının hareket ettiğini görüyorum, düğmeyi açtığında altı paket karın kasları belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor. O fermuarı indirirken iki elimle çarşafı sıkıyorum. Ve sonra, son birkaç dakikadır yavaş hareket ettikten sonra sabrını kaybedip kot pantolonunu ve iç çamaşırını - siyah bir slip - aşağı indirince, uyluklarımı çok sıkı sıkıyorum. O kadar hızlı yapıyor ki, çadırı - lanet olsun, *sikini* - dışarı fırlıyor ve karın kaslarına çarpıyor. Sertçe.

O kadar sert ki irkiliyorum, ama bunun nedeni ıslak bir iz bırakması da olabilir, çünkü lanet olsun, *sızıyor*.

Başı o kadar mor ve şişmiş ki morluk gibi görünüyor ve damlayan ön sıvıyla parıldıyor. Üstündeki yarıktan sızan berrak sıvıyı görebiliyorum. Ve geçen gece bahsettiği damar, yaklaştığımda zonklayan ve çok büyük ve kalın sikinin uzunluğu boyunca kıvrılan damar, nefesleriyle aynı ritimde atıyor. Benim nefeslerim de, çünkü onunla aynı ritimde nefes alıyorum. O damarı daha sonra yalamak için bir not daha alıyorum. Eminim tadı çok yoğun ve güçlüdür. Ve testisleri, gördüğüm en güçlü baldırların arasında sarkarken çok ağır ve iri görünüyor.

Demek bu o.

Bu, vücudumda hissettiğim, sürtündüğüm ve bastırdığım şey. Bu, defalarca dans ettiğim şey. Tabii ki, bu, iki gece önce içimde olan şey.

Beni ağlatan ve çok acı veren şey. Mantığımla, acının zevke dönüştüğünü biliyorum — akılları baştan alan, zihni uçuran bir zevk — ama yine de biraz endişeliyim.

Dudaklarımı yaladım ve o da seğıirdi, buna karşılık içim titredi. "Görünüşe göre..." "Büyük," diye boğuk bir sesle söyledi.

Yukarı bakıyorum. "Daha büyük."

Onun uzunluğunu kavradığını izliyorum ve... *Bekle*, parmakları gerçekten birbirine değmiyor mu? Yani, elini zorlarsa - o *büyük* elini - belki değebilir. Ama şu anda, penisini hafifçe kavrayıp çekince, başparmağı işaret parmağına tam olarak değmiyor. Çarşafı daha sıkı kavriyorum. Bacaklarımı yukarı aşağı hareket ettirirken çarşafı neredeyse yırtıyorum, bunu nasıl tutabileceğimi merak ediyorum.

"Öyle," diye fısıldıyor.

"Gerçekten yapamazsın," diyorum, "elini etrafına dolayamazsın."

Penisini bir kez daha çeker. "Sadece bilinçli olarak denediğimde."

Yine yutkunuyorum, ön sıvının onun uzunluğu boyunca ve ardından yırtık, kanlı parmak eklemlerine doğru akmasını izliyorum. Tanrım, onu yalamak istiyorum. O berrak sıvıyı. Sanki onun sikinin altındaki kalın, zonklayan damarı yalamak istiyorum. Yani, ondan korkmamı yenersen. Sonra, "Ama ellerin büyük."

"Öyle."

"Benim ellerim gerçekten çok küçük, Shepard."

"Biliyorum."

"Ben... senin ç-çikini ellerimle tutabileceğimi sanmıyorum."

Onun ağzından acı bir kahkaha gibi bir nefes çıkıyor. "Sana nasıl yapılacağını öğreteceğim."

"Shepard?" O burada olmasına rağmen adını söylüyorum, ama bunu daha çok kendimi sakinleştirmek için yapıyorum.

.

Ve o, bunu söylemeyi ne kadar sevdiğimi bildiği için, "Evet, bebeğim?" diyor. Hala onun büyük eline ve daha da büyük penisine bakarak soruyorum, "Bu... normal mi?"

Göğsü, yine acı dolu, kaba ve boğuk bir kahkaha ile titriyor. "Benim için normal."

Ayak parmaklarımı kıvrıp topuklarımı çarşafın üzerinde yukarı aşağı hareket ettirmeye devam ediyorum. "Biliyorum, geçen gece... Senin için yaratıldığımı

benim için yaratılmış olduğumu söyledin, ama ben..."

"Sen öylesin," dişlerini sıkarak, penisini sıkarken diyor ve bir damla daha sızıyor. Yine yukarı bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Ama..."

"Tıpkı senin güzel pembe amcığın benim büyük, kalın sikim için yaratılmış gibi." Tanrım, onu seviyorum. Gerçekten seviyorum.

Aşkım tek taraflı olabilir ve şimdiye kadar yaşadığım ya da yaşayacağım her şeyden daha fazla acıtabilir. Bu aşkın en korkunç dip noktaları olabilir, ama aynı zamanda bana hiçbir şeyin veremediği ve veremeyeceği bir neşe, özgürlük, coşku ve güvenlik getirdiğini de biliyorum. Bu aşk o kadar muhteşem zirvelere ulaşıyor ki, ona bağımlı olmaktan kendimi alamıyorum.

Oh, ayrıca bu aşk, o kadar büyük ve azgın bir sikli bir adamla birlikte geliyor ki, üzerime atlaması gerekirdi; vücudundaki her terli ve kaslı çizgide bu yazıyor. Ve yine de, gelecekle ilgili korkularımı yatıştırmak için zaman ayırıyor.

"Emin misin?" diye soruyorum, hala şüpheliyim.

"Bu gece bitmeden sana kanıtlayacağım," diye yemin eder, hala sikini okşarken, elleri ıslak ve kaygan hale gelir.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Aslında" — kendini sertçe çeker — "bu gece bitmeden, arkadaş olacağız." "Arkadaşım olmak istemediğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum.

"Evet," diyor, gözleri şehvetle kısılmış. "Ama ben bir pisliğim." Başımı sallıyorum. "Öylesin."

"Demek benim gibi bir arkadaş istemiyorsun. Ama buradaki adam," derken, bir kez daha çekerek, bu sefer ön sıvısının gerçekten parmak eklemlerinden damlayıp yere düştüğüne yemin edebilirim, "korkutucu görünebilir, ama sahip olunması gereken yararlı bir arkadaş."

Dudaklarımı ısııyorum. "Neden?"

"Çünkü seni nasıl mutlu edeceğini biliyor," diye cevaplar, yatağa doğru bir adım atar ve ben içgüdüsel olarak geri çekilirim. Bunu görünce gözleri daha da kısıılır ve bana doğru yaklaşmaya devam ederken, "Ve bu geceki tek işi bu. Seni mutlu etmek." Geri çekilmeye devam ediyorum, yatağın üzerine kayıyorum, kaçmak istediğimden değil, beni kovalamasını istediğimden. O da gelmeye devam ediyor,

geri çekilmemi parıldayan gözlerle izliyor. "Seni o kadar iyi hissettirmek için ki, yalvaracaksın. Acı çektiğinde bile yalvaracaksın. Amın kızarmış, şişmiş ve acıyorken bile, her hareket ettiğinde hissedeceksin. Ne kadar sikildiğini, ne kadar kullanıldığını ve mahvolduğunu hissedersin. Ne kadar harap olduğunu ve ne kadar çok sevildiğini. Oturamadığın zaman bile yalvarırsın, bebeğim, ve ben sana durmamız gerektiğini söylerim. Biraz dinlenmeliyiz, orayı buzla soğutmalıyız, tamam mı? Ama sen o kadar azgınsın ki,

canavarıma, acı veren sikime o kadar azgınsın ki, bunu istemiyorsun. Beni avlayıp sikmemi istiyorsun. Odama gizlice girip sikim üzerine çıkıp *beni* sikmek istiyorsun.

Şimdi başucuna geldim, göğsüm inip kalkıyor ve kanallarım onun pis sözleriyle, benim için çizdiği grafik görüntülerle zonkluyor. O da şimdi yatakta, kanlı dizlerinin üstünde, sikini elinde, bazen tembelce, bazen sertçe çekiyor ve devam ediyor: "Ama bu resimde neyin yanlış olduğunu biliyor musun?"

Omurgamı başlığa bastırıyorum. "Ne?"

Titrek ve kızarmış bedenime gözlerini gezdiriyor. Geceliğim mütevazı, daha çok büyük beden bir tişört gibi; beni *çok daha* az giyinik halde görmüştü. Ama bana bakışları, kulüpte giydiğim elbiselerden birini giymişim gibi hissettiriyor. Hayır, aslında bana bakışları, aç gözleri ve açlığı haykıran yüz hatları, sanki çoktan çıplakmışım gibi hissettiriyor.

Gözleri uyluklarıma, sayısız orgazmdan dolayı hala acıyarak duran aralarına kayıyor. Elbisem yukarı kaymış ve ıslak ve işe yaramaz külotumu görebiliyor, "Beni avlayıp sevişmek için zorlamana gerek yok. Çünkü sen benim adımı söylemeyi bitirmeden ya seni sırt üstü yatırıp ellerini ve dizlerini yere koyup içine girmiş olacağım. Çünkü benim adımı söylemeyi seviyorsun. Öyle değil mi, bebeğim?"

Dudaklarım aralık, nefes nefese, başımı sallıyorum.

"Evet, biliyorum," diyor, külotuma bakarak. "Ve sen odama gizlice girer girmez, ben çoktan üstüne atlıyorum. Kıyafetlerini yırtıp külotunu tarihe karıştırıyorum. Seni sanki tahtınmış gibi sikime oturtuyorum ve prensesime hayatının en güzel sikişini yaşıyorum."

"Ben senin... prensesin miyim?"

Sonra başını kaldırıyor. "Evet, çünkü sanırım köle olduğun kıza böyle deniyor." Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Shepard..."

"Tabii ona Küçük Çilek demiyorsan. Her halükarda, ben bile sikimi senden uzak tutabileceğimi sanmıyorum." Sonra eğilir ve iki eliyle ayak bileklerimi tutar, biri ıslak ve cildime değdiği için bir şekilde çok daha erotik olan eliyle beni öne doğru çeker. Sırt üstü düşerken ciyaktım ve onun vücudumun üzerine tırmandığını hissettim. Uyluklarıma arasına yerleşince devam etti, "Çilekli amcığın uzak dur. Öyle ya da böyle, sonunda oraya varacağım. Bu gece en iyi arkadaş olalım, tamam mı? Benim sikim ve senin amcığın."

Ellerimi çıplak omuzlarına koyup çıplak, sıcak belini bacaklarımla sararım. "Tamam." Parmaklarını saçlarıma gömer ve gözlerimin içine bakar. "Doğru şekilde yapacağız, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, ona karşı kıvrılıyorum, karnımda sikini hissediyorum, sert ve sıcak, her santimi gibi. "Bana iyi kızım der misin?"

Dudakları bir tarafı yukarı kalkarken başparmaklarını yanaklarıma sürter. "Hoşuna gitti, değil mi?" Başımı sallarım. "Ama ben de şunu seviyorum..."

Burnunu benimkine sürtüyor. "Biliyorum."

Onun gözlerine bakmaya devam ediyorum ve soruyorum, "Bu ne? Neden böyle hissediyorum? Senin iyi kızın olmak istiyorum ama aynı zamanda senin fahişen olmak da istiyorum. Beni öpmeni ve tüm nefesini ciğerlerime doldurmanı istiyorum ama aynı zamanda ellerini boğazıma dolayarak nefes alamayacak kadar sıkmanı da istiyorum. Neden senin yanında tüm irademi kaybediyorum? Neden sanki ben..."

Gözlerinde yoğun bir duygu beliriyor ve fısıldıyor, "Neyin?" "Ben kendimden çok seninim. Sen benim sahibimsin."

Seni o kadar çok seviyorum ki sonsuza kadar yaşayacağım ama aynı zamanda şu anda öleceğim.

Tabii ki bunu söylemiyorum ve asla söylemeyeceğim çünkü bu onu korkutur ve benim bunu kendi isteğimle yaptığım halde bana zarar verdiğini düşünmesine neden olur. Ama ona bunu söylemeye en çok yaklaştığım an bu. Ve madem bunu doğru şekilde yapıyoruz, ben de kendi tarzımda yapayım.

Ve o an, o fısıldadığında daha da tatlı, çok daha tatlı hale geliyor: "Çünkü sen benim sahibimsin."

Duygularım o kadar yoğunlaşır ki yüzümü yana çevirip başparmağını ağzıma alırım. Emip derisinden kanını yalarım. Kan kurumuş ama o kadar da değil, tadını alabiliyorum ve dilimde metalik bir tat hissediyorum, bu da beni daha da azdırıyor. Bu da her şeyi tam bir döngü haline getiriyor çünkü iki gece önce o benim bakire kanımı içti ve ben de onun benim için akıttığı kanı içiyorum. O da bunu anlıyor, çünkü göğsü derin bir nefesle inip kalkıyor ve penisi karnıma

çarparak tekrar ağızıma giriyor.

Bundan sonra her şeyi doğru şekilde yapmaya devam ediyor.

Derin, yakıcı öpücükler ve dolaşan elleriyle beni istilasına hazırlıyor. Geceliğimi o kadar nazikçe çıkarıyor ki, rüyada gibi hissediyorum. Külotumu o kadar nazikçe aşağı çekiyor ki, sanki bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum.

. Sonra dilini boynumun boyunca gezdirir. Cildimi emer, ısırır, köprücük kemiğime hem yumuşak hem sert öpücükler kondurur, sonra aşağı inip göğüslerime ağzını koyar.

Büyük göğüslerim falan yok, ama o benim göğüslerimle öyle oynuyor ki, sanki onun için mükemmel boyutta olduklarını hissettiriyor. Elleriyle göğüslerimi kabartıyor, tutuyor, okşuyor. Meme uçlarımı çekiyor, parmakları arasında yuvarlıyor. Sonra tüm bunları ağzıyla, dili ve dişleriyle karıştırarak yapıyor ve ben kaygan, titrek bir hal alıyorum.

Aynı ilgiyi kaburgalarım ve karnıma gösterdiğinde durumum daha da kötüleşiyor. Haftalar önce o geceden beri hala çıkarmadığım gümüş halka küpeye. Ona şimdiye kadar sadece parmaklarıyla oynamıştı, ama bu gece dilini kullanıyor ve sanki orayı yalıyor gibi hissediyorum. Dişleriyle çekiyor ve sanki klitorisimi çekiyormuş gibi hissediyorum. Ve emdiğinde, boşalacakmışım gibi hissediyorum. Bu, onun dokunuşları nedeniyle kalçalarımı salladığımdan da olabilir. Sırtımı kamburlaştırıyorum ve topuklarımı yere bastırıyorum. Damlayan, şişmiş amımı onun heykel gibi göğsüne sürüyorum.

Her neyse, kısa sürede titreyerek orgazm olmaya başlıyorum - onunla ve bana yaptığı her şeyle ilgili olarak her zaman yaşadığım şey - ve o amıma girdiğinde, onu o kadar çok istiyorum ki, neredeyse hissetmiyorum. Ya da hissetsem bile, çok umursamıyorum. Gerilmeyi, yanmayı umursamıyorum. Yavaşça, *çok yavaşça* içime girerken, karnımda olduğunu hissettiren sikiğin ağırlığını umursamıyorum.

Ona bakarak, "Sen... Seni karnımda hissediyorum" diyorum.

O, alnında ter damlalarıyla, tüm vücudu ter içinde ve gergin bir şekilde bacaklarımın arasında duruyor. "Bekle." Kafam karışmış bir şekilde tırnaklarımı onun pazılarına geçiriyorum. "Ne?"

Uzun saniyeler boyunca cevap vermez, ben ona doğru sallanırken kalçaları vücudumun üzerinde hafif itmelerle hareket eder. Sonra çenesini sıkar ve kalçalarının sertçe sarsıldığını hissederim. O anda, artık bana cevap vermesine gerek olmadığını anlıyorum çünkü çoktan anlamıştım. Daha önce karnımda değildi ama şimdi orada. En azından öyle hissediyorum, çünkü sonunda tamamen içimde ve onu içine almak için sırtımı daha da kavurmam gerekiyor. Kollarını tırmalamalı, dudağımı ısırmalı ve gözlerimi sıkıca kapatmalıyım. Vücudumda ona yer açmak için.

Ve o zaman bile zor. O zaman bile içimi yağmalıyor, talan ediyor, mahvediyor gibi hissediyorum. Sanırım çok erken konuştum, değil mi? Gerilme ve yanmayı umursamadığımı söylerken. Sanırım henüz tam olarak hissetmemiştim. Ama tüm bunların içinde bir şeyi unuttum. Onun en iyi silahını, sadece onun bana verebileceği en iyi merhemi unuttum.

Boğazımı saran eli.

Ve kulaklarıma fısıldadığı sözler, içimde hareket etmeye başlarken bana iyi kızım diyor. İçime girip çıkarken ne kadar iyi olduğumu söylüyor. Yavaş ama emin adımlarla. Diğer geceden daha iyi olduğumu söylüyor. Amımın onun için açıldığını, onun sikini pompalarken amımın çok iyi, sıcak ve ıslak olduğunu söylüyor.

Sadece benim gibi iyi kızların böyle fahişe amcığı olduğunu söylüyor. Erkekleri için çok iyi ıslanan. Sadece benim gibi iyi kızlar bacaklarını o kadar açar ki, sanki onun için bacak açma hareketi yapıyorum, onu kullanması için tam erişim hakkı veriyorum. Sadece ben sırtımı ne kadar kıvrımam gerektiğini biliyorum, böylece o tamamen içeri girip sonra tamamen dışarı çıkabiliyor, ve sadece ben onun derisini ne kadar sert tırmalamam gerektiğini biliyorum, böylece kanını akıtıyorum.

"Çünkü sen benim için kanımı akıtacağım tek kızsın, bebeğim," diye fısıldıyor ağzıma. "Sen benim için kırık camların üzerine diz çökeceğim tek kızsın. Ya da deri botunu yalayacağım tek kızsın. Sen benim için köpek gibi aç olacağım tek kızsın."

"Shepard, ben..."

Ona bunu söylemeden önce geliyorum. Orgazmımdan ve amımın onun uzunluğu etrafında ne kadar sıkı büzüleceğinden bahsetmeden. O kadar ki, sadece birkaç saniye sonra o da doruğa ulaşıyor. Ve o kadar ani bir düşüş ki, vücudumun üzerine düşüyor, sert göğsü göğüslerime ve hassas meme uçlarıma bastırıyor, sivri karın kasları yumuşak karnıma batıyor. Nefes alamamama rağmen, bacaklarımı onun etrafına doluyorum. Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doluyorum, ayak bileklerimi sırtında çaprazlayarak, rastgele sarsıntıları hissediyorum.

Bilincim pek yerinde olmasa da, yine de boynumu yana eğerek onu davet ediyorum. O da bunu kabul ediyor ve dişlerini etime geçirerek, bana spermleriyle yaptığı gibi morluklardan oluşan bir kolye takıyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gözlerimi pencereden içeri sızan güneş ışığına açıyorum.

Güneş çok güçlü. Demek ki günün sonlarına gelmişiz. Ama beni uyandıran bu değil. Başka bir şey. Bazıları tanıdık, bazıları garip, bir tanesi ise çok tuhaf olan bir dizi his. Sivri bir şey - bir uç mu? - yumuşak ve hafif, cildimde geziniyor. Tam belimin yanında. Yastığa kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Hızla her şeyi katalogluyorum. Yatakta, karnımın üstüne yatmışım, yanağım yastığa bastırılmış, yüzüm pencereye dönük. Camdan güneşli ve açık bir gökyüzü görüyorum. Ama dikkatimin çoğu, tenimde çarşafı hissetmem.

Ya da daha doğrusu, çıplak vücudumun.

Sadece "çıplak" kelimesi bile güneşin bile yapamadığı şekilde beni uyandırıyor, hala hissettiğim o gıdıklanma hissi de öyle. Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum, ama aniden ensemden bir el hissediyorum. Sıcak ve baskın. Beni yatağa geri itiyor ve sert bir sesle "Şşş, kıpırdama" diyor.

Yüzümü ona doğru çevirip donakaldığımda kalbim göğsümde çarpmaya başlar. Çünkü pencereden içeri giren güneş ışığı çoğunlukla onun üzerine düşüyor ve dağınık saçlarında her zaman aradığımı ama çok iyi sakladığı için nadiren görebildiğim çikolata rengi, kalın ve parlak saç tellerini görebiliyorum. Ama bugün değil. Bugün her şeyi görebiliyorum. Hatta yeni bir şey keşfediyorum. Kirpiklerinde de çikolata rengi var ve yıllardır onu izleyip tüm sırlarını bildiğimi düşünürken, onda yeni ve benzersiz bir şey keşfetmek o kadar sürpriz oluyor ki, kalbim bir an duruyor.

Kalbim, onun şu anda bir hazine gibi görünmesinden de atıyor. Dizlerinin üstüne çökmüş, başı eğik, kaşları konsantrasyondan çatılmış, güneş ışığı kaslı vücudunun her santimini öpüyor, altın bir heykel gibi görünüyor. Tanrım, o kadar güzel ki ve o tamamen benim. En azından şimdilik.

Ve o benim, onun köprücük kemiğinin tadını bildiğim, boğazındaki o çukurun tadını bildiğim kadar benim. Göğüs uçlarının ağzımda nasıl

hissettirdiğini biliyorum, sert ve sivri. Eğer iyice yaparsam, altı paket karın kaslarını yalamam toplamda yetmiş beş saniye sürüyor. Ve hala onun penisinin tadının ne olduğunu bilmiyorum. Çünkü ağzıma almama izin vermedi. Ona göre, dün gece benim ve amımın canavarla arkadaş olmasıydı, onunla maceraya atılmak değil. Onun sözleri, benim değil. İlk vuruşunda çekilmezsem bana öğreteceğini söyledi. Ona bunun muhtemelen olmayacağını söyledim, çünkü o sonsuza kadar o kadar büyük kalacak ve ben de muhtemelen sonsuza kadar o kadar küçük kalacağım. Ya da en azından, bunun yakın zamanda olacağını düşünmüyordum.

Çünkü dün gece üç kez seks yaptık ve her seferinde beni yavaşça öldürüyor gibi hissettim. Bir keresinde, sadece ağrıyan amımı oynadı, sikinin başını sıkı deliğime sürüp, sonra sikini içime sokup beni sadece onunla boşalttı. Ama boşalma zamanı geldiğinde, sikini biraz içeri soktu, sadece ucunu, ve amımın içine boşaldı.

Tüm bunlar, başarılı olduğunu söylemek için. Yani, onun penisi ve benim amım arkadaş oldu. En iyi arkadaş olduk, çünkü çok acıyorken ve bayılmak üzereyken bile, kelimenin tam anlamıyla vücuduna sürtünüyor ve bir kez daha içime girmesini yalvarıyordum. Ama o kendini tuttu. Beni yan çevirdi, terli, inleyen göğsünü benim de terli ve inleyen sırtıma yapıştırdı ve beni kucakladı.

Ve şimdi, bu. Sun ve o, futbol tanrısı gibi üzerime eğilmiş. Ya da daha doğrusu, benim *açılmış* bacaklarımın arasında diz çökmüş. Çarşafı yumruklarım ve ne yaptığını görmek için gözlerimi çeviriyorum. Çünkü o, o gıdıklanma hissine neden olan kişi.

"Neden..." diye başlıyorum, kaslı pazılarını ve damarlı ön kollarını izleyerek, "cildime çiziyorsun?"

Elinde mor bir Sharpie kalem var ve çok dikkatli bir şekilde vücuduma, belimin yanına ve sırtımın ortasına bir şey çiziyor. Soruma, dudaklarını yalayıp biraz daha konsantre olarak kaşlarını çatarak, bakışlarını benden ayırmadan cevap veriyor: "Çillerini çiziyorum."

Kalbim bir an durdu. "Ne?"

Kaşlarını çatmaya devam ediyor ve şimdi fark ettiğim kadarıyla derimde desenler çiziyor — düz çizgiler, daireler ve zikzaklar — ve birkaç saniye bana cevap vermiyor. Ben ise, her zaman nefret ettiğim bir şeye bu kadar hayran olduğunu görmekle o kadar meşgulüm ki, umurumda bile değil. Öyle ki, nefesleri yavaşça hızlanıyor ve

dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

. Yıllardır çözmeye çalıştığın bir şifreyi çözdüğünde ya da kollarında bir hazine tuttuğunu fark ettiğinde ortaya çıkan bir gülümseme. İkincisini iyi bilirim.

Sonra, "Uyandım, seni orada yataken gördüm ve diğer sözümü yerine getirmem gerektiğini düşündüm." "Ne sözü?"

"Çillerini saymak." Kalemikle uzun bir çizik sesi duyuldu, ardından, "Saymaya başladım, ama sonra iki kez saymamak için işaretlemem gerektiğini fark ettim. Ben de bir kalem aldım ve *işaretlemeye başladım*. Ama sonra, hazır başlamışken desenleri de bulmaya çalışsam iyi olur diye düşündüm. Bilirsin, yıldızlarda desenleri buldukları gibi. Evet, öyle."

"Ne kadar zamandır uyanıksın?" diye soruyorum, kalbim hıçkırıklarla birlikte sıkışıyor. "Bir süredir."

"Neden beni uyandırmadın?"

"Neden uyandırayım ki," diyor, sanki süperstar bir sporcu değil de, derimde şaheserler çizen işkence görmüş bir sanatçıymış gibi hâlâ konsantre bir şekilde, "seni bütün gece uyutmadım ya? Ben bir pisliğim, Strawberry, ama kızımın uyumasına engel olacak kadar pislik değilim."

Dudaklarımı daha sert ısıyorum, karnım ağırlaşmaya başlıyor. Kıvraniyorum, çarşafı çekiyorum ve o tsk tsk diyor. Beni durdurmak, yatağa sabitlemek için serbest elini yine enseme koyuyor, böylece vücudumda yaptığını yapmaya devam edebiliyor. Yıldızlar ve takımyıldızlarla dolu bir evren yaratıyor.

"Shepard?" diye inliyorum.

"Evet, bebeğim?"

diye soruyor dalgın

bir şekilde. "Lütfen."

"Ne

lütfen?"

"Şimdi."

Soru sorar gibi mırıldanıyor ama şu anda cevabı umursamadığını düşünüyorum çünkü hala meşgul. Ama yine de ona cevabı inleyen bir iniltiyle veriyorum, "İstiyorum."

Bu onun dikkatini çeker ve sonunda, şükürler olsun ki, başını kaldırır. Saçlarında olduğu gibi, güneş gözlerindeki çikolata kahvesini de ortaya çıkarır. Sonra, "Ne istiyorsun?"

Yine kıvraniyorum ve bu sefer elini hala boynumun arkasında

tutmasına rağmen bana izin veriyor. "Seni."

Sesi gürleyerek, "Evet?" derken yüzünde şehvetli bir ifade belirir.

Başımı sallayarak, pelvisimi yatağa doğru sallıyorum.

"Ama ben meşgulüm," diyor ve boynumu sıkıyor.

"Meşgul ol sonra."

"Çillerin ne

olacak?" "Onları da

sonra say."

"Ama ben şimdiden elli üçe geldim."

"Umurumda değil," diye ısrar ediyorum, sesimde bir sızlanma beliriyor.

"En azından bu deseni bitirmeliyim,"

diye alay etmeye devam ediyor.

İnliyorum. "Aptal olma."

Kıkırdar, çıplak göğsü dizlerinin üzerine dikilirken titrer. Sharpie'nin kapağını kapatıp atar, sonra geri gelir ve sıcak, kaslı göğsünü omurgamın üzerine yatırır. Bacaklarımın arasına yerleşir ve büyük, sert, ıslak penisi kıcıma değdirir. Sonra kalçalarını yukarı aşağı hareket ettirip penisinin uzunluğu boyunca kayarken, "Sadece umutsuz bir fahişe olmayacağına söz verirsen," der.

Ben tekrar inleyerek onunla aynı hareketleri yapıyorum. "Lütfen, S-Shepard, ihtiyacım var..."

Dişleriyle kulak mememi ısırp mırıldanarak kıcımda yukarı aşağı hareket eder. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve sana vereceğim."

Gözlerimi sıkıca kapatıp iç çekiyorum. "Oh, teşekkür ederim."

"Ama sana benim istediğim şekilde vereceğim ve sen orada yatıp alacaksın, tamam mı?"

Sert ve gürültülü sözleri tehdit gibi geliyor. Üstelik beni vücut ağırlığıyla yatağa bastırdığı düşünülürse, bu tehdit boğucu bir his uyandırıyor. Her şeyi kaplıyor. Çok korkutucu ve çok lezzetli. Boğazımı sıkıan elleri ve hayat veren öpücükleri gibi.

Başımı sallıyorum. "E-evet."

"Aferin kızım," der ve bu sözler içimi ısıtır. Sonra tekrar ayağa kalkar, ama ben hareket edemedim, kalmamı emreden bir hareketle enseme tutar. Sert parmaklarıyla kalçamı kavrar ve beni dizlerimin üzerine çöktürür. Sonra, etimi yoğurarak, "Öncelikle, dün gecedem biraz daha sert olacağım, tamam mı?" der.

Korku karnımda ağır bir şekilde kıvrılırken, amım daha da ıslanır ve ben başımı sallayarak onaylarım. Ama bu ona yetmez, çünkü nefes

almaya fırsat bulamadan kalçamı bırakır ve avucunu kığıma indirerek sertçe vurur. Keskin bir acı ile çok yüksek bir inilti çıkarırım ve titrerim.

Kahretsin, bu...

"Kendi kelimelerinle söyle," diye emrediyor. "Evet ya da hayır de, tamam mı?" "*Acıttı*," diyorum, ona bakmaya çalışarak.

Ama o, boynuma koyduğu güçlü eliyle beni sabit tutuyor ve tekrar şaplak atıyor. "Dediğimi yapmazsan daha çok acıyacak. Şu anda sert bir sikiş havasında olduğumu anladığını söyle."

Kelimeleri, karanlık tavırları amımı titretir. Aynı anda sinirlerim omurgamdan aşağıya doğru koşar. Onu anladığımı neden düşündüm ki? Neden dün geceki gibi tatlı olacağını düşündüm? Yani, beni botunun üstüne bindirdi ve hoşuna gittiğini söyledi. Bana ulaşmak için kendi penceresini kırdı ve sonra kırık camların üstüne diz çöküp amımı yaladı. Ama daha da önemlisi, kim olduğumu sanıyorum da bu konuda çekiniyorum? Bana yaptığı her şeyi seviyor ve incilerimi sıkı sıkı tutuyorum.

Ben de tekrar başımı salladım ve bu sefer sözlerimi kullandım. "Evet."

Beni tekrar tokatladı, ama bu sefer bunun memnuniyetinden olduğunu biliyordum ve içimi bir kez daha sıcaklık kapladı.

Tanrım, onun için tam bir enkazım.

Sonra, "Ve sana böyle yapacağım, tamam mı? Dizlerinin üstüne ve karnının üstüne." Vurgulamak için başparmağını nabzıma bastırıyor. "Ve benim sikim daha da büyük hissedecek. Sanki karnına sikiyormuşum ve canını yakıyormuşum gibi hissedeceksin. Sanki orayı acıtıyormuşum gibi. Acı, şişlik ve şişkinlik. Ama hoşuna gidecek. Ve bunu kabul edeceksin. Nedenini söyle."

Karnım zaten acıyor ama yine başımı sallıyorum, yanağım yastığa bastırılmış, gözlerim cam gibi. Sadece onun sözleriyle boşalmak üzereyim. Ama bana bir soru sorduğu ve cevap vermezsem hoşuna gitmeyeceğini bildiğim için cevap veriyorum. "Ç-çünkü çok güzel acıtacak."

"Evet." Bir şaplak daha atıyor ve "Acıtacak, değil mi? Tekrar dizlerinin üzerine çök, kıcını sikmem için bana sun. Çünkü ben de kık deliğine bakmak istiyorum. Ve *sen* fahişe gibi davranıp benim sikimi çok istediğin için bitirmeme izin vermediğin desen."

O kelimeyi o kadar rahat söylüyor ki, o vücut parçasından sanki önemsiz bir yorum gibi bahsediyor ki, ilk başta dikkatimi çekmiyor.

Ama sonra kık deliğim kendi kendine, iradem dışında, neredeyse korkarak kasılır ve onun az önce ne dediğini anlarım. Damarlarımdan başka bir korku akıntısı geçer ve bacaklarımdın arasında bir karışıklık yaratırken fısıldarım, "Sen... Sen dedin ki..."

"Duydun mu?" diye homurdanıyor ve arkamda hareket ettiğini hissediyorum. Onun sikini kıkımın çatlağına yerleştirdiğini hissediyorum, daha önce olduğu gibi yukarı aşağı hareket ediyor, uyluklarındaki ince tüyler yanaklarıma sürtünüyor, eli boynumda, beni sabit ve itaatkar tutuyor. Onun sikinin hissiyle iim sarsılıyor ve zonkluyor, üçüncü vuruşta onu sıvılarımla ısılatıyorum, kıkımı ona karşı ileri geri sallıyorum.

Onun "Seni yavaşça alıştırmaya çalışıyordum" dediği sıradan sözleri neredeyse aklımdan çıkmıştı. "Beni neye alıştırmaya çalışıyordun?"

"Oraya bakmak, kıkına yapacağım en güzel şey."

Birden irkildim, o ana geri döndüm, ama eli sağlandı ve hareketleri hala hipnotik gibiydi. Dans adımları gibi devam etti, "Ayrıca onu yalayacağım, yiyeceğim ve sonra sikacağım. Bacaklarına akıncaya kadar benimle dolduracağım. Amına yaptığım gibi."

"Ama senin sikin..."

"Artık senin arkadaşın," diyor, bana karşı sallanarak, sesi alçak ve kaba. "Onu amında seviyorsun, değil mi? O kadar çok seviyorsun ki az önce içime sokmam için yalvardın. Kıkına da sokmam için yalvaracaksın."

Haklı. Onu yalvardım ve kıkıma sokması için yalvaracak gibi görünmüyor olsam da, bunu kabul etmeye hazırım. Çünkü ne kadar çabuk kabul edersem, o kadar çabuk içime girip beni sevdiğim şekilde acıtacak.

Sonra başımı sallıyorum. "T-tamam."

Vücudunun rahatlamış gibi titrediğini hissediyorum. Sanki gerçekten hayır diyeceğimi ve kıkımı sikme hayalinden vazgeçmek zorunda kalacağını düşünmüş gibi. O zaman beni tanıımıyormuş, ha? Onun için her şeyi yapacağımı bilmiyor. Ona istediğini vermek için her türlü acıyı çekeceğim, her türlü acıyı yaşayacağım. Onu memnun etmek, kendini güvende ve sevildiğini hissettirmek için. Tıpkı onun bana yaptığı gibi. Tek fark, benim aşkımın gerçek olması ve onun beni asla sevmeyecek olması.

Ama bunu dşnmeyeceğim.

Sonunda, zonklayan sikini am deliğime hizaladı. Sonra eğildi ve göğsünü sırtıma yasladı. Yanağımı *çok nazikçe* öptü ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Onun teşekkürüne hayranlık duymaya fırsat bulamadan, içeri girer ve ilk girişinin acısıyla irkilirim. Tamamen içeri girince sırtımı kamburlaştırıp inlerim. Hâlâ üzerimde, terli, iri ve lezzetli, elini ağzıma koyar ve fısıldar, "Ve sesini alıkoy." Başımı salladım ve o biraz geri çekilip tekrar içeri girerken, inlememi eliyle bastırıp fısıldadı, "Çünkü kız kardeşimiz geldi."

Onun avucunun altında nefes nefese kalıyorum, kaskatı kesiliyorum ama o devam ediyor, yavaşça ve kasıtlı olarak içeri girip çıkıyor, beni sessiz tutarken aynı zamanda inlememe neden oluyor.

"Çünkü bu bir sır, değil mi? Onun bilmesini istemiyoruz," diye fısıldayarak devam etti. "Seviştığımızı. Bütün gece seviştığımızı ve daha da sevişeceğini. Ben geri dönene kadar sevişeceğini. Kız kardeşinin, erkek kardeşinin sikini yaladığını bilmesini istemiyoruz. Bu yüzden erkek kardeşi ona biraz vermiş. Erkek kardeşi, kız kardeşinin güzel pembe amına kocaman, şişko sikini sokup onu sikmek zorunda kalmış, çünkü kız kardeş onu rahat bırakmamış." İçime girip çıkmaya devam ediyor, beni daha da çıldırtan, daha yüksek sesle inlememe neden olan tüm o müstehcen sözleri fısıldıyor. Bu sözler beni onun için paramparça ediyor ve o devam ediyor: "Kız kardeşimizin bilmesini istemiyoruz, bebeğim, burada yaptığımız şeyleri, sana sikimle yaptığım şeyleri ve senin amına yapmama izin verdiğin şeyleri, hiçbir kardeşin birbirine yapmaması gereken şeyler. Önüne 'üvey' eklesen de fark etmez. Ama bu, üvey kız kardeşimin amını daha da ıslatıyor ve onu daha sert boşaltıyor, bunu düşünmek bile."

Buna verdiğim inilti şimdiye kadarki en gürültülü inilti ve ağzımı kapatmasaydı Snow ve tüm komşularımızın duyacağına eminim. Ama istesem de kendime engel olamıyorum. Çünkü onun pis sözleri de beni boşaltıyor ve her zamanki gibi o da beni doruğa çıkarıyor.

İkimizin de bu heyecandan sakinleşmesi birkaç dakika sürüyor. Nefes nefese kalmış nefeslerimizi sakinleştirmek ve terli vücutlarımızı soğutmak için. Ama kendime geldiğim anda, sırt üstü dönüp yataktan kalkıp Snow'a bakmaya hazırlanıyorum. Ancak çok uzağa gidemiyorum. Çünkü kolunu karnıma koyup beni yanına çekiyor.

Göğsüne itiyorum. "Ama Snow..."

Başı yastığın üzerinde, gözleri kapalı, yüzü ve vücudu doymuş, uykulu görünüyor. "Hallettim bile."

"Ne?"

Belimi sıkıyor. "Ona kahvaltısını ve ilaçlarını verdim. Hala uyuduğunu söyledim. Ve muhtemelen bir süre daha uyuyacağını söyledim." İçini çekiyor, yüzünü saçlarıma gömüyor. "Buraya çıkmadan önce son baktığımda, aşağıda kitabını okuyordu. Yani o iyi."

"Peki ya diğer şeyler..."

"Onları da hallettim. Mutfağı, koridoru temizledim. Kırık camları topladım, pencereye geçici olarak tahta çaktım. Yarın Snow okuldayken birini çağırıp halletmesini söyledim, böylece fark etmez."

Dün gece bana aldığı çiçekler koridorda, odanın hemen dışında, terk edilmiş halde duruyordu. Sanki dışarı koşup penceremi kırmak için

futbol topu almak için onları düşürmüş gibi. Dün gece, ilk turdan sonra birlikte duş aldık ve aşağıya bir şeyler yemek için indik. O zaman onları buldum ve en sevdiği çilek ve krema ile birlikte yukarıya getirdim.

Ayrıca dizlerini de kontrol ettim. Camdan dolayı sıyrılmışlardı ama görünüşe göre sporcuların çok gelişmiş ilk yardım çantaları ve tıbbi malzemeleri var. Böylece hepsini temizleyip, gönlümce sardım. Tabii önce onun direnişiyle ve "önemli değil" sözleriyle uğraştım.

O benim endişelerimi yatıştırdıktan sonra kalbimin sakinleşmesi bir saniye sürüyor. Kalbim normal ritmine döndüğünde, elimi çenesine koyup okşayarak, gözlerinin kapalı olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum, yoksa onu ne kadar sevdiğimi görebilirdi. Kalbimin, kanımın, varlığımın sadece onun için attığını. Sonra, "Teşekkür ederim."

Sonunda, karanlık ve güzel gözlerini açıyor ve ben tüm bu duyguları içimde saklamaya çalışarak yutkunuyorum. "Bu benim işim."

"Ne?"

Gözlerini bir saniye yüzümde gezdirdi. Sonra, rahat tavırlarının aksine bir ses tonuyla, "Konuşmuyorsun diyorsun" dedi.

"Anlamadım?"

"Yani şu anda konuşan benim
ve sana bunun *benim* işim
olduğunu *söylüyorum*." "Ne
yapman gereken iş?"

"Endişelenmek," diye açıklıyor,

"onlarla ilgilenmek." "Ben..."

Sonra bana doğru yuvarlanır, vücuduyla beni örter, uyluklarımın arasında yerleşir. Ellerini yüzüme koyar ve "Sana o kadar çok ihtiyacım var ki düşünmeye vakit bulamıyorum ve sen her zaman çok fazla düşünüyorsun" der.

Onun sıcak ve pürüzsüz yanlarına yapıştım. "Neden bahsediyorsun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Muhtemelen bunu kendine yükledin, değil mi? Bu sırrı benim için sakladın." Ne demek istediğini anlamaya başlayınca yutkunuyorum. Parmaklarını yanaklarıma bastırarak devam ediyor, "Bu senin sırrın değil, benim. Ve bununla yüzleşme zamanı geldiğinde, bununla ilgilenecek olan benim."

"Ama..."

"Hayır," diye emretti, yüzü ciddi ve kararlıydı. "Bu konuda tartışmayacağız. Burada uzlaşma yok. İki yönlü bir yol yok. Ailemiz öğrenirse, bunun yükünü ben çekeceğim. Gerekirse Snow ile konuşup her şeyi açıklayan ben olacağım. Anladın mı? Bu konuda endişelenmeni istemiyorum." Gözleri yüzümde dolaştı. "Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Artık değil. Lanet olası medya için bile. Derslerine, gelecek dönem ne yapmak istediğine odaklanmalısın."

Kızıl Saçlı İzleme, dava devam ederken geçici olarak kaldırıldı ve bu tür şeyler zaman aldığı için bir süre kaldırılmış olarak kalacak, diye açıkladı ekibin basın danışmanı. Ancak bu, Thorne ailesine olan ilgilerinin azaldığı anlamına gelmiyor. Bana özel makaleler yok ama benim ve Snow'un isimleri ara sıra ortaya çıkıyor. En son, Thorne kardeşlerin yaşları ve kariyerleri hakkında bir makale vardı. Callie, beni ve Snow'u ek bir paragraf olarak en alta ekleyerek bizim de varlığımızdan bahsettiler. Ne cinsiyetçi bir saçmalık.

Ama şu anda umurumda değil. Çünkü gözlerim yaşlarla doldu ve onları silmeye çalışıyorum. Ama bu zor, çünkü önce o konuşuyor. Bana bir şeyler *anlatıyor*. Bu, hep istediğim tek şeydi. Evet, derin ya da karanlık ya da gerçekten hassas bir konuşma değil, ama bu bir başlangıç. Onun için büyük bir başlangıç. Bizim için. Her ne kadar bizim diye bir şey olmadığını bilsem de. İkincisi, onun da benimle birlikte olduğunu hissetmek bana büyük bir rahatlama veriyor. Bu sır sadece bana ait değil. Yani, bunu biliyordum ve onu tanıyordum, o asla bu yükü tek başına taşımamı istemezdi. Ama onun bu sözleri *söylemesi* her şey demek.

Tabii ki, bu bana ne kadar yol katettiğimi de fark ettiriyor. Önceden yardım ve desteği kabul etmek benim için çok zordu. Hatta istediğimi itiraf etmek bile. Ama şimdi çok kolay. Çünkü o öyle yaptı. Ve onun için benimle ve her şeyle ilgilenmenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum, görebiliyorum, bu yüzden teslim oluyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

O nefes verirken göğsü benimkine değiyor. Sonra,

"Güvenlik kameraları yetmez." Diye soruyorum. "Ne?"

"Her an nerede olduğunu

bilmem gerekiyor."

"Ben..."

"Bu yüzden telefonuna dinleme cihazı taktım," diye sözümü kesti.

Bir saniye ona bakarken kalbim deli gibi

atıyor. "Telefonuma dinleme cihazı mı taktın?" "Evet."

Yine bir an duraksadım. Sonra, "Ben..." Sonunda, az önce söylediği şey kafamda yer etti ve onu itmek için elimi göğsüne koydum. "Telefonuma dinleme cihazı mı taktın?"

Beni yatağa bastırdı. "Sakin ol."

Onun altından kıvrılarak onu itmeye çalışıyorum. Tam her şey yoluna giriyor sanırken, bana şunu söylüyor. "Sakin ol. *Sakin ol* mu? *Ciddi misin*? Telefonuma dinleme cihazı taktın da ne demek?"

Çenesini sıkarak bana bir milim bile yaklaşmama izin vermedi. "Ne demek istediğimi *sanıyorsun*? Takip yazılımı yükledim. Böylece her an nerede olduğunu biliyorum."

"Neden, çünkü sen deli bir psikopat mısın?"

"Evet," diye onaylıyor, hırlayarak. "Ve çünkü artık seni korumak için burada değilim. Bu yüzden nerede olduğunu bilmem gerekiyor, ya da *birinin* nerede olduğunu bilmesi gerekiyor. Böylece lanet olası kışın belaya girdiğinde seni kurtarmaya gelebilirler."

"Ne belası?" diye soruyorum, göğsüne vurarak. "Ben asla belaya bulaşmam."

"Geçen geceki o lanet olası pislikleri hatırlatmam mı gerekiyor?" "Onlar senin takım arkadaşların."

"Fark etmez."

"Hiçbir şey yapmıyorlardı."

"Henüz."

Onu tekrar itip çıplak göğsünü tırmaladım. "Sen... Telefonumu nasıl aldın? İçine *girip* yazılımı nasıl yükledin? Hangi yazılımı yükleyeceğini nereden bildin?"

"Çaldım," diyor gururla. "Ve arkadaşım senin korkak şifreni kırıp yazılımı yüklemeyi gösterdi. Veriler her zaman benim ya da onun telefonuna aktarılıyor."

Tırnaklarımı göğsüne daha sertçe batırdım. "Tanrım, bu çok iğrenç bir mahremiyet ihlali ve..."

"Öyle mi?" Gözleri parladı, burun delikleri genişledi. "Peki, babamın gece yarısı senin odana girmeye çalışmasına ne diyorsun? O da mahremiyet ihlali mi, yoksa bunu geçip pedofilin pedofili olduğunu mu söyleyeceğiz?"

Ne dediğini fark edince tekrar tartışmak için ağzımı açtım, ama kalbim o kadar sıkıştı ki nefes alamadım. Öfkemin biraz azaldığını fark etti ve sert ve öfkeli bir sesle şöyle dedi: "Bana söz verdirtmek için zorladın. Onu kovalayıp parçalara ayırmamam için beni *zorladın*. Sana verdiğim sözü tutmamın benim için *ne kadar* acı verici olacağını bilerek. Öyleyse, o uykusuz geceler için intikamımı almama izin vermeyeceksen,

Callie'yi korumak için kendi evinde yıllarca güvensiz ve korkmuş hissetmek... Bu yüzden yaptın, değil mi? Bana söylemiştin. Callie'nin kendini güvensiz hissetmesini istemedin. Ona, bize kötü bir şey olmasını istemedin. Hayatın boyunca bunu yaptın. İnsanları korudun, tanımadığın insanları. Şimdi de benim seni korumama izin vereceksin, anladın mı? Şimdi sıra sende. Bu konuda tartışmayacağız. Taviz yok, uzlaşma yok. Bu benim de hakkım. Anladın mı?"

"Evet."

Sonra kendimi tutamıyorum ve uzanıp dudaklarını öpüyorum. O da beni öpüyor ve kendimizi o ana kaptırıyoruz. Kısa süre sonra öpüşmeye başlıyoruz. Nefes almak için ayrıldığımızda, aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum: "Bana çiçek getirdiğine inanamıyorum. Pencereni kırıp benim için kırık *camların* üzerine diz çöktüğüne inanamıyorum."

"Seni incittim, değil mi? Çiçekler güzel, ama özür dilemek için benim dudaklarımın senin amında olması ve kırık camların dizlerimi kesmesi kadar iyi bir şey yok."

Yüzünü okşuyorum. "Nasıl buradasın?"

Ona bunu henüz sormadığımı inanamıyorum. Ama o kadar meşgul ve rahat bir hayat sürüyorduk ki, bu konuyu açmak aklıma gelmemişti. Artık zamanı geldi. Gerçek dünyaya dönme zamanı. Yakında gitmesi gerekiyor.

Sakin ifadesi değişiyor ve sanki aynı şeyi fark etmiş gibi gerginleşiyor. "İlk uçağa bindim." "Ama yarın maçın var."

"Yetişirim."

"Ama şu anda takımınla birlikte olman gerekmez mi?" diyorum, gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Maç öncesi hazırlıklar falan yapman gerekmez mi?"

Burnunun delikleri keskin bir nefesle genişler ve "Sorun yok" der.

"Ama," diye ısrar ediyorum, çünkü hala konunun aciliyetini, heyecanı ve gerilimi anlamış gibi görünmüyor. "Çok iyi gidiyorsun, Shepard. Bence gerçekten kazanacaksın. Hiç şüphem yok, ama bence bu yıl kupayı eve getireceksin. Maça tüm konsantrasyonunu vermelisin. Orada olamazsın..."

"Futbol hakkında bu kadar çok şey mi biliyorsun?"

"Ne?"

"Bunun hakkında konuşmak

istemiyorum."

Kaşlarımı

çatıyorum.

Ben bir şey söylemeden, benden uzaklaşır. Hatta yataktan kalkar, çıplak ve öfkeli, ve Tanrım,

muhteşem bir şekilde, banyoya doğru büyük adımlarla yürüdü. Ben ise ne olduğunu anlamaya çalışarak orada kaldım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Onu cam kapının arkasında, duşun altında buluyorum, başı geriye eğilmiş, gözleri kapalı, sırlıslık ve yürek parçalayıcı bir güzellikte, ama ben bunu görmezden gelip "Ne oldu?" diyorum.

Muhtemelen burada olduğunu, ona baktığımı biliyor, çünkü ani sözlerime hiç şaşırılmış gibi görünmüyor. Yine de kızgın görünüyor, çünkü göğsü keskin nefeslerle inip kalkıyor. Sonra, iki eliyle saçlarını geriye tarayarak, yüzünden ve vücudundan su akarken, "Çık buradan" diye emrediyor.

Ellerimi yanlara sıkıştırıyorum. "Ne olduğunu söylemeden gitmiyorum."

"Git."

Dişlerimi sıkıyorum, ona olan öfkem artıyor. "Konuş benimle." Sonunda bana bir bakışla karşılık verdi, neredeyse bana meydan okuyordu.

"İstemiyorum." "Neden şu anda pislik gibi davranıyorsun?"

"Ben her zaman pisliğim."

"Ne oldu az önce?" Soruma çenesi sıkılaşıyor. "Hepimiz sohbet ediyorduk, ortalık çok hoştu, her şey harika gidiyordu, sen çok tatlıydın ve sonra birden..."

"Belki de şu anda konuşacak bir şeyim kalmadı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oh, şu anda konuşacak bir şeyin kalmadı mı?"

"Evet," diyor, homurdanarak, kirpiklerinden ve çenesindeki sudan damlalar damlıyor. "Herkes sürekli konuşmak, konuşmak ve konuşmak istemez. Her lanet duygu, his ve düşünce tartışılmak zorunda değil. O yüzden neden buradan çıkıp bana biraz huzur vermiyorsun?"

Bunun üzerine duşa geri dönüyor ve sanki ben orada değilmişim, çıplak olarak ona bakıyormuşum gibi gözlerini kapatıyor. Tanrım, şu anda ona yumruk atmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama bunun ona hiçbir etkisi olmayacağını bildiğim için kendimi tutuyorum. O yüzden başka bir şey yapıyorum. Onu şok etmeye karar veriyorum. Sözlerimle ona elektrik çarpıp, o kadar çok istediği huzuru paramparça

etmeye karar veriyorum. "Sen ikiz kardeşinin kız arkadaşına aşıksın."

Sözlerim üzerine duraksıyor.

Gerçekten duraksıyor. Kolları yine havada, parmaklarıyla saçlarını geriye tarıyor. Yüzündeki suyu almak için başını hafifçe yukarı kaldırmış ve çenesi titriyor. Çünkü ne kadar orada olmadığını iddia etse de, ben oradayım ve o bunu biliyor. Ama sözlerimden sonra her şey duruyor, çenesinin titremesi, parmaklarının hareketi, nefes alıp veren göğsü, *her şey*.

Ama yine de devam ediyorum. Boğazım keskin çakıl taşlarıyla dolu, dilim kağıt kesikleriyle kaplı gibi hissetmeme rağmen. "Üzgünüm, nişanlım. Çünkü artık nişanlılar. Aşık olduğun kız, ikiz kardeşinle *nişanlı*. Sen buna 'sorun' diyorsun çünkü bunun hakkında konuşmak istemiyorsun. Çünkü muhtemelen bunun hakkında konuşursan daha da acı verici olacağını düşünüyorsun. Oh, ve onun adı Isadora Holmes, ve yakında Isadora Thorne olacak. Ama seninle evlendiği için değil, ikiz kardeşinle evlendiği için. Ve bu acı veriyor. O kadar acı veriyor ki, hayatındaki her şeyi etkiliyor. İlişkilerini, kariyerini. İşte böyle. Huzurlu bir duş alırken bunu bir düşün. Ve bana dev bir pislik olduğun için özür dilemeye gelme..."

Sözlerim mini bir çılgılığa dönüşür, çünkü kolumdan tutup beni kendine doğru çeker ve döndürür. Birdenbire kendimi sıcak suyun altında bulurum, sırtımda çılgınca nefes alan, *hurlayan* göğsü, parmakları boğazımda ve dudakları kulağımda. "Çeneni kapat."

Bileğini sıkıp, "Hayır, sen..." diyorum.

Bu sefer beni keserek beni fayanslı duvara itti. Ani soğuk temasa nefesim kesildi, dengemi bulmak için ellerimi duvara vurmak için kaldırdım ve o homurdandı, "Benim için çok endişeleniyorsun, ha? Oyunum, kupam, hayalim, her zaman benim lanet olası ponpon kızım olmak için, tribünlerin arkasında bir ponpon kız gibi sikilmekten bir pompon uzaktasın."

Sırtımda hissettiğim onun sıcak ve nemli göğsü ile cildimde tüyleri diken diken eden soğuk ve sert fayansın kontrastından nefes nefese kalmıştım. Bir de her birkaç saniyede bir parmaklarıyla nefesimi kesmesi... "Sen tam bir *domuzsun*."

"Peki ya sen?"

"Ben ne mi?"

"Son birkaç gündür ne yaptığınızı sanıyorsun?"

"Ne?"

"Neden sence" — belimdeki diğer kolunu aşağı indiriyor ve hiçbir uyarı olmadan parmağını amımın içine sokuyor — "amın şu anda benimle dolu? Neden sence o benimle dolup taşıyor, ha? Öyle ki vücudun bile beni tutamıyor. Senin o küçük, *sıkı*, cheerleader amın beni tutamıyor ve şu anda bacaklarından aşağı akıyorum."

Vurgulamak için parmağını içimde kıvırdı ve... *Tanrım*, hissedebiliyorum. Uzun, kalın parmağının amımın üst duvarına sürtündüğünü hissediyorum, sanki içimde bir kanca yapmış ve şimdi onu çıkarıyormuş gibi... Bu cümleyi bu bağlamda kullandığımı bile inanamıyorum... Spermini, bacaklarımdan daha da sert bir şekilde akıtıyor. Beni parmak uçlarına dikip sırtımı kavrayarak, bir şekilde onu içime daha derine alırken aynı zamanda ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Çünkü bu çok fazla. Orası çok hassas, çok hassas ve çok azgın. "Shepard, dur. Sen..."

"Çünkü içine boşaldım," diyor, beni ve yalvarışımı tamamen görmezden gelerek. Hatta ikinci parmağını da sokuyor ve aynısını yapıyor. Parmaklarını kıvrıp kanalımın üst duvarını masaj yapıyor ve lanet olsun, durmazsa boşalacağım. Çok boşalacağım. Hatta işeyebilirim. Bu yüzden gerçekten, *gerçekten* durması gerekiyor.

Ama ona bunu söylemek yerine, tek yapabildiğim inlemek ve hıçkırarak ağlamaktı. O ise devam etti: "İçine bir kez değil, iki kez değil. Üç kez bile değil. Birlikte olduğumuz her seferinde içine boşaldım. Tek planım amını yalamak ve menini içmekken bile içine boşaldım. Ama sen o kadar lezzetlisin ki, *o kadar tadı güzel ki*, yumruğumu sikip sonra sikimi içine sokmak zorunda kaldım ki menimi alabilesin. Çünkü artık senin çilekli amından başka bir yere boşalamazdım, değil mi? Senin tatlı, ekşi, *dar*, men dolu çilekli amın. Sence bu neyin nesi?"

Yine haklı. Dün gece içimde olmasa bile içime defalarca boşaldı. Söylediği gibi mastürbasyon yaparken bile. Beni yalarken yumruğunu sikiyordu ve boşalmak üzereyken ucunu içeri sokup kalın, sıcak spermini içime boşalıyordu. Ve ben buna bayıldım. Benim amımdan başka bir yere boşalmayı reddetmesini sevdim. Bazen öyle birlikte boşaldığımızı, benim onun ağzından, onun da bana ağzını *kullanırken* yumruğundan boşaldığımızı sevdim.

"Ve sence neden her boşaldığımda, sadece sikimle tohumlarımı içeri

itmekle kalmayıp parmaklarımı da kullandım?" diye homurdanarak kanalımlı okşuyor. "Başarılı olduğumdan değil. Açıkça. Ama çoğunu içeri sokmayı başardım, değil mi?"

"Neden bunu konuşuyoruz?" diye soruyorum, gözlerimi sıkıca kapatmış, başımı onun sıırsıklam göğsünde bir yandan diğeryana sallıyorum. Keşke tüm bunları kafamda bir araya getirebilseydim, çünkü cevap oldukça açık görünüyor. Ama vücudumu manipüle etme şekli bunu imkansız kılıyor. Üstelik şu anda ona kızgın olmam gerekirdi.

"Bunu konuşuyoruz," diyor, dişlerini sıkarak, "çünkü bir erkek kızın vajinasına prezervatif takmadan boşaldığında ne olduğunu bana söylemeni istiyorum."

"K-kondom."

"Evet. Bir erkek kız arkadaşının amına prezervatifsiz girip o kadar çok boşalırsa, kızın vücudu onu tutamaz hale gelir, ama sadece bunu düşünmek, kız arkadaşının amını, rahmini spermle doldurmak, onu tekrar içine boşaltmak istemesine neden olur. Ve tekrar, *tekrar, tekrar*. Onun rahmi onunla şişene kadar. Karnı şişer. Karnı, onun içinde bıraktığı spermden dolayı ağrır ve tek hissedebildiği şey o olur. O, o, o ve *başka hiçbir şey*. Asla, ne bu hayatta ne de sonrasında. Tekrar soruyorum, bebeğim, sence bu ne anlama gelir?"

Ona cevap verebileceğimi hiç sanmıyorum. Hiç umut yok, çünkü onun kirli, öfkeli, heyecanlı ve kaynayan sözlerini dinlerken bir ara boşaldım. Parmakları ve acımasız saldırısı beni boşalttı ve şimdi tek yapabileceğim, onun güçlü vücuduna yaslanmak, tüm kemiklerim gevşemiş, çünkü o bana bakacağını biliyorum. Şu anda motivasyonları bir sır olsa bile. Kavga ediyor olsak bile.

"Neden..." diye fısıldıyorum, buhar ve sıcak su vücuduma çarparak rahatlamamı sağlarken, "şu anda bu kadar pisliksin? Neden..."

Parmaklarını içimden çıkarır ama hala benim merkezimde tutar. Hala parmaklarını yukarı aşağı ve yanlara doğru hareket ettirmeye devam eder, neredeyse am dudaklarımı okşar, sevgiyle ve şefkatle okşar. Sonra bunu yanağıyla da yapar, sanki yüzümü okşar gibi benimkine sürer. Bu çok şefkatli bir jest ve tam ona göre, beni işkence edip sonra yaralarımı yalamak, bu yüzden onun büyüüne daha da derin düşüyorum. Ona daha da derinlere düşüyorum.

"Çünkü, bebeğim," diye fısıldıyor, sesi artık yumuşak, neredeyse amcığımdaki parmakları kadar nazik. "Benim için endişelenmek yerine,

tatlı Küçük Çilek'im, kendin için ve zehirli pis *üvey kardeşinin* sana yaptıkları için endişelenmelisin."

"Ne diyorsun sen..."

“Üniversiteye yeni başladın, değil mi? Şu anda sadece birkaç ders aldığını biliyorum. Ama muhtemelen gelecek dönem tam zamanlı okuyacaksın. Belki de diplomanı almak isteyeceksin. Ya da belki başka yerlere gideceksin. Hiç bilmediğin yerlere. Hiç bilmediğin, hiç düşünmediğin şeyler yapacaksın. Dünya senin, Jupiter. Senin için var. Henüz hayal kurmayı, dans etmeyi ve uçmayı öğreniyorsun. O yüzden benim spermimin amını doldurmasından endişelenmelisin. Rahmini doldurmasından. Spermimin kök salıp sana istemediğin bir şey vermesinden endişelenmelisin. Ve seni bağlamasından.

Gözlerim birden açılır ve hareketsiz kalırım.

O fark eder ve "Evet, şimdi anladın, değil mi?" der.

Fayanslı duvara bakıyorum. Duştan yükselen buhara bakıyorum. Fayansın bittiği ve boyanın başladığı yerde duvarda hafif bir çentik fark ediyorum. Sonra, "Ama ben... doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Sessiz kalma sırası onda. Bunu hissedebiliyorum. Beni tutuşunu hissedebiliyorum. Boğazımı saran parmakları gevşiyor ve amımdaki eli tamamen çekiliyor. Her iki elimle kollarını tutuyorum ve devam ediyorum, "On dört yaşında başladım. Reçeteyi almak için arkadaşım Meadow ve annesiyle birlikte gittim."

Ve düzenli olarak kullanıyorum. Yani, Snow var. Ona bakmam gerekiyor. Onu yaşadığımız cehennemden kurtarmalı ve ona istikrarlı bir yuva sağlamalıyım. İstenmeyen hamilelikleri göze alamam. Kulüpteki işim ve eskiden yaşadığımız yer göz önüne alındığında... Kim bilir, değil mi? Kızlar çok dikkatli olmalı. Kızlar kendilerini korumalı çünkü dünya her zaman, istisnasız olarak, bunu yapmaz.

Ve korunmasız seksin diğer sonuçlarını da anlıyorum. Ama bunlar önemli değildi, çünkü ben bakireydim, yani herhangi bir hastalığım yoktu ve o da düzenli olarak test yaptıran bir sporcuydu. Ve onu kulüpte görmeden önce çok fazla seks yaptığını bilmeme rağmen, bana en ufak bir zarar gelme ihtimali olsa bile beni asla tehlikeye atmayacağını iliklerime kadar biliyorum. Yani tüm bu konuşma tamamen anlamsız ve nedenini bilmiyorum...

Bir saniye. *Bekle.*

Her şey netleştğinde kalbim göğsümde çarpıyor. Sonunda, Tanrı aşkına, her şeyi bir araya getirebildim çünkü zihnim, bana yaşattığı çılgın orgazmların etkisinden kurtuldu. Bana sözleriyle, vücuduyla, lanet olası... *yılan kalbiyle* yaptığı tüm çılgın şeyler.

Kollarında dönüp duruyorum ve o da bana izin veriyor. Bu iyi,

Çünkü yoksa çatıya kadar bağıırdım ve Snow ve diğeri burada ne yaptığımızı anlardı. Üvey kardeşim, üvey kız kardeşine ne yaptığını.

"Bu yüzden mi..." diye başlıyorum, göğsüm inip kalkıyor, titriyorum. "Bu yüzden mi içime giriyorsun? Bu yüzden mi... başka yere boşalmıyorsun? Onu... Çünkü korunmasız seks yaptığımızı sandın ve sen..."

O kadar kızgınım ki konuşamıyorum bile. Şu anda ona bakamıyorum bile. Yapamıyorum... Bu yüzden onu itiyorum ve o da bana izin veriyor, ben onun duygusuz, ifadesiz yüzüne neredeyse bağııarak, "Tanrım, Shepard! Bunun ne kadar sapkın olduğunu biliyor musun? Ne kadar zehirli olduğunu? Bu telefon olayından daha kötü. Bu şimdiye kadar yaptığın her şeyden daha kötü. Zehirli bile değil. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ben... Sen... Ben... Ne olacağımı sanıyordun? Senin piç çocuğunla birlikte olan metresi mi?"

"Öyle deme," diye bağıırdı. "Sakın

öyle deme." "Ama öyle..."

"Her şeyimi verirdim. Sana her şeyimi

verirdim." "Aşk hariç, tabii ki."

"Aşk çok abartılıyor, tamam mı? Biliyorum." Tartışmak için ağzımı açtım ama o bana izin vermedi. "Bana zehirli diyorsun, değil mi? Peki, senin değerli aşkın benden daha zehirli. Yani aslında sana bir iyilik yapıyorum." Ona başımı salladım. "Seninle işim bitti. Bu sefer gerçekten bitti. Bunu yapamam.

Sen çok... Sen çok delisin. Sen hastasın. Sen busun. Sen..."

Bu sırada gözlerini kısarak bana saldırır ve beni fayanslı duvara sıkıştırır. Ellerini başımın iki yanına açarak beni hapseder ve büyük, sert ve zonklayan sikinin kaburgalarımaya değdiğini hissederim. Aşağı uzanıp onu *bükerek* ona bir ders vermek isterim. O lanet olası hayalarına tekrar dizimi vurmaya isterim. Ona yumruk atmak, tırmalamak, sarsmak isterim.

Ve neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığını, bunca zamandır korunarak seviştığımızı öğrendiği için neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığını öğrenmek istiyorum. Gerçi hayal kırıklığı doğru kelime değil sanırım. Neden bu konuda *kızgın* görünüyor ki? Hayır, o da değil. Bence o... kalbi kırık gibi görünüyor. Gözleri parıldıyor ama işkence görmüş, acı çekmiş gibi. Ağzı sıkı ama yine de bu sıkılık farklı. Acıdan, çenesinin sertliğinden geliyor. Nefesi, kızgın olduğunda olduğu gibi vahşi ama hafif bir hırıltı var.

"Artık biliyorsun," diye homurdanarak göğsünü göğsüme itti.
"Kendin için daha çok endişelenmelisin. Yatağına, bacaklarının arasına,
kalbine aldığın adam için daha çok endişelenmelisin."

Siktiğimin orospusu. Ve o orospuyu sikmeye devam etmek için ne kadar ileri gidecek. Seni elde etmek için. Çünkü sonunda, *sonunda* seni ele geçirdim. Seni kollarımın arasına, pençelerimin arasına aldım ve hiçbir yere gitmeyeceksin. İzin vermeyeceğim. Kimsenin seni almasına izin vermeyeceğim. Dün gece de benden kaçtın, hatırlıyor musun? Bizim işimizin bittiğini düşündüğün için beni *engelledin* ve ben de seni üzdüğünü bildiğim için tek kelime etmedim. Ama dün gece bunu görmezden geldiğim tek geceydi.

Çünkü bir daha benden kaçmaya çalışırsan, seni yatağıma bağlarım. Kendime bağlarım. Sadece benim girebileceğim odama kilitlerim. Sana şantaj yaparım. Senin yüzlerce çıplak videonu çekip internete yükleyeceğim, böylece bana dönmekten başka çaren kalmayacak. Benimle bitirmeyi aklından bile geçirirsen, bu dünyadaki tüm erkekler için seni mahvedeceğim. Seni daha önce takip ettiğimi sanıyordun, ama bu sefer varlığımla dünyanı *boğacağım*, benden başka hiçbir şey göremeyeceksin.

"Yani tekrar söylüyorum, benden, oyunlarımdan ve kimden ya da neyden bahsetmediğimden çok kendini düşünmelisin. Çünkü *seninleyken* neden ondan bahsedeyim ki? Senin havanı solurken o neden *var ki*? Sen benim havanı solumama izin verirken, beni sıkı, tatlı vücuduna alırken. Her onu yanıma getirdiğimde ne kadar üzüldüğünü, ne kadar mutsuz ve kalbi kırık olduğunu *gördüğüm* halde. Onun parmağına yüzüğü taktığımı görmemek için odadan çıktığını gördüğüm halde.

Sonra dişlerini sıkar, sanki bu sözler ona çok acı veriyormuş, bu sözler *onun* kalbini kırıyormuş gibi burnundan nefes alır. Oysa o şeyleri yapan ve benim kalbimi kıran oydu. Sonra, "Onun için diz çöküp evlenme teklif ettikten sonra neden onun hakkında konuşayım ki? Hem de senin önünde asla."

Bununla işini bitirir. Benden uzaklaşır. Geri adım atar, bana son bir bakış atar, saçlarından, kirpiklerinden su damlar, kesik vücuduna damlar, karnına yapışmış sert penisine damlar ve duştan çıkar. Uzun boylu vücudundan suyu sallar, yatak odasına girerken arkasında bir iz bırakır. Bundan nefret ediyorum. İnsanların banyo zeminine dağınık su birikintileri bırakmasından nefret ederim, her ne kadar dünyanın en temiz insanı olmasam da.

Ama şu anda umurumda değil. Onun peşinden çıplak ve sırılsıklam bir şekilde duşu açık bırakarak ben de aynısını yapacağım umurumda

bile değil; su faturasını ödemekte zorlanırken su israf etmek de benim bir başka takıntımdır.

Tek düşündüğüm, hayatımı alt üst eden adamı bulmak. Bana, bir gün beni terk edeceğini bile bile, beni hamile bırakarak kendisinden ayrılamayacağımı düşündüğünü söyleyen adamı. Bunu açıkça söylemedi ama *ima etmedi* mi? Yani, o başka birini seviyor. Beni onu unutmak için kullanıyor. Ama aynı zamanda, başka birini sevdiği için kalbimin ne kadar kırık olduğunu da biliyor. Öyle ki, onun adını bile benim önümde ağzına almıyor.

O, *şüphesiz*, tanıdığım en sapkın, en zehirli ve en harika adam.

Bu yüzden, yatağın ayak ucuna ulaştığı anda onu yakalamakla kalmıyorum, arkadan üzerine atlıyorum. Onunla ilk kez seviştiğimiz gece yaptığım gibi ona çarpıyorum ve aynı hareketi tekrarlayarak onu sararak lanet olası vücuduna tırmanıyorum, onu şaşkınlıktan inlemeye zorluyorum. Ve deli gibi davranıp, aşık olduğum adama çıplak olarak saldırdığım için, beni belimden tutup kendi çıplak vücuduna yapıştırıyor, böylece kendime zarar vermemem için.

Sonra, ilk hareketi kimin yaptığını bilmiyorum - onu ben mi çektim, yoksa o mu ikimizi itti? - ama ikimiz de yatağa düşüyoruz ve o üzerimde nefes nefese, "Senin sorunun ne lan?" diye bağırıyor.

Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına doluyorum ve "Sen. *Sen* benim sorunumsun" diye bağırıyorum.

Dişlerini sıkıp ağırlığını daha da üzerime verir, beni yatağa yapıştırır. "Neden seninle *tek* bir saniye *bile* huzur içinde olamıyoruz?"

"Sen..."

"Konuşmak istiyorsan konuşalım. İkimiz de dilimiz çıkıncaya kadar konuşalım. Ama bazı şeyler kesinlikle yasak, anladın mı?"

Ona dik dik baktım. "Artık

konuşmak istemiyorum."

"Tanrıya şükür."

"Başka şeyler

yapmak

istiyorum."

"Evet, ne gibi

şeyler?"

Islak dudaklarına bakıp dudaklarımdaki damlaları yalıyorum. Penisini karnımda sallanıyor, bunu gördüğünü, ne anlama geldiğini anladığını söylüyor. Sonra başımı kaldırıp ona söylüyorum, "Çıplak videolarımı

internete asla koyamazsın. Bana çok düşkünsün. Kimsenin bana öyle bakmasına izin veremezsin. Önce onları öldürürsün."

Gözleri parlar, sahiplenme duygusu, bana karşı hayvani bir ihtiyaç ve yanan şehvetle. Ve ağzı bana yaklaşmadan önce, "Tabii ki yaparım" diye homurdanır.

Yirmi Sekizinci Bölüm

O gitmeden önce, oyuna odaklanacağına söz verdirtirim.

O da bana telefonumda onu asla engellemeyeceğime söz verdirir. Ne olursa olsun takımını terk edip eve dönmeyeceğine söz verdiririm. Telefonum olmadan hiçbir yere gitmeyeceğime söz verdiririm. Sonra ona bunun son şansı olduğunu söylerim. Eğer bir daha arkamdan iş çevirip bana haber vermeden bir şey yaparsa, onu asla affetmeyeceğim.

Tanrım, bunu yaptığina inanamıyorum. Bilmediğim bir şekilde beni *hamile bırakmaya* çalıştığına inanamıyorum. Ve bunu sadece onu yeterince kızdırdığım için söyledi. Hayır, kesinlikle inanmadığım şey, doğum kontrol hapı hakkındaki gerçeği söylediğimde yüzünün aldığı ifade. Ve saatler sonra havaalanına giderken, kendimi ne kadar *hayal kırıklığına* uğramış hissettiğime inanamıyorum. Kendimi korumuş olduğuma. Ondan. Herhangi bir kazadan.

Bu dünyadaki en çılgın şey. Bebekleri hiç düşünmemiştim bile. Düşünemeyeceğimi sanıyordum. Tıpkı üniversite ve kariyer gibi. Snow'a bakmam gerekiyordu. Onu güvende tutmalı, ona bir yuva sağlamalı, üniversiteye göndermeliydim. Flört etmek, bebekler, sonsuza kadar mutlu yaşamak hep başkalarının için olduğunu düşünmüştüm. Üstelik, asla sahip olamayacağım bir adama aşkıttım. Bu yüzden böyle şeyler dilemek aklıma bile gelmemişti.

Üniversiteye gelince, bebek sahibi olmak bu tür şeylerin sonu anlamına gelmez. İşleri zorlaştırır mı, geciktirir mi, evet. Callie'ye bakın. Evet, kendini bildik bileli balerin olmak istiyordu ve evet, hamilelikler bu hayalini erteledi. Ama hayalini yok etmedi. Tutkusunu canlı tutmanın bir yolunu buldu: kasabadaki çocuklara bale öğretiyor ve gelecek yıl sonunda Juilliard'a gidecek. Şahsen bunun Halo ve Flora için çok ilham verici ve örnek bir durum olduğunu düşünüyorum. İstedikleri her şeyi, istedikleri zaman yapabileceklerini gösteriyor.

Ama mesele şu ki, Callie bunu ancak bir destek sistemi sayesinde başardı. Ailesi sayesinde. Ama en çok da Reed sayesinde. Onu hayatından daha çok seven bir adam sayesinde. Bu yüzden, bu hayali kafama sokmak bile delilik. Kendi ailemi kurmak. Her zaman bir şeyin

parçası olmak istedim ve şimdi öyle olmama rağmen, kendi ailemi kurmak çok cazip bir hayal ve bunu dilemem mümkün değil.

Çünkü bunu yapmak isteyeceğim tek adam, beni sevmeyeceğini söyledi. Ve aşk olmadan aile de olmaz.

Bu yüzden Shepard'ın ayrılmasından iki gün sonra adetimin gelmesi ve kalbimin kırılması mantıklı değil. Tuvalette otururken külotumda kan görüyorum ve midem boşalmış gibi hissediyorum. Sonra banyo tezgahının üzerinde duran telefonuma uzanıp bir mesaj yazmam mantıklı değil.

JUPITER

Adet gördüm.

Cevabı bir saniye sonra geliyor; şu anda Kaliforniya'da ve doğu kıyısında sabahın erken saatleri olduğu için onun için çok erken.

ZEHİRLİ AMA BEN DE ZEHİRLİYİM ÜVE KARDEŞİM

İyi

JUPITER

Hayal kırıklığına uğramadın mı?

ZEHİRLİ AMA BEN DE ZEHİRLİYİM ÜVE KARDEŞİM

Tampon ve diğer malzemeler var mı?

Klasik kaçınma taktiği. Ama ben de bu konuyu konuşmak istemediğim için konuyu kapatıp bir cevap yazıyorum.

JUPITER

Evet, Shepard. Tamponum var. Ben kızım, unuttun mu?

Bu, on iki yaşından beri başıma geliyor. Stok yapıyorum.

ZEHİRLİ AMA BEN DE ZEHİRLİYİM ÜVE KARDEŞİM

Siktir, çok gençsin.

JUPITER

Yani, olan bu.

Zehirli ama ben de zehirli üvey kardeşim

Callie on üç yaşında hamile kaldı ve hepimiz bununla ilgili bir aile toplantısı yaptık. Ona durumu kim açıklayacaktı?

Rahmimdeki boşluğa rağmen, resme gülümsüyorum. Hepsi huysuz, aşırı erkeksi — eminim o zamanlar da aşırı erkeksiydiler — Thorne kardeşler, küçük kız kardeşlerinin adet dönemleriyle nasıl başa çıkacaklarını konuşuyorlar.

JUPITER

Dur tahmin edeyim, sen gönüllü oldun.

Zehirli ama ben de zehirli üvey kardeşim

Tabii ki gönüllü oldum. Diğerleri korkaklardı. Ledger sürekli kusmak istediğini söylüyordu, Stellan ve Con'un yüzleri o kadar ciddiye ki sanki askeri generaller gibi görünüyorlardı.

Ben de onunla konuşurum dedim. Ama şükürler olsun ki, çoğunu zaten biliyordu. Sınıfında bunu en son öğrenen oydu ve tüm arkadaşları ona çoktan anlatmıştı.

Kriz önlendi.

Shepard'ın genç halini, Callie'nin odasına girip ona kadınsı şeyleri açıklarken hayal ederek dudaklarımı ısırdım. Eminim o da kardeşleri gibi gergindi, ama kardeşlerinin ona ihtiyacı olduğu için yapması gerekeni yaptı. Duygularını bir kenara bıraktı, derinlere gömdü ve bilinmeyene doğru bir adım attı.

Belki de hayal kırıklığına uğramam mantıklıdır. Çünkü hangi kız hayatında böyle bir erkeği istemez ki? Sonsuza kadar. Kalıcı olarak. Ölüm bizi ayırana kadar. Başka birini sevse ve onu sevemese bile.

Ama asıl sorun da bu, değil mi? O, kalbini kırıp onu terk eden başka birini seviyor. Kızgın ve yalnız. Belki de bu yüzden bir bebek istiyor. O boşluğu doldurmak için. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.

ZEHİRLİ AMA BEN DE ZEHİRLİYİM ÜVE KARDEŞİM

Çok kanıyor musun?

Onun mesajı beni kasvetli düşüncelerimden kurtarıyor ve ben kızararak boğazımı temizliyorum.

JUPITER

Bence bunu konuşmamalıyız.

ZEHİRLİ AMA BEN DE ZEHİRLİYİM ÜVE KARDEŞİM

Neden olmasın?

JUPITER

Seninle adet dönemim hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da daha doğrusu, ayrıntılarını.

ZEHİRLİ AMA BEN DE
ZEHİRLİYİM ÜVE KARDEŞİM

Tekrar soruyorum, neden olmasın?

JUPITER

Çünkü iğrenç. Ve çünkü çok özel.

Zehirli ama ben de zehirli olan üvey
kardeşim

Öncelikle, bu iğrenç değil. Senin ya da
vajinanın hiçbir yanı iğrenç değil.

İkincisi, aramızda hiçbir şey çok özel değil. Çünkü her şey doğru geliyor.

Yani tekrar soruyorum, çok kanaman var mı?

Birkaç saniye telefonuma bakarak onun haklı olduğunu fark ettim.
Aramızda her şey bir şekilde doğru geliyor.

JUPITER

Eve
t.

Zehirli ama ben de zehirliyim üvey
kardeşim

Sık
tır

JUPITER

Şu anda görebiliyorum. Külötümde.
Sırılsıklam olmuş. Uyluklarım da.

Zehirli ama ben de zehirli üvey
kardeşim

Tanrım, bebeğim.

Eminim acıyor da, değil mi?

JUPITER

Eve
t

ZEHİRLİ AMA BEN DE
ZEHİRLİYİM ÜVE KARDEŞİM

Yardımcı olabilirim.

JUPITER

Nas
ıl?

ZEHİRLİ AMA BEN DE
ZEHİRLİYİM ÜVE KARDEŞİM

Kendini tatmin et.

Ağzım açık bir şekilde birkaç saniye telefona bakıyorum. Sonra
parmaklarım öfkeyle klavyenin üzerinde uçuyor.

JUPITER

Bunu cinsel bir şeye mi çeviriyorsun?

Zehirli ama ben de zehirliyim üvey kardeşim

Ne oluyor lan? Hayır. Ben öyle bir şey yapmam.

Açıkça bir pisliğim ama sen acı çekerken bu durumdan yararlanmayacağım.

Adetler çok acı verici. Biliyorum. Senin
yaşında bir kız kardeşin var, unuttun mu?

Zehirli ama ben de zehirli üvey kardeşim

Çünkü bu temel biyoloji.

Tamam, peki. Neden kendimi orgazma ulaştırmam gerekiyor ki?

JUPITER

Orgazm endorfin salgılar. Endorfin doğal bir ağrı kesicidir. Ayrıca rahim kasılmalarını ve krampları gevşetir, ki bu da ağrının asıl nedenidir.

JUPITER

Bunları nereden biliyorsun?

ZEHİRLİ AMA BEN DE
ZEHİRLİYİM ÜVE KARDEŞİM

Ben lanet olası bir sporcuyum. Endorfin için yaşıyorum.

JUPITER

Adet döneminde kendime dokunamıyorum.

Ama görünüşe göre yapabiliyorum, çünkü o bana nasıl yapacağımı söylüyor. Facetime'dan arayıp bana talimatlar veriyor ve biz aynı hamurdan yoğrulduğumuz için ben de yapıyorum. O ekranın diğer tarafında sikiyle oynarken bana söylediğı her şeyi yapıyorum ve orgazm olmak beni gerçekten daha iyi hissettiriyor. Daha önce hiç bilmediğim bir şey. İşte sonraki birkaç gün boyunca yaptığım şey bu.

birkaç gün boyunca yaptığım şey bu. Her gece konuşuyoruz ve ağrımı hafifletmek için kendime orgazm yaşıyorum, ama bunu onu özlediğim için yaptığımı biliyorum. Onunla birlikte boşalmak, onun yüzünü izlemek, boşalırken kaslarının gerilip seğirmesini izlemek için yapıyorum.

Genellikle saat ondan sonra, Snow uyuduktan sonra, ben odamda tek başıma, o da odasında, nerede olursa olsun. O çıplak göğüslü, ben geceliğimle. Ekranın arkasından çok yakışıklı görünüyor, bana sırıtıyor, gülüyor, benimle dalga geçiyor, bana oyunlar, yemekler, oteli, takım arkadaşları, pencereden gördükleri hakkında konuşuyor ve bulunduğu şehri beğenip beğenmeyeceğimi soruyor. Gözleri ise bunu yapmak istemediğini söylüyor. Benden bu kadar uzakta olmak istemiyor. Gözleri bana yakınımda olmaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Beni koklamak, dokunmak, öpmek, sevişmek istiyor. Beni kucaklamak ve yatakta tek başına uyumak yerine benimle uyumak istiyor.

Bunları biliyorum çünkü ben de aynısını yapıyorum. Onunla gülüyorum, onu takılıyorum, derslerimden, ödevlerimden, okulda edindiğim yeni arkadaşlarımdan, kızlar gecelerinden ve Snow'un onu özlediği ve oynayacak kimsesi olmadığı için bana Xbox oynamayı öğrettiğinden bahsediyorum. Eve geldiğimizde kapıları dikkatlice kilitlediğimi ve alarm sistemini çalıştırdığımı söylüyorum. Ve evet, telefonumu her yere yanımda götürüyorum.

O da annemi soruyor ve bizimle iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığını soruyor. Çalışmadı. Buraya daldığı gecedan beri. Başlangıçta, bize zarar vermek için geleceğini düşünmüştüm çünkü çok kindar biridir. Ama haftalar oldu ve ondan haber yok, artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, çok endişeli değilim. O hayatına devam etmemiş olsa bile, o ve tüm ailem yanımda, ben iyiyim. Snow da iyi olacak.

Ve onun maçlarını izliyorum.

Aslında, hepimiz birlikte maçlarını izliyoruz: ben, Snow, Callie, Tempest, Meadow, Echo ve hatta eski işimden Lively. Maçı kızlar gecesine çeviriyoruz, abur cubur, dondurma ve tabii ki piña colada ile. Ve o gol attığında çok yüksek sesle tezahürat yapmamaya çalışıyorum. Bazen Snow ve Tempest, hatta Meadow bile gol attığında bana bakıyorlar çünkü benim gizli duygularımı biliyorlar, ama ben onları görmezden geliyorum. Onlarla yeni bir başlangıç yapma konusunda ilk konuşmamdan sonra, onun adını bir daha açmadılar. Sanırım benim

hissettiğimi düşündükleri acıyı benden esirgemek istiyorlar. Onlardan ve tabii ki ailenin geri kalanından sır sakladığım için kendimi kötü hissediyorum, ama onunla olmak için bunun küçük bir bedel olduğunu kendime söylüyorum.

Neyse, maça dönelim; artık çoğu gol Shepard tarafından atılıyor, onu Ledger ve Riot takip ediyor, bu yüzden sakın kalmak gerçekten zor. Çünkü Wrecking Thorn geri döndü, bebeğim!

Şu anda çok iyi gidiyor. Takımı maçları kazanıyor, arada birkaç küçük yenilgi var ama geri dönemeyecekleri bir şey değil ve bunların çoğu onun sayesinde. İnsanlar onun geri dönüşünü mucizevi olarak nitelendiriyor. Ve tabii ki, insanlar akbaba gibi oldukları için, bunun nedenini tahmin etmeye çalışıyorlar.

Bunu birçok şeyle ilişkilendirmeye çalışıyorlar: partilere ve kızlarla yatmaya daha az gitmesi — bu biraz doğru; ikiz kardeşinin nişanlısı, hayatının aşkı ile gizli ilişkisi — bu beni çok kızdırıyor; oyuna olan bağlılığı — tamamen doğru ama çok sıkıcı, bu yüzden muhtemelen sadece bir makale yazılmıştır. Yeni kız kardeşlerinin ortaya çıkması; bunun onun daha iyi performansı ile nasıl bir bağlantısı olabileceğini gerçekten anlamıyorum, ama işte böyle. Ama en önemlisi, ya da daha doğrusu en yaygın söylenti: yeni gizli kız arkadaşı.

"Böyle bir şeyi nasıl yazabilirler ki?" diye soruyorum ona bir gece, kalbim çarpıyor.

O başka bir otel odasında, sıradan yastıklara yaslanmış, her zamanki gibi çıplak göğüslü ve tembel görünüyor. "Bebeğim, sakın olmalısın, tamam mı?"

Dudaklarımı ısııyorum. "Sence telefonlarımızı hackleyip mesajlarımızı okuyorlar mı?"

Dudakları seğiriyor. "Telefonumu hackliyorlarsa, telefonumdaki en ilginç şey senin dans videoların."

Ben bunu önemsemiyorum ama evet, ona dans ettiğim videoları gönderiyorum, özellikle maç günlerinde. Çünkü o bunlara uğurlu tılsım diyor.

Hala endişeli görüldüğümde devam ediyor: "Beni dinle, tamam mı? Bu lanet olası parazit saçmalığı, anladın mı? Hiçbir anlamı yok. Ve sana asla, asla bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ya da Snow'a. Kimse size dokunamayacak, anladın mı? Her şeyi halledeceğim..."

"Peki ya sen? Takımdaki yerini kaybedebilirsin ve..." "Ben iyi olacağım,"

diyor, yüzü gergin.

Pişman da. Yüzünde açıkça görebiliyorum. Benden uzak kalmaktan nefret ediyor. Ve benim ve Snow'un medyaya sürüklenmesinin sebebi olmaktan nefret ediyor. Yasal bir dava açılmasından ve bunun benim mahremiyetimin ihlali nedeniyle olmasından nefret ediyor. Onun suçluluk duygusunu nasıl gidereceğimi ya da internette olmak korkutucu olsa da, onun için ve bunun kariyerine ve ailemize olası etkilerinden daha çok endişelendiğimi ona nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

Her halükarda, onun suçluluk duygusunu silemediğim için, dikkatini başka yöne çekebilirim. Sonuçta dikkatini çeken *benim*.

"Baksana," diye başlıyorum, kaşlarımı kaldırarak, "telefonunda benim adımı değiştirmelisin. Kod adı falan koy."

Bana bir an bakarak, muhtemelen aynı sonuca vararak, dikkatin dağılmasının iyi olduğunu düşünür. Tabii ki, ölçülü olmak kaydıyla. Her neyse, yüz hatları yumuşar ve sorar, "Evet, kod adın ne?"

Saçımın bir tutamını çeviriyorum. "Sadece senin anlayacağın bir şey." "Senin için bir kod adın var mı?"

Donup kalıyorum ve tabii ki kızarıyorum. Aptal kızıl saçlı cilt. Bunu düşünmemiştim. Kendimi toparlayıp bir şey söylemeden önce, "Vay, var demek?" diyor.

"Hayır," diyorum, yatakta dik oturarak.

O tsk tsk diye ses çıkarır. "Yalan söylemek kötü bir alışkanlık, Küçük Çilek."

Takma ismi duyunca bacaklarımı sıkıştırdım. "Yalan söylemiyorum."

Sırıtarak bana hatırlattı, "Ben senin zihin okuyucunum, unuttun mu?"

Gözlerimi ona dikip baktım. "Senden nefret ediyorum."

O gülerek, göğüs kasları seğirerek, "Keşke" dedi.

"Sen..."

"Ne olduğunu söyle."

Birkaç saniye ona bakıyorum. Sonra, "Gülmeyeceğine söz ver."

Sol göğsünün üzerine parmağıyla bir haç işareti yaparken alaycı gülümsemesi hala yüzündedir ve fısıldayarak, "Ölmeyi umuyorum" der.

"

Bunu çok seksi bulduğum için dudaklarımı sertçe ısırıyorum. Tanrım, onun her şeyi o kadar seksi ki, bunu ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Yakında geri döneceğini biliyorum, ama o *"yakında"* haftalar sonra olacak.

Derin bir nefes verip, "Şey, sürekli değişiyor, ama bu hafta... Ugh, Zehirli-Henüz-Onu-Tadamadım-Üvey-Kardeşim."

Eyvah. Bunu söylediğime ve hatta telefonuma yazdığımı inanamıyorum. Ama geçen gece konuşuyorduk ve bir şey diğerine yol açtı ve kendimizle oynamaya başladık. Bu, kısacası onun beni azdırmak için müstehcen sözler söylediği ve benim de elimi külotumun içine sokmaktan kendimi alamadığım anlamına geliyor. Tabii ki, o da büyük sikini çıkardı — ki hala tadına bakmadım — ve mastürbasyon yapmaya

başladı ve boşaldığında, ekran ve kamera dahil her yere boşaldı. Tanrım, o kadar ateşliydi ki, telefonumda onun adını değiştirmek zorunda kaldım.

"Belki de," dedi, sesi derin bir gürültüyle, "My Sweet-Tastes-So-Fucking-Good- Stepsister (Tatlı Tadı Çok Güzel Üvey Kız Kardeşim) yazmalıyım."

Nefesim kesildi. "Gülüyorsun.

Söz vermiştin. Sen..." "Seni

özledim," dedi ve sözlerimi

keserek.

"Ne?"

Çenesini sıkıyor, yüzünde hiç gülümseme yok.

"Sözünden beni kurtar." Çarşafı yumruk yapıp

huzursuzca hareket ediyorum. "Hayır."

"Beni bırak, Jupiter," diye emrediyor.

Ve gerçek adımı kullandığına göre, ciddi olduğunu biliyorum. Ne kadar ciddi olduğunu görebiliyorum. Ne kadar gergin ve gergin, kafese kapatılmış bir hayvan gibi. Sadece fiziksel işaretlerden değil, beni özlediğini söylediği gerçeğinden de. Ne zaman böyle bir şey söyledi ki? Ne zaman onu zorlamadan bana hislerini anlattı ki?

Bu yüzden, "Ama Shepard, odaklanmalısın. Sen..." demek, karnımı ağrıtıyor.

"Odaklanamıyorum," diye tersledi, öne eğilerek, gözleri parlayarak. "Tek düşündüğüm sensin. Gülümsemen, çilek rengi saçların. Lanet olası çillerin. Cildine dokunmayı düşünüyorum. Dudaklarını tatmayı. İçine girmeyi, sıcak, rahat, rahat vajinana girmeyi ve sonunda kendimi evimde hissetmeyi. Uzun zamandır böyle hissetmedim. Yıllardır, anlıyor musun? Çocukluğumuzun evini bir yuva haline getirmeye çalıştım, ama sadece sen taşındığında öyle hissettim. Sadece her gün seni orada görürken, temizlik yaparken, dans ederken, gülerken, akşam yemeği hazırlarken, Snow'a bakarken öyle hissettim. Ben... Sadece sana dokunduğumda, içinde olduğumda evimde hissettim. Ve tek düşündüğüm bu. Eve gitmeyi düşünüyorum. İlk uçağa atlayıp bir şekilde sana ulaşmayı düşünüyorum. Bir şekilde uçmak, koşmak, yürümek, sürünmek, sırf bu lanet ekran olmadan sana bakabilmek için. Hayır, bana odaklanmamı söyleme, çünkü odaklanabildiğim tek şey sensin."

Telefonu kapattığımızda saatlerce ağlıyorum. Ama sonra aklıma

geliyor. O bana gelemiyorsa, ben ona giderim.
Çünkü ben de onu özlüyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

TABİİ Kİ, planda bazı komplikasyonlar var.

İlk olarak, onun ailesiyle, *benim* ailemle seyahat ediyorum. Çünkü onu tek başıma görmeye gidemem. Snow'a kim bakacak? Snow'u Thorne kardeşlerden herhangi biriyle yalnız bıraksam bile, onlara nereye gittiğimi ne diyeceğim? Hiç seyahate çıkmam. Şehir dışında hiç arkadaşım yok. Thorne'lar hayatıma girip onu değiştirmeden önce neredeyse hiç hayatım yoktu. Bu yüzden bunu kızlar hafta sonu gezisi olarak gösterip, Callie, Tempest ve Wyn gibi tüm kızlar da ailelerini özledikleri için kabul ettiler.

Yani, bu aile gezisini planlamamız gerekiyor. Dikkatli olmalı ve şüphe çekmemeliyiz.

Beni, bizi havaalanından almaya geldiğinde yanında Ledger ve Conrad da olacak. Benim ise Snow, Tempest ve ikizler var; Callie, Reed — Reed onu bebeklerle yalnız bırakmadı — Halo, Flora ve Wyn. Herkesin herkesi kucakladığı büyük bir aile buluşması olacak. Kızlar erkeklerin kollarına atlayacak. Bebekler elden ele dolaşacak ve sevinecek. Ve tabii ki Snow, Shepard'dan başlayarak erkekleri kucaklayacak. Çünkü o onun en sevdiği kişi.

Ben de insanlara sarılırim. Yani, Ledger ve Conrad'a. İlki rahat. Onu Tempest aracılığıyla tanıyorum ve son birkaç haftadır daha da yakınlaştık. En iyi arkadaşım falan değil ama onun yanında rahatım. İkincisi ise yarı rahat, yarı garip. Çoğunlukla Conrad'ın otoriter bir figür ve ailenin reisi olması nedeniyle. Hala ondan biraz korkuyorum. Bunun hiç geçeceğini sanmıyorum; Snow için geçtiği gibi değil.

Ama sarılmak istediğim, hatta kollarına atlamak istediğim tek kişi, bu gezinin planlanmasının sebebi olduğu için, ona sarılmıyorum. Ona yaklaşmıyorum bile, daha doğrusu aramızda bir şey varmış gibi görünmesin diye çok yaklaşmıyorum. Özellikle de ona olan hislerimi bilen iki kişi varken: Tempest ve Snow. İkisi de bana yan gözle bakıyor ama ben onları görmezden gelip ona sadece merhaba diyor ve gülümsüyorum. Küçük ve kibar bir gülümseme, onun için bile kesilmesi gereken dağınık saçlarını parmaklarımla taramak istediğimi

gösteren hiçbir şey yok. Ya da burnumu onun siyah tişörtüne sürtmek, çünkü tişörtleri o kadar yumuşak ki beni kucağına alıp sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi götürüyor.

Ve benim nazik selamıma verdiği cevap, çenesini sıkmak, benim ve Snow'un çantalarını almak ve uzaklaşmak. Bu da bana, onun evine ilk taşındığımız günlerde nasıl olduğunu hatırlatıyor. Her zaman gergin ve kızgın. O zamanlar ondan uzak durmak ve doğru olanı yapmak zorunda olmam hala canımı yakıyordu, ama şimdi daha da çok acıtıyor çünkü iyi kız olmaya çalışmayı bıraktım ve aramızdaki bu şeyi kabullendim. Ayrıca artık onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum, bu yüzden evet, çok daha zor.

Sonra bir restoranda aile yemeği var.

Ondan uzak bir yer seçip Snow'un yanına oturuyorum. Ona çok bakmamaya çalışıyorum ama tabii ki zor. Bu yüzden ara sıra ona bakıyorum. Herkes konuşup gülüyor, çiftler birbirlerine sokulmuş, çocuklar kendi eğlencelerine dalmış, yani ağlayıp etraflarındaki eşyalara vurup yemekleriyle oynuyorlar, ama o tek başına sessiz ve kaşları çatık. Tıpkı birkaç hafta önce, ayrılacağı günkü partide olduğu gibi.

"Biri Cheerios'una işedi mi?" Ledger, masanın diğer ucundan ona sorar.

Hay aksi. Birincisi, Shepard'dan çok da uzakta olmasa da, tüm masanın duyabileceği kadar yüksek sesle sordu. Aslında Ledger tam karşısında oturuyordu. İkincisi, herkesin onun olağandışı davranışını fark edeceğini biliyordum, ama kimsenin ona bunu yüzüne vurmayacağını umuyordum. Özellikle de alaycı bir gülümseme ve kışkırtıcı bir ses tonuyla.

Göğsü, omuzları, tüm vücudu zaten gergindi, ama Ledger'ın sorusu üzerine daha da gerildi. Çenesi titredi ve başını kaldırdı. "Bana mı dedin?"

Cevabı masayı biraz sessizleştirir. Çocuklar değil, Ledger'ın yorumuna rağmen kendi sohbetleriyle meşgul olan yetişkinler. Bu, Ledger'ın daha da sırtmasına neden olur ve "Cheerios'una işemiş gibi görünen tek kişi sensin, yani evet." diye cevap verir.

Shepard bir anlığına ona baktıktan sonra başını yana eğdi. "Ve yumruk yiyecek gibi görünen tek kişi sensin, o yüzden belki de yapmamalısın."

Herkes Ledger ve Shepard'ın birbirlerine bakışını izlerken, tüm gürültü kesildi. Shepard, Ledger'ı ciddi bir bakışla izlerken, Ledger'ın eğlencesi daha da artmıştı. Conrad'ın da koltuğunda tetikte olduğunu ve Callie'nin öfkeyle kaşlarını çatıldığını fark edince, karnımda bir gerginlik hissettim. Ama ikisi ya da başka biri bir şey söylemeden önce, Ledger alaycı bir şekilde, "Cidden mi? Şiddet mi? Bütün aile burada. Çocuklar da. *Ayrıca* iki yeni kız kardeşim de." Dudakları eğlenerek seğirir. "Sence onlar bizim hakkımızda ne düşünecek?"

Kahretsin.

Bu, Shepard'ı daha da sinirlendirir ve şakağındaki damar atmaya başlar. Öne eğilir ve ayağı kalkıp sözünü yerine getirecekmiş gibi görünür, ama Callie patlar: "Ciddi misiniz siz? Haftalardır ilk kez ailece bir araya geldik. Kesin şunu. Hemen."

Reed de ekledi: "O ne dedi."

Ledger, Reed'e bakarak, "Bunu eklemek zorunda mıydın?"

Hepimiz senin... karının kölesi olduğunu biliyoruz." der.

Çocukların önünde küfür etmemesi iyi olmuş.

Reed'in gözleri parlar. "Tabii ki öyleyim. Sen de öylesin. Kız kardeşimin kulağına fısıldayarak beni kusmak istememe neden oluyorsun."

Reed'in, Thorne kardeşler gibi tanıdığım en küfürbaz adamlardan biri olmasına rağmen, çocuklar için diline dikkat etmesi gerçekten komik olurdu. Ama komik değil. Çünkü tüm bunların nereye varacağından hala korkuyorum. Ve eğer erkek arkadaşım, henüz yeniden bir araya gelemediğimiz için küçük kardeşiyle kavga edecekse... Belki masanın altından ona mesaj atıp biraz daha sabretmesini söylemeliyim. Ama bunu yapamadan Conrad konuşur. "Tamam, bu konu kapandı. Bu masada şiddet yok. Bu herkes için geçerli."

Tüm erkekleri tek tek süzer, bakışları Shepard'da biraz daha uzun kalır ve "O gece konuştuğumuz şeyi unutmayın" der. Sonra devam eder ve masadaki herkese seslenir. "Aranızda kavga etmeden burada oturamayacağını düşünen varsa, hemen gitsin. Tekrar etmeyeceğim. Ama burada oturacaksanız, burada kadınlar ve çocuklar olduğunu kabul etmelisiniz."

Masadaki erkeklerden ve kızlardan bile (bebekler hariç) birkaç saniye boyunca hiçbir hareket veya ses gelmeyince, herkes topluca rahat bir nefes alır. Ve konuşma normale dönmeye başlar.

Callie, Conrad'a bir öpücük gönderir, bu da onun dudaklarını seğırtir, sonra Reed'e dönüp onu azarlamak ister, en azından öyle görünür. Reed, Callie'nin sarı saçlı başını arkadan tutup dudaklarına bir öpücük kondurur. Wyn, Conrad'ın yanağına eğilip yumuşak bir öpücük kondurur ve kulağına bir şey fısıldar, bu da Conrad'ın çok küçük ama yumuşak bir gülümsemeyle yüzünü aydınlatır. Tempest önce kardeşi Reed'e sert bir bakış atar, sonra kocasına döner ve ona başını sallar. Reed ise eğilip karısının koyu saçlarına dudaklarını değdirir ve ona yumuşak bir şey söyler. Bu, Tempest'i anında eritir. Eminim özür dilemiştir. Eğer Shepard gibi özür dilemeyi hiç bilmeyen ama bir şekilde bu konuda usta olan biriye, Tempest'in öfkesini uzun süre tutabileceğini sanmıyorum.

Uff. Kriz atlatıldı.

Şimdi tek beklememiz gereken şey, bu akşam yemeğinin bitmesi ve nihayet, nihayet, *nihayet* onunla birlikte olabileceğim otele geri dönmemiz. Ama tabii ki bu çok uzun sürüyor. Herkesin farklı yemek tercihleri var ve garsona açıklamak saatler sürüyor. Mesela Reed domates yemiyor. Tempest ise yemeğinin baharatlı ama çok baharatlı olmaması istiyor. Ledger biftekini az pişmiş istemiş ama orta pişmiş gelmiş. Bir de çocuklar var. Halo kaşıkla oynamak ve çorbayı parmaklarıyla yemek istiyor. Flora süt istiyor ama annesi en sevdiği pembe biberesini unutmuş, o yüzden içmiyor. Dove bezini kirletiyor, tabii ki Ledger ve Tempest onu kim değiştirecek diye kavga ediyorlar. Sonra War, Conrad'ın üzerine su döküyor, Conrad onu kucağına alıyor ve ödül olarak yanağına kocaman bir öpücük konduruyor, sonra onunla oynamaya dalıyor ve akşam yemeğini unutuyor.

Dürüst olmak gerekirse, ailemi seviyorum. Gerçekten. Ama sabırsızlıktan öleceğim.

Ama bir şekilde işimiz bitti ve gitme zamanı geldi. Bu da araba koltukları ve kimin kiminle oturacağı konusunda bir mücadeleye dönüşüyor. Sonunda, sonsuz gibi gelen bir süreden sonra, hepimizin kalacağı otele varıyoruz. Ekip de burada kalıyor, yani tüm erkekler de burada olacak. Bu da *onun* da burada olacağı anlamına geliyor.

Ve artık sadece zaman meselesi.

Herkes odasına girer girmez ve ben de odama girer girmez, bir tıklama sesi duydum. Ekstra anahtarı olduğunu bildiğim için kalbim göğsümde çarpıyor ve kapı açılıp onu gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Karşı duvarda duruyorum ve o içeri girer girmez koşarak

ona doğru atılıyorum. Onun uzun boyuna çarpıyorum ve o beni kaldırıp kendine sarıyor ve sonra sanki yıllar geçmiş gibi öpüşüyoruz. Ve öyle de oldu, değil mi? Günler, haftalar, yıllar.

Nefes almak için başımızı kaldırdığımızda, fısıldayarak, "Herkes çok kötü davrandın" diyorum.

Beni kollarıyla sıkıca sarar, yüzü çok yakışıklı, gözleri çok güzel. "Çünkü tatlı Küçük Çilek'imden çok uzun süre uzak kaldım."

Gülümserim ve ona "Önemli değil. Senin zehrini yok etmek için buradayım" derim. Sonra dudaklarımızı birleştirip öpüşmeye devam ederim.

* * *

"Aman Tanrım, çok geç kalacağız," diye şikayet ediyorum ve bu gece giyecek bir elbise aramak için valizimi karıştırıyorum. Seçim yapabilmek için birkaç tane getirmiştım ama şimdi hangisini giyeceğimi bilemiyorum. Seçimimi yaptıktan sonra Tempest'e mesaj atıp fikrini almayı düşünüyorum.

Halı kaplı zeminde diz çökmüş, bavulum önümde açık ve tüm kıyafetlerim dağınık haldeyken, geç kalmamızın sebebi birden arkamdan belirir, öne eğilir ve bavulun yanındaki yığından koyu mor bir elbise çıkarır.

"Al," diyor, sesi derin ve kaba.

Ona bakmadan elinden kapıp inceliyorum. Şifondan yapılmış, ince spagetti askılı ve derin V yakalı. Göğüslerim pek belirgin değil ama içinden çıkan sütyen ve korse tarzı üst kısmı sayesinde göğüslerim harika görünüyor. Ayrıca, uyluk ortasına kadar uzanan firfırlı eteği bacaklarımı ortaya çıkarıyor. En sevdiğim topuklu ayakkabılarla birlikte bu elbise, bu akşamki takım partisi için harika olacak.

Ona dönüp gülümsedim ve yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum.

"Teşekkür ederim. Bu mükemmel."

Cevap beklemeden ayağa fırlayıp banyoya koşuyorum. Makyaj çantamı karıştırıp maskaramı ve allığımı çıkarıyorum. Kırmızı rujum tezgahın üzerinde duruyor. Saç maşasını fişe takmışım, hemen işe koyuluyorum. Aynada arkamda bir hareket fark edince, "Hayır, aklından bile geçirme" diyorum.

Cevap vermez ve birkaç saniye sonra nihayet ona odaklanırım. Kapının önünde durmuş, çıplak göğsünü kollarını kavuşturmuş. Az önce aldığımız duştan saçları ıslak, boynuna ve köprücük kemiğine damlalar düşüyor. Vücuduna bol gelen gri eşofman altı giymiş, gördüğüm en seksi erkek gibi görünüyor. Aynı zamanda gördüğüm en iri erkek gibi de görünüyor. Bununla kastettiğim, penisi. Kumaşın içinden şekli belli oluyor. Sert ve dışarı çıkmış durumda ve zihnim, o su damlalarını yalamakla, penisinin ucundan damlayan ön sıvıyı yalamak

arasında gidip geliyor.

Tıpkı bugün erken saatlerde yaptığım gibi.

Dün odaya geldikten sonra, gece boyunca uyanık kaldık, konuştuk, öpüştük, seks yaptık, çilek yedik. Bazılarını bana yedirdi. Yani, kendisi bir ısırık aldı ve sonra beni dudaklarımdan öptü. Dilini kullanarak, o küçük ısırığı içime itti. Bazıları da beni yedi. Yani, meyveyi amıma sürttü, klitorisimle oynadı, hatta parmağıyla içeri itip çıkardıktan sonra benim sıvılarımla kaplı olarak yedi. Bitirdiğimizde, ben berbat haldeydim. Onun ısırıkları ve çilek öpücükleriyle kaplıydım.

Sabah, ailemizle biraz zaman geçirmeyi planlamıştık. O istemiyordu ama ben, görünüşü bozmamamız ve herkesten tamamen kaybolmamamız gerektiğini söyledim. Ama sabah uyandığımda karnımda bıçak gibi bir ağrı ve pelvisimde tanıdık bir ağırlık hissettiğimde her şey mahvoldu. Adet görmüştüm. Beni uyandıran bıçak gibi ağrı değildi, oydu. Yavaşça, çok yavaşça içime giriyordu. Yan yan yatıyorduk, o büyük kaşık pozisyonundaydı ve uyandığımı fark edince, uykudan boğuk sesiyle, "Kanına uyandım. Uyluklarında ve çarşaflarda. Uyluklarımda." dedi. Kulağımı yaladı, beni titretti. "Sikim de. Bana hediye mi getirdin, bebeğim?"

Kalçalarımı ona doğru kaldırdım, inleyerek, hala uykulu ve ağrılı ve Tanrım, çok azmıştım. Daha önce adetlerimden bahsetmemiş olsaydık, çok utanırdım. Ama utanmadım. Çünkü biliyordum. Adetimin yaklaştığını biliyordum. Ve çok düzenli olduğum için, birlikteyken adetimin gelmesini umuyordum, böylece beni sikebilirdi. O da bunların hepsini biliyordu. Adetimin ne kadar düzenli olduğunu ve ne kadar kanadığımı biliyordu.

Bu da demek oluyordu ki, evet, ona bir hediye getirmiştim. "Uh-huh."

Keşke seyahati adet dönemime denk gelecek şekilde planladığımı söyleyebilseydim, ama planlamamıştım. Yine de böyle olması çok hoşuma gitti.

Sonra acı içinde inleyen bir hayvan gibi inledi, ama bunun hoşuna gittiğini biliyordum çünkü şöyle dedi: "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun bebeğim. Çok iyi hissettiriyorsun. Tanrım, hiç böyle hissetmemiştim. Çok sıcak ve dar. Çok şişmiş. Çok sert boşalacağım. Senin için çok sert boşalacağım. Çok. Lanet olası. Adet döneminde amcığına sertçe."

Elimi geriye uzattım ve parmaklarımı saçlarına gömdüm ve fısıldadım, "O zaman benim için boşal. İçime boşal."

Ama tabii ki o sadece almazdı, o da verirdi. Beni çok yavaş ve acı

verecek kadar özenle sikerken, elini karnıma indirdi. Sertçe bastırdı, karnıma masaj yaptı ve tanrım, bu hayatımda hissettiğim en iyi şeydi. Tüm ağrım, acım, her şey gitti ve bu beni bir şekilde daha da azdırdı.

Tanrım, adet döneminde seks en güzel şeydir.

Neyse, ondan sonra onunla tartışmak imkansızdı. Odadan çıkmamıza izin vermedi. Ben de kızlara mesaj attım, adet olduğumu söyledim - doğruydu - ve aşağıda partiye katılmadan önce biraz uzanacağımı söyledim.

Anlayışla karşıladılar, bana bir şeyler getirmek istediler ama ben iyi olduğumu söyledim. Erkeklerle ne söylediğini bilmiyorum ama bütün gün odamda saklanıp dün gece yaptığımız aynısını yaptık: konuştuk, alay ettik, güldük, oynadık ve tabii ki seviştik.

Ama tüm bunlara ek olarak, sonunda onu tatmama izin verdi. Dün gece yapmamıştı çünkü bana öğretmek için çok sabırsızdı ve ilk denememde onun penisine kusmamı istemiyordu. Onun sözleri. Ayrıca dudaklarımın ve sikiinin, sikiinin benim amımla arkadaş olduğu gibi arkadaş olmasını sağlaması gerektiğini söyledi. Aslında dudaklarım, dilim ve boğazım onun sikiyle arkadaş olmalıydı çünkü beni düzenli olarak boğazımdan sikmeye başlayacaktı. Yine, hepsi onun sözleri.

Her neyse, bu sabah yeterince sakinleşmişti ve bana öğretebildi. Zordu ama değdi. Sonunda, o boşalmaya çok yaklaşımadan önce, ağzıma 7-8 santim kadar alabildim, sonra beni sırt üstü çevirdi ve amımın içine boşaldı. Şimdi ikimiz de geç kalacağız çünkü onun zaman kavramı yok.

Rujumu dudaklarıma sürerken, aynada onun gözlerine bakarak gözlerimi onun gözlerine kilitliyorum. "Hayır."

Gözleri bir saniye dudaklarıma kaydıktan sonra tekrar yukarı baktı. "Uyarılmadığını söyleyemezsin. Dudaklarını daha çekici yaptığını söylemiştim."

Dudaklarım karıncalanıyor. "Zaten iki kez mahvettin." "Senin mahvetmek dediğin şeye ben yemek diyorum," diyor ve dudaklarını yalıyor. "Sen..."

"Eğer rujunu yememi istemiyorsan, çilek aromalı ruj almamalıydın."

Sanırım haklı. Bu çilek aromalı ruju özel sipariş etmiştim. Ev maçına geldiğinde falan sürmek için. Ama sonra bu geziyi planladık ve tabii ki yanımda getirmek zorunda kaldım. Tehlikesinin farkındaydım. Ama onun iki kez üst üste mahvedeceğini ve üçüncü kez yapmayı planlayacağını ben bile tahmin edemedim.

"Shepard?" Tüm dikkatini bana vermesine rağmen sesleniyorum.

"Evet, bebeğim?" diye cevap veriyor, buna gerek olmadığını bildiği halde.

"Sakın rujumu yine mahvetme," diyorum ona. "Ciddiyim. Yoksa sana çok kızarım."

Zamanım yok, çünkü parlak kırmızı ruj sürmek sabır ve beceri

gerektirir. Onun da zamanı yok, ben makyajımı yaparken o bana psikopat gibi bakıyor — tamam, psikopat değil ama benden gözlerini alamayan ve bu yüzden karnımı kıpır kıpır eden bir adam gibi — bunu ona söylüyorum. Ayrıca aşağıda kiminle buluşacağımızı da söylüyorum. Anlaşılan şu anda herkes otelde değil. Bazıları gezmeye çıkmış, bazılarının uykusu saati var ve Halo az önce büyük bir kriz geçirdi, o yüzden şu anda çizgi film izliyorlar.

Belki de bu yüzden ilk başta fark etmiyorum. Sessizleştiğini. Bana bile bakmadığını, başka bir şeye baktığını. Allık sürmek için doğru fırçayı ararken makyaj çantamdan rastgele çıkardığım bir şey. Onun hareket ettiğini duyduğumda ve aynada gözlerim onun gözlerine kaydığında fark ediyorum. Sonra gözlerimi kaçırıp, çenesini sıkarak baktığı şeyi görmek için tekrar bakıyorum.

Doğum kontrol haplarım.

Daha doğrusu, onları koyduğum ve her yere yanımda taşıdığım mor kutuyu. Onun bakışlarını izlerken kalbim göğsümde çarpıyor. Omurgamdan titreme geçiyor ve rujum lavaboya düşüyor. Elimi uzatıp almak istiyorum ama o "Hayır" diyor.

Parmaklarımla yumruk yapıp elimi geri çekiyorum, sanki fiziksel olarak dokunamıyormuşum gibi, çünkü o bana dokunmamamı emretti.

Sonunda bana bakar, yüzü boş ama sert, gözleri parıldıyor. "Bu kadar mı?" Yutkunup başımı sallıyorum.

Cevabım üzerine sonunda hareket etti. Kollarını açtı ve bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha, bir adım daha, yavaşça ama kararlı bir şekilde bana doğru yaklaşıyordu. Döndüm ve tezgahın kenarından tutundum. "Shepard, lütfen. Sen..."

Bana ulaşır ve o kadar yakın durur ki, gözlerine bakmak için boynumu çok yukarı kaldırmam gerekir. Ona tekrar bir şey söylemeye çalışırım ama o eğilir. Ve arkamdan, sanırım o küçük ilaç kutusunu almak için uzanır.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor.

Bana cevap vermek yerine, kutuyu elinde sıkıca tutarak geri çekildi. Aşağı baktığımda, parmaklarının mor kutumu o kadar sıkı kavramış olduğunu gördüm ki, eklemleri dışarı çıkmıştı. Damarları, kalın ve belirgin bir şekilde ön kolunda duruyordu. Benden uzaklaşırken.

"Shepard, ne..."

"Her gün alıyorsun, değil mi?" diye soruyor,

sesi kalın, gözleri yoğun. Hala lavabonun önünde durmuş, kenarını sıkıca tutmuş, başımı sallıyorum. "Evet. Almak zorundayım." "Aynı saatte mi?"

"Aşağı yukarı."

"Bugün aldın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Henüz almadım." Sonra, "D-doktorum... İlk başladığımda çok kötü mide bulantısı oluyordu." Çenesi sıkılıyor ve bunun bahsettiğim rahatsızlıktan kaynaklandığını biliyorum. "Bu yüzden saatini değiştirmemi söyledi. Akşam yatmadan önce alırsam hissetmeyeceğimi söyledi."

"Yani ihtiyacın var," diye sonuçlandırdı.

Elindeki kutuyu aşağıya bakıyorum, hala eskisi gibi sıkıca tutuyor, sanki bırakmak istemiyormuş gibi.

Kalbim neredeyse göğsümden çıkacak gibi atıyor. Tekrar başımı kaldırıp başımı sallıyorum. "Evet, lütfen."

Beni bir an izliyor, gözleri benimkilerle buluşup ayrılıyor.

"O zaman söyle ne istiyorsun." "Ne?"

Bunca zamandır yavaşça geri çekiliyordu. Aslında gidecek bir yer de yoktu. Orası çok büyük bir yer değildi. Ama şimdi lavabonun karşısına, tuvaletin olduğu yere geldi. Kapalı kapağın üzerine oturdu ve cevap verdi: "Bunu geri istiyorsan, nedenini söyle."

"Ne?"

Sesim öncekinden biraz daha yüksek olsa da, o sakinliğini koruyor. Yüzü de sakin, ama affedilemez. Oturduğu için karın kasları belirginleşmiş, sert ve affedilemez görünüyorlar. Sonra, "Bana geri vermem için ikna et. Nedenini söyle."

"Sen..."

"Ve ben burada oturup dinleyeceğim," der ve bacaklarını genişçe açıp biraz aşağı kayar. Ayrıca sweatpantolonun bel kısmını indirir ve penisini serbest bırakır, bu da gözlerimin fal taşı gibi açılmasına ve nefesimin kesilmesine neden olur. Bel kısmını testislerinin hemen altında bırakır, bu da testislerini normalden daha şişkin ve büyük gösterir. Sonra bir eliyle penisini avuçlayıp diğer eliyle çantayı tutmaya devam ederken gözlerimin içine bakar. "Ben penisini okşarken."

"Ben..."

"Ve eğer onu sana geri vermem için beni ikna edersen, istediğin yere gelirim. Spermimi boşa harcamak ve sikimin etrafındaki amcığının sıkı duvarlarını hissetmemek anlamına gelse bile. Ama ikna edemezsen, adetli amcığına boşalacağım ve bunu tuvalete sifonu çekerek atacağım."

Göğsüm inip kalkıyor. "Bu delilik."

"Zamanın başladı," diyor ve penisini yukarı aşağı hareket ettiriyor.

Elini yavaşça ve dikkatlice izliyorum ve içimde bir çekilme hissediyorum. "Ciddi değilsin, değil mi?"

"Eğer tek yapacağın orada durup," diyor, sesi alçak ve kaba, "benim sikimi isteyen bir fahişe gibi beni izlemekse, boşalma zamanım geldiğinde seni sırt üstü yatırıp amına boşalacağım. O yüzden bu zamanı kendini kurtarmak için kullanabilirsin."

Karnımı içeri çektim ve tüylerim diken diken oldu.

"Shepard, sen..." "Dizlerinin üstüne çöküp konuşursan seni daha iyi dinlerim." "Sen..."

"Zaman geçiyor, küçük fahişe."

Kalbim boğazımda atıyor. Dilimde atıyor. Dizlerimde, karnımda. Kanayan amımda. Kalbim, şu anda onu hissettiğim her yerde atıyor. Onun dediği gibi kucaklamak istediğim boş rahmimde atıyor.

Dün gece bana onun sikini nasıl süreceğimi öğretmeden önce giydirdiği formayı giyerek, onun önünde diz çöküyorum ve burun delikleri genişliyor. Sanki çok hoşuna gidiyormuş gibi, ve hoşuna gittiğini biliyorum. Ve sadece sikiinin zonklaması ve ön sıvısının akması nedeniyle değil. Bunu görünce dudaklarımı yalıyorum ve ondan düşük bir homurtu çıkıyor.

Sonra ellerimi yanlarıma sıkıştırıp, küçük bir sesle "Geri istiyorum" diyorum. Çenesi sıkılaşıyor. "Neyi geri istiyorsun?"

Yüzüm kızarır. "H-haplarım."

"Benden bir şey istiyorsan, lütfen ile başlamalısın," diye alay eder, hala sikiyle oynarken, kasları seğirir.

Daha da kızardım. "İlaçlarımı geri istiyorum, lütfen." Göğsü nefes alıp verirken hareket etti. "Daha iyi."

"Shepard..."

Kafasını sallar. "Nedenini söyle."

Yutkunuyorum. "Çünkü biz seks yapıyoruz." "Ee?"

"Yani sen her zaman..."

"Ben her zaman ne?"

Dudaklarımı yalarım, şimdi sürekli elinin sikiyle oynadığını izliyorum.

"Sen hep içime boşalırsın."

O inliyor, zevkten vücudu hafifçe kavisleniyor ve ben boşluk hissinden bacaklarımı sıkıyorum. "Öyle, değil mi?"

"Evet, başka hiçbir yere boşalmazsın."

Sanki şu anda içime boşalacağını hayal ediyormuş gibi tekrar iç çekiyor. "Evet, çünkü amın sikilmek ve içine boşalmak için yaratılmış."

"Ama sen de prezervatif takmayacaksın," sanki bilmiyormuş gibi, istemediğim halde istiyorummuş gibi söylüyorum.

"O amcığının sıcaklığını ve rahatlığını kaçırmak mı? Hayır, siktir et." Kızgınmış gibi kaşlarını çatıyor. "O benim evim. O benim sevgilim, bebeğim, Çilek'im ve ben onun tadını sonuna kadar çıkarıyorum."

Uyluklarımı sıkıp duruyorum, belki de onu izlerken kalçalarımı yavaşça hareket ettiriyorum. O da bunu fark ediyor. "İstiyorsun, bebeğim?"

Penisini işaret ediyor, onu çekiyor ve ben başımı sallıyorum. "Evet."

"Söyle, sana vereyim," diyor yavaşça.

Dudaklarımı yalıyorum, hala elini izliyorum.

"Hapları da verecek misin?" "Henüz hak ettiğini kanıtlamadın."

"Sen..."

"Şu ana kadar beni ikna ettiğin tek şey, benim sperm fahişem olduğun," diye sözümü kesiyor. "O yüzden sana sikimi vereceğim ve içine boşalacağım ama bunları da tuvalete atacağım."

"Ama ya hamile kalırsam?" diye sızlanıyorum, uyluklarımı birbirine bastırıp kalçalarımı kıvırıyorum.

Gözlerini kapatıp başını duvara yasladı, boğazını ortaya çıkardı. Tüm o yakışıklılığı, sakalları ve lanet olası erkeksiliği. Adam'ın elma çekirdeğinin inlemeleriyle titremesini izledim, sonra dedi ki, "Hayalini kurduğun şey bu, değil mi?"

Evet. Tanrım, evet, öyle. Ama bunu söylemeye cesaret edemiyorum, bir "H saniye bile düşünemiyorum. Bunun yerine, "Hayır, hayır, öyle değil" ayıdıyorum.

r."

Gözlerini açıyor, sersemlemiş ve karanlık. "Evet, öyle. Tohumumun kök saldıgını hayal et, bebeğim.

sıkı karnının benim bebeğimle şiştiğini hayal et. Ve çok da uzun sürmez, sanmıyorum. Eğer gerçekten ciddi bir şekilde denersem, ilk denemede seni hamile bırakırım. Ya da bir çubuğa işeyip iki pembe çizgi görene kadar seni yatağımdan çıkarmam."

"Hayır."

"Evet."

Ellerim yanlarımda yumruk halinde, ama şu anda kendime dokunmak için çok can atıyorum. Elimi külotumun içine sokup, adet döneminde bana öğrettiği gibi klitorisimle oynamak için çok can atıyorum. "Shepard, lütfen."

"Siktir, ve sonra," diyor, hala sikini yavaşça ve rahatça okşayarak, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi ve sanki rüyayı gözümün önünde örüyormuş gibi, "Ben de kızlarının karnını okşayan erkeklerden biri olacağım. Onu okşayan, ovuşturan, öpen, yalayan adamlardan. Sanırım ben de üzerine boşalacağım, çünkü onu izlerken çok azacağım. Sürekli sertleşmiş halde dolaşacağım. Ama ben tam bir pislik değilim. Okudum. Yuvarlak bağ ağrısı hakkında. Karnın şişip gerildiğinde nasıl acıttığı hakkında. Tabii ki sana karın masajı da yapacağım. Sırt masajı. Ayak masajı. Yapabileceğimi biliyorsun, değil mi? Çünkü sen adet dönemindeyken çok iyi yapıyorum."

Sanki burada kendini savunuyor gibi. Sanki beni onunla çocuk yapmaya ikna etmeye çalışıyor gibi. Ama gerçek şu ki, buna gerek yok. Ben zaten ikna oldum. Onunla bir aile kurmaya çok, çok ikna oldum. Bu yalnız adamla. Sevmek ve sevilmek için yaratılmış bir adamla.

"Ve sonra ne olacağını biliyorsun, değil mi?" diye soruyor, düşüncelerimi bölerek. "Ne?"

"Göğüslerin," diye cevaplıyor, gözlerini tekrar kapatıp daha da geriye yaslanıyor. "Şu anda göğüslerini seviyorum, avuçlarımı dolduruyorlar ve çok lezzetliler. Küçük diş izlerim için mükemmel bir tuval. Ama hamile kaldığında, kendimi kaybedeceğim. Ne kadar büyük olacaklarına deli olacağım. Nasıl şişip olgunlaşacaklarına. Sulu olacaklar. Meme uçların renk değiştirecek ve koyulaşacak. Mavi damarlar ortaya çıkacak." Sikini o kadar sert sıkıyor ki, sarsılıyor ve inliyor, yüzü acıdan buruşuyor. "Siktir, şimdiden kendimi kaybediyorum."

"Tanrım, Shepard, dur," diyorum, ama o sırada memelerimle oynuyorum. Onun forması üzerinden memelerime dokunuyorum,

kumaş meme uçlarımı sıyrıyor, çok hoş bir acı veriyor. Onun vereceği acı kadar iyi değil, ama yaklaştı.

"Bana takıntılı diyorsun, değil mi?" diye devam ediyor, "Bebeğim, süt gelmeye başlayana kadar ne kadar takıntılı olacağımı bilmiyorsun."

Sütlerim akmaya başlayana kadar ne kadar takıntılı olacağımı bilmiyorsun.

"Bunu öylece bırakacağımı sandın, değil mi? Senin menini yuttum. Bakire kanını tattım, adet kanını yaladım. Tabii ki sütünü de içeceğim. Ve bunu seveceğini biliyorum.

karnının benim sikimle
şışmesini sevdin, değil
mi?" Evet, sevdim.

Beni yavaşça sikerken karnıma masaj yaparken, ben de elimi oraya indirdim. Ve Tanrım, onu hissedebiliyordum. Sert sikinin içime girip çıktığını hissedebiliyordum. Ve bu hayatımın en yoğun deneyimiydi.

En samimi deneyim. Tıpkı bu gibi.

"Lütfen, Shepard, seni hemen istiyorum. Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Dokunmaktan kendini alamadın. Karnını okşayarak, beni derinlerde, çok derinlerde, vücudunun içinde hissederek," diye devam ediyor, yalvarışımı duymazdan geliyor.

"Lütfen, Shepard," diye tekrar denedim.

"Ama en iyi kısmı ne
biliyor musun?" "N-
ne?"

"En iyi kısmı, bir bebeğimiz olacak. Ve o tam olarak sana benzeyecek." Sanki hayal eder gibi hafifçe gülümsüyor. "Kızıl saçlı ve çilli olacak. Ve ona bunları sevmeyi öğreteceğim. Ona, annesine benzediği için dünyanın en güzel kızı olduğunu söyleyeceğim. Ona futbol oynamayı da öğreteceğim. Böylece, ona yaklaştırmaya cesaret eden erkeklerin kafasına topu tekmeleyebilecek."

Bunu duyunca, tamamen donup kalıyorum. Kalbim sıkışıyor ve dilimin ucuna, bir erkek çocuk istediğimi ve onun babasına benzemesini istediğimi söylemek geliyor. Ama tek yapabildiğim, "Shepard, sen..." demek.

"Beni bu kadar çok seviyorsan, bunu neden sana geri vermeliyim? Benim sikim, dilim, spermim ve lanet olası bebeğim."

"Çünkü sen yapamazsın..."

L kelimesini söylemeden kendimi durduruyorum. Ama o gözlerini açıyor ve sanki duymuş gibi bana bakıyor. Bir anlığına bana bakıyor, bakışları odaklanıyor ve içinde bir tür karanlık enerji hız kazanıyor. Ve ben bir sonraki nefesimi almadan, üzerime atılıyor. Beni yere yapııştırıyor, ağızlarımız birbirine yapışıyor. Ve ben şehvetle, aşkla, söylenmemiş dileklerle ve kırık hayallerle o kadar çılgına dönmüşüm ki, ona yapışıyorum. Bana verdiği her şeye yapışıyorum.

Bacaklarımı açtığını, külotumu indirdiğini, tamponumu ipi ile çekip çıkardığını ve içime girdiğini hissediyorum. Ağzını benimkine yapıştırmış olması iyi bir şey, çünkü ağzımdan, göğsümden, kalbimden,

ruhumdan çıkan ılık pencere camlarını paramparça ederdi. Çatıyı paramparça ederdi.

Sonra beni çaresiz bir adam gibi sikiyor. Akıl ve hayatın son ipliğine tutunmuş bir adam. Tutunmak mı, pes etmek mi karar veremeyen biri. Belki de atlayıp ölmenin daha iyi bir seçim olduğunu düşünüyor, çünkü o zaman artık acı çekmek zorunda kalmayacak, ama sonra hayata tutunuyor, çünkü tek bildiği şey bu. Bana sorsa, ona söylerdim. Ona atlayıp ölmenin muhteşem olduğunu söylerdim. Hayat abartılıyor. Sevdğin şeyin seni öldürmesine izin verebiliyorsan, yaşamak abartılıyor. Ona, benim çoktan atlayıp öldüğümü ve bunu sevdiğimi söylerdim.

Onu seviyorum.

Beni mahveden halini seviyorum. Ona, seni de mahvedeyim derdim.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, o da gelir. İçimde sarsılır, sıcak ve kalın menisini bana verir ve ben de hemen arkasından gelirim. Hala içimde atan penisinin üzerine boşalıyorum. Ve bir an için o kadar huzurlu hissediyorum ki, gerçekten öldüğümü sanıyorum. Ya da belki de rüya görüyorum, çünkü kafamda bir bilinç akışı var. Zihnin uykulu ve halsiz olduğunda ancak görebileceğin bir dizi düşünce ve yarı gerçekleşmiş dilekler.

Söylediklerimi duydu - ya da duymadı - ve yine de içime boşaldı. Benden ne istediğimi bildiği halde haplarımı geri vermedi. Durumumu biliyordu. Onun bebeği karışılığında onun sevgisini istiyordum.

Yani tüm bunlar tek bir
anlama gelebilir, değil mi?

O beni sevmiyor...

Ama sonra dilimde bir şey hissediyorum. Parmaklarının ağzımı açtığını ve dilimin üzerine bir şey koyduğunu hissediyorum. Gözlerimi açıyorum ve onun karanlık, dönen bakışlarıyla bana baktığını görüyorum. Bir saniye sonra ağzıma eğiliyor ve o küçük şeyi ağzımın içine iterek yutmamı sağlıyor.

Doğum kontrol hapım. Ama zehir gibi geliyor.

Otuzuncu Bölüm

HER ZAMAN DÜŞÜNDÜM Isadora dünyanın en güzel kızıdır. Her kızın istediği türden parlak saçları ve kocaman, ışıltılı gözleri vardır. Üstelik giyim tarzı da muhteşemdir. Şık ve hobo tarzının karışımı, bol fırfırlı ve bol kesim elbiseler, bir şekilde ince vücudunu da ortaya çıkarır.

Bu geceki partide giydiği elbise gibi. İnce askılı kırmızı bir elbise, göğsüne tam oturuyor ama kalçalarından nehir gibi akıyor. Elbiseye avcı yeşili yüksek topuklu süet botlar giymiş. Çok şık ve eğlenceli. Bayıldım. Sanırım elbiseyi nereden aldığını sormalıyım, belki botları hakkında da bilgi verir. Ama öncelikle nişanını kutlamalıyım. Çünkü hayatının aşkıyla nişanlı bir kızın üzgün görünmemesi gerektiğini düşünüyorum.

Nedenini anlıyorum ve bu benim göğsümü acıtıyor. Onun hikayesini ya da Shepard'la birlikteyken Stellan'la aralarında neler olduğunu çoğunlukla bilmiyorum. Ama uzun zamandır insanların ona karşı temkinli davrandığını biliyorum. Herkese karşı arkadaş canlısı olan Callie bile ona karşı temkinliydi. Bunu belli etmiyordu ama garip bir atmosfer hissetmemek zordu. Herkes onun iki kardeşin arasına girdiğini düşünüyordu ve Stellan'ın artık aile etkinliklerine katılmaması da onu bir yabancı gibi hissettiriyor olmalı.

Dürüst olmak gerekirse, bir şekilde ben de öyle düşünüyordum. Stellan ile aralarına girmeye çalıştığımı düşünüyordum. Doğru olsun ya da olmasın, o ikiziyle birlikte. Ona olanları karşı kullanmak, benim yalanlarımı ve sakladıklarımı karşı kullanmak gibi olur. Ben kendim için bunu istemezdim, o halde vicdanım rahat bir şekilde onu hoş karşılamamalı mıyım? Ben de bu ailenin yeni bir üyesiyim, değil mi? Tıpkı onun gibi.

Ayrıca, ben kendi sorunlarımla barışmaya çalışmıyorken, *ondan* bu sorunlarla barışmasını nasıl bekleyebilirim? Ve bu benim için bir fırsat olabilir.

Bir malikaneye dönüştürülmüş, açık katları, Fransız kapıları ve arka bahçesi olan bir kulüpteyiz. Işıklar loş, yerler sadece bizim takımın ve

Chicago FC'nin oyuncularıyla değil, onların eşleriyle de dolup taşıyor. Çocukların girmesi yasak, ama takım bu gece için bakıcılar ayarlamış. Bütün kızlar bir köşede içkilerini içip sohbet ediyor, gülüyor ve yarınki maç için heyecanlanıyor.

Ben de heyecanlıyım. Hiç gerçek bir spor maçı izlemedim, ama daha da önemlisi, onu canlı izlemek için sabırsızlanıyorum. Tabii ki, Tempest'in Ledger'ın formasını giymeyi planladığını bildiğim için onun formasını giyemem. Callie de iki kardeşinin numaralarının yazılı olduğu bir forma giymek istiyor ama Reed'in buna izin vereceğini sanmıyorum. "Karısının" kendisinininkinden başka birinin numarasını giymesini istemiyor. Artık futbol oynamıyor ama lisede oynardı, ama "bu önemli değil." Tırnak işaretleri Callie'nin hikayeyi anlatırken kullandığı ifadeler, yani onun sözleri, Callie'nin değil.

Tüm bunlar çok eğlenceli olsa da, Isadora'ya yaklaşmak için bir fırsat kolluyorum. Elinde pembe bir içecek köşeye sıkışmış, etrafındaki konuşmaları dinliyor, ara sıra katkıda bulunuyor ve gülümsüyor. Herkes onu aralarına dahil etmeye çalışsa da, bence hala pek rahat değil. Acaba ona yardımcı olabilir miyim? Callie ve Tempest tuvalete gitmek için ayrılır ve Wyn diğer eşlerle meşgul olur olmaz, doğruca ona yöneliyorum.

Yanına oturup gülümserken, bunun bir tuzak gibi görünmemesini umuyorum. "Merhaba."

Dik oturur ve elinin biraz titrediğini fark ederim. Ama kendini toparlar ve bana gülümser. "Merhaba."

Onun gerginliği kalbimi sıkıştırır ve onu rahatlatmak için acele ederim.

"Ani davrandıysam özür dilerim."

Yüzünde şaşkınlık belli oluyor ama sonra başını sallar. "Hayır, sorun değil. Ben sadece..." Gergin bir şekilde gülümser. "Evet, ani oldu."

Hemen kendimi kötü hissediyorum. "Çok üzgünüm. Bu tür şeylerde pek iyi değilim. Callie bu işlerin uzmanıdır."

Yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Öyledir. Onu çok severim."

"Evet."

"Aslında tüm kızları severim." Sonra itiraf eder, "Aslında hiç çok arkadaşım olmadı."

Kalbim yine sıkışır. "Ben de. Hep yalnızdım. Callie'yi tanıyana

kadar. Sonra birdenbire arkadaşlarla çevrili oldum."

Kadın yine gülümsedi. "Sanırım, kendine has bir tarzı var, değil mi? Sanırım, hepsinin kendine has bir tarzı var. Ünlü Thornes ailesi."

Göğsüm sıcaklık ile doldu. "Evet, öyle." Sonra gözlerine bakarak, "Daha önce selam vermediğim için özür dilerim. Söylediğim gibi, bu tür şeylerde pek iyi değilim ve..." Belki de daha fazla hazırlanmalıydım diye düşünerek sözlerim kesilir. Ona gerçeği söyleyemem. Ondan çekindiğimi ve kıskandığımı söyleyemem. İstedğim adamla birlikte olduğunu söyleyemem.

"Önemli değil," diyor, sesi ve güzel yüz hatları samimi. "Senden bunu beklemiyordum. Aslında hiç kimsenin beni hoş karşılayacağını beklemiyordum. Olanlardan sonra, bilirsin. Aslında ben de bu gece gelmek istemiyordum. Ama Stellan bensiz gitmek istemedi ve... olay büyüdü, işte buradayım."

Gözlerim yaşarır. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu düşünerek. Herkes için. "Geldiğine sevindim." Yutkunur.

"Teşekkürler."

Sonra ona söylemek istediğim şeylerden birini hatırladım. "Bu arada, tebrikler."

Ama bunu kabul etmek yerine, yüzünde üzüntü belirir. "Bunun için gerçekten çok üzgünüm. Haberin bu şekilde yayılmasına. Fotoğrafımı çekeceklerini ve..."

Elini uzatıp dizinin üstünde duran elini tutuyorum. Parmakları sıkıca yumruk halindedir ve ben onu sıkarken "Hey, nişanlandığın için özür dilemene gerek yok. Bu kötü bir şey değil. Ve öyle hissettiğin için gerçekten çok üzgünüm" diyorum.

Öyle hissettiriyor, değil mi?

İki insanın aşkının kutlanması gereken bir olay, bir şekilde çarpık ve incitici bir şeye dönüştü. Ben de öyle hissediyorum. Onların mutlu olmasını istemediğimden değil, onun etkilendiğini bildiğimden. Keşke öyle olmasaydı. Keşke her şey onun için daha basit, daha pürüzsüz, *daha kolay* olsaydı. Keşke Stellan ile aralarında bir mesafe olmasaydı ve ben bu konuda bir şey yapabilseydim. Biliyorum, benim bir çare olmam gerekiyor, en azından ona göre öyle, ama kırık bir kalbi iyileştiremezsin. Acıyı yaşayarak aşmak zorundasın. Ve onun için bunu kesinlikle istemiyorum. Tek yapabileceğim şey onu izlemek ve yanında olmak, başka hiçbir şey yapamamak, bunu kesinlikle istemiyorum.

"Onun sana sahip olmasına seviniyorum,"

diyor, kasvetli düşüncelerimi bölerek.

"Ne?"

Gözleri duygularla parıldarken şöyle diyor: "Kendimi çok suçlu

hissettim, biliyorsun. Yaptığım her şey için. Olan her şey için. En iyi arkadaşımı ihanet ettim, o benim hayatımdaki en iyi arkadaşımdı. Kimsenin sahip olamayacağı kadar değerliydi. Onu incitmek en son istediğim şeydi. Ama o yine de bana, bize yardım etmek için elinden geleni yaptı ve ben sadece..." Derin bir nefes alır ve titrek bir gülümsemeyle bana bakar. "O en iyisini hak ediyor."

"Ben... Biz..."

Bu kez o benim elimi tutup güven verici bir şekilde sıktı. "Sorun yok. Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Seni bir süredir onu izlediğini biliyorum. Sana ona baktığını gördüm. Birlikteyken ve her zaman... Bu benim kalbimi kırıyordu çünkü ben engel oluyordum. Çünkü kafamı toparlayamıyordum ve gerçekten istediğim adamlarla birlikte olamıyordum. Ama onun bunu hak ettiğini her zaman biliyordum. Senin gibi birini hak ediyordu. Onu tamamen ve geri dönülmez bir şekilde sevebilecek birini. Benim yapamadığım gibi ve... Aslında, sen en iyiden de iyisin. Onun için mükemmelsin."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve midem bulanıyor. O biliyorsa, belki başkaları da biliyordur diye düşünüyorum.

"Onun için mükemmel olduğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum, düşüncelerimi ve korkularımı, gerçek korkularımı görmezden gelerek, çünkü onun söylediği o tek kelimeye takılıp kalıyorum. Çünkü ben her zaman *onun* onun için mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Her zaman onun muhteşem saçları ve güzel yüzüyle ona en çok yakışan kişi olduğunu düşünmüştüm.

Hayaller benim için her zaman zor olmuştur. Hayal kurmazdım çünkü yapabileceğimi düşünmezdim. Ama sonra o hayatıma girdi ve bunu değiştirdi. Tekrar hayal kurmaya başladım. Her türlü şeyi, Snow ve sorumlulukların ötesinde bir hayatı. Ama en çılgın hayallerimde bile onun için *mükemmel* olacağımı düşünmezdim.

"Çünkü sen onun için her zaman istediğim şeyi yaptın," diyor. "Ne?"

"Onun yeniden aşık olmasına yardım ettin."

Kalbim durdu. Gerçekten. Aynı zamanda midemin dibine çöktü. Yeniden aşık olmak. Aşk. Yeniden.

Tekrar.

Neden böyle söylüyor? Nasıl bilebilir ki? Nasıl... Acımasız mı davranıyor? Çünkü bana kendisi yapamayacağını söyledi. Tekrar aşık

olamayacağını açıkça söyledi. Bunun için çok kırılmış. Ve banyoda olanlardan sonra...

Sonra başımı kaldırıyorum.

Eski kız arkadaşının yanına oturana kadar odanın büyük kısmına sırtımı dönük oturuyordum. Artık odanın öbür tarafını görebiliyorum. Dediğim gibi kalabalık. Burada bir sürü insan var, ayakta, bizim gibi kanepelerde oturmuş, sohbet ediyor, gülüyor. Bu kaosun içinde onu aramam gerekeceğini düşünürsünüz. Onu aramam gerekir, ama aramıyorum.

Aramaya karar verdiğim anda onu buluyorum.

Çünkü o zaten bana bakıyor. Takım arkadaşlarının arasında, tam karşımda duruyor ve gözleri benim üzerimde. Her zaman öyle, değil mi? Ben fark etsem de etmesem de.

O hapi yutturduktan sonra beni yalnız bıraktı. Onu durduramadan odadan çıktı, muhtemelen kendi odasına gidip üstünü değiştirmek için. Çünkü birkaç dakika sonra, ben banyo zemininde hıçkırarak ağlarken, kapı çaldı. Snow'du, herkesin hazır olduğunu ve onu da beklediğini söyledi. Göğsümdeki acıyı görmezden gelerek, olabildiğince çabuk hazırlanıp, süslü lobide aşağıya indim. Arabada birlikte gittik ama Snow, Conrad ve Wyn de bizimle olduğu için olanlar hakkında konuşacak zamanımız olmadı. Bir saat sonra hala o an gelmemiştı.

Gecenin sonunda eve dönene kadar da olmayacağını düşünüyordum. O konuşmayı pek sevmediğı için, konuyu açmanın, ilk adımı atmanın bana düşeceğini biliyordum. Yine de ona ne söyleyeceğimi hala bilmiyordum.

Hayallerini paylaştığın kişiye ne dersin? Hayallerini paylaştığın ve dileklerini paylaştığın adama ne dersin? Onu sevdiğini söylersin. Ve sonra onun da seni sevdiğini söylersin.

Çünkü öyle.

O seiyor,

seiyor, seiyor.

Tanrım,

seiyor.

Kalbim tekrar atmaya başlıyor, çarpıyor, hızlanıyor, yükseliyor. Sanki karnımın dibinden fırlayıp çıkıyormuş gibi, ruhum bir yıldız gibi. Penceremi kırıp bana ulaşmak için kullandığı futbol topu.

Bunu daha önce nasıl görmedim? Çok açık. Çok kolay fark edilebilir. O kadar kolay ki, onu haftalardır görmemiş bir kız bile fark edebilir. Gözleri her zaman beni buluyor gibi, o kadar kolay. Ben yokken aklını kaçırmaması, son birkaç haftadır bu kadar huzursuz olması. Yaptığım her şeye takıntılı olması. Küçük şeyler, büyük şeyler. Kendim hakkında bile bilmediğim şeyler, mesela aksiyon filmlerini burnumu kıvrarak izlediğim gibi; dün gece Netflix'te bir film izledik ve o bana bunu söyledi. Ya da her zaman hamburger sipariş etmemin sebebinin patates kızartması yemek istemem olduğu gibi. Çünkü hamburgerimin sadece yarısını yerim ama patates kızartmalarını neredeyse hepsini yutarım.

Benimle bir aile kurmak istediği çok açık. Hayatındaki boşluğu doldurmak ya da geçmişteki aşkını unutmak için değil. Beni sevdiği için. Evet, bir daha sevemeyeceğini söyledi ama aşk bir seçim değildir. Aşık olup olmayacağını seçemezsin. Birini unutmaya karar veremeyeceğin gibi, birini sevmemeye de karar veremezsin.

Ayrıca, duygularının, kalbinin, ruhunun etrafına o kadar çok duvar ördüğünü, hissettiklerini bile fark etmediğini şimdiye kadar anlamamış mıydım?

Bana hapı sevmediği için vermedi. Sevdiği için verdi. Çünkü benimle bir aile kurma hayali - ve bu bir hayal, değil mi, muhtemelen kendisi bile farkında değil - benim üniversiteye gitme ve yeni şeyler keşfetme hayalimi yok edeceğini düşünüyor. Ve bunu yapamaz. Bencil olamaz. Beni bu şekilde incitemez, bu yüzden kendini incitti ve o hapı boğazıma tıkadı. Böylece ben istediğim her şeye kavuşabilecektim.

Ama benim istediğim tek şey o.

O benim en değerli hayalim, en büyük arzum, her zaman ulaşamaz, her zaman dokunulmaz. Onunla bir hayat, her zaman istediğim ama ulaşmak bir yana, düşünmeye bile korkduğum bir şeydi. Belki de bu yüzden daha önce gerçeği göremedim. Beni sevdiğini.

Beni.

Isadora'yı ve etrafımdaki herkesi unutarak koltuğumdan fırladım. Gözlerimi ondan ayırmadan bir adım geri attım. Aramızda büyük bir mesafe olmasına rağmen, o bunu fark etti ve tetikte, vücudu gergin bir şekilde durdu. Bir adım daha geri çekilince gözleri kısılr. Bir adım daha ve gömleğinin altından keskin bir nefesle göğsü genişler. Sinirleniyor. Her zaman benden uzaklaştığımda olduğu gibi. Benden kaçarsam ne olacağını defalarca uyarmıştı.

Bu yüzden geri çekilmeye devam ediyorum. Onu kızdırmaya devam ediyorum.

Çünkü bırak sinirlensin. Bırak öfkeyle, tüm duygularıyla, hissetmemeye çalıştığı tüm hisleriyle *boğulsun*. Ve beni yakaladığında, ona göstereceğim. Ona istediği her şeyi *hissedebileceğini*, benimle istediği her şeyi *yapabileceğini* göstereceğim. Ona benimle *güvende* olduğunu göstereceğim. Benim onunla güvende olduğum gibi.

Ona beni sevebileceğini göstereceğim, çünkü ben de onu seviyorum.

Arkamı dönüp koşmaya başlıyorum. Kalabalığın arasından geçip Fransız kapılara doğru koşuyorum. Kapılardan dışarı fırlıyorum ve serin gece havasını hissediyorum. Bahçe çok geniş ve sokak

lambalarıyla aydınlatılmış ama ötesinde yüksek çitlerden yapılmış bir labirent var. O tarafa doğru koşuyorum. Çılgın bir seçim ve kaybolma ihtimalim her zaman var. Ama umurumda değil. Beni bulacağını biliyorum. Beni kaybolmama izin vermeyeceğini biliyorum.

Koşuyorum, koşuyorum ve karanlık ama korkutucu olmayan labirente giriyorum. Gece, cırcır böceklerinin sesleri ve hafif bir esinti ile canlanıyor. Gökyüzünde, vücudumdaki çiller gibi milyonlarca yıldız var. Onun en sevdiği yıldızlar ve ben onların beni ona götürmesine izin veriyorum.

. Nereye gittiğimi veya nereye varacağımı bilemeyecek kadar çok köşe dönüyorum, ama görünmese de ona doğru koştuğumu biliyorum. Her an ona ulaşacağımı biliyorum.

Ve ulaşıyorum.

Tam bir köşeyi dönerken, arkamdan beni yakaladı. Tıpkı aylar önce The Horny Bard'da yaptığı gibi. Kollarını belime doluyor ve beni yerden kaldırıyor, topuklarım neredeyse havada kalıyor. Omurgam göğsüne çarpıyor ve nefesim *kesiliyor*. Ama rahatsızlık yerine, tek hissettiğim rahatlama. Onun şiddetli tutuşu ve sert vücudundan acı yerine, tek hissettiğim sevinç.

Beni birkaç adım ileriye taşıyıp yere indiriyor ve etrafımda döndürüyor. Beni çitlerden birine sıkıştırıyor ve çitlerin dikenli sarmaşıklar ve dallarla kaplı olduğunu fark ediyorum. Dikenler sırtımın üst kısmına, çıplak omuzlarıma, kollarıma ve boynuma batıyor ve ben gülümsüyorum. Gerçek dikenler cildimi ısırırken, öfkeli ve şiddet dolu Wrecking Thorn'un bakışları altında olmak, dünyadaki en uygun şey değil mi?

Bunu seviyorum. Onu seviyorum. Ve o da *beni* seviyor.

Sırtımda dikenli dallar olduğunu fark ettiğinde, beni tekrar belimden yakalayıp kendine doğru çekmesi çok hoşuma gidiyor. Sonra göğsünü göğsüme bastırıp, gözleri duman duman, "Ne yapıyorsun lan?" diye bağırıyor.

Ellerimi onun pazılarına kaydurdım ve omuzlarını sıktım. "Beni yakaladın."

Beni kollarıyla sıkıca sararak beni parmak uçlarına dikti. "Evet, yakaladım. Ne halt ediyordun? Burada kaybolabilirdin."

Kafamı salladım. "Sen beni bulurdun."

Gözleri hala çılgınca, hala öfkeli bir şekilde yüzümü inceledi. "Isadora sana bir şey mi söyledi?" Kalbim titredi. "Onun adını söyledin."

"Ne?"

"Onun adını hiç söylemezsin," sanki bilmiyormuş gibi söylüyorum.

Burun delikleri genişledi, yüzünde bir şey belirdi. "Sana *bir şey* mi söyledi? Bu yüzden mi oradan deli gibi kaçtın?"

Sadece beni sevdiğini ve benim senin için mükemmel olduğumu söyledi.

Onun yerine, "Koşmamı söylemediğin için koştum" diyorum.

Çenesini gıcırdatıyor, yüz hatları şiddetli bir hal alıyor, tutuşu da şiddetli hale geliyor. O kadar iyi acıtıyor ki, vücudumu saran titremeyi

durduramıyorum. "Demek benimle uğraşmak için kaçtın."

Dudaklarımı yaladım. "Hayır, kaçtım çünkü senin iyi kızın olmak istiyorum."

Sözlerim onu şaşırtır. Göğsü biraz titrer ve gözlerindeki öfke biraz azalır. Ben de bunu fırsat bilirim. Onun tutuşundan kurtulup onu geri itiyorum. İkimiz de nefes almadan önce - çünkü onun da benim gibi nefesini tuttuğunu biliyorum - dizlerimin üzerine çöküyorum. Kot pantolonuyla kaplı uyluklarını kavrayıp yukarı bakarak, "Lütfen, senin iyi kızın olmama izin ver. Senin iyi kızın olmak istiyorum, Shepard." diyorum.

Lütfen benim kızın olmama izin ver. Çünkü ben zaten senin kızınım. Şimdilik ve sonsuza kadar.

Uzun süre bana bakıyor, ben de ona bakmasına izin veriyorum. Yüzümü yukarı doğru çevirmiş, boynumu uzatmış durumdayım. Avuç içlerimi onun gergin bacaklarına koymuş, bana bakmasına izin veriyorum. Yüzümün her santimini, vücudumun her santimini incelemesine izin veriyorum.

Dudaklarım kırmızıya boyanmış çünkü onun dudaklarımı daha çekici bulduğunu biliyorum. Saçlarım açık ve sırtımda kırmızı dalgalar halinde dökülüyor, tıpkı onun sevdiği gibi. Yüzüm makyajsız, böylece çillerim ön plana çıkıyor, yine onun sevdiği gibi. Benim için seçtiği elbiseyi giyiyorum. Tabii ki dizlerimin üstüne çökmüş durumdayım, en sevdiği poz, itaatkar ve yumuşak.

Onun tercihlerine göre süslenmiş durumdayım ve Tanrım, umarım onun iyi kızı olmama izin verir çünkü bunu çok istiyorum. Onun için çok iyi olmak, ona hizmet etmek için can atıyorum. Ona hizmet etmek için *doğmuşum*. Artık biliyorum.

Göğsü dalga gibi inip kalkıncaya kadar beni kendine çekiyor. İçinde bir şey değişene kadar. Bu onu daha büyük, daha geniş ve daha güçlü gösteriyor. Çok hakim ve çok yaygın. Onu hem tehditkar hem de güvenli gösteriyor. Sonra çenesini sıkıp elini başıma koyarak gürültülü bir sesle soruyor: "Benim iyi kızım olmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ellerimi uyluklarına bastırıyorum, kalbim *deli gibi atıyor* ama bir şekilde huzur içindeyim. "Senin olduğum anlamına geliyor." "Evet, öylesin," diye onaylıyor, gözleri kısılıyor.

"Bütün ben."

"Her bir *santimini*."

Boynumu daha da uzatıyorum. "Bu, benim sana ait olduğum anlamına geliyor." Gözlerini bir kez daha vücudumun üzerinde gezdiriyor. "Sen benim malımsın." "Bu, senin istediğin her şeyi yapmana izin verdiğim anlamına geliyor."

"Sana."

"Bana."

Gözlerini bir kez daha kırdı. Sonra, sanki kendine söylemek istercesine Ba mırıldandı: "Evet, sen ve seninle *ilgili* her şey bana *ait*." na.

" "Evet." Sonra, istemeden, düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum, "Efendim." Söyledikten sonra fark ediyorum.

Farkına varıyorum çünkü uyluklarım o kadar sıkı sıkıya kapanıyor ki, sanki orgazm olmuşum gibi. Göğsüm o kadar çok acıyor ki, kalp krizi geçiriyormuşum gibi. Yanaklarımı kaplayan kızarıklık, tüm vücudumu yakıyor. Ama ondan gözlerimi ayırmıyorum. Ayıramıyorum. Aramızdaki bağı koparamam.

Çünkü ona da aynı şey oluyor. Onun da uylukları kasılmış. Nefesiyle karnının boşaldığını ve burun deliklerinin genişlediğini hissediyorum. Ama kızarmak yerine, elmacık kemikleri daha da keskinleşiyor, yüz hatları sivri uçlara dönüşüyor. Ama aramızdaki bu enerjiyi taş a kazıyan şey, bu çılgın, hissedilebilir enerji, başından beri, hayatıma girip beni kırık bir şampanya kadehinden kurtardığı ilk andan beri hep orada olan şey, elinin titremesi. Hala elini başımın üstünde ve "efendim" dediğim yerde tutuyor, parmakları esnetip tekrar sert ve güçlü hale geliyor. Güçlü ve hakim.

Sonra, alçak ve sert bir sesle, "Bu sabah sana öğrettiklerimi hatırlıyor musun?" der.

Ne demek istediğini zaten biliyorum ve kalbim daha da hızlı atıyor. Karnım daha da ağırlaşıyor, sanki bir yumruk batmış gibi ve vajinam tamponumu sıkıyor. Yutkunuyorum, tırnaklarımı uyluklarına geçiriyorum. "Evet."

Saçlarımı kavrayan parmakları yumruk haline gelir ve çekerek beni nefes nefese bırakır. "Evet ne?" Yine yutkunurum, göğsüm inip kalkar. "E-evet, efendim."

Yüzünde bir tatmin ifadesi beliriyor, karnımda bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve saçımı tutan elini gevşetiyor. "Aferin kızım." Sonra, "Daha fazlasını kaldırabilir misin?"

Boğazım kurur. "D-deneyebilirim... Efendim."

"Hayır, yapamazsın," dedi. "Yapacaksın. Yoksa bütün gece dizlerinin üzerinde, sikim ağzında, boğulurcasına geçireceksin."

Dudaklarımı yalarken omurgamdan titreme geçer. "Evet, efendim."

Göğsü uzun bir nefesle hareket eder.

"Çıkar onu."

Ve yapıyorum. *Aceleyle* yapıyorum. Ellerim terli ve parmaklarım beceriksiz. Ama bir şekilde, kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını açmayı başarıyorum. Kot pantolonunu ve külotunu aşağı çekip sikini dışarı çıkarmayı başarıyorum.

Bu sabahki gibi, kalın ve büyük, sert ama ipeksi. Sıcak. Tanrım, çok sıcak ve canlı. Üstteki yarıktan ön sıvı damlıyor ve karanlıkta uzunluğu parlıyor. Baş her zamanki gibi kırmızı ve aç görünüyor. Ve bu sabah yaladığım o damar kalın ve zonkluyor. Bugün onu bu kadar yakından gördüğümde ilk düşüncem, güzel bir penis olduğu oldu. Ama şimdi yıldızların altında onu izlerken, güzelden de öte. Muhteşem.

Benim.

Ve sonra ne kadar çok olduğunu göstermeye başlıyorum.

Sabah bana gösterdiği gibi, iki elimle onu kavrayıp, bana söylediği ilk şeyi yapıyorum. Onu ıslatıyorum, kayganlaştırıyorum. Ağzıma almam kolay olsun diye onu yağıyorum. Onu yalıyorum, emiyorum, tükürüğümün üzerine damlatıyorum. Tadını alıyorum, çok güçlü, çok misk kokulu, hem tatlı hem ekşi, çilek gibi ama tam olarak değil. Bu eşsiz bir şey, dilime değdiği anda ikimiz de inliyoruz.

Sonra, doğru şekilde seviştiğimiz gece yaptığı şeyi yapıyorum. O gece, yavaş ama kararlı bir şekilde amımı deldi, beni genişletip kendine yer açtı. Ben de benzer şekilde, yavaş ama emin adımlarla onun uzunluğu boyunca yukarı aşağı hareket ediyorum. Çenemi genişletip, ağzımda ona yer açarken dişlerime dikkat ediyorum. Ve iyi gittiğimi düşünüyorum.

Ta ki yukarı bakana kadar.

Hala kökünden tutmuş ve hala onun uzunluğu boyunca yukarı aşağı hareket ederken, gözlerim onunla çarpışıyor. Ve bana öğrettiği her şeyi unutuyorum. Beni izleme şekli, sessiz ve hakimiyetçi tavırları, beni tedirgin ediyor ve hatalar yapmama neden oluyor. Sanki ilk günlerimde topuklu ayakkabılarla dans ediyormuşum gibi, tökezleyip düşüyorum.

Burada da dilim kayıyor ve ağzım salya sümük oluyor. Bazı vuruşlarda onu yeterince içeri alıyorum ama diğerlerinde çok derine giriyor ve beni öğürtüyor. Tükürüğüm onun üzerine dökülüyor ve çenemden damlıyor. Boğazımdan ve göğsümden aşağıya, kabarık göğüslerimin arasına aktığını hissediyorum. Ellerim onun uzunluğunda

kayıyor ve bu sırada inlemelerim daha yüksek ve daha müstehcen oluyor.

Her böyle bir hata yaptığımda, vücudu geriliyor. Gözleri kısılıyor ve başımın üzerindeki eli yumruk haline geliyor. O zaman onun bundan hoşlandığını anlıyorum. Benim beceriksizliğimi seviyor. Dağınıklığımı seviyor. Dağınık, *harap* olmamı *istiyor*. Neden olmasın ki? Topuklu ayakkabılarla tökezlememi de seviyordu, değil mi?

Bence bunun nedeni bana bakmayı sevmesi. Beni düşürüyor ki beni kaldırılsın. Beni ısırtıyor ki yaramı yalayabilsin. Bana özensiz bir oral seks yapmamı istiyor ki sonra beni temizleyebilsin. Ve ben onun tarafından bakılmayı sevdiğim için, ona sonra temizlemesi için bir şey veriyorum.

Dikkatsizleşıyorum. Dağınıklaşıyorum. Damlalar akıyor. Çenem, boğazım, ellerim. Ağzım. Hatta nefes nefese kalan göğüslerim bile nemli ve yapış yapış ve çok geçmeden, onu istediğı gibi daha fazla içime alıyorum. Ağzımın en arkasına kadar giriyor ve onu boğazıma almak üzereyim, ama o bana izin vermiyor. Tam yapabileceğimi düşündüğüm anda, onu daha derine itebildiğim anda, ağzımı sikinden çekip beni eğıyor.

Gözlerimi açıp nefes nefese soruyorum, "Hoşuna... gitti mi, efendim?"

Yüzü sert ve terli, "Lanet dilini dışarı çıkar" diye homurdanıyor.

Şaşkın bir şekilde yapıyorum ve başımı daha da geri çekiyorum, o da dilime tükürüyor, beni sarsıyor ve inlememe neden oluyor. O da bunu kendi ağzıyla yakalıyor, beni öpüyor, öpüyor ve ağzımı daha da ıslak hale getiriyor. Sonra, "Çok sevdim."

Gülümserim. "Oh."

Gözlerime bakarak, "Ne olacağını biliyorsun, değil mi?" diyor. Nedense biliyorum ve sorun değil. "Evet."

Kafamı salladı. "Evet ne?"

Şişmiş, ağrıyan dudaklarımı yaladım. "Evet, efendim."

Yine memnuniyetle nefes verir ve ağzıma sert bir öpücük kondurur. Bu öpücük uzun sürmez çünkü dediğı gibi bir şey yaklaşmaktadır. Beni döndürür ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktürür. Yer çim ve biraz çakıldır ama umurumda değildir. Çizik çizik hissini seviyorum.

Aslında, ben aşağıya iniyorum. Yani, yüzümü serin çimlere koyup gözlerimi kapatıyorum, o beni hazırlarken, sanki her şeyi o halledecekmiş gibi, benim hiçbir şey yapmam gerekmeyecekmiş gibi. Ve bu doğru, değil mi? Elbisemi yukarı kaldırıyor ve külotumu çıkarıyor. Sonra ağzını oraya, kıcıma koyar ve beni yalar. Yanaklarımı kavrar ve kıcımı yalarken onları ayırır, kık deliğimi sıkıştırır, vücudumu titretir. Beni inlemeye ve kıvranmaya, azgın bir orospu gibi memelerimi yere sürtmeye zorlar. Tırnaklarım çimleri yırtıyor ve uyluklarım titriyor. Karnımda bir tsunami var ve adet döneminde olmam da işleri kolaylaştırmıyor. Her şey şişmiş, azgın, yapışkan ve şehvetli ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Eğer bunu bu gece yapmasaydı, çıldırırdım. Acıdan, gerilmekten, tüm bu garip durumdan endişelenirdim. Ama bu gece, kafamda tek bir endişe bile yok. Hayatımda hiç bu kadar rahatlamadığımı sanmıyorum. Hayatımda bu kadar değerli hissetmediğimi de sanmıyorum.

Hepsi onu sevdiğimi bildiğim için.

Birlikte bir geleceğimiz olduğunu biliyorum. Beni terk etmeyeceğini biliyorum. Beni hiçbir yere gitmeme izin vermeyecek. Kaybolursam beni bulmak için dünyayı yerle bir eder. Bu yüzden, beni deli gibi çıldırttıktan sonra, terli sırtımın üzerine nefes nefese göğsünü dayadığında, ecstasy ile inliyorum. Saçımı tutup başımı geriye doğru çekiyor ve "Sana ne yapacağımı söyle" diye homurdanıyor.

Dudaklarımı yalar ve çimleri kavrarım. "Kıçımı sık, efendim."

"Evet," diyor, diğer eliyle kalçalarımı acımasızca kavırıyor. "Ve beni durdurmayacaksın." "Hayır, efendim."

Kıçımı tokatlayarak beni sarsar.

"Soru sormadım." "Özür dilerim, efendim."

Muhtemelen beni inletmek için tekrar kıçıma şaplak atıyor ve acıdan gözlerim kapanıyor. "Çünkü kıçın benim, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Tıpkı amcığın ve ağzın gibi," diye homurdanarak başımı daha da yukarı çekiyor. "Ve sen." "Tanrım, evet, efendim," diye inliyorum, daha başlamadık bile ama ben çoktan boşalmak üzereyim. "Lanet olası gözlerini aç," diye emrediyor.

Zor ama yapıyorum. Boynumu o kadar yukarı doğru çekmiş ve başımı o kadar geriye doğru çekmiş ki, ona ters bakıyorum. Saçları dağınık ve alnına düşüyor. Elmacık kemikleri kızarmış ve ağzı, yalamaktan ve yemeden parlıyor, muhtemelen benimki de onun sikini emmekten öyle.

"Sen kaybolmuş küçük bir kuştun, değil mi?" diye fısıldadı, gözleri delici bir şekilde. Çimleri daha sıkı kavradım ve ona doğruyu söyledim.

"Evet, efendim."

"Seni bulup benim Küçük Çilek'im yapana kadar." Zorlukla yutkunuyorum. "Evet, efendim."

"Tek ihtiyacın olan şey, sana bakacak biriymiş." Kalbim göğsümde sıkışır. "Sadece siz, efendim."

Yüzünde okunamayan bir ifade belirir, ama göğsü bir nefesle sarsılır ve saçlarını okşayan eli kasılır. "Ve ben de bakacağım." Bir süre durakladıktan sonra ekler, "Çünkü ben de sensiz kaybolmuştum."

Gözlerindeki bakış kalbimi hızlandırıyor. Karnımda korku gibi bir şey kıpırdanıyor. Hareket etmeye çalışıyorum, ona bakabilmek, onunla konuşabilmek için dönmeye çalışıyorum ama o bana izin vermiyor. Bir şey söyleyemeden,

ve ağzıma tıkıyor. Siyah dantelli külotum. Sonra, "Bu senin ağzın tıkacı, tamam mı? Artık sessiz olmalısın. Konuşma. Yüksek ses çıkarma. Seni oraya geri götürmek için elimden geleni yapacağım. Ama yalan söylemeyeceğim, muhtemelen kolay olmayacak. Ben çok büyük ve o delik benim boyumdaki bir sik için genişlemeye uygun değil. Ama sen beni alacaksın çünkü ben yine de sikmek istiyorum. Denemem gerek, değil mi? Acıyı hafifletmek için. Ve sen burayı çığlıklarla doldurursan bunu yapamam. Anladıysan başını sallla."

Bunu yapıyorum. Şu anda benden istediğinin bu olduğunu biliyorum. Onun rızasını, boyun eğmemi. İyi kızım olmamı ve vücudumun en dar deliğini ona vermemi istiyor. Ve bana iyi bakacağına güveniyorum.

Ama o haklıydı. Kolay değil. Hiç de kolay değil. Bekaretimi kaybetmenin acı verici olacağını düşünmüştüm, ama bu bambaşka bir şey. Bu *dayanılmaz bir acı*. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Her içeri girmeye çalıştığında, acıdan inleyip kıvranıyorum. Tüm iyi niyetimi kaybedip ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Onun iyi kızı olmayı, orada zarifçe yatıp inleyip başımı sallamayı unutuyorum. Hiç içeri girebileceğini sanmıyorum, girerse de beni parçalara ayırır.

Ta ki o benim omurgamı masaj yapmaya başlayana kadar. Ta ki o benim kıcımlı yoğurmaya başlayana ve sonra ne kadar harika olduğumu söyleyene kadar. Her zamanki gibi, onun övgüsü, onu mutlu etmek benim kriptonitim. İşleri onun için kolaylaştırıyorum, böylece bana ona doğru itmemi söylediğinde, yapıyorum. Derin nefes almamı söylediğinde, onu da yapıyorum. Acı çok şiddetlendiğinde külotumu ısırmamı ve sırtımı kavislememi söylüyor, böylece daha derine girebiliyor.

Ama yine de, istediğim kadar rahat değil ve tabii ki o da bunu biliyor. Ve o beni hiç acı çekmeye bırakmış mıydı? Yani, benim için her şeyi kolaylaştırmak için bir fikri var.

Kanayan amıma sikini sokmadan önce tamponumu çıkardığını hissediyorum. Ve aman Tanrım, sadece bundan orgazm oluyorum. Sadece bu tek vuruştan. Onun sikini emerken karnımda sıkılaştıran yumruk açılıyor ve ben inleyerek, titreyerek, kıvranarak boşalıyorum. Ve Tanrım, o *bunu* kayganlaştırıcı olarak kullanıyor, orgazmımı ve kanımı, sonra da beni götümünden sikmek için.

Ve ben o kadar rahatlamışım ki, ona izin veriyorum. O kadar

rahatlamışım ki, zevk almaya başlıyorum ve çok geçmeden, ağzına tıkaç takması gerekenin o olduğunu düşünüyorum çünkü çok gürültü yapıyor. Sanki ölecekmiş gibi beni kıcımdan sikerken inliyor, inliyor ve nefes nefese kalıyor. Sanki çok iyi hissediyor, hiçbir şeyle karşılaştırılmaz.

Hiçbir şeyin kıyaslanamayacağını *biliyorum*, çünkü bu, kirli, hayvani bir sikiş gibi görünebilir, ben ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim, elbisem yukarı kalkmış, o arkamda, uzakta bir yerde parti devam ederken, vücuduma acımasızca girip çıkıyor. Ama bu daha fazlası. Bu sevişmek. İki insanın birbirine olabildiğince yakın olması. İki kalbin ve iki ruhun bir araya gelmesi.

Bu düşünceyle bir kez daha boşalıyorum ve her zamanki gibi o da beni takip edip benimle birlikte doruğa ulaşıyor.

Otuz Birinci Bölüm

Ellerini eşofmanının ceplerine sokmuş, otel odamın tavandan yere kadar uzanan penceresinin önünde durmuş, şehrin silüetini seyrediyor. Üzerinde açık gri bir tişört var ve duştan yeni çıkmış saçları tişörtüne damlıyor, boynunu ıslatıyor. Benim de duş aldıktan sonra banyo kapısında onu izlediğimi fark etmediğini sanıyorum.

Sadece bilginiz olsun, birlikte duş almadık. Labirende olanlardan sonra, beni kollarında taşıdı, ben ise onun sıcak, rahat göğsüne yaslanıp neredeyse uyuyakalmıştım. Beni otele geri götürdü ve odama kadar eşlik etti, sonra tek kelime etmeden gitti. Gerçi alnıma hafif, yumuşak, duшта ağlamama neden olacak kadar şefkatli bir öpücük kondurdu.

Ona nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini sormak istedim, ama sormadım. Çok korkuyordum. Partide fark ettiğim şey, tüm hayallerimin, cesaret edemediğim hayallerimin bile gerçek olduğu, neşeli bir an gibi gelmişti, ama şimdi farklı düşünüyorum. Adrenalin patlaması geçti ve geriye titremem kaldı. Ona gerçeği göstermenin kolay olmayacağını biliyorum ama denemeliyim. Denemekten daha fazlasını yapmalıyım. Onu ikna etmeliyim. Ve geri dönmüş olması bana umut veriyor. En azından, ilk seviştiğimizden sonra yaptığı gibi ortadan kaybolmadı. Bu da bir ilerleme.

"Hey," diyorum, sesim yumuşak, biraz utangaç.

O sesimle sertleşir, omuzları gerilir. Profilden çenesinin sıkıldığını fark ederim ve kalbim göğsümde çok hızlı atmaya başlar. Evet, burada olabilir ama bu, söyleyeceklerimi kolayca kabul edeceği anlamına gelmez. Yine de o küçük umuda tutunuyorum.

Sanki istemiyormuş gibi yavaşça arkasını dönüyor ve döndüğünde, küçük umudum daha da küçülüyor. Yüzünde hiçbir şey yok. Yani, kızgın ya da ona benzer bir şey değil. Sinirli ya da rahatsız ya da başka bir şey değil. Sorun, *hiçbir şey* olmaması. Tamamen ve kesinlikle ifadesiz ve bunun daha önce hiç olduğunu sanmıyorum. İfadeleri benim için bir gizem olsa bile, yüzeyin altında bir şeyler olduğunu bilirim. Ama şu anda, sanki hiçbir şey yokmuş gibi. Boş. İçi boş. Ölmüş gibi.

Kalbim göğsümde çok, çok hızlı atmaya başlıyor. Sanki onun kalp

atışlarının eksikliğini telafi ediyormuşum gibi. Ve ona doğru bir adım atıyorum. "Shepard..."

Ve ilk kez, *ilk kez*, bir adım geri atıyor. "Bitti."

Bunu söyleyeceğini beklemiyordum ama yine de şaşırmadım. Ve beni daha çok korkutanın ne olduğunu bilmiyorum, bir şekilde bunun olacağını bildiğim ve hala boş umutlara tutunduğum için şaşırmamış olmam mı, yoksa onun hiç söylemeyeceğini düşündüğüm bu garip sözleri söylemesi mi? Her şeyden sonra. Bunun *hiç de* o olmadığını bildiğimden sonra.

"Neden?" diye soruyorum, ona doğru bir adım daha atarak.

Bakışlarını benim hareketlerime çevirip gözlerini kaldırmadan önce. "Çünkü çok derine batmışsın."

Kaşlarımı kaldırıp ona doğru yürümeye devam ediyorum.

"Ben mi çok derine batmışım?"

Göğsü nihayet nefes alırken hareket etti ve boş yüzünde bir anlık öfke belirdi. İyi. Öfkelenmesini istiyorum. Kızmasını istiyorum. Canlı, duyguları olan, duygularıyla hareket eden bir adam olmasını istiyorum, bir şekilde dönüştüğü taş heykel gibi değil.

Ayaklarını yerinden oynatarak, "Evet, çok buldun ve artık bir adım geri atmanın zamanı geldi." "Yani bu benim iyiliğim için mi? Bana iyilik yapıyorsun."

Çenesini ileri geri hareket ettirir, gözleri kavgacıdır. "Evet."

"O zaman neden ölüyormuş gibi görünüyorsun?" diye soruyorum, çünkü nedeni bu, değil mi? Bu yüzden öyle görünüyor, boş ve içi boş, çünkü bana bir iyilik yapması gerektiğini düşünüyor.

Derin bir nefes alır. "Senin ihtiyacın olan..."

"Ve tüm bunlar, seni kıcıma sokmana izin verdiğim ve sana efendim dediğim için mi?" Onu kesip, sesimin titrememesine gurur duyarak bağıriyorum. O sözlerin beni nasıl etkilediğini belli etmedim. Her şeyi sıradan ve sapkın bir eğlence gibi gösteren bir tonla söylediğimi biliyorum. Ama öyle değildi. Sapkın olabilir, ama sıradan bir yanı yoktu.

Ruhlarımızın buluşmasıydı. Sonunda bağlantımız yerine oturmuştu. Her zaman onunla bir bağlantı kurmak istemiştım, kendim yarattığım bir şey, işlevsiz ebeveynlerimizin bize dayattığı bir şey değil. Ama bu kadar derin bir şeyi ben bile hayal edemezdım. Bu kadar ilkel ve ham.

İçgüdüsel.

Tanrım, ne kadar şanslı olduğumuzu görmüyor mu? Milyarlarca insanın yaşadığı bu dünyada birbirimizi bulduğumuz için ne kadar şanslıyız. Birbirimizi bulmakla kalmayıp, çok büyük bir şeyin eşiğinde, olasılıklarla dolu bir dünyanın ve daha da derin bir bağın eşiğinde duruyoruz. İkimizin de birbirimizin güvenli limanı olduğu, *anlamlı* bir bağ. O istediği kişi olabilir ve ben ona izin veriyorum. Ben her şekilde, zihnim, bedenim, kalbimle *onun* oluyorum ve o da bana bakıyor.

Bunu ucuz bir şey gibi söylemek ruhumu parçalıyor ve kalbimi sıkıştırıyor, ama bunu yapmak zorundayım. Onu sarsmam gerekiyor ve sanırım başardım. Çünkü bundan kurtulması bir saniye sürüyor. Geri çekiliyor ve ellerini ceplerine sokup yumruk yapıyor. Yumruklarının hatlarını açıkça görebiliyorum. Sonra, "Evet. Her şey eğlence ve oyundu ve sen..."

Ondan birkaç adım uzaklıkta durarak parmağımı ona doğru uzattım. "Sakin yapma. *Sakin yapma*, Shepard Thorne." Dişlerini gıcırdatıyor ama ben devam ediyorum, "Ne dersen de, aramızda olanları aşağılama, çarpıtmaya ya da zehirlemeye kalkışma, yoksa gözlerini oyacağım. Çok güzeldi ve bunu sen de biliyorsun. *Anlamlıydı* ve bunu da biliyorsun."

Sonunda, yüzünde öfkenin parladığını görüyorum, sıcak ve öfkeli. Göğsü keskin bir nefesle genişliyor, çenesi ileri geri hareket ediyor ve sonra homurdanıyor, "Sana söyledim. Lanet olsun, söyledim. Bunun ne olması gerektiğini. Ne yaptığımızı. Anladığınızı sanmıştım. Tanrım, *lanet olsun*." Başını sallar, sonunda ellerini ceplerinden çıkarır ve ıslak saçlarını parmaklarıyla tarar. O anda ona olan öfkem rağmen, parmaklarında kalbimi sıkıştıran bir titreme fark ederim. Sonra öfke ve hayal kırıklığıyla kendi saçlarını kavrar ve tekrar homurdanır, "Bunun olmasına *nasıl* izin verdin? Nasıl bana aşık olup her şeyi mahvedebildin?"

Göğsüm inip kalkıyor. "Sana aşık oldum *mu*?"

Göğsü benimkine yapışır ve titrer, elini indirip suçlayarak,

"Evet, yaptın." "Ya sen?"

"Bana ne?"

"Sen de bana aşık oldun."

Sözlerim de bir suçlama gibi çıkıyor ve onun göğsünün ortasına çarpıyor. Ve nedense, bir kez daha, tüm engelleri aşıp bana ulaşmak için penceremi kırdığı futbol topu aklıma geliyor. Ben top oynayamam. Onun gibi bir futbol süperstarı değilim ama aramızdaki bu engeli aşmanın bir yolunu bulmalıyım. Bulmak zorundayım çünkü bunu

yapmak istemiyorum. Kavga etmek istemiyorum. İyi bir şey olması gereken bir konuda birbirimize aşık olduğumuzu söyleyip tartışmak istemiyorum.

Bu, ikimizin de hayallerinin doruk noktası.

"Sen de beni seviyorsun," diye fısıldıyorum, boğazım duygularla dolmuş, gözlerim yaşarık.

Ve o irkilir. Gözleri biraz parlar ve vücudunda bir titreme geçer, bu da sözlerimin onu tam kalbinden vurduğunu bir kez daha düşünmemeneden olur. Ve artık dayanamıyorum. Aramızdaki mesafeyi kaldıramıyorum, bu yüzden aradaki boşluğu kapatıp vücudumu ona yaslıyorum. O hareketsiz ve sert ama ben tutunuyorum. Tişörtünün kenarlarını tutup, sesim hala duygudan titreyerek diyorum: "Onu sevmiyorsun. Artık sevmiyorsun. Beni seviyorsun. Seviyorsun, Shepard. Sen... Yaptığın her şey. Başka bir erkek bana yaklaşıncakıskançlık ve öfkeyle dolman. Bana bakman, hayatımı kolaylaştırmak için küçük ayrıntıları düşünmen. Beni özlemen. Bunları aramızdaki bağdan dolayı yaptığını sanıyordum ve öyle de. *Tanrım*, öyle. Ama aramızdaki bağ sandığımdan çok daha derin, Shepard. Ve... Ve benden senin *bebeğini* istemeni..."

Bunun üzerine o irkilir, karın kasları gerilir ve ben ona daha da sertçe sarılırım. "Bunu yalnız olduğun için istediğini sanmıştım. Ailen hayatına devam etti. Tüm kardeşlerin kendi aileleri, kendi eşleri var. Ve sonra, senin eşin başka birini seçti ve... Bu yüzden senin acı ve kırık bir kalple davrandığını sanmıştım, ama öyle değildi. Sen aşkın yüzünden böyle davranıyordun. Benden çocuğunu istiyordun, sadece benden, başkadan değil, çünkü *beni* seviyordun. Ne zaman oldu bilmiyorum ama bir yerlerde bana aşık oldun. Ve bunu duymak senin için zor olduğunu biliyorum. Biliyorum.

"Aşkın zehir ve toksik olduğunu ve acı verdiğini düşündüğünü *biliyorum*. Evet, öyle. Ama aynı zamanda iyi de hissettiriyor. Doğru kişiye aşık olduğunda çok, çok iyi hissettiriyor. Lütfen sana göstermemen izin ver, tamam mı? Sadece... Sana ne kadar iyi hissettirdiğini göster madem. *Hissetmenin* ne kadar iyi hissettirdiğini, Shepard. Her şeyi gömmek ve kendini her şeye karşı duyarsızlaştırmak için alışkın olduğunu biliyorum ve bunu ailen için yaptığını biliyorum ve bu, bir insanın sevdiği insanlar için yapabileceği en asil şey olsa da, artık bunu yapmak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. Benimle değil. Ben seninim, Shepard. Her santimim, hatırladın mı? Her

santimim. Her şekilde sana aitim. Seni nasıl olursan kabul ederim. İyi, kötü, kızgın, sert, *sevgi dolu*. Çünkü sen busun. Sevgi dolusun. Sevgiden *yaratılmışsın*. Her santimetren sevgiden yaratılmış ve bunu biliyorum çünkü hissettim. Ve lütfen bil ki, benimle güvendesin. Duyguların benimle güvende. Lütfen sana ne kadar çok olduğunu göstermeme izin ver, tamam mı? Sadece... Beni hayatına al, seni sevmeme izin ver ve sana her şeyin ne kadar güzel olabileceğini göstermeme izin ver. *Lütfen*."

Bitirdiğimde, o kadar hızlı nefes alıyorum ki, ona destek olmak yerine, onu destek olarak kullanıyorum. Sakinleşmeliyim. Duygularımı kontrol etmeliyim, *ona* güç verebilmek için.

Çünkü vücudu ne kadar güçlü görünürse görünsün, bir ağaç, bir dağ, taş ve tuğladan yapılmış dev bir ev gibi, içten içe parçalanıyor olmalı. Yüzü ne kadar ifadesiz, gözleri ne kadar berrak görünürse görünsün, parçalanıyor olmalı.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, bunun hakkında konuşmamız gerektiğini söylemek için. En sevmediği şey ama bunu birlikte atlatmak istiyorsak yapmamız gerekiyor. Ama belki de ne söyleyeceğimi anladı, çünkü birdenbire ellerim onun tişörtünü tutmuyor, çünkü o ellerimi çekmiş ve artık vücuduna yapışık değilim. Aniden, vücudum ondan uzaklaşıyor çünkü beni kendinden itmiş. Ben bununla uğraşırken, titrek dizlerim ve dönen dünyamla, o çoktan odanın diğer ucuna doğru yürüyor.

Arkamı dönüp "Ne yapıyorsun?" diye bağıyorum.

Cevap vermeden kapıya doğru yürürken, ben de onun peşinden koşarım. Tam kapının kolunu çekmek üzereyken tişörtünün arkasından tutarım ve onu durdururum. Onu kapıdan uzaklaştırmak için tişörtünü çekerim ama o kıpırdamaz. Yanında durup, hala ifadesiz yüzüne bakarım. "Nereye gidiyorsun? Bunu konuşmalıyız. Konuşmaktan nefret ettiğini biliyorum ama..."

Sonunda bana bakar, gözleri kısılır. "Evet, her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Geri çekilmek istiyorum ve belki içimden çekiliyorum ama dışarıdan, gözlerimi onun korkutucu figüründen ayırmıyorum. "Evet, istiyorum. O yüzden yapman gereken..."

"Senin yapman gereken şey benden uzaklaşmak."

"Hayır," diyorum, tişörtünü sıkıca kavrayarak. "Yapmayacağım. Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim. Yapmayacağım..."

"Zaten mahvoldu," diyor, gözleri sert bir şekilde bana uzanıp elimi çekmeye çalışıyor. "Sadece benden uzak dur." benden uzak dur."

Neden geriye doğru sendediğimi bilmiyorum, çünkü daha önce beni acı verecek kadar sıkı tutmamış ya da sözleriyle incitmemişi gibi. Ama şu anda tavırlarında bir şey beni geri çekilmeye zorluyor. Çok... kesin gibi. Tıpkı intikam almak için kulübe geldiği gece gibi. Ama nedense bu daha kötü çünkü geçen sefer her şeyi mahveden benim yalanımdı, ama bu sefer onu görmeye zorladığım şey onun gerçeği.

Ve bundan sonra ne yaparsın? Gerçeğin ötesinde hiçbir şey yok.

Ondan saklanamazsın. Tatlı sözlerle örtbas edemezsin. Tersine çevirip başka bir şeye dönüştüremezsin. Gerçek yıkıcıdır. Belki de aşktan daha yıkıcıdır.

Uzun parmaklarının kapı kolunu kavrayıp aşağı çektiğini izliyorum ve "Geri geldiğinde burada olmayacağım" diyorum.

Ve ciddiğim. Bu sefer, kesinlikle ciddiğim. Ama ya anlamıyor ya da umursamıyor, çünkü bir an durakladıktan ve hala izlediğim parmaklarını sıkıca esnettiikten sonra, tekrar harekete geçiyor. Kapıyı açıyor ve dışarı çıkıyor, kapıyı arkasında sertçe kapatıyor.

Bölüm III

Otuz İkinci Bölüm

YIKICI DİKEN

BENİM ADIM Shepard Thorne ve Jupiter Jones adında bir kıza aşığım.

Saçları çilek renginde ve kremsi teninde yıldız tozu gibi dağılmış tarçın rengi çiller var. O, gördüğüm en güzel kız ama daha da önemlisi, tanıdığım en cesur kız. Birden fazla işte çalışıp kız kardeşine tek başına bakabiliyor. Kötü anılarla dolu, trajedilerle bezeli bir evi bile yuva haline getirebiliyor. Zehirli bir yılanın ya da pisliğin zehrini bile etkisiz hale getirebiliyor.

Ama en önemlisi, sadece birkaç kelimeyle seni öldürebilir, paramparça edebilir, yıkabilir, böylece yeniden doğabilirsin. Yeniden *yaratılabilirsin*. Onun hak ettiği bir şeye. Benim gibi bir korkak ve yalancıdan çok, ona layık bir şeye.

Bana onu sevdiğimi söylediği anda, sevdiğimi anladım. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Bunu içimde, varlığımın merkezinde hissettim.

Sanki birinin bana, onun bana "seni seviyorum" demesini bekliyordum, böylece bunun doğru olduğunu anlayabilecektim. Çünkü bu üç kelimeyi kendim asla söyleyemezdim, *aklımdan* bile *geçiremezdim*, çünkü neden onun adını ve aşkın getireceği kesin ölümü aynı cümlede bir araya getireyim ki? Aşkın ne kadar zehirli olabileceğini bildiğim halde neden ona bunu yapayım ki? Yani, onu benden uzaklaştırıyordum çünkü bana aşık olduğunu düşünüyordum ve bu benim istediğimin tam tersiydi. Ona bir iyilik yapıyordum ve sonra...

Oradan çıkmam gerekiyordu. Gitmem gerekiyordu. Beni öldürse bile doğru olanı yapmam gerekiyordu.

Ama kiralık arabama binip ondan uzaklaşmaya başladığım anda, sözleri kafamda yankılanırken, her şey dağılmaya başladı. Bazı şeyler netleşebilsin diye ben de dağılmaya başladım. Böylece sonunda gerçeği *görebildim*.

Gerçek şu ki, Little Strawberry'ye ilk gördüğüm anda aşık oldum.

Yeşil tişörtü ve mor saç tokasıyla. Uzun, kalın kızıl saçlarını gördüğümde gözlerimi ondan ayıramadım.

Çünkü Isadora'yı hiç sevmedim. Sevdiğimi sanmıştım. Uzun süre, kendime mükemmel birini bulduğumu düşünmüştüm. Kolay birini, zamanımı, hatta belki hayatımı birlikte geçirebileceğim birini. Tabii ki gelecek planlarımda o kadar ileri gitmemiştim, ama o yöne doğru gittiğimi görebiliyorum. Ancak hiç şansım olmadı, çünkü o çok önceden ikizimi seçmişti.

Her neyse, şimdi anlıyorum ki Isadora'nın benim için doğru kişi olduğunu düşünüyordum çünkü ailemdeki herkes kendileri için mükemmel birini bulmuştu. Kendi ailelerini kurmuşlardı, kendi eşlerini bulmuşlardı, tıpkı Little Strawberry'nin dediği gibi, ben de o olaydan sonra çok... *kaybolmuş* hissettim. O kadar amaçsız ve *yalnızdım* ki, kardeşlerimin sahip olduğu şeyi bana vereceğini düşündüğüm ilk kıza yapıştım.

Isadora'yı istememin sebebi aşk değildi, yalnızlıktı. Hala kabul etmekte zorlandığım, saf, mutlak ve *acınası* bir yalnızlık. Son birkaç yıldır doldurmaya çalıştığım o boşluk, kardeşlerimin ilişkilerine ve mutluluklarına karşı acı hissetmeme neden oldu. Beni kıskanç yaptı, o kadar kıskandım ki onların yanında duramadım. İkizimin yanında olmaya dayanamıyordum. Sonunda, *lanet olsun, sonunda* bir şeyler kurmaya başlamıştık. Onun sorunlarını bir kenara bırakıp gerçek kardeşler olmaya başlamıştık. Ama meğer benim de sorunlarım varmış.

Sanırım duygularını ve hislerini gömdüğünde böyle olur. Düşüncelerin. Ruhunun karanlık bir köşesinde çürür ve yok olurlar ve tanınmaz bir şeye dönüşürler. Tanımlayamadığın bir şeye dönüşürler. Böylece damarlarında akan zehirin aşk olduğunu sanırsın, oysa o senin sefil yalnızlığındır. Geçici bir dikkat dağınıklığı olarak gördüğün şey, aslında yüzüne tokat gibi çarpan aşktır.

Ayrıca aşk hakkında hiçbir şey bilmediğimi de fark ettim. Hiçbir şey. Aşk ne olduğunu bile anlayamıyorum, bu yüzden birini nasıl seveceğimi bilmediğimi söyleyebilirim. Tek bildiğim, onu sevmek istediğim. Onu seviyorum çünkü onu seviyorum.

O benim için her şey.

O benim tatlı rüyam ve karanlık arzum. O benim kayıp kuşum ve iyi kızım. O benim Küçük Çilek ve Küçük Fahişem. Sadece onun havasını solumama izin vererek beni cennete ulaştırabilir ve benden bir adım

uzaklaşarak beni yok edebilir.

benden bir adım uzaklaşarak beni yok edebilir. O beni ben yapan ve mahveden her şey. Ve eğer o bana kendim hakkındaki tüm bu şeyleri fark ettirebilir, çarpık, lekelenmiş ruhumun lanet olası gerçeğini görmemi sağlayabilirse, o zaman onu hak ettiği gibi sevmeyi öğrenebilirim.

Çünkü bunu yapabilecek tek kişi benim. Buna kibir ya da özgüven ya da her ne sikimse deyin, ama bu gerçek. Biz birbirimize bağlıyız, değil mi? Ruhları parçalayan, dünyayı durduran bir şekilde. Milyonlarca yıl geçse bile kendimi birine bu kadar bağlı hissedebileceğimi hayal bile edemezdim.

Tabii ki, onu yanımda olması gereken, dizlerimin üzerine çöküp ayaklarını yalamam, vücudunu taparcasına sevmem ve ona da onu sevdiğimi söylemem gereken bir gecenin tamamını arabada geçirdim.

Ama sorun değil. Her şeyi düzelteceğim.

Bir saat sonra maçım var ama maç bittiğinde ve kazandığımızda - ve kazanacağız çünkü onu hayal kırıklığına uğratmayacağım, çünkü maça odaklanacağıma söz verdim - onu geri kazanacağım. Onun için her şeyi yapacağımı göstereceğim. Onunla tekrar bir şansım olması için her şeyi. Bu sefer doğru şekilde. Sır yok, gizlilik yok, kimseyi incitmek yok.

Bunu başarmanın bir yolunu bulacağım çünkü başarısızlık bir seçenek değil.

Bu yüzden hayatımın en iyi maçını oynuyorum. Bana taktıkları isim olan Wrecking Thorn gibi oynuyorum, kimsenin yoluma çıkmasına izin vermiyorum. Savunma yok, engel yok. Sahte paslar ya da yanlardan müdahale yok. Hiçbir baskı ya da lanet strateji beni topu bırakmaya zorlayamaz. Golü atana kadar pes etmem, ve en son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Aslında, kötü performansım bir yana, oyuna olan ilgimi kaybettiğimin farkında bile değildim. Futbolun benim için bir tutku değil, bir angarya haline geldiğini fark etmemiştim. Sanırım yalnızlık, hayatındaki her küçük mutluluğu yok ediyor.

Ve o olmasaydı bunu asla fark edemezdim. O beni tamamlayan, bunu tamamlayan şey. Hayatım, hedeflerim, tüm hayallerim. Maç biter bitmez ve 5-0 kazandığımızda, sahadan koşarak çıkıyorum. Zafer turları ya da tebrik kucaklaşmaları için beklemiyorum. İyi oynadığımı düşündükleri umurumda değil çünkü iyi oynadığımı biliyorum. Onun için oynadım. Onu bulmam, özür dilemem, açıklamam, her zaman duymak istediği şeyleri söylemem gerekiyor.

Ama sonra tabii ki medya akın ediyor ve lanet olası kalabalık yoğunlaşıyor, sinek sürüsü gibi etrafımı sarıyor. Onların arasından, soruların, kameraların, lanet olası mikrofonların arasından yolumu bulmaya çalışıyorum. Sanki mikrofonun üzerine eğilip onlara en derin arzularını itiraf etmen gerekiyormuş gibi.

Yine de kibar davranıyorum. İtip kakmıyorum. Ledger, Riot ve diğer çocuklar benim yerime soruları yanıtlarken, ben sadece "yorum yok" diyorum. Tam karşı tarafa geçmişim ki, birden beni durduran bir ses duyuyorum.

"Üvey kız kardeşinle çekilen videoyla ilgili yorumun var mı?"

Soru yanımdan geldiği için kim sorduğunu bilmiyorum. Ama beni donduruyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. Yavaşça arkamı döndüğümde, siyah çerçeveli gözlüklü, sinsî görünümlü bir adam, dikkatimi çektiği için çok mutlu olmuş gibi duruyor. Mikrofonunu yüzüme dayıyor ama bir şey söylemeden önce yakasını tutup hırlıyorum, "Bana ne dedin sen?"

Korkuyla gözleri fal taşı gibi açılır ve açıklamaya çalışır: "Bu sabah sızan v-video. Sen ve üvey kız kardeşin partide. Labirentte. Video net değil ama saçlarının rengi..."

Onu susturmak için yüzüne yumruk atıyorum çünkü kimse onun saçından bahsedemez. Kimse *onu* konuşamaz. O, Ledger ile konuşan başka bir muhabire çarpıyor ve etrafımızda çığlıklar yükseliyor. Bu çığlıklar korkudan çünkü ben o pis suratın üzerine tekrar saldırıyorum, ona bir tane daha patlatmaya hazırım. Ama biri arkamdan beni durdurur, daha doğrusu birkaç kişi—üç ya da dört kişi olduğunu hissediyorum—ve ben bağırırken beni geri çekerler, "Onun hakkında konuşma, anladın mı? Kimse onun hakkında konuşmayacak. O değil."

Onu seviyorum.

* * *

KISA BİR VIDEO.

Çok bulanık olduğu için kim kimdir ayırt etmek zor. Ama o, yerde dizlerinin üstünde, kızıl saçları yüzüne dökülmüş ve sırtına akmış, koyu mor elbisesi yukarı kalkmış ve ben onun arkasında, şiddetli bir güçle vücuduna giriyorum. Sanki onu öldürmeye çalışıyormuşum gibi. Ama gerçekte, sanki o benim hayatımı kurtarıyormuş gibi onu sikiyorum.

Sanki o *beni* kurtarıyor gibi. Kaybolmuş küçük kuşum.

Videoda ben daha tanınabilirim, çünkü profilim olsa da yüzüm net bir şekilde görünüyor, ama onun yüzü dönük ve gizlenmiş. Vücudu da yanları hariç gizlenmiş ve açı yanlardan ve mesafe çok büyük olmasına rağmen

ve mesafe çok büyük olmasına rağmen, bunu yapan piçi boğmak istiyorum. Kim bizim özel anımıza, onun özel anına, bana kendini gösterdiği anına girmiş?

Bunu bana o gösteriyordu, değil mi? Beni sevdiğini. Bir kadının bir erkeğin olabileceği her şekilde benim olduğunu. Onunla güvende olduğum için onu sevebileceğimi. Meğer o benimle güvende değilmiş. Ama bunu zaten hep biliyordum.

Videoyu kimin çektiğini bilmiyoruz, ancak şu anda yasal mücadele içinde olduğumuz aynı web sitesi tarafından yayınlandı. Görünüşe göre, durdurma ve vazgeçme talebi sadece saçma sapan Redhead Watch içinmiş ve aynı saçmalıkla ilgili ayrı bir makale yayınlayarak bunu Thorne ailesinin skandalı olarak sunabileceklerini düşünmüşler. Video şimdilik kaldırıldı ama avukatlar, dava sonuçlanana kadar bu web sitesinde Thorne ailesiyle ilgili tüm içeriğin yayınlanmasını yasaklamak için mahkeme kararı almaya çalışıyorlar.

Siktiğimin sülükleri. Hepsi de siktiğimin pislikleri. Bu videoyla birlikte yayınlanan röportajı onlara veren orospu annesi de dahil. Onu zorladığımız için bize geri dönüp kığımızı ısırp ısırmayacağını hep biliyorduk, ama onun böyle bir şey yapacağını ben bile tahmin edemezdim. Aslında, kızını Thorne erkeklerini baştan çıkarmakla suçladı. Görünüşe göre, kızı üvey babasına da aynı şeyi yapmış ve bu yüzden annesi, üvey kardeşine de aynı şeyi yaptığını öğrenince hiç şaşırmamış.

Bunu gördüğümde neredeyse kendimi kaybettim. Sahada kavga ettikten sonra beni götürdükleri cam ofisten neredeyse fırladım. Tabii ki beni azarlamak ve parçalamak için. Ama umurumda değildi. Hâlâ gitmek istiyordum ve bunu onlara da söyledim. İsterlerse beni kovabilirlerdi ama orada oturup, annesi de dahil olmak üzere bu rezaletin sorumlularını parçalamadan duramazdım. Ama bana muhabirin dava açtığını ve takımın bunu benim lehime halletmesinin tek yolunun orada kalıp dikkatimi vermem olduğunu söylediler.

Siktiğimin herifleri.

Bu yüzden dediklerini yaptım, hapisten korktuğum için değil, saldırı suçundan hapse girersem onu geri kazanamayacağımı bildiğim için. Ve onu geri kazanmak şu anda benim tek amacım.

Her neyse, takımdaki geleceğimle ilgili karar henüz verilmedi. Görünüşe göre beni hemen kovmak yerine, biraz düşünmeye karar verdiler. Ve bunu sadece performansım yüzünden yaptılar. Sezon

boyunca performansım giderek arttı ve bugünkü maç, beş gol attığım en iyi maçımdı. Ama siktir et. Şu anda bunların hiçbirisi benim için önemli değil.

"Ondan uzak durmanı söylemiştim," diyor Conrad ve ben otel odamın duvarına yaslanmış, kollarımı göğsümde kavuşturmuş halde durduğum yerden başımı kaldırıyorum. O, yerden tavana kadar uzanan pencerenin yanındaki koltukta oturuyor, dirseklerini uyluklarına dayamış, öne eğilmiş, ciddi, kızgın ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bana bakıyor. "O benim sorumluluğumda olduğunu söylemiştim."

Bu sözler, onu ilk kez konuştuğumuz geceki gibi içimi sızlatıyor ve ona hatırlatıyorum: "Ben de sana onun benim sorumluluğumda olduğunu söylemiştim."

Çenesi sıkılaşıyor. "Onu korumakta iyi iş çıkarmışsın o zaman."

Aşağılık bir vuruş. Bu lanet olası bir aşağılık vuruştur ve o da bunun farkında. Ama buna söyleyecek bir şeyim yok çünkü o haksız değil. O lanet olasıca haklı ve bu beni yakıyor. Bu lanet olasıca yumruk mideme iniyor ve kaslarımı acıdan kasılmaya zorluyor.

İyi. Hak ettim. Ona acı çektirdim, değil mi? Hem de birçok şekilde. Sanki onun korktuğu her şey - dünyanın öğrenmesi, ailenin karışması, sırların ortaya çıkması - *tek bir darbeye* gerçekleşti.

"Sana bir kez soracağım, tamam mı?" Conrad dikleşerek diyor. "Ve bana gerçeği söyleyeceksin. Ondan faydalandın mı? Onu zorladın mı?"

Mümkünse daha da kasılırım. Ama yine de, onun sorusunun lanet olası ima ettiği şey bunu yapar. Odadaki diğerleri de kasılır. Bana çok benzer bir şekilde, yan duvara yaslanmış olan Ledger. Conrad'a çok benzer bir şekilde, yatağın kenarında oturan Stellan. Ve pencerenin yanında, ayak bileklerini çaprazlamış, başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokmuş olan Reed. Conrad'ın sorusu üzerine hepsi tetikte ve ben dişlerimi sıkıyorum. Sonra, "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Yine, yanılmıyor. Ondan faydalandım. Ama onun ima ettiği şekilde değil.

Sonra başını salladı, sert yüz hatlarında hayal kırıklığı belirdi. "Artık senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Seninle konuşmaya çalıştım. Anlamaya çalıştım, sana şans verdim, ihtiyacın olduğunda yardım ettim. Ama sen her seferinde beni reddettin. Anlıyorum. Yardım istemek zordur. Sen hiç yardım istemek zorunda kalmadın. Aslında,

tüm bu yıllar boyunca *bizim* yardımcımız oldun. Bizim dayanağımız, hiç tökezlemeyen tek kişiydin. Hepimiz hata yapıp işleri batırırken, her zaman dik ve kararlı duran tek kişiydin. Ama siktir et, Shep, sen benim küçük kardeşimsin, tamam mı? Seni önemsiyorum. Seni seviyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Senin yanında olmak istiyorum. Lanet olsun, senin yanında olmama izin ver. Hepimiz senin yanında olalım."

Haklı, değil mi? Onun için, hepsi için oradaydım çünkü bunun benim görevim, hayatımın *amacı* olduğunu düşünüyordum. Ama sonra hepsi hayatlarına devam etti ve ben amaçsız kaldım. Boş. Çok... Ama mesele bu değil. Mesele şu ki

Nedense, yardım isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Asla tökezleyebileceğimi düşünmemiştim, çünkü tökezlersem beni kim tutacaktı ki? Ailemi seviyorum ve onlar için her şeyi yaparım, ama nedense onların da benim için bir şeyler yapmasına izin vermem gerektiğini unutmuşum.

O olmasaydı, bunu asla anlayamazdım. Bir sonraki sözlerimi bu kadar açıkça, bu kadar

dürüstçe söyleyemezdim. "Onu sevmiyorum. Hiç sevmedim."

Conrad mümkün olduğunca daha da dik oturur, ama ben ondan uzaklaşıp beni dikkatle izleyen Stellan'a bakarım. Ruhumun diğer yarısı. Her şeyi paylaşabileceğim tek kişi, ama paylaşmıyorum. Hiç paylaşmadım. Bunu da değiştireceğim. Önce o kendi nedenleriyle benden uzak durdu, sonra ben de kendi nedenlerimle onu uzaklaştırdım. Ama artık bunu yapmayacağım. Onun da bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Ve buradan başlıyor. "Seni hiç tebrik etmedim ve bu benim hatam. Al bakalım," diyorum ve çenemi ona doğru uzatıyorum. "Tebrikler. Umarım ikiniz de hep mutlu olursunuz, içtenlikle söylüyorum. Bu karmaşa bittiğinde, bir bira içmeye çıkmak isterim." Sonra ekliyorum: "Aslında, kızlarımız da birlikte bir şeyler içmek isterler belki."

Stellan birkaç saniye beni izler, benimle aynı gözleri beni merakla inceler. Onun hakkında bilen tek kişi o, daha doğrusu uzun zamandır aramızda bir şeyler olabileceğini bilen tek kişi o ve benim istediğim gibi bu konuda ağzını kapalı tuttu. O iyi bir kardeş. Buna inanmadığını biliyorum ama ona inandıracağım.

Sonra dudaklarını titreyerek, "Senin kız arkadaşın," der.

Göğsüm sıkışır ve tüm içtenliğimle söylerim.

"Kızım." Stellan'ın dudakları gülümser. "Onu seviyorsun."

Sadece ve sonsuza kadar onu. O benim ilk ve son aşkı, ve aradaki her şey. İkizime cevap veremedi, Ledger araya girer, "Bir saniye bekle, onu *seviyorsun*. Yani, üvey kız kardeşimizi."

"O senin üvey kız kardeşin olabilir ama benim değil."

Bana gözlerini kısarak bakar. "Yani, o gece ona neandertal gibi sahip çıkarken bir şeyler olduğunu anlamıştım ama... ona aşık olduğunu fark etmemiştim. Ne zaman oldu bu?"

Uzun zaman önce, ama bunu bilmesine gerek yok. Derin bir nefes alıp odadaki herkese sesleniyorum, kardeşlerimin her birine tek tek

bakıyorum, Reed'e bile. O teknik olarak kardeşim değil, ama Callie ile birlikte olduğu son birkaç yılda kardeşim gibi oldu.

"Bakın, benim hakkımda anlamadığınız bir sürü şey var. Benim de kendim hakkında anlamadığım bir sürü şey var. Ta ki..."

Stellan bana yardım eder. "Onun."

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Her şeyi mahvettim, tamam mı? Her açıdan..." Kaç tane olduğunu bile bilmiyorlar ama ben sadece başımı sallayıp devam ediyorum, "Çevremize daha dikkatli olmalıydım. Nerede olduğumuza dikkat etmeliydim ama ben... O an özeldi. Sadece bana ve ona aitti. *Bize aitti.* Ama ben aklımı kaçırdım. Yapmamalıydım..."

Onu özel bir yere götürmeliydim. Sadece ikimizin olacağı bir yere. Ama çok korkmuştum. Isadora'nın söylediği bir şey yüzünden kaçtığını sandım ve Isadora'dan vazgeçtiğimi söylemediğim, kaçmasını istemediğim için ondan bu kadar önemli bir bilgiyi sakladığımı için kendime lanet ettim. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve bana lanet olsun, efendim diye seslendi ve ben...

İsa, o bana öyle seslendiğinde, o kadar kolay, o kadar doğal, o kadar itaatkar ve yumuşak bir şekilde, her şeyin mantıklı geldiğini düşündüm. Hayatım, kalbimin atışları, evren. Yıldızlarla dolu gökyüzünün, onun çilli teninin bir yansıması olması mantıklıydı. Tıpkı onun gibi tatlı ve ekşi olan çileğin, rengini onun saçlarından aldığı mantıklıydı. Her dans ettiğinde kalbimin atışını hızlandıran kişinin o olması mantıklıydı. Her şey mantıklıydı.

Şimdi biliyorum, benim bu halimin, deli gibi koruyucu, takıntılı halimin sebebi o. Ve onun bu halinin, bu kadar akıllı ve cesur olmasının sebebi benim.

"Hey, anlıyorum. Ben de Fae'ye karşı kendimi kaybediyorum," diyor Reed, yüzünde duyguların dalgalanmasıyla. Onunla bu konuda dalga geçmek isterdim, çünkü bahsettiği bizim kız kardeşim, ama istemiyorum. Çünkü sonunda onu anlayabiliyorum.

"Ben de Firefly'a gelince mantıklı düşünemiyorum," diye ekliyor Ledger.

Stellan başını sallıyor. "Dora için milyonlarca yıl yapmayacağımı düşündüğüm şeyler yaptım."

"Çünkü onlar seni değiştiriyor," diye Conrad sonunda araya giriyor, gözlerimin içine bakıyor ve uzun zamandır ilk kez, sonunda aynı sayfada olduğumuzu gösteren bir anlayış, bir dayanışma görüyorum.

"Onlar sana daha önce hiç göremediğin şeyleri görmeni sağlıyorlar. Sebebi ne olursa olsun. Çünkü sana daha iyi olabileceğini gösteriyorlar. Onlar için. Seni öyle bir şekilde değiştiriyorlar ki..."

Boşluğu

dolduruyorum.

"Yeniden doğarsın."

"Evet."

Hayatımda ilk kez rahat bir nefes alıyorum, huzur içinde. Mutlu olduğum için hiçbir suçluluk duygusu taşımayan bir nefes. Sonunda kardeşlerim için gerçekten mutluyum. Sinirlenmiyorum, huzursuz değilim. Onlardan uzaklaşmak istemiyorum. Onlarla birlikte durmak ve ailemizin büyümesini görmek istiyorum. Her birimizin hayatında farklı roller üstlenip, farklı insanlarla tanışmasını görmek istiyorum.

Bir cep telefonu çalınca bu an bozuluyor. Reed'in telefonu. Sonunda. Umarım bu beklediğimiz telefondur, yoksa gerçekten çok sinirleneceğim. Kardeşlerim bana bunun gerekli olduğunu, gündemdeki diğer işlere geçmeden önce hepimizin buna ihtiyacı olduğunu söylediler. Evet, bu telefon o olsun, yoksa mutlu olamayacağım.

Hepimiz onun dik durup cebinden telefonu çıkarmasını izliyoruz.

Aramayı kabul ediyor. "Alo."

Sonra onu dinlerken izliyoruz ve bu ifadeyi kullanmak hoşuma gitmiyor ama kullanacağım çünkü gerçek bu, hepimiz nefesimizi tutarak dinliyoruz. Birkaç saniye sonra, ağzının kendini beğenmiş sırtışıyla gerildiğini görüyoruz. "Dalga mı geçiyorsun?"

Telefonu kapatıp gözlerime baktığında kalbim göğsümde çarpıyor. "Buna inanmayacaksın ama onları yakaladık."

Onlar derken, onun kaltak annesini ve benim pislik babamı kastediyor. Ona, işler kızışırsa ona göz kulak olacağıma söz vermiştim. İşte bu, ona göz kulak olmam. Bu, ailelerimizin bir daha bizi rahatsız etmemesini sağlamam.

Düzeltilmem gereken uzun bir hata listesi var, en büyüğü dün gece onu tekrar incittiğim için özür dilemek, ama ona söz verdiğim her şeyi hallettikten sonra bunu yapacağım. Ve sonra onu geri kazanmak için peşine düşeceğim.

Otuz Üçüncü Bölüm

YIKICI DİKEN

Hepimizin baktığı ev harap durumda.

Çimler daha çok ormana benziyor. Garaj yolu daha çok toprak yol gibi. Çatının kiremitleri kırık ve dökülüyor, ön pencerede bir delik var. Eski dairesi kötüydü ama burası tam bir felaket. Ama şehrin bu boktan mahallesinde başka ne bekleyebilirsin ki? Burası eskisinden bile daha boktan. Onun burada yaşadığını düşününce öfkem damarlarımdan asit gibi akıyor. Yatağının altında beyzbol sopası saklayarak burada yaşadığını düşününce.

Ama sakinliğimi koruyorum. Şimdilik. Kardeşlerim arkamda, Reed'i de dahil ediyorum, garaj yolundan yukarı yürüyorum. Onu zaten kardeşim olarak görmüyorsam, şimdi görmeye başlarım, çünkü bunu yapan o.

Reed ailemizin bir parçası olup eski arabaları yenileyen ve restore eden bir garaj sahibi olmadan önce, babası için çalışıyordu. Babası Bardstown'da çok önemli biridir, tonlarca nüfuzu ve gizli işleri olan zengin bir pisliktir. Ve gizli işler yapmadan, özel dedektifler ve her türlü şüpheli karakterleri maaşlı olarak çalıştırmadan, hakkınızda her türlü çirkin şeyi ortaya çıkarabilecek insanları çalıştırmadan gizli işler yapamazsınız. Sorunlarımız, yani ebeveynlerimiz için kalıcı bir çözüm istediğim için, babasının maaşlı çalışanlarından birini işe alıp onları araştırmasını istedim.

Meğer araştırılacak çok şey varmış. Sadece kapılarına gelen tefecilerin borçları yüzünden boğulmakla kalmıyorlar, geçmişlerinde daha da iğrenç şeyler var ki, evlerine girip babamı paramparça etmemek için kendimi zor tutuyorum. Pedofil sarhoş herif için bu bile zor olmazdı.

Kapıyı çaldım, daha doğrusu kapı açılana kadar yumrukladım ve eşikte öfkeli annesini gördüm. Beni ve kardeşlerimi görünce yüzü öfkeyle buruştu ve ağzını açtı, eminim beni kızdıracak bir şey

söyleyecekti. Ona fırsat vermedim. Onu itip eve girdim.

İçerisi de dışarıdan pek farklı değil. Kirli tabaklar yerde ve masanın üzerinde yığınlar halinde duruyor. Kirli çamaşırlar her yere dağılmış, koltuğun da dahil, çünkü koltuğun kolunda küllükte yarısı içilmiş bir sigara var ve önünde televizyon açık. İçinde kurumuş süt olan kaseyi alıp ekrana fırlatmak istiyorum.

O böyle mi yaşıyordu? Bu cehennem çukurundan çıkmadan önce. Hayır, o kendini oradan çıkardı. Kendini ve kız kardeşini oradan çıkardı. Snow'a elinden gelen en iyi hayatı verdi, kendisi için hiçbir şey istemedi. Hiçbir şey. Hayır, bu doğru değil. O bir şey istiyordu. Beni istiyordu. Beni geri istememi istiyordu ve ben bunu hiç fark etmeyen bir aptaldım. Hiç anlamayan bir aptal.

Odaklan.

Arkamı döndüğümde, onun öfkesi giderek artarken, kardeşlerim tek tek içeri giriyorlar. Benim gibi etrafa bakarak içeri giriyorlar ve biraz arkamda duruyorlar. Conrad bile. Burada sorumlu benim ama ihtiyacım olursa yanımda olduklarını gösteren sessiz bir mesaj. Lanet olsun, kardeşlerimi seviyorum. Ailemi seviyorum ve bu kaltağı haklayacağım.

"Kim sizin evime girmenize izin verdi?" diye bize bağılıyor, ama çoğunlukla bana, çünkü o anlıyor. O gece onu evimizden attığımda anlamıştı. Benimle kızı arasında bir şey olduğunu biliyor. O videodan sonra tüm dünya biliyor, ama o, her ne ise, bunun kalıcı olduğunu biliyor. Ben de kalacağım. Ve onunla kızı arasına gireceğim. Aslında ikisinin arasına. Çünkü o da Snow'a dokunmayacak.

"Davetsiz bir şekilde evimize girdin," diye hatırlatıyorum ona.

Alaycı bir şekilde gülümser. "Kızımı aramaya geldim." Sonra gözleri sertleşir ve ekler, "Bu aralar hayatı oldukça iyi gidiyor. En azından benden bir tavsiyeyi dinledi ve erkeklerin ona çok baktığı konusunda sızlanmayı bıraktı."

Yapma. Yapma. Ona vurma. O bir kadın, öncelikle annem bana böyle davranmamayı öğretti. İkincisi, bu onun için çok kolay olur. Yüzüne yumruk atıp biraz kan akıtmak. Daha iyi bir planım var, bu yüzden buradayım.

"Şehirden

gidiyorsun," diyorum

ona. "Ne?"

Ona bir an baktım. "Çok, çok uzun bir süre. Muhtemelen ömür boyu.

Ama yargıcın ne diyeceğini göreceğiz."

Bana şaşkınlıkla bakar, sonra savaş pozisyonunda duran kardeşlerime göz atar. Bana dönerek, "Bu ne? Bir tür tehdit mi? Çünkü sana söyleyeyim, ben..."

"Tehdit değil," diyorum, başımı sallayarak, gözlerimi sabit tutarak. "Sadece nezaketen haber veriyorum. Polisler on dakika uzaklıkta."

"Polis ne için? Ne..."

O zaman öne eğildim. "Kocanızın lanet olası bir pedofil olduğunu gösteren kanıtlarınız olduğu için. Ama bunu kimseye açıklamamayı tercih ettiniz."

Bunun üzerine Reed, dün evlerini aradıktan sonra adamının bulduğu tüm fotoğrafların bulunduğu bir dosyayı kaldırır. Görünüşe göre, sürekli sarhoş olan birinin evine gizlice girmek son derece kolaydır. Üstelik, kadın artık kızından ve tefecilerden para dilenmek yerine çalışarak geçimini sağlamaktadır.

Reed dosyayı sehpa atar ve birkaç fotoğraf yere düşer. Fotoğraflardaki görüntüleri görünce gözleri fal taşı gibi açılır. Yeşil gözleri ve kızıl saçlarıyla kızına çok benziyor. Ama onun güzelliğinden hiçbir şey almamış ve bunun zamanın etkisi olduğunu sanmıyorum. Bence o hep böyle, nefret dolu ve sert bir kadınmış.

Her neyse, fotoğraflarda ne olduğunu görmedim ama kardeşlerimin anlattığına göre, çeşitli kıyafetler içindeki bir grup genç kız var. Sadece düşüncesi bile midemi bulandırdı. Ledger kustu. Reed de bakamadı ve Stellan ile Conrad da bir bakıp öfke ve öfkeyle odadan çıktılar. Bu fotoğraflar babam odadayken mi çekildi, yoksa bu kızlar fotoğraflarının çekildiğinden habersiz miydi, emin değilim. Bunu polisler ve savcılar karar verecek.

Tek bildiğim, onun ve *kadının* ömür boyu hapse atılmasını istediğim.

"Bu onunla son kez uğraşşın, anladın mı?" Onun beni anlamasını istediğim için sakın bir sesle uyarıyorum. Bir daha denerse onu öldüreceğimi kemiklerine kadar hissetmesini istiyorum.

"O senin baban," diyor, bana nefretle bakarak, ama sesinde hafif bir korku olduğunu düşünüyorum. "Kendi babanı hapse attıracaksın. Kendi kanını bir fahişe için..."

"Cümleleri bitirme. Yoksa parmaklıklar ardında *yaşamak* için bir şansın bile olmayacak çünkü seni burada boğazlayacağım." Yüzünde meydan okuyan bir ifade olsa da, yutkunduğunu görebiliyorum. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, o benim babam değil. Doğumumda parmağı olabilir ama beni buradaki adamlar büyüttü. Evet, sarhoş, işe

yaramaz, bok parçası, sözde babama bunu yapacağım. Ona zarar veren herkese yapacağım."

Bir şey söylemek için ağzını açtığında, hepimiz koridordan gelen bir gıcırtı duyuyoruz. Arkamı dönüp merdivenlerin yanında durduğunu görmeden, kim olduğunu biliyorum. Gün ortası olmasına rağmen, sanki yeni uyanmış gibi gözlerini kırıştırıyor, neler olduğunu ve evinin neden birdenbire bu kadar insanla dolduğunu anlamaya çalışıyor.

Ona benzeyen insanlar.

Ama onun bunu bile anlayabileceğini sanmıyorum. Babamız bize benziyor, bana, Stellan'a ve Ledger'a. Ya da biz ona benziyoruz, koyu saçlı, koyu gözlü. Uzun boylu ve iri yapılı. Keşke onun bizimle birlikteyken nasıl göründüğünü hatırlamadığımı söyleyebilseydim, ama hatırlıyorum. Kocaman görünüyordu. Büyük görünüyordu. Eve sarhoş geldiğinde korkutucu ve kötü görünüyordu. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama beni korkuturdu. Babam bana elini sürerse öleceğimi düşünürdüm. Ona karşı asla kazanamayacağımı düşünürdüm.

Şimdi ona doğru yürürken, tek hissettiğim şey büyük bir nefret. Belki biraz da acıma karışmış. Sadece eskiden olduğu adamın kabuğu gibi görüldüğü için değil, omuzları kambur, göğsü kemik, saçları neredeyse tamamen dökülmüş ve yüzü bitkin olduğu için değil, aynı zamanda o kadar pislik, suçlu bir pedofil olmasaydı, bir şeylerin parçası olabilirdi. Ailemizin bir parçası olabilirdi. İyi ve sadık adamlardan oluşan bir ailenin.

Eminim kardeşlerim de aynı şeyi düşünüyor, aynı şeyi *hissediyor*, ama yine de ona ilk yaklaşmam için bana yol veriyorlar. Yaklaşmamı izliyor, ama bulanık gözlerinde beni tanıdığına dair çok az bir işaret var. Ondan birkaç adım uzaklıkta durup, kokuşmuş nefesini içime çekene kadar.

"Sen..." diyor, sesi eskiden olduğu gibi net ve gür değil, bozuk ve cızırtılı, gözleri benimkilerle arasında gidip geliyor. "Sen benim..."

"Maalesef," diyorum.

Gözleri bir anda büyür ve omuzlarımin arkasındaki kardeşlerime bakar. "Sen ne..." Sonra bana dönerek sorar, "Sen hangisisin?"

Öfkem acıma duygusuna yenik düşerek kahkahayı boğazımdan çıkarırım. "Hangisi olduğumun önemi yok. Sana kazanmadığını söylemeye geldim. Bizi terk etmen bizim için bir lütuf oldu. Sensiz mutluyduk. Evet, zor anlarımız oldu ve trajedi bizi buldu, ama yaşadık. Büyüdük ve *geliştik*. Hâlâ büyüyüyoruz. Hâlâ gelişıyoruz ve adımız

yaşayacak. İnsanlar hâlâ bizim hikayemizi anlatıyor. Bunu bilmeni istiyorum. Sevgili alkolün olmadan, karın ve çocukların kum torbası olmadan, travma yaşattığın ve tecavüz ettiğin genç kızlar olmadan parmaklıklar ardında otururken bunu düşünmeni istiyorum. Bizim hayatımızı nasıl dolu dolu yaşadığımızı ve senin her gün biraz daha öldüğünü düşünmeni istiyorum."

Kaşları çatılmış, artık uyuklu görünmüyor. Yine de acınası bir haldedir. Ondan bir adım geri çekilip arkasını dönüyorum. Ama sonra fikrimi değiştirip tekrar ona dönüyor, geri çekilip yüzüne sert bir yumruk atıyorum. Yumruk onu o kadar geriye savuruyor ki, karşı duvara çarpıp bilinçsizce yere yığılıyor.

Görünüşe göre öfkem hiç geçmemiş. Küçük Çilek'e sözümü tutmadığımı söylediğimde çok kızacak, ama en azından onu öldürmedim, sadece bayılttım. Annesi arkamdan bağırıyor ve ona bakmak için koşuyor, ama ben burada bir dakika daha kalmak istemiyorum. Yapacak işlerim var. Kardeşlerim peşimden çıkarken, bir polis arabası yanaşiyor. Havaalanından aldığımız kiralık arabaya doğru yürürken, sürücü koltuğuna kayıyorum. Ailemize bakmak için şehre uçtuk ama şimdi her şeyin mahvolduğu şehre geri dönüyoruz.

"Şansımız var mı?" diye soruyorum Conrad'a arabayı çalıştırırken.

Çenesini sıkıp başını salladı. "Wyn, Jupiter'in yerini biliyorsa, bana söylemiyor."

Direksiyonu daha sıkı kavrarken, Ledger arka koltuktan seslendi. "O biliyor. Hepsi biliyor. Ama bize söylemiyorlar."

Hayır, söylemiyorlar.

Yirmi dört saati aşkın bir süredir sakın olmaya çalışıyorum, onu almadan önce yapmam gerekenlerin listesinden dikkatimi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama şimdi sabırsızlanmaya başlıyorum. Nerede olabilir?

Geçen gece, ondan ve onun gerçeklerinden kaçmak için aptalca ayrılmadan önce, geri döndüğümde burada olmayacağını söyledi. Bunun bu anlama geldiğini düşünmemiştim. Yönetimle yaptığım o saçma sapan toplantıdan sonra otele geri dönüp, Callie'yi odasında suçlayıcı bakışlarla beklerken bulacağımı düşünmemiştim. Kız kardeşim bana "Aptal" diye mırıldanarak notunu uzattı ve gitti.

Notta üç kelime yazıyordu: *Peşimden gelme.*

Notu görmezden geldim ve cep telefonunu aradım, ama telefonu otel odasında bırakmış. Muhtemelen telefonunda takip yazılımı olduğu için. Callie'ye geri dönüp ona tam olarak ne olduğunu ve nereye gittiğini sormak için. Kız kardeşim bilmediğini söyledi. Jupiter ona sadece biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemiş ve Callie'ye notu vermiş. Callie, Snow'a nereye gittiğini söylemeden gitmeyeceği için Snow'a gittim. Ama Snow da bana "Seni seviyor, Shepard. Onun kalbini kırdın. Senin yüzünden burada değil. Düzelt. Onu geri getir." dışında hiçbir bilgi

vermedi.

Bu arada Reed, bizim pislik ebeveynlerimizle ilgilenebilmemiz için kendi telefon görüşmelerini yapıyordu. Kardeşlerim de kadınlarından Jupiter'in nereye gittiği hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Hepsi aynı şeyi söylüyordu ve hala da söylüyor: Ben pisliğin tekiyim ve onun benden biraz uzaklaşması gerekiyor. Ama başka hiçbir şey söylemiyorlar.

Ama artık yeter. Onu bulmam lazım. Ona onu sevdiğimi söylemem lazım ve sonra onu geri kazanmanın bir yolunu bulmam lazım. Çünkü biz birbirimize bağlıyız ve ben ondan vazgeçmeyeceğim, onun da benden vazgeçmesine izin vermeyeceğim.

Bize.

Otuz Dördüncü Bölüm

Bir ailenin parçasıysan, ortadan kaybolmak çok zor bir iştir.

Planlama ve entrika gerektirir. Her şeyin olduğu gece entrika kurup plan yapabilecek durumda değildim tabii.

Daha iyi bir kelime bulamadığım için, enkaz gibiydim. Ya da enkaz kelimesi tam da uygun. Çünkü o beni öyle yapıyor.

Her neyse, beni odamda bırakıp gittiğinde, yere yığıldım ve ağladım, ağladım. Sonra kalktım ve burada olmak istemediğime karar verdim. O geri geldiğinde burada olamazdım. Ona yüzleşemezdim, kalbim parçalanmışken kimseyle yüzleşemezdim.

İlk aradığım kişi Tempest'ti çünkü en azından bir kısmını bilen tek kişi oydu. İyi arkadaşlar böyle yapar diye partiden çıkıp bana geldi. Ona Shepard'la aramızda bir şeyler olduğunu itiraf ettim. Ama artık bitmişti. Neden ve ne olduğunu ayrıntılı olarak anlatmadım ve o da mahremiyetime saygı gösterip sormadı. Ama hıçkırıklar ve hıçkırıklar arasında, olanların muhtemelen acımasız ve kalp kırıcı olduğunu anlayabilirdi.

Sonra Callie'yi aradım. Çünkü sır saklamaktan bıkmıştım. Ve birkaç gün ortadan kaybolursam, hepsine bunun nedenini açıklamam gerekirdi. Doğruyu söylemem gerekirdi.

O sırada hepsi partiden dönmüştü ve Callie, en iyi arkadaşım olarak, bebeklerini ve kocasını bırakıp odama gelip benimle konuşmak istedi. Her zamanki gibi Callie bana destek oldu. Ama zaten o bana ne zaman destek olmadı ki? Yine de ona daha önce güvenip, ağabeyine olan hislerimi sır olarak sakladığım için özür diledim. O ise hepimizin zaman zaman sırları olduğunu söyleyerek beni rahatlattı. Ve benim ve ağabeyinin bana yaptıklarından daha çok endişelendiğini söyledi.

Sonra Snow geldi. Onu gece yarısı uyandırmak içime sinmedi ama ona söylemek zorundaydım. Ona gerçeği söylemek ve bir süre uzaklaşmak için iznini almak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri gibi gelse de. Kendimi dünyadaki en kötü kız kardeş gibi hissettim. Annemin, onun ve bebeğim için fedakarlık yapmam gerektiğini söylediği sözleri aklıma geldi, ama ben tam tersini yapıyordum.

Ama sonra Snow bana şöyle dedi: "Sen benim için her şeyi yaptın, Juju. Her şeyi. Beni koruyorsun. Beni seviyorsun. Bana bakıyorsun. Benim için çok çalışıyorsun ve beni asla yük gibi hissettirmiyorsun, ben senin bile..."

"Söyleme," diye sözünü kestim. "Sen benim kız kardeşimsin ve senin için her şeyi yaparım. Yapabildiğim sürece." "O zaman bunu benim için yap," dedi, gözleri yaşlı. "Bir süre uzaklaş. Ben iyi olurum. Artık bir ailemiz var artık."

Durum çok kötüydü ama yine de onu böyle duymak beni mutlu etti. Onun yanında insanlar olduğunu ve başlangıçta olduğu gibi güvensiz hissetmediğini görmek *beni mutlu etti*. Ve hepsi Thorne ailesine borçluyum. Hayır, hepsi yeni kız kardeşini rahat hissettirmek için elinden geleni yapan ona borçluyum.

Tanrım, en tatlı şeyleri yapıp sonra da acı veren biri olmayı ona bırak.

Sonra ona ona zorluk çıkarmamasını söyledim. Ona olanların onun suçu olmadığını ve bazen insanların birbirleri için yaratılmadıklarını söyledim.

Bu hem gerçek hem de yalandı, çünkü biz birbirimiz için yaratılmıştık ama aynı zamanda değildik. Onun sorunları vardı ve ben bunları görmezden gelmeye ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başaramıyordum. Bu sefer başaramayacaktım. Bu yüzden, birbirimiz için mükemmel olsak da, birlikte olmamamız gerekiyordu.

Ama Snow'un ona gösterdiği özenin kanıtı, onun "O düzeltir. Neyi bozarsa bozsun, daha iyi hale getirir. Onu tanıyorum. Bir kızın isteyebileceği en iyi ağabey o. Senin kalbini de düzeltir, Juju" demesiydi.

Bu beni hem gülümsetti hem de gözyaşlarına boğdu. Ona olan mutlak inancı ve tatlı kız kardeşimin bazı şeylerin düzeltilemeyeceğini bilmemesi - ve umarım asla öğrenmez - beni çok etkiledi.

Neyse, herkese gerçeği anlattım ve bir süre uzaklaşmak istediğimi söyledim. Callie ve Tempest bana yardım etmeyi teklif ettiler. Ama ben reddettim. O ya da başkası sorarsa yalan söylemelerini istemedim. Bu yüzden, onun aklının ucundan bile geçmeyecek son kişiden yardım istedim: Isadora.

O gece tanışmıştık, daha doğrusu resmi olarak tanışmıştık ve ona gitmeye hakkım yoktu. Ama çaresizdim. Ona aynı hikayeyi anlattım ve

bir süreliğine kaçmama yardım edip edemeyeceğini sordum. O, benim ondan ayrıldığım için çok hayal kırıklığına uğramış görünmesine rağmen, nazikçe evet dedi. Aslında ayrılmıyordum çünkü ayrılacak bir şey yoktu. Hiçbir ilişkimiz yoktu. Olsa bile, ilk ayrılan o olacaktı.

Her neyse, işte buradayım. New York'ta.

Üç gündür buradayım ve şimdiden sonsuza kadar burada kalmak ve hemen gitmek istiyorum. Bu şehir, şu anda çaresizce ihtiyacım olan, gerçekten kaybolabileceğin bir yer olarak harika olsa da, burası benim evim değil. Burası kendimi güvende hissettiğim yer değil. Tüm bunlar, ailemin olduğu Bardstown'da kaldı. Kız kardeşim, Thornes ailesi. O.

Ama meğer eve dönemem. Henüz dönemem ve bunun sebebi o değil. Ya da daha doğrusu, *sadece* o değil. Bir şekilde, Bardstown'un *porno yıldızı* oldum.

Tanrım, bunu düşünmek bile beni o kadar utandırıyor ki, kaldırımda yürürken yüksek topuklu ayakkabılarımla tökezliyorum. Uzun akşam yürüyüşümün ardından daireme doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Aslında öğleden sonra yürüyüşüne çıkmıştım ama akşam yürüyüşüne dönüştü. Çoğunlukla boş daireme dönmek istemediğim için. Daire ne kadar muhteşem olsa da, Isadora önceden arayıp hizmetçisine mutfağı ve buzdolabını benim için doldurmasını söylemiş olsa da, bu daire bana ne kadar yalnız olduğumu, kalbimin ne kadar kırık olduğunu fark ettiriyor.

Onun kollarının beni sarmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini ne kadar istiyorum. Aramızda. Her şeyin o kadar da kötü olmadığını ve dünyanın o aptal videoyu unutacağını. Tanrım, şimdi ailemin yüzüne nasıl bakacağım? Üvey kardeşlerimin, Callie'nin, Tempest'in ve aman Tanrım, Snow'un yüzüne nasıl bakacağım? Küçük kız kardeşim, bebeğim, *her şeyim* ve...

Tam o anda ensemde bir şey hissediyorum ve duruyorum.

Üç gün önce buraya geldiğimden beri hiç böyle hissetmemiştim. Ara sıra insanların bana baktığını hissetmiştim ama onların bakmadığını biliyordum. Ve bu hissi sadece sızan video ve makale yüzünden hissediyordum. Bu şehirde, başı eğik ve yanaklarından gözyaşları akan bir kızıl saçlı kızın sokakta yürümesi kimsenin umurunda değil. Hatta, bakmamak ve mesafelerini korumak için yolundan bile sapıyorlar.

Bu yeni bir şey. Bu his yeni ama aynı zamanda *çok tanıdık* ve dönüp bakıyorum.

Her zamanki gibi, çok dikkatli bakmam ya da uzağa bakmam gerekmiyor. Onu hemen buluyorum. Birkaç adım arkamda duruyor. Daha doğrusu, adımını durdurmuş gibi. Tıpkı birkaç saniye önce *benim* yaptığım gibi.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim ona bakmak, onu içime

çekmek, bunun gerçek olup olmadığını düşünmek. Gerçekten New York'ta bir kaldırımda duruyor *mu*, insanlar yanımızdan geçip gidiyor mu, bana hayallerinin gerçek olduğu gibi bakıyor mu? Sanki yıllardır beni arıyormuş ve artık çok yorgunmuş gibi. Gözlerinin altında çukurlar var ve yüzü tüm rengini kaybetmiş. Yüz hatları keskin, yorgun bir hal almış ve gözleri kızarmış.

Ama sonunda buradayım, böylece nefes alabilir. Bunu biliyorum çünkü nefes alıyor. Göğsü, tüm vücudunu saran büyük, derin bir nefesle hareket ediyor. Karın kasları çöküyor. Ayakları üzerinde sallanıyor. Dudakları bile aralanıyor. Elinde tuttuğu mor güller dahil, kolları bile geriliyor.

Elindeki buketin titrediğini görüyorum ve onun sadece gerçek olduğunu değil, özür dilemek için geldiğini de anlıyorum. O gece beni odamda bıraktığı için. Sonunda söylediklerimin ciddi olduğunu anladı; geri döndüğünde onu beklemeyeceğimi. Ve bana çiçekler getirdi.

Bu beni o kadar kızdırıyor, *o kadar öfkelenendiriyor* ki, mantıklı olan tek şeyi yapıyorum. Koşuyorum. Topuklarımın üzerinde dönüp bacaklarımı sallamaya başlıyorum. Ve tabii ki, o da peşimden koşmaya başlıyor, çünkü o böyle biri. Buraya gelip, aptal çiçeklerini bana atıp, özür dileyip her şeyin normale döneceğini sanıyor. Onun duygularını asla itiraf etmediği, kendine ve bana yalan söylediği, değişken, zehirli, *güzel* olmayan ilişkimize geri döneceğiz.

Hayır, teşekkürler. Bunu yapmayacağım. *Asla* yapmayacağım.

Bu yüzden koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum ama ben bile biliyorum ki ondan kaçamam. O sahada da saha dışında da yıkıcı bir güç ve bana ulaşmak istiyorsa hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermez. Birkaç saniye sonra, parmaklarının pazımı sardığını hissedince haklı olduğumu anlıyorum. Bir anda durmak zorunda kalıyorum ve sert vücuduna çarpmak üzere geri çekiliyorum. Ve her zamanki gibi, kolunu belime dolayarak ve beni yerden kaldırarak istediği gibi yönlendiriyor.

Ama bu sefer çılgılık atacak kadar gücüm var. Burası New York. İnsanlar sokakta dolaşıyor. Metroda ağlayan birine aldırış etmeseler de, biri mutlaka yardımına koşacaktır. Hatta belki biri 911'i bile arar. O zaman beni güpegündüz kaldırımdan kaldırdığı için *tutuklanır*. Ya da loş akşam ışığında. Kariyeri mahvolur. Onunla ilgili *her şeyin* canı cehenneme.

Ama o benden daha hızlı. Ağzımı açar açmaz, eliyle kapatıp beni susturuyor. Beni iki bina arasındaki karanlık bir sokağa taşıırken, ben

onun elinde debelenip, ayaklarımla tekmeliyor, kurtulmaya çalışıyorum. Ama kurtulamıyorum. Sokağın uzak ucuna, caddenin gürültüsünden uzak, yangın merdiveninin arkasına varana kadar kurtulamıyorum. Beni yere indirip, döndürüyor ve tuğla duvara sıkıştırıyor.

"Ne oluyor lan, pislik," diye neredeyse yüzüne bağııyorum, göğsüne iterek. "Bırak beni."

O hiçbir şey söylemez, sadece bana bakmaya devam eder, göğsü sertçe nefes alır, ağzı aralıktır, elleri başımın yanındaki duvara sıkıca yapışmıştır. Sabrım taşar ve onu tekrar iterim. "Bırak beni. Bırak beni. *Bırak beni.*"

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Tek kelime bile etmiyor. Yüzündeki ifade değişmiyor, sadece bakışları yüzümün bir yanından diğerine kayıyor. Ve ben... ona vuruyorum. Çenesine vuruyorum. Yüzüne vuruyorum. Sanırım göğsüne bile vuruyorum. Ona olabildiğince hızlı ve sert tokatlar yağıdırıyorum ve o bana izin veriyor. Ta ki yorgun düşüp nefesim kesilene kadar. Durmuyorum ama tokatlarımın eskisi gibi gücü yok.

İşte o zaman o kontrolü ele alıyor.

Ellerimi bileklerinden tutup duvara dayadı. Onu itmeye çalıştım ama o, parmaklarımızı sanki dünyanın en büyük aşıkларыymışız gibi birbirine geçirdi ve ellerini yumruk yapıp bırakmadı.

Hala onunla duvar arasında kıvranırken, "Ne yapıyorsun? Neden bir şey söylemiyorsun? Ne oluyor?" diye bağıyorum.

Dudaklarını yaladı ve gürledi, "Sana bakıyorum."

Sesi kısık ve göğsünün derinliklerinden geliyor gibi ve bunun üzerimde yarattığı etkiyle karnımı sıkıyorum. "Ne?"

Gözleri hala yüzümde dolaşırken, "Üç gündür sana bakmadım. Bu..." Kendime rağmen soruyorum, "Bu ne?"

Göğsü bir nefesle sarsıldı. Sonra, "Bu, kulüpte içkini üzerime döktüğünden beri sana bakmadığım en uzun süre."

"O..."

Oh, evet, doğru. O geceden sonra birçok kez ayrıldık ama o neredeyse her gün beni gördü. Kim olduğumun gerçeğini öğrendiği için aramızdaki her şeyin bittiğini düşündüğüm o üç hafta boyunca bile, beni kahve dükkanında çalışırken gördü. Onun evine taşınırken bile, benden kaçarken bile, kahve dükkanına gidip beni uzaktan izleyeceğini söylemişti. Ve sezon için ayrıldığından beri, ilk iki gün beni kaçındığı hariç, her gece Facetime'da görüşüyoruz.

Onun yoğun bakışları karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama güçlü olmaya çalışıyorum. Gözlerindeki ihtiyacı, onun iri ve tatlı kokulu, çilek ve misk kokan vücudunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Ellerimizin birbirine bu kadar mükemmel uymasını, avuç içlerimizin birleşmesini, parmaklarımızın ruhumuzun dokusu gibi birbirine dolanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Neden hiç öyle

sevişmedik diye merak ediyorum, el ele tutuşarak, o içimde hareket ederken. Çünkü hiç sevişmedik. Ya da sevişsek bile, onun için başka bir anlamı vardı.

Derin bir nefes alıp sırtımı daha da dikleştiriyorum. "Çünkü sen beni rahat bırakmayan deli bir psikopatsın."

Karanlık, yoğun gözleriyle yüzümü bir kez daha dolaştırdıktan sonra gözlerime baktı. Sonra, onda daha önce görmediğim bir samimiyetle, "Öyleyim, evet," dedi.

Kalbim göğsümde çarpıyor ama dişlerimi sıkıyorum. "Beni *takip* mi ediyordun?"

"Hayır. Aslında değil. Sokağın karşısında seni gördüğümde senin evine doğru yürüyordum. Seni takip etmeye karar verdim."

"Bu takip etmek demek," diyorum ona. Sonra, "Beni nasıl buldun ki?"

Bunun üzerine dudakları seğirdi ve parmağı benim parmağıma dokundu. "İşimi zorlaştırdın, değil mi? Aferin sana, bebeğim. Kendini iyi sakladın."

"Bana bebeğim deme."

Kafasını sallayarak mırıldanır, "Kimseye nereye gittiğini söylemedin. Telefonunu da bıraktın. Kredi kartında da hiçbir hareket yok. Isadora'ya bir şans vermeyi kafama takmasaydım, seni bulmak üç günden çok daha uzun sürerdi." Sonra mırıldanır, "Aslında, Isadora bana acıdı da sonunda nereye gittiğini söyledi."

Gördün mü, akıllı davrandım demiştim. Gerçi akıllılığım, Isadora'ya güvenlik şirketi sahibi olan arkadaşından bahsedip, isterse beni bulabileceğinden korktuğumu söylemekle sınırlıydı. Gerisini o halletti. Yani, ortadan kaybolmamı izlenemez ya da en azından bulunması zor hale getirecek bir plan yaptı. Şoförüne beni New York'a kadar götürmesini söyledi, kredi kartımı kullanmamam için bana nakit para verdi. O parayı ödünç alacak kadar çaresizdim, Bardstown'a döner dönmez geri ödeyeceğim. Ve tabii ki, daireyi benim için hazırlamak için önceden aradı.

Tabii ki, telefonumda zaten bir takip yazılımı vardı. Bu yüzden onu otel odasında bıraktım. Snow'a, telefonumu bırakıyor olsam da her gün onu arayıp haber vereceğimi söyledim. Bu arada, bu yüzden muhtemelen sızan videoyu en son öğrenen kişi bendim. Telefonum yoktu ve kimse bana ulaşmanın bir yolu yoktu

ve iki gün önce Snow'u aradığımda öğrendim. Sonra utançtan ölecektim çünkü bunu bana anlatan, benim tatlı ve masum kız kardeşim Snow'du. Bana başka şeyler de anlattı ama ben her şeyi görmezden geldiğim gibi onları da görmezden geldim.

Her neyse, sırları ve bir şeyleri saklamaktan nefret eden biri olarak, gizli kapaklı işlere çok hevesliydim. Ama neyse. Açıkçası, yeterince iyi bir iş çıkarmamışım çünkü beni sadece üç gün sonra buldu. Ama kendimi saklamak için onca zahmete girmiş olmama rağmen, bu bir şekilde önemli değil. Daha önemli olan şu: "Isadora ile konuştun mu?"

Gözlerimin içine

bakıyor. "Evet."

"Senin bunu

yapacağını

düşünmemiştim..."

"Biliyorum," diyor. "Bu yüzden onu seçtin."

Yine, kalbim bu sözleri duyunca bir an durdu. Onu görmeye bile tenezzül etmezken, gidip onunla konuşmuş. Onun adını anmayı bile reddediyorken. Hâlâ ona aşık olduğunu düşünürken. Hepsisi benim için, beni bulmak için.

Bu küçük bilgiyi görmezden gelmek için kendimi tekrar hazırlamadan önce, sanki düşüncelerimi okumuş gibi konuşuyor. "Sevmiyorum."

Ve bununla ne demek istediğini açıklamasına gerek yok, tıpkı benim ona yüksek sesle söylememe gerek olmadığı gibi. O benim zihin okuyucum ve bir şekilde ben de onun kalp okuyucusuyum. Keşke o da sesini derinlere gömmek yerine dinleseydi.

Bunu zaten bildiğimi söylemek için ağzımı açıyorum. Onun artık onu sevmediğini zaten biliyorum. Bu benim için yeni bir bilgi değil. O bana bu bombayı attığında, bunu ona söyleyen bendim. "Herkes nişanlandıklarını öğrendiği gece fark ettim."

"Ne?"

Dudaklarını tekrar yaladı ve bir kez bile gözlerini benden ayırmadı, sanki bu nezaketi hak ettiğimi biliyormuş gibi. "Şok oldum, evet, kafam allak bullak olmuştu. Ama sevdiğimi sandığım kız Stellan'la nişanlandığı için değil. Benim istediğim kızdan uzak kalmak zorunda kalırken, o sevdiği kızla birlikte olabildiği için."

"İstediğin kız," diye tekrar ettim, kalbim

boğazımda atıyordu. "Sen."

"Ben."

İtiraf ederken ellerimi daha da sıkı tuttu. "O gece eve dönersem, senin istediğin gibi senden uzak kalamayacağımı biliyordum. Bu yüzden kendimi kontrol altına alabilene kadar arabayla dolaştım, sana olan *ihtiyacımı* kontrol altına aldım ve ancak isteğini yerine getirebileceğimi anladığımda geri döndüm."

İsteğimi yerine getirmek. Sır saklamamak, gizlice dolaşmamak. Ailene yalan söylememek. O geceyi hatırlıyorum. Ben de uyuyamamıştım çünkü onun acı çektiğini düşünüyordum ve kendime verdiğim sözü bozup onu rahatlatmam gerektiğini düşünüyordum.

"Neden bana söylemedin?" diye soruyorum, cevabı zaten bildiğimi bilsem de. "Neden hala onu sevdiğine inanmama izin verdin?"

Yutkundu. "Çünkü sana kaçmak için bir bahane vermek istemedim."

Ona kızgın olmam gerekirdi. Yalan söylediği için çok kızgın olmam gerekirdi. Benden kaçmamı engellemek için sır sakladığı, çarpık şeyler yaptığı için çok kızgın olmam gerekirdi. Ama tek yapmak istediğim ağlamak. Tek istediğim gözyaşlarına boğulmak çünkü o göremiyor mu? Beni *sevdiğini* göremiyor mu? Beni çok seviyor ama inatçı ve dik başlı olduğu için bunu itiraf edemiyor. Duygularını itiraf edemiyor ve beni incitmeye devam edecek. Kendini incitmeye devam edecek.

Ben de yutkunuyorum, onu göndermek için hazırlanıyorum. Eğer buraya güzel mor çiçekleriyle birlikte bunu söylemek için geldiyse, cevabım yine hayır, teşekkürler. Onunla birlikte olmak istemiyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Ama yine, bana bir şey söyleme ya da kendimi koruma şansı vermeden, sert ve derin sesiyle şöyle diyor: "Kıskandım. Kıskanıyordum. Kardeşlerimi."

Bunun üzerine duraksadım. Bunun tavsiye edilmediğini bilmeme rağmen, tüm dikkatimi ona veriyorum. Ona bir parmak verirsem, kolumu alır. Ama bunu söyleyeceğini, itiraf edeceğini beklemiyordum. Hem sözlerinde hem de bana bakışlarında bu kadar açık olacağını da beklemiyordum. Söylemesi hoş olmayan şeyler olsa da, bunlar doğru olduğu için utanmıyor gibi.

"Bunu bilmiyordum. Yakın zamana kadar bilmiyordum. Kendimde bir sorun olduğunu düşünüyordum. İçimi o kadar zehirleyen bir şey vardı ki, bazı günler onların yanında bile olmak istemiyordum. Antrenmanlarda Ledger ile takılmak istemiyordum. Callie'nin toplantılarına gitmek istemiyordum. Her kızlarından bahsettiklerinde,

Reed, ben sadece... Sinirleniyordum. Dayanamıyordum. Ve tabii, Isadora'nın benimle olması gerektiğini düşündüğüm için Stellan'ın yanında duramadığımı zaten biliyorsun. Ama gerçek şu ki kıskanıyordum. Onların sahip olduklarını kıskanıyordum. Onların sahip olduğu mutluluğu.

mutluluğa. Sahip oldukları sevgiye. Kendi ailelerini kuruyorlar ve ben bunu göremiyordum. Geride bırakıldığımda göremiyordum. Yalnız olduğumda göremiyordum."

Bana keskin bir bakışla bakmak için duraksıyor. "Ama bunu biliyordun, değil mi? Yalnız olduğumu zaten biliyordun."

"Evet," diye fısıldadım.

Biliyordum. Görebiliyordum. Şimdiye kadar bunun boyutunu bilmiyordum ama evet, biliyordum. Ve bunu ortadan kaldırmak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim. Onu daha iyi hissettirmek için. Onun ilacı, merhemi olmak için. Benim olduğu gibi onun her şeyi olmak için.

"Sen bir şekilde her zaman bilirsin," diyor, başparmaklarıyla elimin arkasını okşayarak. "Bir şekilde, ben bile bilmeden, benim hakkımda her şeyi zaten biliyorsun."

"Çünkü ben senin kalp okuyucusun," diyorum ona, yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen. Aramızdaki bağı daha da derinleştirmemeliyim. Bizi birbirimize bağlayacak daha fazla bağ, daha fazla zincir ve ip, daha fazla sicim ve dal aramamalıyım. Çünkü nedense ona bağlı olmak bana özgürlük ve mutluluk, güvenlik hissi veriyor ve şu anda bunu hatırlatacak hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Hem gözleri hem de sesi sevgi dolu bir şekilde "Evet" diyor. Sonra derin bir nefes alıp devam ediyor: "Ama bilmediğin, bilemeyeceğin bir şey var, çünkü bunu kendim anlamam gerekti. Isadora ile, kendi kardeşlerimi kıskanmama neden olan aynı yalnızlık yüzünden bir araya geldim. Aşk değildi. Asla aşk olmadı. Sadece ruhumdaki, kardeşlerimi çok özlediğim kalbimdeki boşluğu doldurmak istiyordum ve o oradaydı. Ve o gittiğinde ben..." Bir kelime arıyor ve ben nefesimi tutmuş, zihnim karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Sanırım hissettiğim şey umutsuzluktu. Kardeşlerimin sahip olduğu şeye asla sahip olamayacağımı hissettim. Bir kez daha geride bırakıldığımı düşündüm ve bu çok... acı verici bir duyguydu. Korkutucu da, o kadar korkutucu ki kalp kırıklığı olduğunu sandım. Ama değildi. O gittiğinde kalbimi kırmadı çünkü kalbim ona ait değildi. O zamanlar benim bile kalbim yoktu."

"Senin yok muydu?"

Kafasını sallar. "Hayır, verdim." "Kime?"

Yine, hem gözleri hem de sesi sevgi dolu, hatta benim saflığım

karşısında hüzünlü bir eğlenceyle karışık bir şekilde "Sana" diyor.

Gözlerimi kırıyorum. Sonra tekrar kırıyorum ve sonunda farkına varıyorum, bu bilgi beni vuruyor ve nefesim kesiliyor. O benim. Her zaman benmişim. O başından beri beni sevmiş, belki de beni gördüğü ilk andan itibaren. Bu yüzden onunla birlikteyken bana bakıyordu. Bu yüzden beni düşünüyordu, beni izliyordu, kalbinin benim olduğunu bildiği için benim onu izlediğimi biliyordu. Ben diğer kız değildim. Hayır, tek kız bendim.

Ben tek kızım.

Ama o haklı, tüm bunları bilmem imkansızdı. O bana anlatana kadar tüm parçaları bir araya getirmem imkansızdı.

Nefesi hızla dışarı çıkıyor, üzerime esiyor, tatlı ve sıcak, en sevdiği meyveyle, benimle karışık. "Tanrım, *lanet olsun*. Bunu görmediğime inanamıyorum. Yapamıyorum... Yaptığım her şey, yaptığım tüm o çarpık şeyler, hepsi senin yanında olabilmek içindi... Sana yakın olabilmek için." Boğazını temizliyor, parmaklarımı sıkıca kavrayarak gözlerime bakıyor. "Sadece sana bakabilmek için. Sana dokunabilmek ve seni hissedebilmek için. Konuşmayı hiç bilmediğim halde seninle konuşabilmek için. O gece, nişan gecem, seni takip ettim, çünkü orada kalmaya dayanamıyordum. Sen başka bir yerdeyken, benim yüzümden mutsuzken, orada kalmaya dayanamıyordum. Seni takip ettim ve tek istediğim sana bakmak, ilk kez bana yönelik sesini duymaktı."

Sonra mümkün olduğunca daha da yaklaşır, "Onu sevmekten vazgeçmeye çalışırken sana aşık oldum dedin. Hayır, seni ilk gördüğüm anda aşık oldum. Beynim, kalbim, vücudumdaki her lanet kemik bana bunu söylese de farkında değildim."

Bir kez daha ona kızmak istiyorum. Kendi sesini dinlemediği için. İşaretleri fark etmediği için ama yapamıyorum. Çünkü bu onun suçu değil, değil mi? O, kendini ve duygusal ihtiyaçlarını görmezden gelerek ailesine böyle bakıyordu. Duygusal ihtiyaçları *olmaması için* kendini öyle bir hale getirmişti ki, onları fark etmesi imkansızdı. Zorlanmadıkça dinlemesi imkansızdı. Benim tarafımdan.

Derin bir nefes daha alır ve göğsü titrer. Tüm vücudu titrer ve devam ederken sesi çatlar: "Nedenini biliyorsun. Neden böyle olduğumu biliyorsun ve lanet olsun, bebeğim, ben..." Alnını alnıma dayar ve yuvarlayarak şöyle der: "O gece hiç gitmemeliydim. Bana seni sevdiğini söylediğinde seni terk etmemeliydim. Kalmalıydım. Seninle konuşmalıydım. Sen hep bana konuşmamı söylersin ama ben hiç...

Ama seni inciteceğimi düşündüm. Seni sevdiğimi ve aşkımın seni inciteceğini fark ettiğimde çok korktum. Gitmenin tek seçeneğim olduğunu düşündüm. Hayatımda ilk kez doğru şeyi yapmak istedim ve bunu yapmak için..." Bir kez daha derin bir nefes aldı. "Yine de seni incittim. Seni o kadar incittim ki kaçmak zorunda kaldın. Herkesi geride bırakmak zorunda kaldın, Snow, ailemizi ve beni... Hepsi benim suçum. Lanet olsun, *benim* suçum ama düzelteceğim, tamam mı? Kırdığım her şeyi düzelteceğim ve..."

"Hayır," diyorum,
yumuşak, zar zor duyulur
bir fısıltıyla. O yine de
duyuyor ve duraksıyor.
"Sen..."

Gidecek yer kalmamasına rağmen ondan uzaklaşıyorum. Etrafımda her santimetreyi kaplamış ama yüzümü çevirip onu kesiyorum, "Düzeltilecek bir şey yok. Gitmeni istiyorum. Beni yalnız bırakmanı istiyorum. Git."

"Hayır," diyor, sesi kalın, elleri ellerimi o kadar sıkı tutuyor ki, bir daha kurtulamayacağımdan korkuyorum. "Bunu söyleme. Sakın bunu söyleme. Düzeltirim. Her şeyi yoluna koyabilirim. Tek ihtiyacım olan bir şans. Tek ihtiyacım olan..."

Sonra ona döndüm ve muhtemelen benimkiler gibi acı ve işkence dolu gözlerine baktım. "Hayır, yapmayacağım. *Yapamam.*" Çenesi sıkıldı ama ben devam ettim, "Çünkü sana sahip olduğum tüm şansları verdim. Sana sahip olduğum her şeyi verdim. Ama sen tek yaptığın beni incitmek. Kalbimi kırıp duruyorsun ve ben artık bunu yapamıyorum. Yapmayacağım. Ben daha iyisini hak ediyorum. Git. Hemen."

Bu doğru değil. Bunu söylerken bile bunun farkındayım. O benim kalbimi kırıyor, ama aynı zamanda hiç kimsenin yapamadığı kadar hızlı attırıyor. Beni incitiyor, ama aynı zamanda daha önce hiç hissetmediğim bir mutluluk yaşıyor. Ama artık yoruludum. Bu itişip kakışmadan çok yoruludum ve belki de ayrılmamız daha iyi olur. Ayrı yollara gidersek daha iyi olur, çünkü bu kadar acı veren bir aşk senin için iyi olamaz, değil mi?

"Beni
cezalandır,"
diyor. "Ne?"

Gözleri bir şekilde hem sakın hem de çılgınca, "Seni incittim, değil mi? Kalbini defalarca kırdım. O yüzden sen de beni incit. Cezalandır beni. Bana bir ders ver. O kadar sert ve o kadar kötü bir ders ver ki bir daha asla yapmayayım. Kabuslar görsün. Uykumu çal, bana acı ver."

"Ben..."

"Vur bana. Yüzüme vur," diye devam ediyor, hala beni duvara sıkıştırmış, ellerimizi birleştirmiş, gözlerimizi birbirine kilitmiş. "Beni sürün, yalvart beni. Üzerime tükür. Ne istersen yap ama benden

vazgeçme. Bana bir şans daha ver. Senin benimle güvende olduğunu göstermek için bir şans daha. Benim seninle güvende olduğum gibi."

Kalbim göğsümde çarpıyor. O kadar sert, *o kadar* sert ki bayılacağım sanırım. Ama bayılmıyorum, bunun yerine kendimi "Bir randevu" derken buluyorum.

"Ne?"

Yutkunuyorum, tüylerim diken diken olmuş, karnım heyecandan titriyor. Bir saniye bile düşünürsem, vazgeçerim. Ve nedense, bunu yapmam gerektiğini hissediyorum.

"Başka bir erkekle randevuya çıktığımı izle." Vücudu donar, beni odamda bıraktığı geceki gibi büyük bir taş parçasına dönüşür, ama bu sefer gözlerinde bir şey var, yoğun, hatta şiddetli bir şey. "Otuz dakika. Yüzüne vurmadan, onu korkutmadan ya da her şeyi mahvedecek başka bir şey yapmadan. Sonra sana bir şans daha veririm."

Otuz Beşinci Bölüm

BEN KÖTÜM.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Böyle bir şey düşünmüş olmama inanamıyorum, bunu yapmaya karar vermeme inanamıyorum. Ama daha da önemlisi, onun *kabul ettiğine* inanamıyorum.

Evet, kabul etti.

Sadece kabul etmekle kalmadı, bir adam seçmemi de söyledi. Sokakta, o anda. Bir restoran ve saat seçmemi *de* söyledi. Tek şartı, o da orada kalıp izlemektir. Yani, ben adamla çıkmaya davet ettiğimde. Ve ondan en az iki buçuk metre uzak durmam ve telefon numaralarımızı almamam. Ayrıca, kapıda onu beklemem için, belirlenen saatte restoranda buluşacağımı ona söylememi istedi.

Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Aramızdaki mesafeyi ölçmek için mezura yoktu. Ya da telefon numaralarını almazsak, planlar değişirse bana nasıl ulaşacaktı? Isadora'nın ev telefonunu verecektim. Ama söylemedim. Çünkü zaten birini öldürmek istiyor gibi görünüyordu ve Isadora'nın evinin yanındaki kafeye erkek arkadaşımı almaya gittiğimde gerçekten öldüreceğini düşündüm.

Tabii ki rastgele birini seçmeyecektim, o kadar deli değilim. Tezgahın arkasındaki barista Alex'e soracağımı zaten biliyordum. Kahve alırken birkaç kez görmüştüm ve dostça bir gülümsemesi vardı. Ona benimle akşam yemeğine çıkmak ister mi diye sordum ve kabul etti. Ertesi akşam saat 8'de yakındaki bir İtalyan restoranında buluşmaya karar verdik. Tüm bunlar onun yoğun bakışları altında gerçekleşti ve onun bakışlarını hissederken tek kelime bile edememem şaşırtıcıydı.

Sonra Alex ağzını açtı ve şöyle dedi: "Umarım bunu tuhaf bulmazsın, ama son birkaç gündür seni fark ettim ve çok güzel olduğunu düşündüm. Çıkacağımıza inanamıyorum."

Karnımda sinirlerim gerildi ve kaslarımı sıktım çünkü onun bunu duyduğunu biliyordum. Ve her ne kadar birkaç adım arkamda durmuş, ayakları omuz genişliğinde açık ve kolları göğsünde kavuşturmuş, menüyü inceliyormuş gibi görünse de, vahşi bir hırıltı duyduğumu

biliyordum. Her an Alex'e saldırıp yüzüne yumruk atacağını, beni omzuna atıp dışarı taşıyacağını ve ben tekmelip bağırarak onu ne kadar pislik olduğunu herkese anlatırken diye düşündüm.

Beni haklı çıkaracağını düşündüm. Beni sevmesine ve sonunda bunu itiraf etmesine rağmen, değişmeyeceğini düşündüm. Dinleyemediğini, uzlaşmadığını ve sadece... hissedemediğini düşündüm. İşler kötü giderse, bana karşı kapılarını kapatıp beni uzaklaştıracağını düşündüm.

Ama yapmadı. Kendini tuttu ve beni eve kadar geçirdi. Yani, birkaç adım arkamda yürüdü, gözleri hep üzerimdeydi. Tanrım, o anda her şeyi bitirmek istedim. Ona sarılmak ve onu da sevdiğimi söylemek istedim.

Ama yapmadım ve şimdi buradayız. Restoranda.

Sadece bilginiz olsun, beni restorana da o götürdü. Ben dışarı çıktığımda o zaten apartmanın önünde duruyordu ve ben caddeye doğru yürümeye başladığımda peşimden geldi. Yine birkaç adım arkamda, hem yoğun bakışları hem de heyecanı ateşli bir ışın gibi peşimden geliyordu.

Her neyse, Alex'le masada oturuyorum ve o başka bir masada oturuyor ama bizim masayı tamamen görebiliyor. Dün olduğundan daha da kötü görünüyor, yanakları çökmüş, gözleri kızarmış, sakalları hiç görmediğim kadar uzun, saçları dağınık. Ve o keskin, sert yüz hatlarıyla, karanlık ve tehlikeli gözleriyle dikkatle izliyor, sanki bir sapık gibi görünüyor. Kötü niyetli, şüpheli bir karakter.

Ama öyle değil. Niyetleri asil. Bunu benim için yapıyor. Benim için her şeyi yapacağını kanıtlamak için. Kırık camların üzerine diz çöküp, deri botunu yalayabilir ve başka bir erkekle randevumda otuz dakika boyunca beni izleyebilir, sinirini kaybetmeden. Sadece ben istedim diye. Sadece onu terk etmediğim sürece ona kabuslar görmesine aldırmadığı için. Ve onun benim için yaptığı tüm özörlere rağmen, bunun gerçekten uykusunu kaçıracağını biliyorum.

Bu onun en büyük korkusu. Benim onu terk etmem.

Alex bana grubu ve yakında bir kulüpte çalacaklarını anlatırken ona bakıyorum. Üzgünüm ama onu birkaç kez dinlemeden geçtim. Gözlerimi ondan ayırıp, gerçekten görmek istediğim, buraya gelme sebebim olan adama çevirdim. Sonra saatime baktım – evet, saat takıyorum; Isadora'nın şifonyerinde buldum – ve fark ettim ki, buraya geleli on beş dakika olmuştu.

Çoğu zaman menüyü inceleyerek geçti – hiçbir şeyi anlamadım ve sipariş vermek niyetinde olmadığım halde daha fazla zaman istedim çünkü otuz dakika sonra buradan çıkacağım – ve Alex içki istediği için garsonu çağırmakla geçti. O yüzden öyle gelmedi. Ona koşmak için daha çok zamanım olduğunu düşündüm.

Ve evet, ona koşuyorum çünkü Tanrı'm, ondan uzak duramıyorum. Denedim, denedim ve hep başarısız oldum. O ise benden istediğim her şeyi yaptı. *Daha fazlasını* bile yaptı. Benim saçma şartımı kabul edeceğini hiç beklemiyordum, başka bir erkeğe çıkma teklif etmemi geçelim, onunla on beş dakika oturup randevumu izlemesini *hiç beklemiyordum*.

On beş dakika. Yarısını tamamladı. Bu ona bir ders vermek için yeterli olmalı, değil mi? Onunla güvende olduğuma inanmam için kesinlikle yeterli. Kalbim onunla güvende. Aslında hiç aksini düşünmedim ama belki de kalp kırılmasından, acı çekmekten korktum. Ama ben kolay yolu seçerken, hayatında hiç bunu yapmamış ve bunu ailesine bakmak gibi asil bir neden için yapan bir adamdan nasıl açılmasını bekleyebilirim?

Bana denemeye istekli olduğunu göstermek için elinden geleni yaptı. Bu yüzden bunu uzatmanın bir anlamı yok. Alex'in sözünü keserek koltuğumdan fırladım. "Çok üzgünüm. Ama gitmem gerek."

Şaşkın yüzünden gözlerimi ayırıp sevdiğim adama bakıyorum. Ona titrek bir gülümseme veriyorum ve gözleri parlıyor. Vücudunda hissedilir bir rahatlama görüyorum ama o kadar büyük ki, tüm vücudu titriyor ve elinde tuttuğu su bardağını kırıyor.

Gürültü beni irkiltir ve ona doğru koşarım. O da koltuğundan fırlar, sandalyesi yere sürtünerek gıcırdar ve bana kollarını açar. O kadar hızlıyım ki, neredeyse kollarına dalıyorum ve o beni yerden kaldırıyor. Bacaklarım onun beline dolanıyor, kolları sırtımı sarıyor ve sonra beni götürüyor. Beni buradan ve şok olmuş izleyenlerden uzaklaştırıyor, ben yüzümü boynuna gömüp ona sıkıca sarılıyorum.

Ama o beni sararken ve yüzünü saçlarıma gömerken o kadar sıkı değil. Saçlarımı onun sevdiği gibi serbest bırakıp sırtımdan aşağı döküyorum. Aslında, benimle ilgili her şey onun sevdiği gibi. Kırmızı rujum, makyajsız yüzüm ve ilk kez beni gördüğünde giydiğim tişörtün tam renginde güzel yeşil elbise.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama restoranın arkasındaki koridora döndüğünü hissediyorum. Tuvaleti bulana kadar yürümeye devam

ediyor ve bizi içeri alıyor. O anda beni kapıya yapıştırıyor ve ben ona bakıyorum. "Elin. Elin..."

Titriyor. Daha önce olmayan titremeler vücudunu sarar. Muhtemelen beni Alex'ten ve muhtemelen bizi izleyen tüm gözlerden uzaklaştırması gerektiğini düşündüğü için. Ve şimdi bunu başardığı için nefes alabilir. Ama bu nefes bir bedeli var.

"O..." Göğsü titriyor, gözleri neredeyse hayalet gibi. "Bu... yaptığım en kötü şeydi..." Ellerimle yüzünü çerçeveleyorum, kalbim göğsümde burkuluyor. "Bitti. Artık bitti. Ben buradayım."

Kafasını salladı, ellerini belime sıkıca tuttu. "Yapamam... Beni asla..."

Alnımı alnına dayayıp fısıldıyorum, "Yapmayacağım. Asla. Söz veriyorum. Sadece... nefes al, tamam mı? Benimle birlikte nefes al." Daha önce yaptığım gibi ona nefes almasını öğretiyorum. Nefes almasını ve vermesini söylüyorum ve bunu birkaç kez tekrarlıyoruz. Biraz sakinleşiyor ama hala yetmiyor ve sonra aklıma geliyor. Ve diyorum ki, "Seni seviyorum."

Bunu duyunca gözleri birden açılır ve ona tekrar söylerim. "Seni çok seviyorum, Shepard. Ve seni asla terk etmeyeceğim. Asla."

Sözlerimin doğruluğunu anlamaya çalışır gibi bir an bana bakıyor, sonra tekrar gözlerini kapatıyor ve sonunda rahat bir nefes alıyor. Vücudu gevşiyor ve beni tutan elleri biraz gevşiyor. Tanrım, o deli, benim bebeğim. Sonra, "Gerçekten otuz dakika boyunca orada oturacaktın, değil mi?"

Gözlerini tekrar açıyor, hala aynı yoğunlukta ama hiç heyecan yok. "Evet." "Bunu mahvetmeye çalışmadan mı?"

"Bana yapma demiştin." Sonra yutkunarak, "Ama dün sana güzel dediği için onun dişlerini kırmak istedim."

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım. "Bana seninle güvende olduğumu kanıtlamak için."

Yüzünde bir şey belirir. "Çünkü ben..." Belime sarılan eli gevşer, kanı elbiseyi ıslatır, cildime sızar. "Daha önce yapmadım. Yapamadım. Birçok nedenden dolayı. Ve ben..."

Alnımı alnına dayayıp sözünü kestim. "Ama intikamımı aldın." Donakaldı ve ben devam ettim, "Snow bana yaptıklarını anlattı."

Beni utançtan öldürecek makaleyi anlatırken, onun ne yaptığını da

anlattı. Ailemizin evine gidip onları tutuklattığını söyledi. Bunu duymak çok garipti. Polislerin eve gelip annemi ve babasını götürdüğünü duymak. Hayatta böyle bir şeyin olacağını hayal bile edemezdim. Annemin tutuklanması. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. O makalede benim hakkımda çok kötü şeyler yazmıştı

ama... Sanırım, bir noktada onunla daha iyi bir ilişki kurmayı ummaktan vazgeçmiştim. Ya da belki yeni ailem bana sevgi dolu, destekleyici bir ailenin nasıl olduğunu gösterdi, ben de hayatıma devam etmeye karar verdim.

Her halükarda, Snow bu konuda, ne olduğu ya da ne yaptığı hakkında başka bir bilgiye sahip değildi. Kızların da yoktu.

Bu kadar şok edici olmasına rağmen, o anda tek endişem onun kariyeriydi. Kötü reklam yüzünden zaten yeterince sorun yaşıyordu, bir de böyle bir şey oldu. Daha dikkatli olmalıydım diye düşünmeden edemedim. Onu daha iyi korumalıydım, böyle bir şey yapmadan önce çevremdeki insanları düşünmeliydim. Ama Isadora onun beni sevdiğini söylediğinde ve ben de bunu fark ettiğimde, düşünmeyi bıraktım.

Her halükarda, onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. O da beni korumamış. Sanırım bu konuda birbirimize benziyoruz, değil mi?

"Onları nasıl tutuklattığını bana söyleyecek misin?" diye soruyorum.
Cevabı sadece bir kez başını sallamak oluyor.

Titriyorum. "Kötü bir şey mi?"

Yine sessizce başını sallar ve gözlerimin içine bakar.

Dudaklarımı ısırırım. "Ben çok..."

Bu kez o alnını alnıma dayadı. "Çünkü seni dünyanın tüm çirkinliklerinden, babamın o lanet canavardan korumak istiyorum. O canavarla yeterince uzun süre yaşadın. Bırak da seni koruyayım."

Aklım yüzlerce farklı yöne gidiyor, hepsi de kötü. Ama önemli değil. Çünkü bunun onun için önemli olduğunu görebiliyorum. Ve gerçekten bilmek istersem, kafamda hepsini birleştirebilirim çünkü o haklı, ben onun babasıyla yaşadım. O pisliğin zihninin ne kadar alçak ve iğrenç olabileceğini biliyorum. Bu yüzden başımı sallıyorum. "Tamam."

Rahat bir nefes aldı. "Ama sana verdiğim sözü tutmadım." "Ne sözü?"

Dudaklarını yaladı.

"Onu yumrukladım."

"Babanı mı?"

"Evet." Sonra, "Yapmayacaktım. Yapmayacağıma söz vermiştim

ama sonra... Kendimi kontrol edemedim. Yapamadım... Ama sadece bir kez oldu. Çoğunlukla onu yere sermek için yeterli olduğu için."

Kalın, hüzünlü bir kahkaha atarım.

"Önemli değil. Seni affediyorum. İyi yaptın." "Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, başparmağımla sakallı çenesini okşayarak. Derin bir nefes alır ve fısıldar, "Ama ona bir şey söyledim." "Ne?"

"Bana hep konuşmamı söylüyorsun, ben de düşündüm ki... Ona yaptığımızı söyleyeyim dedim. Bir ailemiz vardı. Hepimiz. Ve mutluyduk. O hiç sahip olamadığı ve asla sahip olamayacağı her şeye sahibiz."

Yine gülümserim, yanağımdan bir damla gözyaşı akar. "Bu sana nasıl hissettirdi?" Yine başını sallar, daha çok alnını alnıma sürer gibi. "Berbat."

Yine gülümserim. "Sorun değil. Biliyorum. Her şey düzelecek. Ben seninle olacağım. Birlikte başaracağız." Belimi sıkıca sarar, gözleri delici bir şekilde bana bakar.

"Yapamam... Sensiz yaşayamam."

"Ben de," diyorum içtenlikle. Sonra, "Ama zor olacak. Dünya. Takımın..."

Ailemiz ilişkimizi sorun etmiyor gibi görünüyor, ama dünyanın geri kalanı için biz hala üvey kardeşiz, değil mi? Öyle hissetmediğini ve bunu daha yeni öğrendiğini biliyorum, ama dünya acımasızdır. Özellikle de onun gibi dünyanın zirvesinde yaşıyorsan. Video yüzünden onu önümüzdeki beş maçtan men ettiler bile. Ve ilişkimizi kamuoyuna açıklarsak, mutlaka tepki olacaktır. Ya takımdaki yerini kaybederse?

Sanki aklımı okuyabiliyor gibi - ve okuyabiliyor - "Ben takımın en iyi oyuncusuyum. Bu yüzden beni kovmak yerine sadece uzaklaştırdılar. Beni kaybedemeyeceklerini biliyorlar. Ve ben de seni kaybedemem."

"Biliyorum."

"Ve bunu kolaylaştıracacağım," diye devam ediyor, gözleri sert, sözleri bir yemin gibi. "Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ailemizi korumak için. Ben..."

Başparmağımla yumuşak dudaklarına koydum. "Biliyorum. Sana inanıyorum." Sonra çenesini tekrar okşayarak, "Ben de seni

koruyacağım." Bana bir an baktı. "Seni seviyorum."

Kalbim göğsümde kanatlanır ve gülümserim. "Ben de seni seviyorum."

Bir sonraki nefesle, öpüşüyoruz. Öpüşmekten daha fazlasını yapıyoruz. Birbirimizin saçlarını çekiyor, kıyafetlerimizi yırtıyoruz. Tanıdık bir sıcaklık vücudumu sarar ve tüm çekingenliği eritir. Milyonlarca kez yaptığım gibi kucağında kıvranıyorum ve o da buna karşılık olarak vücuduma giriyor.

Ağzımı ondan ayırıyorum. "Ama elin, yapmamız gereken..."

"Elim iyi," diye homurdanıyor ve tekrar öpmeye başlıyor.

Nefes nefese bir kez daha onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ya biri gelirse? Bizi buraya girerken gördüler ve..."

"Görmediler."

"Ama..."

O da boğazımı kavrar ve aman Tanrım, eriyorum. O çenemi sertçe sıkarken, kollarında sıvılaşıyorum. "Beni durdurmaya mı çalışıyorsun, bebeğim?"

Karnım ağırlaşır ve titrer, kapıya yaslanırım. "H-hayır..."

Boğazımı sıkıyor, başparmağı en sevdiği yere, şah

damğıma batıyor. "Hayır ne?" Sarsılıyorum ve

karnımın derinliklerinde, amımda öyle bir acı

hissediyorum ki inliyorum. Sonra, "Hayır, efendim."

Bana karşı titriyor. Sonra dudaklarını yalıyor ve "Aferin kızım" diyor.

Sonra tekrar öpmeye ve birbirimizi çekmeye başlıyoruz ve dünyadaki hiçbir şey umurumda değil. Bu anda, ona olabildiğince yakın olmak dışında hiçbir şey umurumda değil. Aramızdaki bu bağı, bizi hem yaratan hem de yok eden bu aşkı yaşamak.

Ancak, o bizim kıyafetlerimizi bir kenara itip, o acı verici ama muhteşem şekilde içime girerken, bir şey hatırlıyorum. Onu kendime çekip saçlarını avuçlayarak kulağına fısıldıyorum, "Bugün doğum kontrol hapımı almadım."

Donar, geri çekilir ve bana soru dolu, umut dolu gözlerle bakar

ve ben gülümserim. "Seni seviyorum." Dudakları eğri bir

gülümsemeye çekilmeden önce yüzümü bir süre inceler. "Ben de

seni çok seviyorum."

Bununla birlikte, içimde hareket etmeye başlar ve ben, bu anın birlikte kendi ailemizi kurduğumuz an olması için dua ederim.

SON

Shepherd ve Jupiter'i daha çok mu seviyorsunuz? [Epiloglarını buradan okuyun.](#)

Karanlık Kovboy Romantizmi

Pen Pal, *Yellowstone* ile bu karanlık, batı romantizminde buluşuyor. Üniversite öğrencisi, sahte bir kimlik kullanarak hapisanedeki bir mahkumla ateşli mektuplaşmaya başlar, ancak mahkum kovboy serbest kaldığında peşine düşülür.

Her şey mektuplarla başladı.

Yazdığı her kelime zihnime, ruhuma

kazındı. Ona aşık olmaktan başka
seçeneğim yoktu.

Mektupların bir mektup arkadaşlığı programının parçası olması, bir
cezaevinden gönderilmiş olması o kadar da kötü müydü? Ya da
mektupların aslında bana gönderilmemiş olması?

Zaten gerçeği asla öğrenemeyecekti.

Onun geride bıraktığı çiftliğin gökyüzü kadar mavi gözlerine bakabileceğimden değil. Ya da ateşli rüyalarımda olduğu gibi, işten sertleşmiş ellerinin vücudumu domine ettiğini hissedebileceğimden değil.

Ta ki bir öğleden sonra kendimi onun karşısında bulana kadar... Kendim olmayan biri gibi davranarak. Ama şaka benim aleyhime, çünkü tüm sahte tavırlarıma rağmen, onun aldatmacası çok daha acımasız. Sert, tehlikeli, inanılmaz derecede yakışıklı bu adam, mektuplardaki adamla hiç benzemiyor.

Ve kaçmak için artık çok geç.

[ŞİMDİ ön-sipariş ver](#)

Saffron A. Kent'in diğ er kitapları

~~Karş ılıksız~~

~~Tanrılar ve Canavarlar~~

* * *

Heartstone Serisi

~~Sifacı~~ (Kitap 1)

Simon ve
Willow'un Hikayesi

~~18'in Hayalleri~~

(Kitap 2) Graham
ve Violet'in
Hikayesi

~~California Dreamin'~~

(Kitap 3) Dean &
Fallon'un Hikayesi

* * *

St. Mary's Rebels

~~Bad Boy Blues~~

(Kitap 0.5) Zach ve
Cleo'nun Hikayesi

~~My Darling Arrow~~

(Kitap 1) Arrow ve
Salem'in Hikayesi

Vahşi Mustang ve Dans Eden Peri

(Kitap 1.5) Reed ve Callie'nin Ön

Hikayesi

Muhteşem Bir Kötü

Adam (Kitap 2)

Reed ve Callie'nin

Hikayesi

~~Bu Dikenli~~

Öpücükler (Kitap 3)

Conrad ve

Bronwyn'in

Hikayesi

~~Hey, Bay Marshall~~

(Kitap 4) Alaric ve

Poe'nun Hikayesi

~~Nefret Günlükleri~~

(Kitap 5) Reign ve

Echo'nun Hikayesi

* * *

Bardstown'un Kötü Çocukları (St. Mary's Spin-off)

~~Sen Güzel Sey, Sen~~ (Kitap 1)

Ledger & Tempest'in hikayesi

~~[— Oh, Sen Çok](#)~~

[Soğuksun](#) (Kitap 2)

Stellan ve

Isadora'nın hikayesi

Sen Beni Mahvettin

(Kitap 3) Shepard ve

Jupiter'in hikayesi

~~[Şimdi Ön Sipariş Ver](#)~~

Kötü Kelebekler (Kitap

4) Ark Reinhardt'ın

hikayesi

Senin için Paramparça

Oldum (Kitap 5) Ben

Umutsuzum, Sen

Kalpsizsin (Kitap 6)

[Serisini okunacaklar listesine ekle](#)

* * *

Yazar

Kötü aşk romanları yazarı. Kitap dünyasının Lana Del Rey'i olmak isteyen yazar.

Saffron A. Kent, USA Today'in en çok satan çağdaş ve yeni yetişkin romantizm romanlarının yazarıdır.

Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve New York'ta, destekleyici ve kitap kurdu kocası ve bir milyon bir kitapla birlikte yaşamaktadır.

Ayrıca blog yazarıdır. Hayat, yazma, kitaplar ve bunların arasındaki her şeyle ilgili düşünceleri, web sitesindeki JOURNAL (www.thesaffronkent.com) bölümünde bulunabilir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

